

ДЖЕНИФЪР УАЙЛД НЕПОКОРНАТА МИРАНДА

Превод от английски: Мила Емилова, 1998

chitanka.info

КНИГА ПЪРВА
ОНОРА
1727–1737

„Остава ми твърде малко време, за да разкажа историята си, а имам толкова неща да споделя. Все пак Миранда трябва да знае всичко, за да разбере и да прости. Не се съмнявам, че ще постъпи така. Тя е само на девет години, но притежава мъдростта на възрастен човек. Искан ми се да я прегърна и да ѝ разкажа всичко. Да прочете сама истината в очите и сърцето ми. Знаех, че въпреки волята ми сълзите ще рукнат от очите ми и тя ще се обърка. Не смеех...

Не, по-добре така — да опиша всичко и след няколко години Миранда да може да го прочете. Тогава вече ще е познала някои чувства, надявам се само те да бъдат хубави. Да даде Бог тя да срещне щастието и то да изпълни душата ѝ със светлина. Дано ѝ спести разочарованията и никога да не разбере какво е скръб и мъка.

Когато свърша, ще изпратя тези страници на отец Уилямс. Сигурна съм, че той ще ми помогне. Ще дойде в Лондон, преди да е станало прекалено късно и ще отведе детето ми в Корнуел, за да се погрижи тя да бъде отгледана както подобава. Когато му дойде времето, той ще ѝ даде да прочете тези страници и ще използва цялото си влияние, за да възвърне тя своите права. Ще го направите, нали, отче Уилямс? Тук се обръщам повече към Вас, отколкото към Миранда.

Сега тя играе из улиците с нещастните деца, които я учат на всичките си безпътства. Става порочна също като тях. Нямам сили да се противопоставя, погребана в тази мизерна стая с опушени стени и килим, целият в петна, от който се носи миризма на мухъл. Едва успявам да надраскам тези редове. Тя няма представа колко тежко е състоянието ми, тъй като се преструвам на весела, за да я заблудя. Бузите ми отново порозовяват, очите ми засияват,

смея се на нейното бърбене, усмихвам се, дори когато кашлям и крия в кърпичката следите от кръв. А тя става все повече и повече.

Но да не говорим за това сега. Това е волята Божия, а аз вече се помирих с Господа. Не искам да се отдавам на тъга. Миналата нощ сънувах Джефри. Изправен на хълма край римските руини, той се усмихваше със сините си, блеснали от щастие очи. Бризът рошеше златистата му коса и той ми протягаше ръка, докато се катерех към него. Стори ми се, че усещам как силните му пръсти стискат ръцете ми и ме притеглят. Зная, че скоро ще отида при него.

Единствената ми грижа е Миранда. Съседката, онази ужасна Хъмфрис, вече се появи да ме убеждава да я изпратя в енорийското сиропиталище:

— Не можете вече да се грижите за нея. Поне ще има храна, а и покрив над главата си. Там живеят стотици такива деца.

Знам какво представляват тези приюти. Истински ад за нещастните дечица, които трябва да спят по дузина в едно легло. Изпращат ги да чиракуват при разни чудовища, които се държат към тях още по-зле. При един коминочистач четиригодишно момченце трябваше да върши опасна и отвратителна работа, докато в някои фабрики момиченца работят по петнадесет часа на ден в претъпкани помещения без въздух, за да си изкарат хляба, който едва им стига. Що се отнася до децата, които не могат да работят, тях ги пращат по улиците да просят, като преди това осакатяват бедните им телца, за да будят повече състрадание.

Не, Миранда няма да отиде в приют, особено пък в Сейнт Джайлс, нали, отче Уилямс. Когато прочетете тези редове, ще дойдете. Елате, моля ви, елате да спасите малката ми дъщеричка от тази участ.

Веселата и очарователна палавница, която хранеше с хляб канарчетата в Личфийлд, много се е променила. Лицето ѝ все е оцапано с кал, роклята ѝ е цялата в петна.

Станала е груба, подозрителна и говори като изпечените хулигани. Излиза, без да ми каже къде отива. Никога не ми отговаря, когато я питам нещо. Ужасно се безпокоя за нея.

Когато преди няколко месеца се оказа, че вече нямаме никакви пари, тя започна да се прибира всяка вечер с по няколко монети, с които се спасявахме от глада. Твърдеше, че «пазарувала» за разни хора. Никога обаче не обясняваше какво точно върши.

— Не се тревожи, мамо. Скоро ще се оправиш и ще можеш отново да шиеш. Ще намерим по-добро жилище. Дотогава аз ще се грижа за всичко.

— Миранда!

Тя ме прекъсва и започва весело да бърби. Ужасната кашлица ме разтърсва отново и бързам да покрия устни с кърпичката, за да не види кръвта. Детето бързо ми дава лъжица лекарство и ми помага да си легна. После нежно ми държи ръката и ми прочита няколко пасажа от нашия любим Шекспир с мелодичен и сладък глас, като произнася и най-трудните думи безупречно и изразително. Унасям се в сън от музиката на чудесните стихове.

Сега Миранда всеки ден носи пари и понеже вече нямам сили да излизам, тя плаща наема и купува цялата храна, както и лекарствата, които все по-често се налага да вземам. Ролите са разменени. Миранда като грижовна майка бърбори увлекателно и търси забавни разговори, с които да ме развлича. Аз се правя, че съм по-добре и я уверявам, че скоро ще оздравея.

Миналата седмица бях посетена от една странна персона на име Моли. Едрото ѝ тяло бе напъхано в червен тоалет със скандално голямо деколте, украсено с черна дантела. Обици с невероятен оранжев цвят се полюшваха около лицето ѝ. Бузите ѝ бяха силно напомадени, а устните ѝ — яркочервени. От нея лъхаше толкова задушлив парфюм, че ти се прииска да отвориш прозореца. Тя се държа много мило въпреки дрезгавия си глас, загрубял вероятно от прекаляването с джина. Миранда, «малката Ранди», каза тя, ѝ направила «малка услуга», за която

държеше да ми благодари лично. Преди да успея да протестирам, тя мушна пари в ръцете ми и бързо излезе, като трополеше с високите си токчета.

Когато попитах Миранда, тя ми отвърна притеснено, че тази жена си била загубила кесията, а тя я намерила и ѝ я върнала. Колкото до това къде живее въпросната Моли, дъщеря ми каза, че било в някакъв пансион. Госпожа Хъмфрис, тукашната клюкарка обаче ми съобщи, че Голямата Моли държи публичен дом, който принадлежи на Черния Джак, собственик на много подобни свърталища.

— Зле ще свърши вашето хлапе дете кръстосва улиците барабар с крадците и се вре у Голямата Моли. Да вземете да я изпратите в приют. Ако искате, аз ще подхвана тая работа. Познавам една монахиня, тя знае кое-как.

— Не, няма да изпратя там моята малка Миранда. Тя е добро момиче, нищо лошо не е сторила...

— Нагла малка безсрамница, това е тя! И безочлива на всичко отгоре! Тая сутрин да вземе да ми се изплези насреща...

— Няма кой да я наглежда, но не е лоша. Тя...

— На зле отива, помнете ми думата. Ако не я пипнат да краде, ще свърши на работа при оная червосаната мръсница, тъй да знаете.

Казах, че съм много уморена и тя си отиде бясна. Не можах да заспя. Мислех си, че всъщност тя е права. Трябваше да откъсна Миранда от лошото влияние на този ужасен квартал. Как обаче да го постигна без пари, без връзки? Беше безсмислено да пиша на лорд Робърт. Тогава си помислих за вас, отче Уилямс.

С парите на Голямата Моли изпратих Миранда да ми купи хартия, мастило и писалка. Ще ви разкажа всичко, за да ви помоля за помощ. Същевременно пиша и на Миранда. Когато ѝ покажете тези редове, надявам се, че благодарение на вас тя ще намери мястото, което ѝ се полага.

Този следобед, докато я нямаше, получих остра криза. Не спрях да кашлям, кръвта този път беше много.

Дали ще имам сили да завърша задачата си? Миранда се върна с парче сирене, хляб и мляко. Започна да бърбри весело, усмихваше се лъчезарно. Сдържах сълзите си и двете се смяхме, сякаш бяхме на пиршество.

Не бях обаче в състояние да ям, пийнах само малко мляко. Седнала пред мен, Миранда ме наблюдаваше с хубавите си сини очи, пълни с тревога. Великолепните ѝ червени букли падаха в безпорядък покрай лицето. Краката ѝ бяха боси, а роклята цялата в петна. Тя, която трябваше да бъде от глава до пети в кадифе, да живее в разкошна къща с гувернантка и да се разхожда на пони из парка. Ако такава е волята Божия, един ден тя ще има всичко това!

А сега, мило мое, ще ти разкажа нещо, което не е приказка. Историята на едно красиво момиче и един млад мъж колкото хубав, толкова и добър. И на един лош човек. Там има и една мъничка принцеса, изпаднала в беда, но нейната история все още не е завършила. Всяка дума в този разказ е чиста истина.“

Бях на двадесет години, когато за първи път видях Маури Хаус. От огромната сивокаменна сграда с оловни рамки на прозорците се излъчваше надменна студенина. След елегантността на Бат, този стар замък ми изглеждаше суров и мрачен, точно като мочурищата, порутените постройките и високите отвесни крайморски скали, които видях по пътя си. Просторен, но запуснат парк с големи криви дървета ограждаше къщата, а в далечината се чуваше прибоят на вълните.

Отвори ми един слуга в ливрея, друг ме отведе в огромния салон, облицован с овехтял бял и жълт брокат. Прав пред камината, господарят гледеше втренчено в пламъците. Макар че лакеят събщи за моето пристигане, той не се обърна.

Минаха повече от две минути така. Аз чаках, треперейки вътрешно. Той беше висок и мършав, което още повече подчертаваше ръста му. Носеше високи ботуши от много хубава кожа, жакет и панталони от много фин тъмен плат. По черните му коси, събрани в опашка на тила и леко прошарени, нямаше пудра. Несъмнено проява на суетност от страна на този човек, когото отец Уилямс описваше като жесток и суров. Бях доловила жестокостта още преди да зърна лицето му.

Измина още една минута, преди той да благоволи да забележи присъствието ми. Побързах да направя реверанс, когато той се обърна, за да ме огледа с черните си очи, които блестяха като късчета въглен, но бях твърде притеснена. На тясното му лице се открояваше дългият остър нос, а устните му бяха прекалено тънки.

Слугинята от селската странноприемница ми беше казала, че го наричат Робърт Дявола. Фабриката Маури осигурявала препитание на по-голяма част от населението, но плащала мизерни надници и нямало собственик, който по-малко да се грижел за условията на труд от лорд Робърт. Мъжете превивали гръб по дванадесет часа на ден пред горещите пещи, като имали само кратка почивка за обяд. Жени и деца се трудели в претъпкани помещения без въздух и светлина, в които се задущаваш. Нямало и тоалетна. За да облекчат нуждите си, трябвало

да се промъкват незабелязано в един миризлив ъгъл. Тежко на онзи, който не си изпълнил възложената му работа.

Въпросното момиче бе работило там осем години. Трябвало да подрежда порцелановите съдове в големите и тежки сандъци, дъното на които посипвала със стърготини. В деня, когато случайно строшила част от чиниите, я изгонили без дори да ѝ платят надницата. За щастие си бе намерила работа в странноприемницата. Не съжаляваше за тази ужасна фабрика, в която работниците съсипваха здравето си и често даже се нараняваха тежко.

„Мастър Джефри, той е нещо друго. Пълен е с революционни идеи.“ Младият господар искал да повиши заплатите, да подобри условията на работа, да направи прозорци, тоалетни, да построи нови пещи. Брат му го смятал за луд и мечтател. Така Джефри загубил интерес към производството и напуснал Корнуел колкото може по-често. Тя ми разказа също и, че откакто останал вдовец, лорд Робърт пренебрегвал всички девойки за женене от обществото, за които бил добра партия. Никоя жена не го привличала. Единствената му привързаност бил собственият му брат Джефри, „не мъж, а просто мечта, такъв хубавец, също вдовец, горкият!“.

Вече знаех за него, след като идвах в Корнуел, за да стана гувернантка на неговия четиригодишен син.

Спомнях си думите на Моли, докато лорд Маури ме оглеждаше с пронизателен поглед от глава до пети, и от неодобрителната му физиономия разбирах, че не му харесвам.

— Така, значи вие сте госпожица Онора Джеймс — каза той накрая.

Кимнах, а по бузите ми пълзеше лека руменина.

— Викарият ме увери, че познава жена, подходяща за въпросната длъжност. Повярвах му — каза той със сух и безизразен глас. — А той ми праща едно срамежливо момиче. На колко сте години?

— На... на двадесет.

— Не бих казал. Изглеждате много по-млада.

— Уверявам ви, сър, че...

— Прекалено сте хубава. Трябваше сам да отида в Лондон, за да наема жена. Доколкото разбирам, отец Уилямс ви е приятел.

— Той... той познаваше родителите ми, когато живееше в Бат. След смъртта им бе много добър към мен и ме заведе в училището. Бях

на дванадесет години тогава. Малко по-късно той замина в Корнуел, но продължихме да си пишем.

— Значи сте бедно сираче? — каза той със саркастична усмивка, която ме накара да се изчервя ужасно.

— Да, сираче съм, но това няма нищо общо с предложението на отец Уилямс. Той смята, че съм подготвена за тази длъжност. Говоря френски, зная латински. Преподавах география и правопис на девойчетата в малките класове и трябваше да стана редовна учителка в онова училище. Отец Уилямс сметна, че би било по-приятно за мен да стана гувернантка.

— Разбирам. Обичате лукса.

— Бих предпочела да живея тук, отколкото в мансарда в Бат, естествено. Предполагам, че бих имала собствен апартамент. Отец Уилямс ми каза...

Той ме прекъсна с ядосан жест и си помислих с тревога, че ще трябва да се върна на моето таванче в Бат при малки и разсеяни ученички и снизходителните усмивки на директорите, които непрестанно ми напомняха, че съм просто помощничка.

— Очаквах по-възрастна и по-опитна жена, госпожице Джеймс. Разберете ме.

— Добре. Ако не съм подходяща, ще се върна в сиропиталището. Отец Уилямс ще плати обратния път до Бат.

Той сбърчи вежди и ме загледа изпитателно. Още не можеше да реши. Аз чаках със спокойствие, което прикриваше вътрешната ми тревога.

— Малкият ми племенник е трудно дете. Добил е лоши навици и мисли само за бели. Боя се, че баща му много го е разглезил. Той отсъства дълго и Дъглас е станал още по-неуправляем. Няма за кога да се чака. Детето трябва да бъде подхванато строго и то без отлагане.

Аз безпристрастно мълчах. Лорд Робърт се поколеба. Бръчката не изчезваше от челото му. Дръпна шнура на един звънец.

— Повиках госпожа Роусън, икономката ми. Тя ще ви покаже стаята и ще ви обясни функциите, които ще имате. Разчитам на вас, госпожице Джеймс, да втълпите добри маниери на моя племенник. Дано след месец видя известно подобрене. Приемете го като пробен срок.

Вратата се отвори и сред шумолене на тафта се появи една жизнерадостна закръглена жена. Престилка от ефирна бяла материя се открояваше върху гранатовочервената ѝ рокля. Макар и посивели, косите ѝ се издигаха в ореол от смешни букли, вързани с една детинска джуфка в същия червен цвят наместо боне. Кафявите ѝ очи блестяха от радост. Малката ѝ уста имаше черешов цвят, очевидно не естествен. Жената се насочи устремено към мен, докато господарят ѝ стоеше като вкаменен. Забелязах, че тя никак не се притесняваше и се държеше съвсем свойски.

— Не се тревожете, лорд Боби, аз ще се заема с всичко. Елате, детето ми, стаите ви са готови. Колко сте млада! Това е чудесно. Дъги очакваше някой дракон! Като ви види колко сте красива, веднага ще ви приеме.

Преди тя да ме изведе от стаята, успях да се поклоня на лорд Робърт. Без да спира да бърбори, жената ме поведе по централното стълбище. Имало и служебна стълба, ми каза тя, но очевидно не беше нито за нея, нито за мен, а само за камериерките, прислужниците... Тя беше живяла в Маури Хаус още от детството си, много преди да се роди лорд Боби. Първо миела чинии в кухнята, после сервира на масата, а накрая станала камериерка на скъпата лейди Маури, майката на момчетата — Бог да даде мир на душата ѝ! След това се издигнала до икономка! Преди доста време. Та „онзи човек“ изобщо не будеше страх у нея, ни най-малко. Тя го бе повивала като бебе и бе бърсала изцапаната му с мляко устица като хлапенце. Не можеше и да става дума той да се кара с нея.

— Това е, защото поддържам къщата да блести. Знае добре, че не може да ме замени. Нека стряска слугите и изпълва с ужас прислужниците, на мен не може да ми направи впечатление. О, трябва да ви разкажа за Бересфорд. Това е домоуправителят, миличка. Твърд е като пън и от нищо не се вълнува, разбирате ли какво искам да кажа? Аз си върша работата, и то безупречно, и ако пак се надува, ще му покажа аз.

— Какво ще му покажете?

— О! Каква невинност! Не знаете ли какво значи това, миличка? Ще го поставя на мястото му. Ето го и вашият апартамент. Мъничък е, нали? Красиви небесносини тапети, килим в розово и сиво, бели мебели. Взех ги от тавана, трима слуги ги свалиха и ги почистиха. Ами

тази покривка за легло от лилав сатен и пъстрите пердета? Сама ги направих от платовете, с които някога беше тапицирана стаята на лейди Маури. Трябваше дълго да ги проветрявам, кълна се!

— Това... това е очарователно.

— Не сте свикнали на такива неща, предполагам. Знам всичко. Викарият ми е приятел. Не съм прекалено благочестива християнка, обърнете внимание, но от време на време си бърбря с него. Нося му по някоя бутилка порто понякога. Изглежда сте били просто слугиня в онуй мръсно училище и той е искал да се махнете оттам.

— О! Много сте добра с мен — протестирах аз.

— Ами, ами! Карали са ви да чистите, да миете чиниите, да бършете пода на четиринадесет години. Това не го приемам за добро отношение. Да, поверили са ви малките ученици, но това е защото сте била страшно интелигентна и така са си спестявали заплатата за учителка. Знам всичко, миличка. Тук ще се отнасят далеч по-добре с вас.

— Лорд Робърт ми изглежда доста суров — подхвърлих аз.

— Не казвам обратното. Има много неща у този човек, които не будят възхищение, но не е толкова лош, ако не застанеш на пътя му. Прекарва почти цялото си време във фабриката да надзирава работниците или се затваря да прави сметки със секретаря си. Благодаря на Бога, че не се показва много, но признавам, че е особен.

— Особен ли?

— Почти ненормален, бих казала. Още като момче си беше студен, затворен, замислен. Ожени се на двадесет и три години. Горката му жена не издържа дълго. След две години треска я отнесе, а не забелязах той да скърби особено. Ходи само в черно след смъртта ѝ, но това не значи нищо. Лорд Боби винаги е обичал само брат си.

Приглаждах сатенената покривка на леглото, понеже не исках да изглеждам прекалено любопитна, но на госпожа Роусън не ѝ трябваша подкани, за да продължи:

— Лорд Боби беше само на двадесет години, когато родителите им починаха, а мастър Джефри бе хлапе на пет години. Лорд Боби се посвети на това дете и го отгледа като свой собствен син. Според мен той се ожени за лейди Бети, само за да му осигури майка. Лейди Бети не се интересуваше обаче от тази си роля. Тя обичаше приемите, роклите, дантелите. Имаха страшни скандали. Би могло да се каже, че

той си отдъхна, когато треската я отнесе. Така му оставаше повече време да се занимава с детето.

Тя отново спря и се втурна към тоалетната масичка, за да подреди кристалните шишенца и сребърните четки и гребени. Сбърках обаче, като си помислих, че разговорът е свършил.

— По принцип хората приемат за нещо възхитително един човек така да се посвети на своя брат-сирак. Има обаче нещо извратено в случая с лорд Боби. Ревнив, властен, той задушаваше момчето. Бдеше над мастър Джефри, както никоя майка не би правила с малкото си. Не искаше той да има приятели, не му позволяваше да ходи никъде без него. Това не е нормално, не е естествено! Отказа да го изпрати на училище и му нае частни учители. На осемнадесет години мастър Джефри се разбунтува, изкара изпитите и замина за Оксфорд. Просто избяга. А, той въобще не прилича на брат си — каза тя, като приглади букли, а очите ѝ се овлажниха от нежност. — Най-напред той е с петнадесет години по-млад, миналия месец навърши двадесет и пет, и е най-красивото момче, което може да се срещне. Мил, изпълнен със съчувствие, благ, пълна противоположност на брат си. Винаги нещо чете, винаги защитава работниците и иска да подобри съдбата им. В Оксфорд срещнал лейди Агата. Истински ангел — руса, елегантна, с очи като незабравки. Лорд Боби щеше да получи удар, когато мастър Джефри му писа, че се жени. Замина незабавно в Оксфорд и направи всичко възможно, за да го накара да промени решението си. Но мастър Джефри вече беше на двадесет години и не пожела да го послуша. Лорд Боби беше отстъпил при условие, че ще дойдат да живеят в Маури Хаус. Ожениха се тук. Каква сватба беше! Всички бяха радостни и усмихнати. Тя с портокалови цветчета в косата сред облак бял тюл. А мастър Джефри — старото ми сърце се топеше, като го гледах толкова горд и толкова хубав!

Споменът извика усмивка на малката ѝ алена уста, после очите ѝ помръкнаха.

— Направи ѝ дете веднага. Той е чувствителна душа, истински мъж. Не тичаше подир момичетата, но знаеше какво да прави, щом вече имаше свое. Бяха щастливи двамата и започнаха да кроят планове. Да наредят хубаво детската стая и да измислят име на бебето! Бебето това, бебето онова... А после бебето се появи седалищно, а тя беше толкова тясна... Лейди Агата не трябваше да има деца... Той, той

щеше да умре от мъка, бедният — каза икономката и тъжно поклати глава. — Нямаше желание да живее повече. И досега е безутешен. Все пак му трябва жена, а и майка за Дъги. Всъщност мастър Джефри не се занимава особено много със своето хлапе. Винаги е потопен в мъката си и е някъде на път, за да търси успокоение. В момента се е запилял някъде из Европа, струва ми се, в Италия. Трябва да се върне след няколко седмици.

— Много ми се иска да се запозная с детето — казах аз.

— Дъги знае, че сте тук. Видя ви от върха на стълбището и гледа, докато камериерката вадеше и подреждаше нещата ви. Сигурно няма да се забави да дойде и да ви поздрави. Но вие изглеждате изтощена, а аз съм една бърбрица. Хайде, ще ви изпратя готвача с нещо за хапване. Става, нали?

— Чудесно.

Тя ми обясни, че ще се храня с нея, Бересфорд и Паркс, секретаря на лорд Робърт. Низшият персонал се хранел в сутерена. Каза ми, че самата тя винаги е на мое разположение и че ще станем големи приятелки. После, шумолейки с роклята си, излезе с усмивка.

Въздъгнах дълбоко. Луксът в новите ми покои промени настроението ми. А имах вече и една приятелка в тази къща. Едно нещо обаче продължаваше да ме измъчва. Този мършав и блед човек, точно толкова зловец и суров, колкото ми го описа момичето в странноприемницата, вече ме бе взел на мушка... Като че ли представлявах някаква заплаха за него. Каква ли опасност можех да бъда аз? От какво се страхуваше?

Твърде скоро щях да открия отговорите на тези въпроси.

Седнала пред тоалетката, решех косите си и разглеждах отражението си в огледалото. Тези коси, прекалено червени и прекалено гъсти. Твърде високи скули, прекалено голяма уста и отгоре на всичко петната руменина по бузите. Изглеждах твърде едра, с прекалено големи гърди и твърде червени устни. Момичетата в училището ми се подиграваха, че съм много едра, че си червя устните, че косите ми имат цвят на ощавена кожа, а очите ми са зелени като морето.

Лорд Робърт обаче ме намираше прекалено хубава за гувернантка. Странно. Обществото друга представа ли имаше за красотата? Той обаче определено не го каза като комплимент. Това не беше в стила му, особено когато говореше с някакво си момиче, което търси работа.

След като хапнах в стаята си, разгледах, без да бързам детската стая, а след това се разходих из просторната библиотека на приземния етаж и бях очарована от лавиците с книги, подвързани с кожа.

След това в кратка бележка разказах на викария за „временното“ си положение, като добавих, че както сме се уговорили, ще обядвам с него в неделя. Предната вечер той ме бе изпратил само до сиропиталището, защото смъртта на един от неговите енорияши не му позволи да ме представи лично на лорд Маури.

Къщата беше притихнала, притихнали бяха и паркът, и гората, която се простираше до скалите, в подножието на които се чуваше шумът на вълните.

Тъкмо си лягах с томче от Шекспир в ръка, когато долових леко стържене. Мишка ли беше? Шумът се повтори по-силно. Идваше иззад пердето от лилав сатен, което леко помръдна, и изведнъж един бял силует изскочи оттам и се хвърли към мен с ужасно ръмжене. Аз спокойно хвърлих възглавницата по малкото момченце, което ме гледаше разочаровано.

— Не се ли изплашихте?

— Не, ни най-малко.

— Божичко! А камериерките винаги се плашат.

— Казахте „божичко“, нали?

— Да, „божичко“.

— Добре би било да не го казвате отново.

— Но защо?

— Защото ще ви плесна.

— Няма да посмеете!

— О, и още как! Не ми е обичай, но няма да се поколебая.

— Говорите смешно.

— Говоря правилно, като дама.

— Олеле! Ни сте дама.

— Казва се „Не сте“. Ако не говорите правилно, също ще получите шамарче.

— Не сте толкова строга.

— Точно такава съм. Сега съм много мила, но мога да бъда много строга, ако се наложи. Ние двамата можем да станем големи приятели и добре да се забавляваме, но може и да се побийваме. А в такъв случай аз ще побеждавам. Всеки път.

Детето се усмихна малко насила. Дребничко, с буйна руса коса, която имаше нужда от ножици, с изпъкнали скули, очарователни сиви очи, червени устни и вече оформен орлов нос, то изглеждаше много смешно, както беше застанало дръзко в ризката си на сини и бели райета. Искаше ми се да го прегърна, но това щеше да бъде голяма тактическа грешка.

— Промъкнах се тук крадешком, докато се решехте и се гледахте в огледалото. Трябваше да изчакам да угасите свещта и тогава да изляза от прикритието си. Тогава щяхте да се уплашите!

— Дълбоко се съмнявам, Дъглас.

— Дъги, всички слуги ме наричат Дъги, мастър Дъги.

— Но името ви е Дъглас. Още повече, аз не съм слугиня, а вашата гувернантка.

— Какво... какво значи гувернантка?

— Много добра приятелка, която ви разказва приказки и ви учи на куп интересни неща... а също ви пляска, когато не сте послушен. Учи ви да говорите като малък джентълмен, а не като някакъв невръстен разбойник.

Свел глава, той ме гледаше със съмнение. После вдигна рамене и въздъхна:

— Понася се. Очаквах нещо много по-лошо.

— Ще бъда много мила, но ще ви задължа да се изразявате правилно.

— А какво значи разбойник?

— Някой, който бие хората, за да им вземе парите, и си навлича куп неприятности.

— Изглежда забавно.

— Уверявам ви, че не е така. Разбойниците завършват неизбежно в Нюгейт. Полицията, която ги дебне, ги залавя и ги затваря там. Това е един затвор в Лондон, огромен и ужасен, където хвърлят злосторниците. Някои дори с вериги на ръцете и краката.

— Наистина ли?

— Наистина. Убедена съм, че вие не трябва да свършвате така.

— Ще избягам. А кои са онези от полицията?

— Те... не са по-добри от разбойниците, но имат право да арестуват лошите хора.

— Срецали ли сте ги вече?

— Не. Никога не съм била в Лондон. Чела съм много неща на тази тема обаче. В Бат директорката на училището получаваше всички лондонски вестници и ми ги даваше да ги чета, щом тя свършеше.

— Много знаете — констатира той.

— А, да. Знам много вълнуващи неща. Утре сутринта ще ви разкажа още. Сега ви предлагам да се върнете в стаята и да си легнете.

— Имам една идея! Защо да не спя при вас? Знаете ли, не обичам да съм самичък и понякога ме е страх, когато се събудя през нощта и навсякъде е тъмно. Няма изобщо да ви преча. Не мърдам и ви обещавам, че няма да ритам, нито да издърпвам завивките.

Говореше с отсечен тон, но усетих каква нужда от близост има това дете, изоставено само на себе си. Заклех се да го обградя с грижи и с обич, но не исках да създавам прецедент още първата вечер.

— Боя се, че не е възможно. Виждате ли, аз ритам. А също и хъркам и то много силно. Вашата стая е точно до моя малък салон, нали? Трябва да има врата между тях. Хайде да оставим вратата отворена и ако се събудите през нощта, ще ме чуете как хъркам.

Макар и малко разочарован, той не настоя и се остави да го хвана за ръка и да го отведа в неговата стая. Свещта на нощната масичка светеше и образуваше сенки, които танцуваха по стените. Гушнах го, за да го сложа на леглото и да го завия. Гледаше ме втренчено със сивите си очи.

— Наистина ли ще играем заедно? — попита той много сериозно.

— По цял ден — отвърнах му аз.

— Много ви харесвам, госпожице Джеймс.

— Аз също ви харесвам много.

Наведох се, за да отъркам бузата си в неговата, и духнах свещта, като оставих вратата след себе си отворена. Мушнах се между прохладните си чаршафи, ухаещи на върбинка. Още се боях от лорд Маури, но неговият племенник не ми вдъхваше вече нищо подобно. Любвеобилният малък немирник вече бе спечелил сърцето ми.

3

Свободна да избирам методите си, аз му бях едновременно бавачка, компаньонка, учителка и приятелка, и ние се разбирахме чудесно. Опитът от Бат ми влезе в работа. Бяха ме научили да събуждам интереса у едно дете, да стимулирам любопитството му и да налагам здрава, но дискретна дисциплина, която го кара да се подчинява, без да го дразни. Поведението му се подобри почти веднага и за по-малко от седмица прогоних от речника му всички вулгарни изрази и подобрих дикцията, която колкото и да беше чаровна, не подходеше на един бъдещ аристократ. Отговорях му, само когато се изразяваше правилно, а мълчанието е сурово наказание за едно дете, което обича да разговаря.

Занималнята се намираще пред нашите спални: дълга стая с малко мебели, която беше заляна от слънчева светлина и с изглед към гората. А там някъде, в замъглената далечина, беше синкавозеленото море, което се виждаше тук-там между групичките дървета. В шкафа имаше хартия, боички и ножици, а по лавиците — десетки книги, принадлежали на поколения Маури. Увлечени в приказки, ние с Дъг прекарвахме часове наред в правене на цветни фигурки за миниатюрния театър, който сглобихме от един картон и му нарисувахме декори. Разигравахме из него малките герои, докато аз разказвах историята за Оберон и Титания или за палавия Пък. С огромен ентузиазъм Дъг настояваше непрекъснато да повтаряме сцената с магарешката глава.

Тъй като беше забележително интелигентен за възрастта си, не чаках дълго, за да го науча на азбуката. За няколко дни Дъглас можеше да я рецитира без запъване, а за по-малко от месец можеше да казва буква по буква думи като котка, куче, Дъглас, Онора и Маури. Всеки ден добавяхме нови думи към неговия репертоар. Цифрите го въодушевяваха по-слабо. Броеше до двадесет, но му беше трудно да схване, че две и две прави четири. Най-много обичаше да му чета приказки и да му разказвам за мелниците, за сабото и за лалетата, когато му показвах къде на глобуса се намира Холандия.

Излизахме и навън. Когато по прозорците не плющеше дъжд и не тътнеше буря, понякога молех готвача да ни приготви кошница, и двамата с Дъг закусвахме на края на скалата под открито небе, където чайките описваха кръгове като късчета хартия, носени от вятъра. Мочурищата се простираха на запад, страховити, тук-таме покрити с кафеникава растителност, криещи страшни бездни. Достигаха чак до хълмовете, където някога римските легиони са лагерували. Селото пък се намирало на север със своите глинени находища и облаците черен дим, който изпускаха пещите на ужасната фабрика.

Рядко виждах лорд Робърт. Той излизаше рано и прекарваше цял ден, тормозейки работниците да произвеждат повече и повече. Веднъж го чух как се кара на един слуга със студен и сух глас, който беше много по-ужасяващ и от изблиците на гняв. Заради една неволно счупена ваза можеше да изгони слугиня. Изискваше от прислугата си такова съвършенство в работата, което внушаваше истински страх.

Само не и у госпожа Роусън. Тя съзнателно избягваше свирепия му поглед и острите му забележки. Изпълняваше задачите си колкото с настроение, толкова и безупречно и никой не можеше да каже, че не е истинско съкровище. Презираше Паркс, секретаря, кръстосваше шпага вече повече от десет години с Бересфорд, но към мен се беше привързала и най-обичаше да се настани до мен за дълъг разговор, докато Дъг спеше, а ние можехме да дадем воля на душите си.

От нейните приказки, често доста клюкарски, научих много за фамилията Маури.

Тя ми довери, че лорд Боби никога не се е интересувал особено от жени, даже в ранна младост. Подобно на младите провинциални аристократи, които „се хвърляли на някоя селска девойка или си вземали проститутка всеки път, когато ги обземе меракът“, и от него се очаквало да сее копелета наоколо. Нищо чудно, че лейди Бета била нещастна! И как да я съдим, че си го е търсила другаде?

— Много се стара в началото да му хареса, трябва да призная. Обличаше се разкошно, вдигаше си косите в страхотни прически, смееше се и бърбореше весело, за да го забавлява, а пък той, той я гледаше със суровия си и неодобрителен поглед, а после изобщо не ѝ обръщаше внимание. Тя се чувстваше излишна. В известен смисъл беше точно така. Той се интересуваше само от брат си.

— Но това трябва да е било ужасно за нея.

— Е, да, миличка. Вярно, че тя беше палава и повърхностна, но не беше лоша жена. Знаех, че ходи при онзи млад денди, който живееше у Хадън, но не мога да я виня. Жената си има потребности, тя също. Ще го разберете някой ден, скъпа, вярвайте ми. Колкото и чиста и невинна да сте, на страстта отвътре малко ѝ трябва, за да избликне. — Госпожа Роусън отпи глътка порто, оправи буклите си и продължи: — Той нито веднъж не влезе в стаята ѝ, докато беше болна. Беше ходила с онзи хубостник из пустошта. Излизаше нощем, скришом. Този ден се появи буря и ето ти, тя се върна мокра до кости. Когато я отнесоха на гробищата, той не пророни и една сълза. Хората говореха, че си е получила заслуженото. Всички знаеха, нали разбирате. Тук нищо не остава скрито. А хората са по-склонни да обвиняват, отколкото да проявят съчувствие и разбиране.

Ако госпожа Роусън не одобряваше особено лорд Робърт, то тя направо обожаваше брат му, който се различавал от него като деня от нощта. След смъртта на жена си, лейди Агата, той станал още по-благ отпреди. Тъжният му вид го правел още по-неустроим за жените. Всички добри партии наоколо си мечтаели само как да го уловят, за да утешават дните му на вдовец. Меланхоличният му поглед, фините му черти и снажната фигура го правели да прилича на принца от приказките. Сигурно е кривнал веднъж-дваж, „иначе мъжът става нервен“, но не тичал по жени. Една вечер в „Червения лъв“ чула да шушукат името му, а една от слугините, „оная Маги, която пощръклява понякога“, казала, че дори би си платила да се потъркаля с него в сламата.

Госпожа Роусън с удоволствие започваше тези разговори. Останала на три пъти вдовица, тя обичаше да се търкаля в сламата и се смяташе за експерт по темата. Научих с учудване, че имало такива, които още я имали за апетитна, като например Джим Рандал, ковачът, според когото тя била достатъчно стара, за да знае всичко, и достатъчно мека, че да ти е удобно. А той бил ситен като бик и при това не изглеждал зле. Тя запретна поли и ми показа червената си фуста, която този мъж, луд по нея и направо ненаситен, ѝ купил на панаира.

Това безпътство никак не ме учудваше, а госпожа Роусън ми напомняше за оная жена от Бат, за която разказва Чосър^[1].

После отново се върнахме към мастър Джефри, чието дълго отсъствие вече приближаваше края си, тя се съгласи с мен, че той много липсва на сина си.

— Мислите ли, че ще се ожени отново? — попитах аз.

— Все пак не трябва да погубва живота си както досега. Разбира се, че ще се ожени и колкото по-скоро, толкова по-добре. Ще отведе жена си и малкия Дъги оттук, за да започнат свой живот.

— Не мисля, че брат му ще се зарадва.

— Никак няма да му хареса, но не ще може нищо да направи. Мастър Джефри няма много хубави спомени от Маури Хаус и затова именно се застоява толкова малко тук. От много време вече той се е освободил от брат си, но лорд Боби още не го разбира.

Изведнъж Маури Хаус започна да ми изглежда като мрачно място, пълно с трагедии и тайни страсти: лейди Бети и нейните отчаяни прелюбодеяства, лорд Робърт, обладан от странната и нездрава страст към своя брат, Джефри Маури и ужасната му скръб. Бил ли е някой щастлив тук? Нима тази сграда обричаше на зла съдба всички, които живееха между стените ѝ? Глупости, казах си, престани да се влудяваш... Защото, дори да е така, ти си само гувернантка в пробен период, и всичко това не те засяга...

Много скоро щях да разбера колко се бях лъгала.

След два дни, на връщане от дълга разходка до скалите, двамата с Дъг тичахме по ливадата. Бакърените ми къдрици се вееха около главата ми, муселиновата ми пола също се развяваше. Внезапно забелязах лорд Робърт, изправен на прага.

Спрях с ръка на сърцето. Дъглас ме задмина с победния вик на индианците, за които му бях говорила. Той се обърна да провери дали не го настигам и като не видя чичо си, връхлетя право в краката му. Онзи го хвана за рамото и със суров вид му каза нещо, което отдалеч не можах да разбера. Продължих напред с достойнство, въпреки че сърцето ми се сви от притеснение.

— Победих, победих — викаше детето.

— Качи се в детската стая, Дъглас, трябва да поговоря с госпожица Джеймс — нареди лорд Робърт.

— Добре, сър. До скоро, Онора.

Приближих бавно, мъчейки се да прикрия страха си. Бях сигурна, че ще ми връчи уволнението под претекст, че зле съм се справила с работата си, защото една прилична гувернантка не тича с развени коси и не допуска сближаване. Тя би трябвало да се облича строго, да се държи сурово с детето и никога да не излиза от границите на общоприетото. Лордът обаче не изрече и дума, докато ме разглеждаше с видимо неодобрителен поглед. Роклята, която носех, най-пъстрата от гардероба ми, беше на три години и очевидно ме стягаше в талията. А що се отнася до деколтето, някога скромно, сега бе станало твърде отворено поради наедриялата ми гръд. Усетих как се изчервявам.

— Желаете да говорите с мен? — попитах спокойно.

Той кимна, без да каже дума, с ледена физиономия.

Очите му, по-мрачни от обикновено, правеха лицето му с остри черти да изглежда още по-бледо. Черните му дрехи, безупречни, въпреки че бе прекарал целия ден навън, подчертаваха неговата мършавост и горделивото му лице, лишено от чувства.

— Страхувате се, че ще ви мъмря, нали? — каза той сухо.

— Не виждам причина да го правите.

— Нима?

— Ни най-малко. Децата трябва да тичат и да викат, лорд Робърт. Това е в природата им.

— Изглежда вие окуражавате Дъг в това.

— За вашия племенник е добре да се отпусне и да се позабавлява, след като е стоял затворен с часове в детската стая.

— Затворен ли е стоял?

— Точно така.

— Изглежда, че разбирате от деца, госпожице Джеймс.

— Има ли нещо, в което да ме обвинявате, милорд?

По-добре беше циреят да се пукне и то веднага. Не исках да му позволя да ме притеснява и да си играе с мен. Въпреки антипатията му към мен и несъгласието му с някои методи, не можеше да ме обвини, че не изпълнявам задълженията си.

— Смятах, че сте прекалено млада. Противно на моето очакване обаче, свършихте чудесна работа с племенника ми — каза лорд Маури с особен тон, като не преставаше да ме гледа критично.

После спря в очакване на реакция от моя страна, но аз не реагирах.

— Вчера дълго разговарях с него. Не само езикът му е напълно променен, но и маниерите. Разпитвах го доста задълбочено и го намерих доста добре осведомен по най-различни теми. Цели пет минути ми разказва за мелниците в Холандия. — Това беше една от любимите теми на Дъг. — Знае също и целия сюжет на „Сън в лятна нощ“ и започна да реве като магаре в сцената с Пък и магарешката глава. Образованието му ми се струва рядко еkleктично.

Макар да редеше хвалебствени слова, той не преставаше да ме гледа, сякаш бях нищожество, недостойно за неговото внимание. Може би пък ми се подиграваше?

— Брат ми се връща в края на седмицата — продължи Маури. — Вярвам, че ще се зарадва на напредъка на сина си. Когато заминаваше, малкият Дъглас беше един недисциплиниран дивак.

— Предварително се радвам, че ще се запозная с него.

— Боя се, госпожице Джеймс, че няма да имате тази привилегия.

— Моля?

— Ще ви дам много добри препоръки. Както и заплатата за цяла година. Не искам да бъда несправедлив към вас.

Побледнях и ми се стори, че земята се разтваря под краката ми. Той ме гледаше втренчено със свиреп блясък в очите.

— Значи съм уволнена? Може ли да ви попитам защо?

— Постигнахте доста добри резултати, госпожице Джеймс, но намирам методите ви за прекалено свободни. Дъглас трябва да се държи по-изкъсо. Трябва му някой, който да му внушава много по-голям респект.

Не отговорих нищо. И защо ли? Не знаех на какво дължа неодобрението или антипатията му. Младостта ми ли беше виновна? Долавях смътно, че има още нещо. Представлявах за него някаква заплаха, но не разбирах каква точно. Не исках да му доставя удоволствие, като започна да протестирам.

— Ще приготвя парите и препоръчителното писмо още утре — каза той след малко.

— Добре.

— Позволих си да наема един дилижанс, който ще ви откара директно в Бат. Ще пътувате за моя сметка. Така няма да се наложи да

харчите от заплатата си.

— Ще си приготвя багажа.

Лорд Робърт се махна и аз влязох в просторния коридор, слабо осветен, постлан с плочи и отгоре с рогозки, който се простираше по протежение на цялата задна част на къщата. Гол и неуютен, той първоначално бе служил за упражнения на конете при лошо време. Машинално се изкачих по малкото стълбище за прислугата.

Седнал на масата в детската стая, Дъглас разглеждаше героите от „Бурята“, които бях нарисувала за него върху картон, за да ги оцвети и изреже. Той много държеше да „поставим“ пиесата в нашия мъничък театър.

— А! Ето ви и вас! — извика той радостно, посрещайки ме с широка усмивка.

— Дъглас... има... има нещо, което трябва...

Поколебах се. Как да му съобщя? Откъде да взема тази смелост? Той беше толкова зависим от мен сега. Беше почти толкова привързан към мен, колкото и аз към него. Моето заминаване щеше да го разстрои. Щеше да си помисли, че съм го изоставила. Как да му обясня, какво да му кажа?

— Хайде да ги оцветим, Онора — настоя той. — После ще ги изрежа, а утре ще направим представление. Аз шъ бъда Калеван.

— Калибан! И „ще“, а не „шъ“. Произнасяйте добре всички думи.

Дъг въздъхна тежко, после отново се усмихна и взе цветните моливи. Седнах до него и се постарях да правя онова, което той очакваше от мен, възможно най-добре. Детето бърбеше весело, като ми показваше какви цветове да използвам за чорапите на Просперо, туниката на Ариел, кожата на Калибан. Накрая ми подаде фигурката на Миранда:

— Роклята ѝ трябва да бъде синя като вашата, а косите ѝ червени. Ще бъде хубава, нали? Почти толкова хубава, колкото сте вие, Онора.

— Дъглас...

— Хубаво име е това — Миранда, почти толкова хубаво, колкото Онора, а може би и по-хубаво. Ако имах сестра, щях да искам да се казва Миранда. Ето. Сега ѝ направете розови бузи и сиви очи като вашите. И като моите също.

Привърших оцветяването и взех ножиците, за да изрежа фигурката.

— Тя е точно като вас — установи той, когато му подадох картонената кукла и той я загледа замислено.

Станах и обходих с поглед голямата стая, пълна със светлина, в която бяхме прекарвали толкова щастливи часове. За първи път в живота си имах чувството, че като се занимавам с това дете, правя нещо полезно и това ме изпълваше с щастие.

— Тя ми е любимка — подхвана пак Дъглас. — Знаете ли? Цял живот ще я пазя, за да си спомням за вас, обещавам ви.

— Вече е време за вечеря. Трябва да си измиете ръцете — казах му аз.

— Ще изиграем ли пиесата утре? Аз, не забравяйте, искам да бъда Кале... Калибан... Онора, обичам ви.

Той се втурна към мен и обгърна краката ми с ръце, а аз не можах да запазя равновесие. Проверих дали се е измил и му казах, че няма да вечерям с него, защото не съм гладна. Той не ме попита нищо.

Когато се върнах в стаята си, не поръчах да ми донесат куфара, както трябваше да направя, и даже се отказах да си събера багажа. Предпочетох да седна в малкия салон и да се отдам на мъката си. Чух навън шум от конски копита, но не му обърнах внимание. Мракът нахлу в стаята и запалих лампа. Чудех се защо не видях Дъглас да се качва. Още преди половин час трябваше да е свършил с вечерята.

Може би чичо му ми спестяваше мъката да съобщя на детето, че заминавам. Щях ли да го видя отчаяно и обляно в сълзи? Чух стъпки по стълбището, но не леки и пъргави, а тежки като на възрастен човек. Сигурно някой прислужник идваше да ми донесе съобщение, помислих си, когато те се задържаха на площадката. Извърнах глава.

На прага на вратата стоеше най-красивият мъж, когото някога бях виждала. Джефри Маури се беше завърнал по-рано от очакваното.

[1] Джефри Чосър — знаменит английски ренесансов поет. Има се предвид неговото произведение „Кентърбърийски разкази“. — Бел.ред. ↑

Всички се шегуват с любовта от пръв поглед. И с право, разбира се. Всичко изглежда толкова налудничаво и невероятно. И все пак, влюбих се в Джефри Маури още щом го видях, изправен в рамката на вратата, с чаровна усмивка на устните и с очи, които също се усмихваха. Той не ми се стори непознат. Сякаш винаги го бях познавала и двадесет години бях чакала тази среща, която пробуди у мен непознати досега чувства. За миг настъпи пълно объркване. Покъсно щях да разбера какво точно бе станало.

— Госпожица Джеймс?

Неспособна да говоря, аз кимнах и той влезе в стаята. Висок, макар и не колкото брат си, той имаше изваяна мускулатура като гръцки атлет, а един кичур от гъстата му светлокестенява коса се спускаше на челото. Беше великолепен мъж, с подчертано мъжествени черти: прав нос, силна брадичка, изпъкнали скули, а под тъмните вежди — сини очи, изпълнени с нежност, а в този момент — с някакво тревожно любопитство.

— Лошо ли ви е? — попита той.

Онемяла, аз го гледах, сякаш беше видение. Той носеше палто и къси панталони в сапфиреносин цвят, бели чорапи и леки черни обувки. Бродирани черни и сини листа украсяваха бялата сатенена риза с дантелено жабо. Леко поомачкани от пътуването, елегантните му дрехи излъчваха миризма на кожа, влажна коприна и пот. Прокарах ръка по челото си, за да прогоня миража — мъжът стоеше пред мен от плът и кръв и сигурно ме взимаше за луда.

— Имате ли нужда от нещо? — настоя той.

— Не... няма нищо... просто мигрена...

— Все пак да извикам госпожа Роусън?

— Не... моля ви, чувствам се много по-добре.

— Дъглас ми каза, че ви е лошо. Вече говорих с него или по-скоро го изслушах. Той говори само за вас, Онора. Каза, че ви обича повече от всеки друг, с изключение на мен, но това последното май го каза от любезност.

— Той... той трябваше да си е легнал — промърморих аз.

— Знам, но умираше от желание да види новия ми кон и аз му позволих да отиде в конюшнията с един слуга. Обещавам, че повече няма да нарушаваме режима му. Дъглас просто сипе хвалебствия за вас — поде той отново, — затова въобще не получих думата. А преди да се кача, видях госпожа Роусън. Тя недвусмислено ми заяви, че вие сте направо светица.

— А... а говорихте ли с брат си?

— Съвсем за кратко. Много бързах да видя сина си и с Робърт размених само няколко думи. Ще отида в кабинета му след малко. Просто исках да се запозная първо с тази, за която Дъглас говори толкова ентусиазирано. Сигурна ли сте, че не сте болна, мис Джеймс? Много сте бледа.

— Съвсем добре съм.

— Много съм ви задължен. Когато заминавах за Европа, оставих тук един неграмотен дивак, а връщайки се, откривам малък джентълмен, който може да каже всички букви на името си и рецитира азбуката със страхотна бързина. Даже ми разказа „Бурята“ от край до край.

— Дъг е изключително дете.

— А вие сте изключителна млада жена, щом постигнахте такава промяна.

— Той възприема всичко толкова бързо.

— Значи се нуждае от добър учител.

Усмивката, която би разбила сърцето на всяко момиче, отново блесна на лицето му. Той се приближи, за да улови ръцете ми в своите. Стисна ги леко, а объркването, което ме завладя, почти спря дъха ми.

— Дъглас не ми каза, че сте толкова хубава.

— Не... съвсем не съм.

— Простете, но не съм на вашето мнение.

Поруменях. Джефри Маури се засмя и така силно стисна пръстите ми, че този почти болезнен контакт накара сърцето ми да затупти.

— Нима сте и толкова скромна? Но кажете ми, госпожице Джеймс, нямате ли все пак някакви недостатъци?

— Би трябвало да питате брат си за това.

— Робърт ли?

— Той ме уволни днес. Напускам Маури Хаус утре сутринта. Наел е дилижанс да ме откара до Бат.

Изражението му мигом се промени. Той пусна ръцете ми и се намръщи.

— Вие уволнена? Може ли да знам защо?

— Не... всъщност не знам. Каза ми, че работата ми е била задоволителна, но... Наистина не знам... Мо... моля ви да ме оставите сега. Ще помоля някой слуга да ми донесе куфара. Трябва да си приготвя багажа...

— Няма да е необходимо, госпожице Джеймс.

Веднага долових чувствителността и ранимостта му, които трогваха. С чело, набраздено от дълбоки бръчки и угаснали очи, той разкри друга страна от себе си — човек, който не търпи несправедливост и, когато е нужно, умее да бъде непреклонен.

— Ще говоря с брат си.

— Не, моля ви. Щом той не желае да остана, ще напусна.

Едва сдържах сълзите си. С мъка контролирах гласа си и Джефри Маури го усети. Улови ръката ми и нежно я стисна. Очите му, хубавите му сини очи, ме гледаха открито и аз потънах в тях.

— Брат ми е твърде суров човек. Често е прекалено взискателен към хората. Действа много прибързано. Сигурен съм, че просто става въпрос за недоразумение. Не изпадайте в паника, госпожице Джеймс.

— Моля ви... Не... не искам да създавам неприятности.

— Няма да има никакви неприятности — успокой ме той. — А сега си починете и ще се видим утре сутрин в детската стая.

Той отново стисна ръцете ми и се усмихна. Когато погледите ни се срещнаха, изпитах странното чувство, че вече съм го познавала някога, в някой друг живот. Сякаш той също го усещаше. После той излезе. Измина доста време, преди да се върна в стаята си и да си измия лицето с вода. Изпълваше ме някакво невероятно опиянение, въпреки страха.

Весело топуркане проехтя в преддверието и аз се върнах в салона. Успях да си придам строг израз, когато Дъглас нахлу в стаята.

— Видяхте ли баща ми? — извика той.

— Видях го. А също ви чух да тичате като невъзпитано дете.

— Той каза, че ще дойде при вас. Има нов кон и ми позволи да отида в конюшната с Бродли, за да го видя. Аз държах фенера!

— Така ли?

— Конят е великолепен, Онора. Ще го поюздя. Татко ми обеща. Той ще ме сложи да седна пред него и аз ще държа юздите. Ако слушам.

— Съветвам ви да започнете с това веднага, като не тичате като луд из къщата.

Дъглас ме гледаше изпитателно, свел главичка.

— Изглеждате смешно. Май и на вас нещо ви става от това, че татко се завърна. Той отиде при чичо Робърт в кабинета му и чух, че говорят за вас.

— Не трябваше да подслушвате! — смъмрих го аз.

— Не съм подслушвал. Просто минавах оттам на връщане от конюшната. Госпожа Роусън е тази, която подслушваше. Правеше се, че подрежда цветя в една ваза, но дори не ги поглеждаше, а надаваше ухо. Изгони ме оттам.

Напомних му, че времето за лягане отдавна е минало, и го сложих в леглото. Макар че изглеждаше твърде възбуден, веднага потъна в сън.

Аз обаче не можах да заспя. Заслушана в далечния ромон на вълните, лежах будна до сутринта, а в съзнанието ми непрестанно се явяваше красивото лице, което вече обожавах.

Рано-рано сутринта на следващия ден лорд Робърт ме извика в кабинета си. Отидох там със страх. Бледа и уморена от безсъние, в най-приличната си рокля — от син памук с дълги ръкави, с фишу и маншети от бяла дантела, с прибрана на плитка коса, аз се надявах, че съответствам на идеалния образ за гувернантка.

Знаех, че след като ме бе оставил, Джефри Маури бе говорил с брат си. Какво ли си бяха казали? Какво решение бяха взели? Трябваше ли да напусна? Дали дилижансът идваше, за да ме откара? Колкото и да беше решителен Джефри Маури, трудно можех да си представя, че някой би могъл да накара по-големия му брат да промени решението си.

По пътя забелязах пръснати безредно цветя и изпитах съжаление, че нямах време да поговоря с госпожа Роусън. Пред кабинета поех дълбоко дъх. Въпреки всичко трябваше да прикрия

объркването си и да се покажа спокойна, хладна и резервирана. С една дума, да се овладеея.

— Влезте! — каза сух и режещ глас, докато чуках на вратата.

Седнал зад огромното си бюро, той не вдигна поглед. Беше потънал в някакъв документ, където проследяваше редовете цифри, без да усеща моето присъствие. Съвсем очевидно по този начин целеше да загубя самообладание, но се получи точно обратното. Един толкова прозрачен подход уронваше образа му и го показваше като жалък тиран, какъвто си беше в действителност.

За първи път попадах в тази стая и я разгледах спокойно. Над камината висеше една картина, доста грубовато нарисувана, която изобразяваше фабриката за порцелан с ужасни облаци черен дим, издигащи се към сивото небе, с аленеещи пещи, а някъде в далечината — глиненото находище. Върху рафтовете срещу картината бяха наредени мостри — сини чаши, чинийки, чинии за хранене, обикновени и достъпни за всеки джоб, каквито можеха да се видят в хиляди английски къщи. После идваха и по-скъпи изделия от чисто бял порцелан, с украса от оранжеви цветчета и златни линии по ръбовете. Малкото бюро на Паркс сега беше празно. Вероятно лорд Робърт не искаше секретарят му да присъства на нашата среща.

Най-накрая той затвори регистъра, постави го настрана и повдигна бледото си и слабо лице с тъмен поглед, в който не се четеше нищо.

— Искали сте да ме видите? — казах аз.

Той не отговори. Продължи да ме гледа с мрачните си, безизразни очи. После прехапа устни с израз на отвращение. Отново започна да мести документите, сякаш аз не съществувах. Чаках. Бях съвършено спокойна и уверена в правото си. А и бях все още достатъчно млада, за да вярвам, че който има право, винаги побеждава.

— Брат ми беше много разочарован, когато научи, че сте уволнена — каза той сякаш на себе си. — Той настоя да останете гувернантка на сина му.

— Така ли?

— Аз, разбира се, протестирах. Трудно ми е да се противопоставя на брат си. Той ми е слабост, но в този случай съм категорично против. Според мен, вие имате пагубно влияние.

— Пагубно?

— Твърде сте млада. Прекалено много прощавате. Не сте достатъчно строга.

— Не е истина.

— Обличате се като уличница. Носите косата си като уличница.

— Това не е вярно, лорд Робърт.

Той все така се занимаваше с книгата си. Редеше ги на стройна купчина и изобщо не обърна внимание на думите ми. Зад маската, която си налагаше, виждах как с мъка контролира гнева и омразата, които бушуваха в него.

— Изглежда, че сте направили изключително добро впечатление на брат ми. Каза ми, че възпитанието на сина му си е негова работа и вие трябва да останете. Не отстъпи нито на крачка по този въпрос.

— Така ли?

— Стигна дори до там да каже, че ако вие напуснете, и той ще напусне заедно с Дъглас. Тъй като изглеждаше решен да изпълни намерението си, бях принуден да отстъпя. Той ме предизвикваше съвсем съзнателно. И по-рано сме имали пререкания, но никога преди не ме е предизвиквал така открито.

— Съжالياвам, че сте имали пререкания.

— Вие сте много хитра жена.

— Хитра ли?

Ужасяваща омраза пламтеше в очите му. Защо този човек толкова ме ненавиждаше? С какво бях заслужила това?

— Страхувах се, че може да стане нещо такова. Ето затова исках да напуснете къщата преди неговото завръщане.

— Какво нещо? — попитах аз. — Не разбирам.

— Убеден съм в обратното, госпожице Джеймс.

— Уверявам ви, че...

— Много добре знам какво сте си наумили.

Тогавя пред погледа му, изпълнен с неудържима злоба, внезапно проумях и се вцепених. Спомних си думите на госпожа Роусън при пристигането ми и особеното чувство, че представлявам някаква заплаха за него. Всичко съвпаднаше. Разбрах защо ме мразеше, защо присъствието ми му изглеждаше опасно.

— Разбира се, грешката е моя. Не трябваше изобщо да ви вземам на работа. Трябваше незабавно да ви върна в Бат.

— Може би така щеше да бъде по-добре. Сега обаче нямам намерение да напускам.

— Няма да си отидете?

— Докато брат ви иска да остана, нищо не може да ме накара да напусна.

— Много сте смела, госпожице Джеймс.

— Смела ли? Не, лорд Робърт, но не се оставям лесно да ме сплашат. Без съмнение, вие се надявахте, че доброволно ще реша да напусна.

— Точно така. Точно това щяхте да направите, госпожице Джеймс, ако бяхте разумна. Щяхте да измислите някакъв претекст за пред брат ми, например, че някой ваш близък се е разболял, и щяхте да напуснете Маури Хаус до седмица.

— Няма да го направя.

Той възхитително сдържаше яростта си и ме гледаше злобно. Дадох си сметка, че в негово лице имам враг, който не бива да се подценява, но въпреки шока издържах погледа му. Лорд Робърт отново възвърна безстрастния си вид, заприбира книжата си и подхвана с безразличен тон:

— Брат ми ме помоли да не се меса в тези неща и аз ще се съобразя с желанието му. Възпитанието на сина му си е негова работа, както той се постара да ми изтъкне. Бих казал обаче, че не се сети за това навреме, тъй като досега не беше особено загрижен.

После замълча, отново погълнат от книжата си. Очаквах ново настъпление и то не закъсня:

— Това не е всичко.

— Така ли?

— Възпитанието на моя племенник е работа на брат ми, но щастието на Джефри е моя работа. Той е изключително уязвим и нямам намерение да го оставя да попадне в мрежите на една хищница. Ще ви наблюдавам, госпожице Джеймс, и ви съветвам съвсем сериозно да се посветите изключително на своите задължения като възпитателка.

— Това ли е всичко, лорд Робърт? — казах аз, след като любезно се поклоних.

— Това е всичко, госпожице Джеймс.

Напуснах кабинета много доволна от собственото си поведение. Не му позволих да ме сплаши, нито да ме стресне с едва прикритите си заплахи. Най-важното беше, че щях да остана в Маури Хаус. Прогоних лорд Робърт от съзнанието си, за да мисля само за брат му, който трябваше да е в детската стая. Изкачих стъпалата, изпълнена с радостно очакване, толкова силно, че почти прерастваше в болка. Само той можеше да я излекува.

Развълнуван и неспокоен, Дъглас отказваше да се съсредоточи. Ужасно се забавляваше, че две и две прави четири. Джефри му беше обещал, че ще го заведе отново да види коня и дори да го качи на него, и детето не можеше да мисли за нищо друго. С най-строг вид му заявих, че ако не научи урока, ще кажа на баща му и повече няма да стане и въпрос за ходене в конюшнията.

— Добре! Добре!... Две по две — три... о, не, четири. Две по четири — осем. Две по осем — тринадесет, ето на!

— Две по осем прави колко?

— Тринадесет!

— Боя се, че не е така.

— Четиринадесет?

Понеже аз мълчах, той започна да смята наум, а накрая броеше на пръсти. А аз, не по-малко нетърпелива от него, хвърлях погледи към прозореца. Навън грееше ярко слънце, денят беше прекрасен и не ме свърташе в детската стая. Но трябваше най-напред да свършим със задълженията.

— Шестнадесет — каза той накрая.

— Много добре. Толкова ли беше трудно?

Трудно беше за Дъглас, който се интересуваше повече от Калибан и Миранда. Много държеше да ме накара да забележа, че не харесваше плитката на врата ми и предпочиташе да нося косите си разпуснати, както преди. Всъщност той най-вече копнееше да види отново баща си.

— Той сигурно спи след дългото пътуване, още повече, че си легна късно миналата вечер.

— Знам, че говори с чичо Робърт.

— Да продължаваме работата си, Дъглас.

— Доволен съм, че татко се върна. Мислите ли, че той ме обича, Онора?

— Но... но разбира се — отговорих аз със свито сърце.

— Питам се — каза детето със замислен блясък в сивите очи. — Струва ми се, че ако ме обичаше, щеше да стои с мен, вместо да пътува толкова далеч и за толкова дълго време.

Дъг въздъхна и ми се прииска да го прегърна, да погалия гъстите му руси коси и да го уверя, че е обичан.

Трябваше обаче да се придържам към поведение, съответстващо на моите задължения, тъй че го накарах отново да се залови с умножение до момента, когато щяхме да извадим от кутията малките фигурки — герои на „Бурята“. Той си запази ролите на Калибан, когото упорито наричаше Калекан, и на Просперо. Аз трябваше да поема Миранда, Ариел и господарите. Прекъсваше ме непрекъснато и сам разказваше историята с невероятен ентузиазъм. Понякога разказът му значително се отдалечаваше от текста на Шекспир, но струва ми се, това все пак беше някакъв начин за сближаване с литературата. Толкова бяхме погълнати в играта си, че не чухме кога баща му влезе в стаята.

— А после те живели дълго и щастливо, дори и чудовището! — възкликна Дъглас. — Беше наистина забавно, Онора. Хайде пак!

Джефри Маури се засмя и аз се обърнах стресната. Щом долових погледа на сините му очи, ми се зави свят. Дъглас се втурна към него и обгърна краката му. Баща му го повдигна и го настани на раменете си. После го подхвърли във въздуха, улови го сърчно и го сложи да стъпи на крака.

Станах объркана, с неясно чувство за вина, без да знам за какво. Когато Дъглас настоя баща му отново да го хвърли във въздуха, той му отвърна, че това сигурно ме е шокирало силно, защото имам много строго изражение.

— Косите ѝ придават надут вид. Казах ѝ да си ги пусне.

Джефри отново се засмя и нежно стисна ръчичката му. Сияещо, детето се притисна до единия му крак и склони главичката си, а баща му започна да роши косите му.

— Може ли да отида да видя коня, татко? Може ли да го поюздая?

— Ще видим. Тичай да намериш Бродли в конюшнията. Аз ще дойда след малко. Искам да поговоря с госпожица Джеймс.

— Не се бави, тате. Довиждане, Онора!

Той се втурна навън и шумно изтрополи в преддверието. Тръснах глава, а Джефри се усмихна. Високите му кожени ботуши лъщяха, а

панталоните от еленова кожа очертаваха бедрата му. Ризата му от фина бежова коприна с разкопчана яка имаше широки ръкави, набрани на китките. Слънцето проблясваше в кестенявите му коси. Една къдрица се спускаше по челото му.

Гледаше ме с нежност и топлота, а по красиво очертаните му устни играеше усмивка. Сякаш пред мен стоеше герой от приказките, омайният принц, който с целувката си събудил спящата красавица, едно създание твърде красиво и лъчезарно, за да бъде от плът и кръв. Изглежда изобщо не съзнаваше въздействието, което видът му оказваше, и макар че преди малко буйно се бе забавлявал със сина си, сега, когато двамата останахме сами, той изглеждаше почти срамежлив.

— Той... Дъглас много се радва, че се върнахте — казах с леко треперещ глас.

Опитах се да потисна странните чувства, които напиреха в мен подобно на разпукващи се цветни пъпки. Не трябваше да забравям, че съм гувернантка на сина му, негова служителка. Когато продължих, бях успяла да придам на гласа си необходимата тежест и твърдост:

— Обикновено е по-тих. Много добре знае, че не трябва да тича така из къщата. Ще поговоря с него.

— Не се извинявайте заради сина ми, госпожице Джеймс... Вие ли сте направили това? — попита той и протегна към мен картонената Миранда, която току-що бе взел от масата.

— Всичките съм ги правила аз. Мислех, че ще е добре Дъглас да познава някоя пиеса на Шекспир, а също и че би било забавно да пресъздадем театър „Глобус“, и...

— Много сте нервна, госпожице Джеймс.

— Не... не мога да го превъзмогна.

— Не трябва да се боите от мен. Ще станем добри приятели — каза Джефри Маури, разглеждайки картонената героиня, докато аз стоях безмълвна. — Тя поразително прилича на вас. Същите бакърени коси, същите сиви очи. Та вие сте завършен художник, госпожице Джеймс!

— Благодаря.

— Говорих с брат си — каза той, като ме гледаше в очите. — Всичко е наред. Ще останете в Маури Хаус, докато аз не реша да ви уволня.

— Ра... разбирам.

Той отново се усмихна с лека насмешка в сините очи:

— Представям си как ще прекарвам много време в детската стая и ще ви гледам как работите. Трябва да се уверя, че синът ми получава подходящото възпитание.

— Разбира се — казах и рязко поклатих глава, твърдо и хладно.

Забелязах обаче колко чувствена беше долната му устна, колко нежна бе изопнатата кожа на скулите. Думите на госпожа Роусън изплуваха в паметта ми: въпреки че не тичаше по фустите, както казваше тя, и беше мил, и дистанциран с дамите, Джефри Маури ценеше удоволствията на плътта. Въпреки своята неопитност в тези неща, аз го усещах.

— Изчервихте се, госпожице Джеймс. Какво има?

Тръснах глава и се заех да подреждам книгите по лавиците, а ръцете ми трепереха. Той ме наблюдаваше със замислен поглед.

— Май трябва да отида при сина си, преди да е побъркал горкия Бродли. Ако не направи една обиколка с коня, този малък разбойник няма да престане да ме мъчи. Ще поездите ли, госпожице Джеймс?

— Никога не съм яздила кон.

— Жалко. Значи ще трябва да правим дълги разходки пеша.

Гледах го вцепенена, докато той държеше ръцете ми в своите и нежно ги притискаше.

— Дъглас е прав, госпожице Джеймс. Много повече ви отиват разпуснати коси. Носете ги така в бъдеще. Това е заповед — каза той с приглушен и ласкав глас, в който имаше закачливи нотки.

После пусна ръцете ми и когато излезе, ми се стори, че заедно с него изчезна и цялата светлина.

На следващата и по-следващата сутрин той идваше и седаше в детската стая и с усмивка наблюдаваше усилията на Дъглас да събира и изважда. Бързо свикнах с неговото присъствие, но винаги бях малко напрегната. Дъглас се чувстваше съвсем удобно и в желанието си да блесне пред баща си беше по-внимателен от всякога.

Осъзнавах, че съм безнадеждно влюбена в този мъж и че трябва да го прикрия, на всяка цена. Успях накрая да овладее тези неописуеми усещания, които неговото присъствие пораждаше у мен, и да се държа

спокойно и хладно. Това обаче ми струваше немалко мъки. Веднъж го улових да ме гледа с особен поглед. Той веднага извърна очи, но аз за дълго останах поразена: красивият му син поглед изразяваше възхищение и още нещо, което не знаех как да определя. Може би това беше само плод на въображението ми?

Двамата с Дъглас бяхме запланували пикник за следващия вторник и баща му реши да дойде с нас. Готвачът приготви богата кошница със сирена, колбаси, пиле, пудинг, сладкиши и различни плодове, толкова тежка, че едва можех да я повдигна. Джефри Маури добави и една бутилка вино, пое кошницата и тръгна с нас през градината към пустошта, която се простираше отвъд.

— Не съм ходил на пикник цяла вечност — подхвърли той.

— А ние сме ходили бая пъти! — провикна се Дъглас.

— Ходили сме доста пъти — поправих го аз. — Или говорете правилно, или изобщо не говорете.

— Онора понякога е ужасна — каза детето на баща си, — но аз я харесвам, въпреки всичко.

— Аз също я харесвам — заяви Джефри, като ме гледаше с усмивка.

Душата ми се рееше сред звуците на божествена музика. Струваше ми се, че вървя в сребриста мъгла. Силата и магията на първата любов ви карат да виждате всичко с нови очи, смятат хората, сякаш за първи път зървате красотата на света. Цялата природа около мен ми изглеждаше по-свежа и блестяща. Красотата на скалите ме покори. Как са могли да ми изглеждат мрачни и пусти?

Пълен с енергия, Дъглас тичаше напред и ние с Джефри останахме сами. Натоварен с тежката кошница, той вървеше с големи крачки като истински атлет. Беше обул стари кафяви ботуши, а над панталоните от еленова кожа носеше риза от бял лен, малко по-широка, леко набрана на талията. Слънцето си играеше в косите му, а вятърът ги рошеше. Вътрешно тръпнех от болезнено чувство.

Въпреки всичко, което бях чела, въпреки шушуканията на момичетата в училище, а и честите и понякога доста реалистични намеци на госпожа Роусън за удоволствията на плътта, имах съвсем бегла представа за онова, което става между мъж и жена, след като се прегърнат и целунат. От Чосър и Шекспир все пак бях добила някаква представа, допълнена от произведенията на госпожа Аффа Бен, но

същността, онова, което писателите наричаха „пълно осъществяване“, оставаше мистерия за мен.

— Много се умълчахте, госпожице Джеймс.

— О... Бях се замислила.

— Може ли да попитам за какво?

Притворих очи и поклатих отрицателно глава. Никога нямаше да научи какво изпитвах към него. Той принадлежеше към една от най-знатните фамилии на Англия, а аз бях дъщеря на зарзаватчия. Ако отец Уилямс не бе настоял да ходя на училище, сигурно и аз щях да работя в някой дюкян. Можех да мечтая, да се радвам на неговото присъствие, да го обичам, но не ми беше писано да позная „пълното осъществяване“.

Дъглас дотича към нас с всичка сила, защото бе открил идеално място за пикник — тревиста полянка сред големите скали. Докато аз подреждах салфетките и лакомствата върху постланата на земята покривка, момченцето радостно подскачаше. Баща му пък се излегна на тревата.

— Ужасно съм гладен — призна той.

— Има с какво да се подкрепим. Готвачът е надминал себе си.

— Аз искам сладкиш — извика Дъглас. — Искам първо сладкиш!

— Десертът е за накрая — отвърнах аз.

— Не искам нищо друго, само сладкиши! Този, най-големия, отгоре.

Джефри Маури се усмихна на сина си, който се съгласи първо да изяде едно пилешко бутче, за да получи след това и сладкиш. Под безкрайното бледо небе лек вятър появяваше житата, които изглеждаха червеникави в далечината към хълма, на който се издигаха римските руини. Аз хапвах по малко, седнала върху полите си, а Джефри показваше страхотен апетит.

Щом свърши с храненето, Дъглас поиска разрешение да отиде да събира цветни камъчета, каквито колекционираше. Веднъж дори бе намерил една римска монета, позеленяла от времето.

— Римляните били укрепили предните си постове на тази височина. Руините са прекрасни. Ще трябва да ви заведа да ги видите някой ден.

— Ще бъде... интересно — казах аз.

Той отвори бутилката и ми подаде чаша, пълна с кехлибарена течност, която искреше в кристала. Отпих една глътка. Леко стипчивият вкус проникна в мен и вълшебна топлина се разля из тялото ми.

— Това е най-хубавото вино на Робърт. Преди да тръгнем, обиколих цялата изба.

Изпих бавно чашата си, без да продумам. Погледът ми се отправи към небето, където кръжеше една голяма птица, после към Дъглас в далечината, където той търсеше своите съкровища с ръце в джобовете. Не гледах към Джефри, но усещах, че той ме гледа.

— Още една чаша? — попита той.

— Не... по-добре не.

Ако в детската стая, погълната от ученика си, успявах да поддържам едно неангажирано поведение, насаме с него се чувствах много зле. Измина доста време в мълчание и положението стана още по-непоносимо.

— Доволен ли сте, че се върнахте у дома? — попитах аз.

— В известен смисъл. Приятно ми е да бъда с Дъглас. Твърде дълго бях далече от него. Бях го пренебрегнал. Но откакто жена ми почина, ми е много трудно да приемам доказателството за нейната смърт.

Той гледаше замислено чашата си. После с въздишка я поднесе към устните си и я изпи. Прочетох скръбта в очите му.

— Прекарвате много време във фабриката — казах, за да сменя темата. — Госпожа Роусън ми каза, че ходите там почти всеки следобед.

— Робърт държи на това. Всъщност ходя там, за да му доставя удоволствие. Но онова, което виждам там, условията, при които хората работят, ми късат сърцето. Мъже, които се погубват от горещината на пещите; жени, които прекарват по дванадесет часа на ден прави; загиващи от умора и задуха... Те... те дори нямат време да излязат, когато се наложи да...

Той се въздържа от неудобство, но знаех какво искаше да каже.

— Все пак... нищо ли не можете да направите? — попитах.

— Някога вярвах, че мога. Помолих брат си да въведе някои реформи. Той ми се изсмя в лицето. „Тези хора не бива да бъдат жалени. Те ще се разпуснат, ще станат нахални, ще искат все повече.

Трябва да бъдат държани с желязна ръка, иначе производството ще замре.“ Спорих с него, но той ме сметна за луд, за мечтател. Каза ми да го оставя той да се оправя. Бях много млад тогава, но няма да забравя този епизод.

Известно време гледаше втренчено в далечината, а когато заговори отново, в гласа му имаше горчивина:

— През цялото време, докато бях в Оксфорд, не престанах да мисля за това. Без да казвам на Робърт, посетих много други фабрики, не само за порцелан, и установих, че и там условията на труд са почти толкова лоши. Проучих въпроса и дори подготвих проекти за обновяване. Това не бяха празни идеи. Две години работих по тези планове. Бях направил цял списък с предложения. Едни по-нормални заплати можеха да насърчат работниците да произвеждат и те нямаше да бъдат принудени да изпращат и децата на работа. Възможността за лична инициатива, намаленият работен ден, биха им позволили да работят по-добре. Какво свястно могат да свършат мъже и жени, които залитат от изтощение?

— А какво каза брат ви?

— Бях намерил първоначалните планове на съоръженията и един приятел от Оксфорд ми помогна да подготвя нови. Когато ги донесох на Робърт малко след сватбата ми заедно със списъка с предложения, той ме изслуша съвсем търпеливо. След това ми каза, че винаги съм бил луд, но вече съм станал и опасен революционер.

— Революционер ли?

— Не само че сме щели напълно да фалираме, ми каза той, но сме щели да завършим всички на бесилото, понеже работниците искали точно такива промени и разпалвали бунтове... Разбрах, че няма смисъл да настоявам.

— А сега?

— Робърт държи да се включа в ръководството на фабриката. Казва, че трябвало да науча занаята. Искане му се някой ден да го заместя, а после и Дъглас. Ако това ми предоставяше възможност да реализирам мечтите си, добре... Но Робърт иска да работя с него, обаче той да запази цялата си власт. След петнадесет-двадесет години ще поема неговото място, а дотогава ще се опитам да помагам работата да върви, като той взема всички решения. Аз нямам право на глас.

— А имате ли други планове?

— Все повече и повече се замислям да работя на дипломатическото поприще. При пътуванията си се запознах с влиятелни хора, а и винаги съм имал желание да бъда полезен на страната си. Ходя във фабриката, за да не предизвиквам семейни скандали, но определено няма да остана тук... Много обичам брат си, много съм му признателен, но той е... прекалено властен.

— Разбирам.

— Той ме обожава. Желаете ми само доброто, но точно тук разбиранията ни се разминават. Може да се каже, че е посветил най-хубавата част от живота си на мен. Не се оплаквам, забележете, но всеки трябва да живее според своята воля. Робърт има добри намерения и не бих искал да го нараня, но...

Джефри внезапно спря, сякаш му беше трудно да продължи, и си наля нова чаша вино. Личеше, че се бори с нещо в себе си. Да можех само да му помогна! Дълго време остана безмълвен, със свити вежди, а когато отново ме погледна, изглеждаше изпълнен с твърда решителност.

— Бедата е, че той има само мен. В продължение на години живеехме само двамата и за Робърт това беше напълно достатъчно. Но аз вече съм възрастен и това не може вече да ме задоволи. Той би трябвало да го приеме.

Отново настъпи продължително мълчание. Докато мислех за неговата изповед, съзерцавах окъпаните в слънце поля и скалите, по които Дъглас се катереше в захлас. След като изпи още една чаша, Джефри поде отново с по-спокойно изражение:

— Извинете, че толкова се разприказвах. Нямам такъв навик. Сега знаете всичко за мен, госпожице Джеймс. Разкажете ми нещо за себе си.

— Боя се, че ще ви се стори скучно.

— Съмнявам се.

— Не зная откъде да започна.

— Отец Уилямс ми каза, че родителите ви са държали магазин за плодове и зеленчуци, че са били много добри и благочестиви. Той ви познава от дете и според него сте едно много интелигентно момиче.

— Вие... сте го питали за мен?

— Вчера, след като си тръгнах от фабриката, наминах да го видя. Поскара ми се, че не съм отишъл по-рано и добави, че разчитал на

моето присъствие на службата следващата неделя. Той е чудесен човек.

— След смъртта на родителите ми отец Уилямс използва цялото си влияние, за да ме приемат в училището. Работех срещу правото да присъствам на занятията.

Може би под влияние на виното се отпуснах му разказах за училището, за учениците, за часовете, които ми повериха по-късно, за черната работа, която бях принудена да върша отначало поради бедността си. Признах му как крадах свещи, за да мога да чета в стаичката си под самия покрив всички книги от богатата библиотека, а също и как милосърдните жени от енорията се грижеха за облеклото ми като ми даваха старите си дрехи, а аз ги преправях доста умело.

— Искаха да остана в училището, но когато получих писмото на отец Уилямс, предпочетох да стана гувернантка.

— Радвам се, че сте взели такова решение.

В приглушения и мелодичен глас усетих някаква интимна нотка. Понечи да каже още нещо, когато Дъглас, развълнуван от своите открития, връхлетя върху нас и ни заля с безкраен порой от думи. Заприбирахме багажа.

Щом стигнахме в имението, Дъглас се затича наред, за да покаже на госпожа Роусън своите находки. Поосвободени от напрежението, ние с баща му спряхме край една лозница, около която гъмжеше рояк насекоми.

— Отдавна не бях прекарвал толкова приятен ден — каза Джефри. — Трябва пак да излезем.

— Дъглас много ще се радва.

— Нямах предвид Дъглас — отвърна той, а от пронизващия му син поглед тръпки пробягаха по тялото ми.

Възможно ли беше моята компания да му е така приятна, както бе неговата за мен? Не, по-скоро това бе само проява на любезност към една скучна гувернантка, която говори прекалено много за себе си.

— Отец Уилямс би искал да ви види — каза ми той.

— Аз също имам желание да го видя. Той ме чакаше още след пристигането на дилижанса от Бат, но не успях да отида на служба. Нямах с какво да стигна до селото и...

— Смятам да го посетя следващата неделя. Защо не дойдете с мен?

— Мисля, че е по-добре да не идвам.

— Но защо?

Не знаех какво да отговоря и промърморих неясно, че нямам подходяща дреха за случая. Той обаче не прие този отказ и каза, че разчита на мен. После стисна ръката ми и тръгна към къщата с празната кошница в ръка.

Гледах го да се отдалечава, изпълнена с противоречиви чувства и безразсъдна надежда. Моята компания му бе харесала и пожела да излезем пак. Не бях си и представяла този поглед в очите му, нито тази нотка в гласа му. Вдигнах глава към къщата и едва тогава забелязах лорд Робърт, който стоеше на един прозорец и не ме изпускаше от очи. Той се дръпна и пусна пердето.

От колко ли време ме наблюдаваше?

Госпожа Роусън се съгласи с мен, че нямам подходящи дрехи за неделната литургия. След като прегледа основно гардероба ми, тя реши, че се нуждая от нов тоалет.

— От детството си не съм носила нищо ново. Но не мога да си купя рокля, защото лорд Робърт не ми е платил.

— Не говоря за купуване, скъпа моя, казвам, че трябва да ви ушим нещо. Щом става въпрос за шев и кройка, аз съм просто вълшебница. Само погледнете завесите и покривката на леглото. А и вие самата умеете да шиете. Имаме още четири дни. Това е напълно достатъчно.

— От някое старо перде на тавана ли? — попитах сухо аз.

— Не бъдете нетърпелива, момичето ми. Искам да ви направя услуга. Имам едно топче плат, което пазя за специален случай. Бerti Джонсън ми го даде миналата година като отплата за нещо, което му дадох в плевнята една хубава вечер. На вас ще ви стои чудесно този сатен. Слонова кост, това не е моят цвят, твърде бледо е. След някой ден той ще ми даде червен.

— Но не искам вие да...

— Да не спорим. Само си губим времето. Стойте тук, ще се върна след малко.

Тя се появи отново след няколко минути, като носеше огромно парче сатен в кремав цвят, тук-там с дребни цветчета в бледорозово и бежово. Разгърна тържествено скъпата материя, която на светлината на свещта заблестя с цялото си великолепиe.

— Точно това ни трябва! — възкликна тя. — Казвах му на Бerti, че обичам червения цвят. Как бих изглеждала навън с това? Но, вие, момиченце, вие имате и младостта и хубостта, които са нужни, за да се носят тези прекрасни мънички цветенца върху сатен в слонова кост.

Докато аз гледах очарована цялата тази красота, госпожа Роусън вече мислеше за бяла коприна с дантела по края, която да служи за подплатата и да издува полите, и ми поръча да дойда при нея следващата вечер „веднага щом сложа хлапето да спи“.

Отидох при нея следваща вечер в стаята за бельо, където пламтеше хубав огън точно пред масата, на която бяха струпани платове, шевици и дантели на огромна искряща камара.

Тя веднага се зае да ми вземе мерки и да изрязва кройка от кафява хартия. Нагласи парчетата върху мен и ме загледа с наведена глава, стиснала устни в алена муцунка. Вече беше изпрала и изгладила бялата коприна, предназначена за подплатата, също и дантелата, истинска френска дантела, изработена от монахини.

— Полите трябва да бъдат много широки, за да подчертаят тънката ви талия. Сигурно няма да повярвате, но и аз имах като вашата талия, да, да, скъпа моя. И всичко останало. Мъжете бяха луди по мен. И още са, поне старите. А докато им харесва това, което мога да им предложа, ще продължавам да се възползвам.

Без да спира да говори, тя вече тропосваше полата, а аз се занимавах с корсажа.

— Ще трябва да сложим подплата от дантела — каза ми тя. — Никога не се знае кой ще я види.

— Много се съмнявам, че някой ще я види.

— Не съм толкова сигурна, момичето ми. И аз имам очи. Знам защо се върти той все наоколо ви.

— Не... не разбирам какво искате да кажете.

— Влюбена сте в него, хубавице моя, влюбена сте.

— Лъжете се — отвърнах с престорено надут тон.

Тя се усмихна и тръсна посивелите си къдрици:

— За много неща мога да се излъжа, скъпа, но по сърдечните въпроси винаги съм наясно. Може да се каже, че това е моята специалност.

— Не вярвах, че си личи.

— За мен е ясно като бял ден. Очаквах го, забележете, обратното би ме учудило.

Знаех, че мога да разчитам на нейната дискретност и почти се успокоих от това, че някой знаеше какво изпитвам. С нейния богат опит тя вероятно би могла да ми помогне да проумея ставащото.

— Не съм искала да се влюбвам в него. Стана изведнъж, още щом го видях.

— Често се случва така. Има нещо общо с химията в нас. И не може да се направи нищо. Това е част от вас, от кръвта ви, така да се

каже.

— Точно същото усещам и аз.

— И той, и него го е завладяло, нали разбирате... О, да — продължи тя въпреки вцепенената ми физиономия, — наистина го вълнувате, вижда се от пръв поглед. Като че ли не знам защо непрекъснато се вре в детската стая.

— О, той просто иска да...

— Знам какво иска, но не това е начинът — да ви постави между чука и наковалнята. Много сериозно приема всичко нашият мастър Джефри. Обича ви и търси нещо много повече от мимолетно удоволствие. Той наистина държи на вас, миличка.

— Но... нищо няма да излезе.

— Не бъдете толкова сигурна. Природата си иска своето. А вие бъдете доволна, ако ви отвърне. Възползвайте се от това, докато трае, без да искате големи неща.

— Не очаквам нищо.

— Той ще поиска да се ожени за вас. Така е, разбира се, но лорд Робърт никога няма да позволи. Ще намери начин да се противопостави.

Госпожа Роусън се надигна, за да тръсне старателно съшитите парчета коприна, които оставаше само да се подгънат, да се поръбят с дантела и да се прикрепят в талията. Тя заяви:

— По мое мнение, миличка, имате две решения на проблема: да устоите, когато той започне действително да ви ухажда, или да му станете любовница, преценявайки, че е голям шанс да имате мъж като него за любовник, но със съзнанието, че след това ще страдате.

— Продължавам да мисля, че се лъжете. Той само ме помоли да го придружа до църквата.

— А там ще направите сензация. Когато завършим всички тези красиви неща, ще приличате на дукеса. А сега ще ви оставя да минете подгъва. Винаги съм изпитвала ужас от това. Аз ще срежа сатена за роклята.

Не обсъждахме повече моята любов, но бях посветена във всички клюки за прислугата в къщата. Работехме така всяка вечер и успяхме да завършим роклята в събота през нощта. Тя беше с къси ръкави, корсажът завършваше в остър ъгъл върху широката набрана пола, покриваща фустата с дантела по края. Кадифена панделка в

коралово розово опасваше краищата на ръкавите и деколтето, а над нея имаше волан от дантела, широк една педя. Изпробвах тоалета пред госпожа Роусън и тя възкликна, че имам вид на истинска дукеса.

— Не мислите ли, че е прекалено изрязана отпред?

— Такава е модата. И с бюст като вашия, миличка, можете само да се гордеете. Не трябва да се притеснявате да показвате предимствата си.

— Само се питам дали трябва да ги показвам толкова много.

Тя се засмя и ме притисна до сърцето си. Благодарих ѝ още веднъж, че бе толкова мила с мен.

Добрата жена изведнъж възкликна, че станало страшно късно и се измъкна, шумолейки припряно, за да отиде в „Червения лъв“, където скъпият ѝ Джим я чакаше да ѝ покаже нещо.

— Обзалагам се, че става дума за нещо, което съм виждала неведнъж! — провикна се тя с палав смях.

Усмяхнах се на нейното безпътство, а след това в съзнанието ми изплува нашият разговор и се запитах дали Джефри Маури наистина щеше да ме ухажва на другия ден и дали поне малко държеше на мен.

Когато слизах по стълбището на следващата сутрин, за да се срещна с него, се чувствах много нервна. Госпожа Роусън бе вдигнала старателно косите ми във висока прическа, а три дълги букли се спускаха по врата ми. Сатенената рокля шумолеше тихо при всяка моя стъпка и дори и да не бях дукеса, се чувствах такава. Никога не бях носила толкова великолепна дреха.

Той ме чакаше в салона. Бяло дантелено жабо се подаваше под жакета от скъп черен брокат. Когато с усмивка пое ръката ми, ми се стори толкова млад и красив, толкова сияещ, че дъхът ми секна.

— Виждам, че сте намерили рокля — отбеляза той. — А нещо отгоре? Боя се, че прахта по пътя ще ви изцапа.

— Нямах време за... Нямам палто за тази рокля.

— Ще ви трябва. Може би някое от моите ще свърши работа? Имам една наистина много елегантна пелерина от кафява коприна. Вероятно ще ви бъде малко широка, но ще пази от прахта... този забележителен тоалет.

Помоли ме да почакам и се върна след няколко минути с тежко наметало от кафява коприна, с което покри раменете ми. Самият той облече едно черно палто и потеглихме.

— Каква хубава утрин! — каза Джефри, докато ми помагаше да седна в кабриолета. — Небето е чисто. Грее слънце. Идеално време за разходка с кола.

Той скочи до мен и пое юздите, подадени от слугата. Лек тласък и хубавата сива кола се понесе към завоя. Много остро усещах близостта му, крака му, който почти докосваше моя, силните му мускулести ръце, които направляваха юздите толкова умело и уверено. Всичко това ме омайваше. Едно друсване за миг ме подхвърли към него. Щом излязоха на пътя, който водеше към селото, конете забавиха ход и пред нас се откри чудесна гледка. В далечината селото, сгущено в една земна гънка, приличаше на куп детски играчки. Отдясно се издигаха величествените крайбрежни скали, под които се разбиваха морските вълни. Пустошта, чийто чар вече бях открила, се простираше вляво от нас. Дори и в тази неделна утрин пещите червенееха в далечината, а ужасният им черен дим се издигаше от високите комини.

— Все още ли се интересувате от излет до римските руини?

— Много. Обожавам подобни неща.

— Ужасни битки са се разиграли по тези склонове. В онези времена римляните държали на билото на хълма гарнизон и там имало голяма крепост. Непрекъснато се бояли от нападение на друидите, онези диваци, нашарени със синя боя, които се хвърляли върху тях с резове, секири и размахвали копия.

— Трябва да е било страшно.

— Когато бях малко момче, много обичах тези руини. Играех между камъните и обикалях останките от крепостта. Тази седмица ще отидем да я разгледаме.

— Дъглас много ще се радва.

— Не смятам да го вземем. Държа вие да ги посетите, което значи много ходене, катерене и прескачане на камъни. Той би се уморил твърде бързо, а освен това е опасно да се ходи по крепостната стена.

— Добре, съгласна съм.

Той не е бил много по-голям от Дъглас, когато е ходел там да играе, значи просто не искаше детето да присъства. Искаше да бъде насаме с мен и ясно разбирах какво означава това. Докато пътувахме, приспивният шум на колелата по паважа, силата и топлината на мъжа

до мен ме караха да се чувствам, сякаш съм потънала в романтичен сън, от който нямаше да остане нищо, щом се събудех.

Стигнахме селото, къщите със сламени покриви на което, както и няколко каменни сгради, бяха още от времето на кралица Елизабет. В края на алеята с кестени Джефри повери колата на едно момче със сламеноруса коса и му даде монета. Взе ме под ръка, за да влезем в църквата, също доста стара, зад която се простираше гробището, оградено със стени и засенчено от огромни кестени. Той закачи наметалото си на една закачалка и ми помогна да съблека и моето. Зад нас три елегантни дами се кикотеха весело и щом ги видях, усетих, че потъвам в земята от срам. Те носеха прелестно сеппли рокли в синьо, сиво и бледорозово, с дълги тесни ръкави, с дантелени шалове, покриващи шията и раменете. Косите им бяха събрани на кок, без къдрици и букли. Те ме разглеждаха и се побутваха с лакът, след което избухнаха в смях. Джефри обгърна раменете ми и ме поведе към местата на семейство Маури. Нашето минаване караше хората смаяни да се споглеждат и шушукат. Моят тоалет, а и прическата ми, предизвикваха всеобщ смях. Несъмнено Джефри бе забелязал колко неподходящо съм облечена още в първия миг на стълбите, но бе замълчал от любезност. Настани ме да седна. После зае мястото си до мен и притисна ръката ми с покровителствен жест.

Бузите ми пламтяха. Отчаяно чаках да настъпи моментът, когато ще се скрия под наметалото си. Едва ли чух нещо от красивата проповед на отец Уилямс за християнската любов. Когато трябваше да стана, за да излезем, бях парализирана от страх да се изправя пред погледите на всички тези хора, облечена в смешния си тоалет домашно производство.

— Смелост! — каза Джефри.

— Вие... вие знаехте, че тази рокля не е подходяща.

— Смятам, че сте красива, Онора — каза той и притисна рамото ми, за да ме насочи навън.

Застанали една до друга сред малката тълпа в преддверието, трите момичета го следяха с подигравателен поглед, докато той сваляше от закачалката нашите наметки. Много хора дойдоха да изразят радостта си от завръщането му, а той ме представи на всички абсолютно спокойно. Изглежда, че цялото висше общество в графството бе присъствало на службата тази сутрин.

Младата жена в розово избухна в смях, а приятелките ѝ я изблъскаха напред.

— Джефри — прошепна тя, — какво удоволствие да ви видим пак сред нас.

— Щастлив съм, че се завърнах, Лусинда. Бих искал да ви представя гувернантката на сина си, госпожица Джеймс. Онора, госпожица Лусинда Карингтън.

— Очарована съм — каза тя, като едва ме погледна с крайчеца на околото си. — Кога ще ни посетите в Грейстоун Манър, Джефри? Изгаряме от нетърпение да ни разкажете за пътуването си.

— Не мога да кажа, Лусинда. Откакто се върнах, съм много зает.

— Вижда се — отвърна тя и се върна при приятелките си. Трите избухнаха в смях.

Без никаква реакция Джефри ме поведе навън. Искаше ми се да потъна вдън земя, но съумях да държа главата си изправена и да съдържа сълзите си. Изведнъж някакви силни и груби ръце уловиха моите и пред мен се появи благородното и добро лице на отец Уилямс, който ме съзерцаваше с топъл поглед.

— Скъпа Онора, толкова се радвам да ви видя пак.

— Отче Уилямс, беше... беше много хубава служба.

— Боя се, че нищо не чухте, миличка, бяхте като в транс.

— Чу... чувствам се малко зашеметена.

— Нуждаете се от хубаво хапване. Вие с Джефри ще закусвате с мен. Госпожица Мофат, моята икономка, пригответи угощение, достойно за Гаргантюа. Двамата с младия Джак никога не бихме се справили с всичко това.

— Младият Джак? — попита Джефри.

— Племенникът ми — каза отец Уилямс с престорено отчаяние. — Родителите му, които го готвят за църковна кариера, смятат, че няколко месеца край мен ще му се отразят добре и ще го запознаят с най-неблагодарната страна на свещеническото поприще. Той е дясната ми ръка, моят помощник, а боя се, и моето наказание — заключи отецът с тон, в който се долавяше цялата му обич към момчето. — Вие двамата ще отидете веднага в къщи. Джак вече трябва да е стигнал, а и аз няма да се бавя много.

— Отче Уилямс, струва ми се, че не... — започнах аз.

Но Джефри ме прекъсна и прие поканата.

Отвори ни една висока ъгловата жена със сиви коси, събрани на малък кок, и като избърса ръце в престилката си, ни въведе в просторен и удобен кабинет с малко мебели и много книги, ръкописи и саксии с цветя.

— Момчето няма да се забави — каза тя рязко. — Аз се връщам в кухнята. Гости, все гости и никога не ме предупреждават! Ще се наложи да направя още сос и да нарежа печеното на по-тънки парчета.

— Госпожица Мофат не се е променила — отбеляза Джефри със смях, когато тя излезе. — Обожава да се прави на мъченица. Сигурно много ще страда, ако няма от какво да се оплаква.

— Защо ме оставихте да тръгна с тази рокля? — попитах го с треперещ глас.

— Това е много хубава рокля, Онора.

— Знаехте, че ще изглеждам смешна.

— Напротив, бяхте много красива.

— Хората... ми се присмиваха.

Той смръщи вежди и се изправи пред мен много сериозен. Сложи ръце на раменете ми:

— Не трябва никога да се тревожите за това, какво мислят хората — произнесе със спокоен глас, който убеждаваше. — Никога техните тесногръди преценки и мнения не бива да влияят на поведението ви! Лусинда Карингтън всъщност се държа много грубо. Тя и приятелките ѝ ви се присмяха, но вие струвате десет пъти повече от тях.

Имах усещане, че потъвам в очите му. Когато пръстите му притиснаха раменете ми и алените му устни се разтвориха, разбрах, че ще ме целуне. Помислих, че сърцето ми е спряло и ме обзе паника. После цялото ми същество се изпълни с болезнено очакване, толкова силно, че се уплаших да не припадна. Джефри леко се наклони, сведе глава и устните ни почти се докоснаха.

Бодър шум от разместване на вещи се чу откъм вестибюла. Джефри бързо ме пусна и се отдръпна в момента, когато, целият усмихнат и с най-ексцентричен вид на млад денди, в стаята изникна племенникът на отец Уилямс. Носеше кафяви обувки със сребърни токи и фини бели чорапи, а върху ризата от кафяв лен се кипреше раирана жилетка от бежово-сребърен сатен. Бухнал шал в смарагдовозелено увенчаваше премяната му.

— Аз съм Джак, Джак Джордън — каза той. — Чичо ми винаги кани гости след неделната литургия и се надявах да сте вие. Джефри Маури, нали? Липсвахте ми от предишната си визита... Помагах на гробаря да изкопае един гроб, свещено задължение! Няма нужда да ме представяте на госпожица Джеймс. Вече я познавам, дори само от това, което чичо ми говори за нея.

Момчето направи галантен поклон, още по-комичен поради самодоволната му усмивка. Имаше яркочервени коси, хитри кафяви очи и хиляди лунички по лицето. За устата му можеше да се каже само, че е нахална.

— Много сте елегантен — отбеляза Джефри.

— Всъщност рядко имам случай да се облека прилично — оплака се хлапакът. — Чичо ми ме кара непрекъснато да работя, да копая гробове, да бия камбаните, да лъскам медните съдове и гледа на всичко това страшно сериозно. Родителите ми изпратиха тези дрехи от Лондон. Шил ги е вторият шивач на столицата. Уверявам ви, че това е първият път, когато имам възможност да ги облека. Чичо ми смята, че съм много несериозен — довери ни той, — именно за това съм тук. Понеже се готвя за църковна кариера, родителите ми решиха, че ако прекарам известно време с него, неговата доброта и скромност ще ми повлияят поне малко.

— Имате нужда от малко пердах — каза Джефри закачливо.

— Това казва и чичо ми. На шестнадесет години съм и си мисля, че на двайсетина вече ще бъда безкрайно благочестив, и ще ходя със сведен поглед и ще мърморя молитви безспир.

Не можех да не се усмихна. Нахлуването му в мига, когато Джефри се канеше да ме целуне, ми причини жестоко разочарование, но сега му бях дори благодарна. Това абсурдно, но симпатично момче с веселото си бърборене ми донесе точно това, от което имах нужда — повдигна ми духа. Всяко чувство на срам и унижение изчезна.

— Надявам се да имам модерна енория в някой от елегантните квартали на Лондон. Всички красиви дами ще идват да ми изповядват душите си, а аз ще им предлагам най-добрата утеха, докато богатите им съпрузи пълнят ковчежетата ни със злато.

— Които вие ще използвате за добри дела — добави Джефри.

— Естествено!

— О! Безразсъдно хлапе! — провикна се отец Уилямс, който тъкмо влизаше. — Все се опитвам да влея малко здрав разум в тази луда глава, но се боя, че всички усилия са напразни.

Добрят викарий, сега облечен в просто шаячно расо, привързано с шнур на кръста, се усмихваше с всяка бръчица по лицето си. Доброта струеше от топлия му поглед.

— Госпожица Мофат още мъчи тенджерите и тиганите в кухнята, но закуската скоро ще бъде сервирана.

А тя беше наистина като за Гаргантюа. Забелязах, че не особено благата госпожица Мофат не преставаше да хока рижиия младеж, но въпреки това щедро му сипваше. Отецът ни разказа как вървят делата му в енорията и ме попита дали с Дъглас се разбираме. Разказах му как детето напредва, а Джефри добави, че връщайки се, е намерил сина си много променен. След това ни разказа за пътуването си в Италия. Описваше развалините, музеите и възхитителните пейзажи. Джак го слушаше внимателно. Въпреки нахалното си държане, той изпитваше голямо уважение към родителите си и видимо почиташе своя чичо. Присъствието му беше истинска радост в живота на стареца.

След закуската Джефри изрази желание да види латинските текстове, които отецът бе прибавил към колекцията си напоследък.

— Аз ще ви ги покажа — викна Джак. — Чета свободно латински, както и гръцки. Когато отида в Оксфорд, ще бъда сензация!

— Смятате да постъпите в Оксфорд, така ли? — попита Джефри.

— Човек трябва да е бил в Оксфорд, ако иска да направи кариера в църквата. Е, разбира се, да има и някои връзки.

— О, така ли?

— Деканът Суифт ще ми бъде наставник. Той е близък познат на родителите ми. Чели ли сте книгите му?

— Една-две от тях.

— Според мен „Приключенията на Гъливер“ е страхотна.

— „Скромно предложение“ ми харесва повече — каза Джефри. — Там Суифт предлага някои деца да бъдат изяддени още щом се родят. Това би решило не само проблема с глада, но също би спомогнало да се контролира ръстът на населението. Питам се дали не е имал предвид вас, когато е писал това.

— Но аз бях много мило дете. Всички ще го потвърдят!

Джефри се разсмя и като прегърна момчето през рамо, двамата излязоха от стаята. Отецът ми предложи да разгледаме градината. Докато се разхождахме по алеите, той събираше цветя в една стара шапка, която бе взел от къщата.

— Изглежда, доста добре се справяте с работата си, Онора.

— Много съм доволна от положението си в Маури Хаус.

— Държах да ви махна от онова училище в Бат. Не беше място за вас, но по това време нищо по-добро не се появяваше. А що се отнася до новото ви положение, имам известни резерви.

— Резерви ли?

— Лорд Робърт Маури е суров и отмъстителен човек. Способен е на истинска жестокост.

— Всъщност... чух да го казва.

— Вие сте ужасно млада и още се поддавате на силни пориви. Боя се да не направите нещо, което... което да ви навлече гнева му. Той е извънредно привързан към брат си, Онора.

— Знам.

Отецът отрязва няколко нежни жълти цветя и ги прибави към вече събрания букет. Изправи се с въздишка и ме погледна право в очите, сякаш искаше да проникне в душата ми:

— Онора, станали сте много съблазнителна млада жена.

— Благодаря, отче Уилямс.

— Вашите родители биха се гордели с вас и аз самият се гордея. Надявам се, че няма да извършите някоя лудост, момичето ми.

Сведох очи и чаках да продължи. Той извади от джоба си една връвчица и се зае да връзва красивия пъстър букет.

— Джефри много се е привързал към вас. Да, засега всичко е съвсем невинно. Вие и двамата сте млади и хубави хора. За ваше добро, миличка, внимавайте нещата да останат само такива.

Той ми подаде букета и с това сложи край на разговора ни. Върнахме се в къщата и след няколко минути ние с Джефри си тръгнахме.

— Много поздрави на госпожа Роусън — каза викарият, докато двамата с Джек ни изпращаха до колата. — Тя е една жизнерадостна грешница и аз не губя надежда да я върна към пътя на добродетелта.

— Трудна задача! — отвърна Джефри. — Нашата госпожа Роусън изобщо не мисли да се променя.

— Тя е чудесна жена с голямо сърце. Много щедра. Само че е слаба, уви! Е, аз не губя надежда.

По обратния път и двамата мълчахме. Джефри изглеждаше замислен. Аз не преставах да си спомням мига, когато устните му бяха потърсили моите и се чувствах слаба, толкова слаба, колкото можеше да бъде госпожа Роусън. Бях се увила в наметалото и мислех за думите на отца. Добрият старец също като икономката се бе досетил за моите чувства и се беше опитал да ме предпази. Страхувах се. За първи път осъзнавах, че мъжът, който сега седеше до мен, представлява още по-голяма опасност от брат си. Причината беше в моето собствено сърце.

Два дни не видях Джефри Маури. Може би беше променил намеренията си за разходката ни до руините. Може би, сам осъзнал опасността, предпочиташе да я избегне. За него щеше да бъде много по-добре да посети Лусинда Карингтън или някоя от приятелките ѝ и да забрави гувернантката на сина си. По-точно да забрави за нас двамата. Знаех, че е така, но тези два дни бяха истинско мъчение за мен.

Настъпи четвъртък и ако съдим по времето, предзнаменованията бяха възможно най-лошите: бледо слънце прозираше през застрашителни сиви облаци. Освен това Дъглас беше кисел и не можеше да се съсредоточи върху заниманията си. Изпитах истинско облекчение, когато го сложих в леглото за следобедната му почивка. Около един и половина седях самотна и тъжна в детската стая и съзерцавах мрачното небе. Изведнъж се обърнах, защото чух стъпки в коридора.

Джефри Маури влезе в стаята с кошница в ръка. Виждаше се една франзела и гърлото на бутилка.

— Не сте ли обядвали?

— Не... не съм гладна.

— Аз също не съм ял. Готвачът обаче приготви тези вкусни неща, а аз добавих и една бутилка от виното на брат ми.

— Вие...

— Обещах да ви заведа да видите руините. Стори ми се, че ще бъде добре да си направим и пикник. Малкият спи, нали? Госпожа Роусън ще се погрижи за него, когато се събуди. Казах ѝ, че ще се върнем късно следобед.

— Но...

— Не искате ли да видите руините, Онора?

— Да, но денят не ми изглежда особено подходящ... Със сигурност ще вали.

— Нима се страхувате от някакъв си ръмеж?

— Идеята да стана вир-вода никак не ме привлича.

Той се усмихна и ме увери, че ще вземе две наметала и то дебели. После ми определи среща след пет минути във вестибюла в задната част на къщата. В старите си черни ботуши, поизбелели сини панталони и батистена риза, също не особено нова, той излъчваше младост и красота. Аз още носех синята си муселинена рокля на малки цветчета и горчиво съжалявах, че не мога да я сменя с нещо по-ново и по-красиво.

Отново се опитах да споря, но той ме прекъсна и заяви, че е в състояние да прибегне до насилие, ако не се подчиня. Можех само да се усмихна, той също. Когато го намерих долу, усетих такава приповдигнатост на духа, каквато биха предизвикали доста чаши шампанско. Вече беше облякъл дебело наметало в морскосиньо, а мен ме загърна с една яркосиня копринена пелерина с по-светла коприна по краищата.

Гръмотевица отекна в момента, когато излизахме. Джефри ме хвана здраво за ръка, сякаш се страхуваше да не се върна.

— Все още мисля, че това е лудост — протестирах аз. — Трябва да изчакаме да...

— Това време прави атмосферата на руините още по-романтична. Освен това там има достатъчно места, където да се подслоним.

— На... настроението ви е по-оптимистично от всякога.

— Радвам се, че ще видя развалините отново и то в компанията на най-красивата жена в Корнуел.

— Не трябва да говорите подобни неща.

— А защо? Та това е истина, Онора!

— Аз...

— Давате ли си сметка, че никога не сте се обръщали към мен по име? Толкова ли е трудно да го произнесете: Джефри?

— Вие... вие сте ми господар.

— Онора, не знаете ли, че вече отминахме този етап? От мига, когато ви видях, разбрах, че нашите отношения няма да бъдат просто между работодател и служител.

— По-добре да се върнем — казах с треперещ глас.

— Страхувате ли се?

— Да, да, страхувам се. Аз съм гувернантката на сина ви. Аз...

Не можех да продължа. Въпреки всичко не исках да се върна назад. И двамата мълчахме. Оставих се да ме води през пустошта, срещу вятъра, който поваляше тревите и гонеше по небето мрачни облаци. Земята лека-полека се издигаше и ние скоро стигнахме билото на хълма. Сега Маури Хаус се намираше далеч зад нас, както и цялата действителност. В това, което ме обгръщаше, нямаше нищо реално — вятърът, причернялото небе, мъжът до мен, чиито пръсти все така притискаха ръката ми. Бленувах и същевременно бях изплашена до смърт, в плен на такова опиянение, което предизвикваше световъртеж. Полата ми се развяваше и прилепваше по краката ми. Косите ми падаха на сплъстени кичури върху очите. Наметалата се вееха зад нас като знамена.

Бях изтощена, когато най-накрая стигнахме билото на хълма, покрит с антични развалини, повалени колони, ровове, които разкриваха подземните ходници, някаква сграда с почти запазен покрив. Разядени от природните стихии, позеленели от плесен и покрити с нещо подобно на ръжда, каменните плочи бяха гъсто обрасли с пълзящи растения с алени цветове. Пред останките на крепостната стена, на времето висока няколко метра и широка най-малко три, аз си представих славните римски легионери, с бронзови брони, с мечове в ръка и развени пера на шлемовете, как отбиват атаките на дивите келтски воители с войнствените им сини татуировки.

— Забележително, нали? — попита Джефри и остави кошницата на земята.

— Много... много е хубаво.

— Винаги съм обичал руините. В Нортъмбърланд може да се видят много по-внушителни, но и тукашните ми харесват. Искате ли да повървите по стената?

Той скочи горе с лекота и ми помогна и аз да се покача. „Колко е силен!“ — помислих си, щом се изправих до него, с мъка пазейки равновесие. Джефри ме прегърна през кръста и аз усетих топлината и силата му. Въпреки че беше нежен, внимателен и изискан, той притежаваше изключителна физическа сила.

— Всичко наред ли е?

— Само съм малко замаяна. Толкова е високо!

Тази стена се простираше на повече от четиристотин метра, преди да изчезне сред срутванията. Тя властваше над цялата околност

— над сиво-кафявата пустош, обагрена тук-таме в червено, над морето там някъде в мъгливата далечина, над селото и над замъка, който изглеждаше като куклена къща, оградена с мънички градинки. Небето беше много мрачно, вятърът внезапно замря. Настъпи внезапна тишина, сякаш земята затаи дъх.

Джефри ме предупреждаваше за неравните места по този обиколен път и ме улови за ръка. Вървахме бавно, внимателно, и двамата потънали в мислите си. Дали и той изпитваше същото крайно напрежение, същото очакване и предчувствието, което стягаше гърдите ми? Въпреки цялата ми нервност ме обзе някакво вътрешно спокойствие, един вид примирение. Да става каквото имаше да става. Не можех повече. Цялото ми образование, всички мъдри слова и съвети за благоразумие не можеха да сторят нищо срещу това, което чувствах към Джефри Маури. Скромното и дисциплинирано момиче вече не съществуваше. На негово място се беше появила млада жена, която инстинктивно познаваше всички онези неща, които бяха забранени на девойката. Любовта ме бе променила. Бях готова да направя решителната стъпка. Признавах тази истина вътре в себе си и я приемах.

Облаците бяха затъмнили почти цялото небе. Не появаше никакъв вятър. Всичко бе окъпано в странна бледа светлина. Дъждът нямаше да закъснее. Все така мълчаливи, вървахме още известно време, после Джефри скочи от стената и протегна ръце, за да ме свали оттам. Притегли ме към себе си и за миг ме задържа така, преди да ме пусне на земята. Внезапно ми се стори притеснен, потиснат. И той като мен разбираше какво предстои и се страхуваше. Джефри Маури не беше от онези, които се забавляваха да съблазняват девици. Онова, което изпитваше към мен, беше нещо много дълбоко и много по-силно от скрупулите, които го измъчваха.

Задухът започна да става непоносима. Той съблече наметалото си, после и моето. Погледна ме в очите, сякаш да прочете в тях дали моето желание съвпада с неговото. Вдигнах ръка към бузата му и го погалих нежно с напълно естествен жест. Прокарах палеца си по плътната извивка на долната му устна, без да откъсвам очи от неговите, в които се четеше силно безпокойство. Странно нещо, някой би казал, че аз имах повече опит от двама ни. Тази нова зрелост у мен ми даваше някакво проникновение, което не бях получила отникъде.

— Обичам те, Онора.

— Зная.

— Обикнах те още щом те видях.

— Зная.

— А ти?...

— Джефри, и аз изпитвам същото.

— Никога не съм помислял, че мога отново да се влюбя. Никога не съм си представял, че е възможно отново да изпитам такива чувства. Но... ето, че се случи.

— Стучи се.

— Не искам да ти сторя нищо лошо, нито да ти причиня мъка. Ти си красива, толкова красива, толкова добра, толкова чиста — продължаваше той, докато аз обхождах с пръсти слепоочието му.

— Джефри...

— По-добре е да се връщаме. По-добре е веднага да се върнем.

— Да, всъщност.

— Онора...

Той ме привлече към себе си, притисна тялото ми така, че то прилепна към неговото. В далечината проехтя гръмотевица. Светкавици раздираха небето и осветяваха земята със синкава светлина. Едри капки дъжд закапаха тежко по пръстта и по нас самите. Джефри грабна наметалата и кошницата и ме поведе под прикритието на руините, където все още имаше покрив.

Той постла наметалата на земята, докато аз изтръсквах водата от себе си и махах от лицето си мокрите кичури. И неговата коса беше полепнала по главата, както и ризата по тялото му. Пороят се изливаше с бесен грохот над главите ни. Джефри се отпусна на колене до мен върху наметалата, които беше постлал върху купчина мек сух мъх. Неговата нервност ме порази. Разбрах, че изпитваше отчаяно желание, но не се осмеляваше да му се поддаде. Разбирах причините за тази плахост и страх. Докоснах с пръст гънката между веждите му. Плахо, някак колебливо, той улови ръката ми и целуна дланта ми, после обсипа с нежни целувки бузите, слепоочията, шията. Бавно повдигнах ръце към раменете му и го привлякох към себе си.

— Онора — прошепна той.

— Всичко е наред, Джефри.

— Не бих искал...

— Желая те.

— А... Все пак...

— Всичко е наред.

Той доближи устни до моите и аз затворих очи. Отпуснах се назад и го привлякох върху себе си. Нищо друго не съществуваше на света, освен тези устни и вълшебното опиянение, което се разливаше по тялото ми, колкото целувката му ставаше по-страстна. Движех се под неговата тежест, променях положението си, повдигнах полите си, загрята от топлината. Леко простенах, когато той повдигна глава, за да ме погледне в очите. После той отново ме целуна нежно, толкова нежно!

Как аз, която никога не бях се любила, знаех така добре да отговоря на това желание, да следвам ритъма на този вечен зов на кръвта? Той проникна в мен и аз потреперих, когато тази сладка и топла твърдост, кадифе и острие в едно, ме прониза.

Повдигнах се леко, за да го посрещна. Телата ни се милваха. Силна болка, която се изостряше в сладко мъчение, пронизваше цялото ми същество всеки път, когато той влизаше по-дълбоко в мен. Изведнъж болката сякаш разкъса плътта ми като светкавица. Усетих, че нещо експлодира в мен. Прилепнала към земята, аз го притисках с всички сили и потъвах в някакъв екстаз, в който вече няха нито мое тяло, нито душа.

Той простена силно и внезапно се надигна, целият тръпнец. След това се отпусна без сили и двамата заедно потънахме в неизразима наслада. Притиснах го към себе си. Любовният пламък се беше превърнал в истински пожар. Сега вече знаех — наистина бях жена, бях част от нещата. От очите ми бликнаха сълзи и Джефри с извинения и молби да не плача ги изсуши с целувките си.

С пръсти, заплетени в хубавите му, още влажни от дъжда коси, му отвърнах, че това са сълзи на щастие.

— Обичам те. Трябва да го знаеш — каза ми той.

— И аз те обичам.

Сред ромоленето на дъжда ние отново се любихме и този път беше още по-прекрасно. Когато дъждът спря и слънцето отново заблестя, отдадохме дължимото на провизиите на готвача. Пихме вино, гледахме се в очите и се усмихвахме. Джефри отново ме прегърна, целуна ме и мълчаливо ме увери в любовта си. Цялото ми тяло бе

обзето от приятна леност. Бавно милвах гърба и раменете му, потръпваща от щастие, в което се потапах с наслада.

Върнахме се бавно през безлюдната пустош сред отблясъците на залеза. Джефри ме държеше за ръка и крепеше празната кошница. Не говорехме, думите бяха излишни. Щом стигнахме Маури Хаус, Джефри пусна ръката ми с въздишка, а аз се обърнах, за да хвърля последен поглед към руините, които се губеха в далечината. Безмълвно се простих с онова момиче, което вече не съществуваше, и чиято сянка сякаш поздравяваше отдалеч жената, която бях станала.

Как бих могла да опиша последвалите седмици? И досега се чудя дали е възможно такова щастие. Бях се пробудила за живота, с изострена чувствителност към всичко, светът приличаше на очарователен сън. Само смътно и неясно си спомнях живота си преди Джефри. Единствено сегашното имаше значение и реалност.

Край него изпитвах безгранично щастие. Сама или с Дъглас в детската стая, или пък в приказки с госпожа Роусън остро усещах неговото присъствие. Задълбочена в уроците или увлечена в бърбрене, аз не позволявах нищо да ме отклони от радостта, която ме изпълваше. Сърцето ми ликуваше: „Джефри е в библиотеката, в кабинета на брат си, Джефри минава през селото на кон, Джефри ще се върне след два часа...“.

Често ми се случваше да спирам посред урока, за да погледна с усмивка към прозореца. Знаех, че когато мисля за Джефри, очите ми блестят с особен блясък и всеки път Дъглас вдигаше глава към мен и ме гледаше с любопитство. Ако детето виждаше само проява на обичайните странности на възрастните, то госпожа Роусън веднага бе разбрала какво се бе случило при посещението на руините. Тя обаче запази дискретно мълчание. Задоволяваше се само с доволни усмивки от време на време и с някое намигване в знак на разбиране.

Джефри все така идваше да ни види в детската стая, но вече по-рядко, а и оставаше за по-кратко време. Рядко ни съпровождаше в нашите разходки. Във всеки случай отдаваше почти цялото си внимание на Дъглас, а на мен засвидетелстваше строгата любезност и уважение, подобаващи на гувернантката на сина му. За да угоди на лорд Робърт, той прекарваше все повече време във фабриката — най-малко три пъти седмично, а двамата се събираха в кабинета му. Джефри проверяваше рентабилността и поставяше интелигентни въпроси. Това го караше да се чувства ужасно, но беше необходимо.

— Нужно ми е време, Онора — казваше ми той. — Трябва да си измисля някакъв план. Не искам да му причинявам безпричинна мъка. Очевидно накрая ще разбере, но...

- Разбирам, Джефри.
- За момента той не трябва да има и най-малко съмнение.
- Разбирам — повтарях аз. — Така трябва да бъде.
- Няма да е за дълго, обещавам ти.

Няколко пъти той ходи до Грейстоун Манър в най-хубавите си дрехи, за да посети Лусинда Карингтън. Макар и да знаех, че тези посещения са за отвличане на вниманието, не страдах по-малко от това, че ревността ми беше напълно неоснователна. Лорд Робърт не бе по-очарован от мен от тези прояви на интерес към „една малка глупачка без капка мозък“, която Джефри галантно защитаваше.

Убеден по този начин, че не представлявам опасност, лорд Робърт изглежда ме бе забравил. В редките случаи, когато се срещахме, той ме удостояваше със сух поздрав и ме гледаше като някаква мебел, която случайно може да се движи, сякаш неприятният разговор в неговия кабинет никога не бе се състоял. Брат му се беше противопоставил на моето уволнение, но явно без да се интересува особено от мен. Лорд Робърт имаше друга грижа сега — да въведе Джефри в семейния бизнес, да го задържи в Маури Хаус, далеч от ноктите на Лусинда Карингтън.

Но лорд Робърт не знаеше истината.

Не знаеше нищо за нашите срещи късно през нощта, когато всички спяха. Ако денем Джефри проявяваше към мен най-обикновена учтивост, то нощем в онази стаичка в необитаемото крило на замъка се превръщаше в страстен и мъжествен любовник. Той ме любеше с ярост и с нежност. С тялото си поглъщаше всяка частица от моето. Галеше ме, шептейки най-нежните думи, а очите му преливаха от любов в светлината на единствената свещ. Бос, той идваше загърнат само в широк халат от тежка кафява коприна, а аз носех бялата си ленена нощница. Срещахме се след полунощ, прокрадвайки се по мрежа от коридори, и щом стигахме в стаята, той ме притискаше до себе си с такава сила, че можеше да ми строши костите. И двамата тръпнехме в очакване на онази радост, която си дарявахме. Това се повтаряше нощ след нощ, а дните минаваха само в очакване на нощта.

Знаех, че светът ме възприема като жена, лишена от морал, че поведението ми не отговаря на възпитанието и религиозните ми

убеждения, но нищо нямаше значение в сравнение с любовта, която изпитвах към Джефри Маури. Тази силна страст огряваше душата ми и макар да си давах сметка, че неговото чувство, силно колкото моето, можеше да свърши, че той можеше да ме изостави, за да се ожени за някоя жена като Лусинда Карингтън, не исках да мисля за това. Все още ми бе останал достатъчно разум, за да си давам сметка за мъките и бедите, които можеше да ми донесе бъдещето, но за мен имаше значение само настоящето.

Така изминаха седмици в невероятно щастие, а с тях се сменяха и сезоните. Времето стана по-хладно, мрачни облаци покриха небето. Излезе вятър, който фучеше из околната пустош и вдигаше грамадни вълни, които бясно се разбиваха в подножието на крайбрежните скали. Струваше ми се, че студът навън засилва вътрешната ми топлина и увеличава тайната радост, която изпълваше сърцето ми.

Така една сутрин, докато седях с Дъглас в детската стая и се стараех да му втъпя няколко географски понятия, се усетих леко отпаднала и неразположена. Отдадох го на това, че бях спала малко през изминалата нощ и на пушената херинга, която имах неблагоприятно да изям на закуска. Дъглас никак не се интересуваше от картата, опъната на масата, и много държеше да разбере дали канибалите наистина ядат англичани. Колкото до лъвовете, за тях беше сигурно, че го правят с удоволствие. Детето внезапно спря да описва този пир и ме загледа с уплашени очи. Хълцах и се опитвах да преодоля гаденето, което се надигаше у мен. Явно лицето ми бе загувило цвят. Облегнах се на масата. Сигурно иначе щях да падна, краката ми се огъваха под собствената ми тежест.

Причерня ми пред очите и когато отново ги отворих, видях изплашения поглед на бедното момченце, което ми предлагаше да потърси госпожа Роусън.

— Не, не няма нужда. Всичко ще се оправи след миг. Просто трябва да глътна малко въздух. Стойте тук, Дъглас, и оцветявайте картата. Ще обиколя градината и ще се върна.

Детето настояваше да дойде с мен, но аз отказах и се надигнах с неуверена стъпка. Дъглас ме последва, като ме уверяваше, че свежият въздух и на него ще му се отрази добри. Погалих русите му коси и с

усмивка успях да го успокоя и да го върна към заниманията му. Когато стигнах във вестибюла обаче, трябваше да се облегна на стената. Краката ми бяха все така слаби. Челото ми се бе покрило със студена пот, а сърцето ми биеше учестено. Обзета от паника, се запитах откога, отдадена изцяло на любовта си, не бях обръщала внимание на менструалния си цикъл.

Събрах сили и излязох навън без палто, без да усещам студа. Бавно обходих моравата. Стигнах до заключението, че най-малко от шест седмици очаквам дете от Джефри.

Спрях край една лозница, в чиито листа шумолеше вятърът. Притиснах ръце до корема си, за да предпазя живота, който растеше вътре, и се замислих за това как прекрасният ми сън свърши. Това дете, родено от нашата любов, щеше да бъде в очите на света само едно копеле, плод на недостойна и незаконна връзка. Щяха да го сочат с пръст и то цял живот щеше да носи клеймото на греха. Джефри, в желанието си да се държи достойно, щеше да разкрие тайната ни и да разруши живота си. След което лорд Робърт, разбира се, щеше да се ожесточи срещу него. Обществото, към което той принадлежеше, щеше да му се присмее и да му затръшне вратите си. Не можех да позволя нещата да стигнат до там.

Видях госпожа Роусън да бърза към мен с развети от вятъра поли и коси, със загрижен израз и очи, пълни с тревога. Гледах я как се приближава и всичко ми беше като в мъгла. Оставих се да ме прегърне.

— Всичко ще се оправи, миличка, всичко ще се оправи.

Въпреки моите протести, тя ме успокояваше, че това не е краят на света, че трябва да се приберем, че съм замръзнала. Щом ме видяла през прозореца, добрата жена разбрала всичко, още повече, когато Дъги обезумял дотичал да й каже, че съм болна.

— Трябва да се върна в детската стая.

— Мери е с Дъглас, миличка. Тя ще му даде сладкиши и мляко и ще го наглежда, докато оцветява. Не се безпокойте за него.

— Нося отговорност. Лорд Робърт...

— Лорд Робърт и мастър Джефри са във фабриката и ще останат там до края на деня. Никой няма да ви обвини, че сте изоставили задълженията си. Хайде, вървете, стига препирни!

Тя ме улови за ръката и я стисна нежно. Върнах се с нея, потънала в някакво вцепенение, в което чувах сякаш отдалеч нейните

окуражителни думи. Гаденето беше отминало, сърцебиенето също. Госпожа Роусън ме сложи да седна на дивана в своя удобен малък салон и излезе от стаята, за да се върне след няколко минути с един поднос:

— А сега, ето чаша хубав чай, миличка. След чаша хубав чай човек винаги се чувства по-добре. Облегнете се удобно. Дайте аз да подреда възглавничките... ето така! А сега ще запаля огъня. Ще пийнем чай, а после всичко ще ви изглежда по-различно.

Подчиних се. Наистина се затоплих и съзнанието ми се избистри. После гърлото ми се сви и започнах силно да треперя. Госпожа Роусън се приближи и улови конвулсивно стиснатите ми ръце. Щом сълзите рукохнаха от очите ми и започнах да хлипам, тя ме притисна до себе си. След няколко минути успях отново да се овладеея и да изтрия очите си с кърпичката, която тя ми подаде. Взех още една чаша чай, но тя издрънча върху чинийката, когато я връщах на мястото ѝ.

— Извинете ме... държа се ужасно... но аз...

— Разбирам всичко, миличка. Наплачете се добре. Ще ви олекне.

— Обичам го, госпожа Роусън.

— Но разбира се, момичето ми, той също ви обича. Разбрах го веднага. Знам всичко. Кой мислите, че сменяше чаршафите в онази стаичка? Кой мислите, че подреждаше всичко и слагаше нови свещи?

— Ни... никога не съм се замисляла.

— Както и мастър Джефри. Влюбените не се задълбочават в такива подробности. Аз съм сигурна, че бих мислила за тези неща! Бог ми е свидетел, че доста често съм се крила по разни стаи по мое време!

— Струва ми се, че...

— Вие сте бременна, миличка. Не е трудно да се отгатне. Познавам симптомите. Мастър Джефри е истински ангел и бих ходила по горещи въглени заради него, но също така бих му извила врата, задето не е взел предпазни мерки. В крайна сметка, станалото станало.

— Не мога да родя това дете — казах спокойно.

— Струва ми се, че нямате голям избор, миличка.

— Той ме обича, но... знам, че не може да се ожени за мен. Аз съм гувернантка, а той — аристократ. Това... това ще съсипе живота му, а не искам да му причинявам мъка.

— Във всеки случай, ще плъзнат клюки. Признавам, че няма много шансове да се ожени за вас, но мастър Джефри ще се постарее да изпълни дълга си. Такъв си е той.

— Но...

— Не сте нито първата девойка, забременяла от аристократ, нито ще бъдете последната. Мнозина изоставят момичето и си измиват ръцете, но мастър Джефри не е от тях. Той ще намери място, където никой няма да ви познава, и ще получите необходимите грижи. Ще ви осигури достатъчно пари и за вас, и за детето...

— Той не трябва да знае — протестирах аз.

— Напротив, трябва.

— Но... има друго разрешение. Чувала съм да говорят за жени, които... жени, които се возят в коли, които много друсат или други вземат горещи вани, или пък пият някакви прахове. Знам също, че има разни знахарки, които... които всъщност не са знахарки, но знаят как...

— Говорите глупости, миличка — прекъсна ме икономката. — Объркана сте, това е нормално, но говорите каквото ви хрумне. Всички тези неща са опасни, ужасно опасни.

— Ще трябва да ми помогнете, госпожа Роусън.

— Но разбира се, че ще ви помогна, миличка. То се знае!

— Не искам той да научи... Не искам да се тревожи.

— Разбирам ви и виждам, че наистина го обичате. Обичате го, както обичат в книгите. Аз никога не съм обичала така. Приемам нещата по-леко.

— Познавате ли някоя от тези знахарки, госпожо Роусън?

— Има една Грени Куксън, която живее на другия край на селото в нещо като колиба. Казват, че била магьосница, но аз не знам нищо. Прекарва си времето в сушене на билки и приготвяне на отвари. Има и котка. Изглежда, че някои момичета прибягват до нейната помощ.

— Можете ли да се свържете с нея заради мен?

Тя замълча замислено, свила вежди и събрала червените си устни в колеблива гримаса, после въздъхна и стана без въодушевление. Аз също се изправих. Вече не бях толкова слаба, нито така уплашена, но изпитвах ужасно напрежение.

— По-добре ли се чувствате? — запита ме тя, все така разтревожена.

— Да, струва ми се. Трябва да намеря Дъглас.

— Възвърнахте си цвета — призна тя и топло ме потупа по ръката. — Успокойте се, върнете се в детската стая и не си го слагайте на сърце. Всичко ще се нареди.

— Ще... ще ми помогнете ли?

— Ще направя каквото мога, миличка. Обещавам ви.

Тя ме притисна до сърцето си. Отвърнах на прегръдката ѝ, сдържайки сълзите си. После тя тръсна глава, пусна ме с усмивка и ми посочи вратата. Излязох, все така развълнувана, но по-уверена. Не знаех какво ми предстои, но в едно бях сигурна: Джефри нямаше да страда. Твърде много го обичах, за да допусна заради мен да разбие бъдещето си.

Сивотата беше изчезнала и на моменти дори се показваше слънце. Този следобед времето беше меко, небето бе придобило бледосин цвят. Бавно се спусках по стръмната пътека, която водеше към плажа в подножието на скалите. Чайките кръжаха над мен и издаваха остри писъци. Долу вълните се разбиваха в черните скали.

От няколко дни, докато Дъглас почиваше, аз правех дълги разходки и се надявах да преодоля дълбоката тъга, която ме глождеше, откакто открих, че съм бременна. Така бях обходила цялата околност. Стигнах даже до първите къщи на селото. А веднъж дори отидох до римските руини и със сълзи на очи докосвах клатещите се сиви камъни на полусрутената сграда, където двамата с Джефри се бяхме подслонили по време на бурята. Там най-вероятно бях заченала детето, което носех в утробата си. Тъжна разходка наистина, но скитайки из тези развалини, бях събудила онова първо опиянение и не съжалявах за нищо, макар че оттук произлизаше цялото ми страдание.

Докато се спусках по стръмния склон, се питах с безпокойство дали госпожа Роусън наистина щеше да ми помогне, дали щеше да отиде при Грани Куксън. Всеки път, когато я видех след нашия разговор, тя ме успокояваше и окуражаваше, но не обелваше и дума за онова, което очаквах от нея.

Изведнъж, както бях застанала на скалата, ужасът на моето положение ме връхлетя с цялата си сила и ме обзе изкушението да приключа с всичко, бързо и един път завинаги. Достатъчно беше да се хвърля напред и щях да се размажа долу върху скалите. Щяха да помислят, че е било нещастен случай. Джефри несъмнено щеше да страда, но така щяха да му бъдат спестени всички други мъки! Този дяволски порив ме завладя така силно, че бях на ръба да му се поддам. Тогава усетих вътре в себе си някакво слабо движение, лек, но отчетлив тласък вътре в корема си.

Задъхана, с притворени очи, се опрях на камъните. Детето вече беше част от мен. Сякаш можеше да чете мислите ми и протестираше гневно срещу тях. Разбрах, че никога, абсолютно никога, не ще мога да

унищожа този живот. Отворих отново очи и погледнах към небето, изпълнена с нова сила и решимост.

Заслизах отново и накрая стигнах подножието на скалата, където сред камъните открих малък плаж от фин сух пясък. Сред радостния плясък на вълните вдишвах морския въздух, който възвръщаше силите ми, и за първи път усетих, че мога да мисля трезво и да проумея какво трябваше да правя.

Трябваше да се откажа от Джефри. Още известно време щях да мога да се срещам с него след полунощ, за да се любим тайно, но когато започнеш да ми личи, щеше да се наложи да напусна позорно Маури Хаус. Както беше казала госпожа Роусън, Джефри щеше да изпълни дълга си и да се погрижи за всичко. Все пак това щеше да застрашава бъдещето му, така че нямаше повече да го видя. Лорд Робърт беше напълно способен да прекрати издръжката на Джефри и моят мил щеше да си спомня за нашата любов само с угризения като за някаква лудост.

Нещата не трябваше да стигат до там.

Щом като не можех да запазя Джефри, то поне можех да имам детето като жив спомен за загубеното щастие. Вече обичах това създание, което бе вътре в мен. Обичах го с цялото си сърце. Щях да си тръгна, преди да разберат за положените ми, и щях да разкажа всичко на отец Уилямс. Той също щеше да бъде разочарован и нямаше да одобри поведението ми, но щеше да ми помогне. Като истински човек на вратата той нямаше да ме осъди, защото познаваше слабостите на божиите чедра. Той щеше да ми помогне да замина далеч, където щях да приема нова самоличност. Щях да бъда „вдовица“, а той щеше да намери някой да ме подслони. Накрая щях да си намеря работа. Бях готова да се изправя пред трудностите на живота, още повече, че щях да имам своето дете, детето на Джефри, за да го обичам до края на дните си.

Върнах се обратно и се изкачих на скалата. Вече не бях обезверена, но се усещах безкрайно тъжна. Любовта ми към Джефри се примесваше с изострена нежност. Мисълта да го напусна, да не виждам вече любимото лице, да не усещам топлината и силата на тялото му, извика потоци сълзи в очите ми. Спрях да се изкачвам и дълго плаках. После изтрих очи и продължих нагоре.

Стигнах върха. Той улови ръцете ми и ме привлече към себе си. Притискаше ме с всички сили, толкова здраво, че ми се стори, че ще ме прекърши и толкова продължително, сякаш никога нямаше да ме пусне. Аз, свряна в рамото му, не можех да спра да плача. Когато той най-сетне ме освободи от прегръдката си и улови брадичката ми, за да ме погледне в очите, чувствах, че ще умра едновременно от мъка и от радост. Той започна да целува бузите ми, облени в сълзи, после устните. Нежно галеше косите ми и отново ме обгърна с ръце, този път нежно, сякаш бях някакъв скъпоценен предмет, който трябваше да се пази.

— Знам — каза той приглушено.

— Джефри...

— Знам. Трябваше да ми кажеш веднага.

— Не можах.

— Онора, моята луда, луда малка Онора! Не разбираш ли колко съм щастлив?

— Ти... ще се погубиш, не можеш...

— Шшт! Замълчи.

— Брат ти...

— Мислиш ли, че ме интересува какво казва или прави Робърт?

Ще се оженим, Онора.

— Не е възможно! Ти...

— Ще се оженим днес следобед. Вече говорих с отец Уилямс. Всички приготовления са направени. Колата ми ни чака на пътя. Госпожа Роусън ще дойде в къщата на викария.

— Тя ли ти каза?

— Тя ми каза всичко тази сутрин, докато ти беше в детската стая с Дъглас. Аз веднага отидох при отца и говорих с него. Той се съгласи да ни венчае днес следобед. Когато се върнах в къщи, казах на госпожа Роусън, че ще имаме нужда от нея следобед и тръгнах да те търся, но никъде не можах да те открия. Една от камериерките ми каза, че те е видяла по ръба на скалите. Онора, Онора! Ако знаеше колко се безпокоях при мисълта, че рискуваш да паднеш, като слизаш по тази козя пътека! Щях да полудея!... Обичам те, Онора. Не знаеше ли? Не знаеш ли, че искам да прекарам с теб остатъка от живота си?

— Знаех, че ме обичаш, но...

— Ще се оженим за теб. Още днес!

— Хората, приятелите ти, те ще...

— Нищо на света няма значение, освен ти и Дъглас. Той те обича почти толкова, колкото и аз. Имам малко собствени пари. Ще заминем тримата и ще започнем нов живот, а скоро ще станем четирима.

Треперех, но този път от радост. От толкова силна радост, че можех само да мълча и да се оставя да ме целува, а после да ме отведе към колата и да ме увлече в някакъв блян, в чиято действителност не можех да повярвам.

Колата обаче беше съвсем истинска, със седалки, покрити с кафяво кадифе, и с кочияш в блестяща ливрея, който държеше юздите на пръхтящите жребци. Щом ме настани да седна и скочи до мен, Джефри пое юздите, леко ги подръпна да изплющят по задницата на конете, като им подвикна ободряващо, и потеглихме.

По пътя не видях и не забелязах почти нищо, освен че след като минахме по алеята, засводена от големи дървета, която водеше към прекрасната стара църква, стигнахме в дома на свещеника. По пътя забелязах неколцина селяни, които се спираха да ни гледат и поздравяваха почтително младия и красив наследник на Маури Хаус.

Джак, облечен в най-елегантните си лондонски дрехи, се втурна към нас и улови юздите, които Джефри му хвърли, преди да слезе от колата и да ме свали от нея. Това беше един от онези подарени мигове, които ще останат запечатани в паметта ми до края на дните ми — ясно виждам в съзнанието си красивата къща на свещеника в дъното с нейното преддверие, симпатичния червенокос младеж, засиял в усмивка, който гали с едната си ръка задницата на единия жребец и държи с другата юздите. А до самата мен с протегнатата ръка онзи млад бог в тъмносин костюм с бяло дантелено жабо, надиплено върху сивата бродирана жилетка... Очите му преливаха от любов. Чувствените му устни се усмихваха с любов. Слънцето блестеше в златистите му коси...

Започвах да си давам сметка, че не сънувам. Едновременно с ясното съзнание за действителността обаче, тревога стегна гърлото ми. Пред вратата Джефри усети моето състояние и като се наведе, за да ме целуне, видя как сълзите щяха отново да потекат от очите ми.

— Сега пак плач — смъмри ме нежно той. — Та това трябва да е най-щастливият ден в живота ти.

— Просто... не мога да повярвам — прошепнах аз.

Госпожа Роусън изскочи от вратата със светнали от радост очи. Малката ѝ уста се усмихваше триумфално. Тя ме въведе оживено в къщата.

— Знаех, че ще се уреди, знаех си, миличка... Но, за бога! Не можете да се омъжите в тази ужасна розова рокличка! Нима ще трябва да се задоволим с нея! — простена тя. — Е, ще се задоволим! А вие не се мотайте тук без работа. Потърсете отец Уилямс. Вървете, докато аз се занимавам с това бедно агънце. Хайде! Няма време за губене!

Тя ме отведе в малка стая, облепена с ужасни тапети и претъпкана с болнави зелени растения и плетени покривчици и макрамени плетива. Без съмнение, това беше стаята на икономката, която зърнах да ни наблюдава подозрително. Госпожа Роусън побърза да прогони горката жена и затръшна вратата под носа ѝ.

— О, тая страшно ме дразни! Пъха си носа навсякъде, сякаш само тя знае какво трябва да се прави. Без мен нямаше да има нито булка, нито сватба.

Без да престава да бърби как Джефри ѝ казал пътъом за намерението си да се ожени за мен и то още същия ден и как я натоварил да търси отец Уилямс и да организира всичко, как е свършила чудеса, госпожа Роусън разгъна един дълъг дантелен воал, фин като паяжина, посипан с дребни розови и бели цветчета. Тя ме настани пред огледалото и се зае да го забодее за косите ми.

— Мой е, миличка — довери ми тя, — използвала съм го три пъти и се надявам да ви донесе щастие. Обърнете си малко главата... Така. Ще го набера около раменете ви. С тези малки цветчета в почти същия цвят като роклята ще изглеждате по-елегантна. Ще бъдете най-красивата булка, която съм виждала!

— Вие ли му казахте?

— Трябваше, миличка. Откакто започнахте да ми говорите за Грани Куксън, започнах да се тревожа. Не, не можех да ви позволя да направите такова нещо. Срецнах мастър Джефри във вестибюла около единадесет часа тази сутрин и му разказах всичко.

Госпожа Роусън донесе един букет, който още не бях забелязала. Изглежда го бе направила сама — бели рози и бледорозови

великденчета, обградени с тънки клончета папрат, всички привързани с бяла сатенена панделка. Тя ми го подаде с гордост.

— Трябваше да оберат две градини, за да го направя. Толкова се радвах на панделката!

— Прекрасен е, госпожа Роусън. Дали сте си толкова труд!

— Нямах много време, миличка. Старите ми кости не са се движили толкова бързо от времето на втората ми женитба. О, онзи, прихванеше ли го желанието да ме катурне, беше способен на страшни неща. Бедничкият, свърши много бързо. Сърцето му не издържа на напрежението.

Не можах да се въздържа и се разсмях, а тя се отдръпна, за да ме огледа със задоволство:

— Вие сте наистина най-красивата булка, която съм виждала!

— Страх ме е.

— Та така е с всички булки! На последната си венчавка мислех, че ще умра, докато той ми сложи пръстена. По-добре щеше да бъде... Горди пиеше и това беше пълна лудост!... Чудесно... Този път всичко ще бъде като приказка и вие ще бъдете много щастлива. Вие с мастър Джефри сте създадени един за друг. Усетих го веднага. Те с Дъглас имат нужда от вас, а и вие имате нужда от тях, за да им дарите цялата си любов и доброта. Бебето, и то ще има нужда от вас.

— Ще се разплача отново.

— Ами хайде де. Всички булки плачат. Такава е традицията.

Госпожица Мофат отвори вратата, за да ни каже кисело, че останалите вече са отишли в църквата, а понеже отец Уилямс е много зает човек, не трябва да му губим времето. Тя щяла да остане тук, за да приготви сладкишите и напитките, докато другите се забавляват. Госпожа Роусън й отвърна доста рязко и ме поведе за ръка към църквата, откъдето вече се носеха звуците на органа. Никога не бях чувала нещо толкова хубаво. По-късно Джак Джордан ми каза, че това е Адажио в сол минор на венецианеца Албиниони и това било единственото произведение, което той знае. Макар, че музиката не беше религиозна, а и липсваха цигулките, той бе преценил, че е подходяща за случая.

Меката светлина на свещите озаряваше големите букети бели рози и хубавото строго лице на отца, изправен пред олтара, чиито очи заблестяха с обич, когато се появих, съпроводвана от госпожа Роусън.

Джефри ме очакваше и се обърна към мен с усмивка. Музиката звучеше по-приглушено, докато траеше кратката и простичка церемония, която както на мен ми се струваше, изразяваше всичко онова, което ние с Джефри изпитвахме един към друг — най-нежна обич и почти вълшебно щастие.

Когато отец Уилямс ни обяви за мъж и жена, Джефри ме целуна публично за първи път. Госпожа Роусън се разплака на глас и Джефри целуна и нея. После Джак слезе от подиума, обзет от нетърпение, и започна да обяснява, че смята Албинони за по-велик от Бах. Отецът го изпрати да предупреди госпожица Мофат, че идваме.

Госпожа Роусън държеше да отиде с него, за да се увери, че „оная“ няма да сложи отрова в сладкишите, а отецът дискретно се оттегли, като ни остави насаме с Джефри пред олтара. Бяхме женени, наистина женени. Този прекрасен мъж беше мой съпруг и аз му принадлежах. Когато ме обгърна с ръце и устните му докоснаха моите, разбрах, че е станало чудо и се питах възможно ли беше това.

Когато напуснахме къщата на викария, вече притъмняваше. Бях върнала воала на госпожа Роусън, а букета подарих на изумената госпожица Мофат. Джак се изчерви до корените на червената си коса, когато го целунах, и ми обеща да ми изпрати партитурата на адажиото, за да я науча. Изядохме всички сладкиши и изпихме виното, което госпожа Роусън беше донесла. Перспективата за завръщане в Маури Хаус ме изпълваше с тревога.

Първите думи, които си разменихме с моя съпруг след венчавката, се отнасяха до времето. Изглежда, че скоро щеше да се разрази буря. Макар че Джефри с лекота се обръщаше към мен на няколко пъти, за да ми се усмихне ободряващо, чувствах, че и той е не по-малко напрегнат от мен. Познавах го като силен и смел, но доброто му сърце не му позволяваше да причинява страдание на някого, а знаеше, че лорд Робърт щеше да страда заради него.

Вятърът захладня и той като ми подаде поводите на конете, съблече сакото си и го наметна на раменете ми. Лека миризма на мъж се носеше от него и ме обгръщаше отвсякъде.

— Съжалявам, че не можахме да си разменим пръстени. Ще го направим по-късно. Ще си устроим в тесен кръг наш си празник. Ще ти купя най-хубавия пръстен на света.

— Джефри... щастлив ли си?

— Знаеш добре, че съм щастлив, Онора!

— Съжалявам, че стана така. Ти нямаше да искаш...

— Аз съм много доволен. Не трябваше да чакам толкова дълго. Трябваше да се оженим още преди седмици, веднага щом разбрах, че не мога да живея без теб. Изчаквах, търсех начин да направя хапчето по-малко горчиво за брат ми, опитвах да подготвя план.

— Ще бъде страшно объркано.

— Точно с това ще се заема.

— Джефри...

— Не се тревожи, Онора.

— Питам се дали вече се е прибрал.

— Той има неприятности във фабриката — каза Джефри и тръсна глава. — Някои работници са недоволни и забавят производството. Вече им е писнало и започват да се бунтуват. От години предупреждавам Робърт, че ще се стигне дотам, ако не... Какъв смисъл да се връщаме пак на това? Робърт ги смята за неблагодарници и иска да ги притисне.

— Ще ги уволни ли?

— Боя се, че да.

— Това няма ли допълнително да... попречи на производството?

— Не, защото в областта има куп безработни, които няма да чакат, за да заемат тяхното място, каквито и да са заплатите или условията на работа. Робърт вярва в драконовските мерки. Разбунтувалите се мъже ще имат проблеми. Жените и децата им също ще пострадат. Опитах се да вразумя Робърт, но...

Той отново поклати глава и в гласа му прозвуча отчаяние. Разбрах, че той мислеше за своя проект, за плановете си за модернизация, които бе предложил на брат си преди няколко години. Но, уви в нашата брутална епоха, в която връх вземаше стремежът към печалба и човешкият живот струваше толкова малко, нямаше място за съчувствието, което Джефри изпитваше към ближните. Замълчахме. Маури Хаус изникна пред мен с мрачните си стени и прозорци с малки стъкла.

— Бих предпочела да не се бяхме връщали тук — казах нервно.

— Успокой се.

— Струва ми се, че нещо ще се случи, нещо ужасно.

— Не говори глупости.

Колата навлезе в алеята, а пред нас се извиси огромната сграда в цялата си тежест сред дивия парк с големи криви дървета. Джефри спря пред входа и един слуга се спусна да поеме юздите. Докато двамата заедно изкачвахме стъпалата, ме прониза някакво предчувствие. Треперех като лист, когато влязохме.

— Недей да трепериш, Онора.

— Това е по-силно от мен.

Той обгърна раменете ми и ме погледна в очите. Изопнатите черти на хубавото му лице и устата му, стегната както никога досега,

издавах нервност, подобна на моята. Очите му казваха същото.

— Всичко ще бъде наред — каза той с твърд глас и уверено изражение. Пръстите му обаче така силно притискаха ръцете ми, че потреперих. Той се опитваше да се овладее: — Тази вечер ще говоря с Робърт — каза той спокойно. — Ти няма нужда да се виждаш с него. Ще отида в кабинета му да му съобщя всичко, а утре сутринта, при първа възможност, ти ще заминеш с Дъглас за Лондон.

— За Лондон ли?

— Казах ти, че имам планове, Онора, и възнамерявам да ги осъществя. Отдавна вече съм писал на един приятел от Оксфорд, който работи в дипломатическите служби и смята, че може да ми намери работа. Когато бях в Италия, се запознах с влиятелни личности, а и добре познавам страната.

— Италия ли?

— Ще се влюбиш в Италия. Слънцето, лозята, старите къщи... Ще имаме собствена вила, Онора! Както ти казах, разполагам с някакви пари. В началото ще ни бъде малко трудно. Ще трябва да живеем в някое малко селце, в околностите на Рим или Флоренция. Но съм сигурен, чу ще успея на дипломатическото поприще.

Италия, собствена вила. Вече я виждах — под дълбокото синьо небе, с двор, покрит с плочи, посипан с листа, които блестят на слънцето. Силни тръпчиви вина, фини сирена и хрупкав хляб. После и хората от селото, шумни, но гостоприемни, как остават очаровани от Джефри като всички, които се доближат до него. Тази омайна картина прогони безумните ми страхове.

— Ще бъдем много щастливи, Онора — настоятелно каза той. Съгласих се и се насилвах да му повярвам, докато го гледах право в очите.

— Качи се да видиш Дъглас — нареди ми той. — Една от камериерките му прави компания този следобед, но трябва много да се е затъжил за теб.

— Но... какво да му кажа?

— Кажи му, че утре заминаваме тримата. Помогни му да си приготви багажа. Госпожа Роусън ще стегне моя, щом се върне. Предполагам, че първо ще навести приятеля си Джим Рандал.

— Ти ще...

— Ще говоря с Робърт след вечеря, а после ще дойда при теб в стаята ти.

— О! Джефри, толкова съм...

— Хайде, върви. Имаш много неща за вършене.

Той ме целуна и леко ме побутна към стълбището. Тръгнах да изкачвам стъпалата, покрити с поизносен килим, с ръка върху перилото от акажу. Забелязах, че парапетът не беше стабилен, някои от подпорните пръчки бяха почти изкъртени. Хвърлих поглед към Джефри, останал сам долу, без да знае, че някой го гледа. Стоеше там, страшно измъчен, с отпуснати ръце и коси, които покриваха сведеното му чело. Никога няма да забравя тази гледка.

Сърцето ми се сви и си повтарях, че скоро всичко това ще свърши. Щяхме да заминем за Лондон, после за Италия. Когато се погледнах в огледалото в стаята си, се видях бледа, уморена, а прекалено червените ми устни потръпваха в ъгълчетата. Под очите имах морави сенки...

Въпреки всичко вече не бях напласената гувернантка. Сега бях жената на Джефри. Лорд Робърт можеше да се гневи, остроото му лице можеше да стане още по-бледо, а очите му да хвърлят още пламъци, но не можеше да промени нищо. За момент почти изпитах съжаление към него, като си помислих за любовта, която хранеше към Джефри, и за факта, че трябваше да го загуби. Макар и според госпожа Роусън тази обич да беше прекалена, натрапчива, тиранична и даже противоестествена, от това тя не ставаше по-малко искрена.

На практика, откакто бях пристигнала в Маури Хаус, между нас двамата с лорд Робърт бе започнала странна подмолна борба, която аз бях спечелила. Нямахме защо да се страхувам вече от него. Единственото чувство, което можеше да буди у мен, беше съчувствие. Аз, която само преди няколко часа се бях отказала от любовта си, знаех най-добре, че никой не можеше да си представи как би загубил Джефри.

Исках да прогоня тези мисли от съзнанието си и отидох в детската стая, където Мери седеше и прелистваше някаква книга, като видимо ужасно се отегчаваше. Седнал пред голямата маса, Дъглас беше истинско възплъщение на тъгата. С овлажнели от сълзи очи той гледаше цветната фигурка на Миранда, която толкова приличаше на неговата гувернантка.

— Можете да се оттеглите, Мери — казах спокойно.

Момичето подскочи, остави книгата и после с реверанс се втурна навън с видимо облекчение. Дъглас ме погледна изненадан и една сълза се търкулна по бузката му. След това закри лицето си и захлипа.

— Каква е тази работа? — попитах аз, докато галех русите му коси с усмивка. — Плачете ли?

— Ами как... Мислех вече, че никога няма да се върнете. Толкова дълго ви нямаше! Чаках, чаках, а никой не знаеше къде сте.

— Съжалявам, миличко.

— Никога не ви е нямало толкова дълго, Онора.

— Днес, имах... особена причина.

— Не го правете никога повече. Става ми много мъчно.

— Виждам, че гледахте Миранда.

— Все трябваше да правя нещо. Тази Мери е толкова досадна! Не знае никаква игра, не може да разкаже никаква приказка. Мисля, че е мила, но вие сте много по-забавна.

— Наистина ли?

— Ако ми обещаете, че няма да изчезвате така, ще науча и географията.

Отново му се усмихнах и го погалих по главата. Той се хвърли към мен и обвини краката ми с ръце. Сърцето ми се изпълни с обич към това дете, което беше вече мой син, и щях да се грижа за него както за другото, което носех в утробата си. Накарах го да отиде да вечеря, като му обещах изненада след това.

— Изненада ли? — провикна се той. — Каква?

Любопитството така го бе завладяло, че с мъка успях да го накарам да си измие ръцете и да се храни, като дъвче добре. Толкова бързаше да се върне в детската стая, за да научи голямата новина. Когато му казах, че двамата ще заминем на пътешествие, а баща му ще ни настигне по-късно, той ме попита дали става дума за истинско пътешествие, или просто за ходене до селото или до местния панаир.

— Ще отидем в Лондон — казах му аз. — После вероятно в Италия. Италия е страната, която прилича на ботуш, спомняте ли си?

— А татко ще дойде ли с нас?

Толкова беше ентузиазирани, че започна да танцува и ме обсипваше с въпроси тъй бързо, че не ми оставяше време да отговоря. Предпочитах баща му да му каже между другото, че сме се оженили и

аз съм доведената му майка. Успокоих го все пак и заедно подредихме дрехите му в сандъците, които поръчах да донесат в стаята му. Макар да твърдеше, че не може да заспи, Дъглас потъна в дълбок сън, щом положи глава на възглавницата.

Щом го подпрях със завивките, отидох в стаята си. Не беше покъсно от осем часа. Лорд Робърт и Джефри трябваше сега да се хранят за последен път заедно. Сега, когато не бях заета с Дъглас, старото безпокойство ме обзе с още по-голяма острота.

Залових се да подреждам своя сандък, като се стараех да действам спокойно и методично. Осем и половина. Вечерята трябваше да е свършила, а Джефри да е предложил на брат си да се преместят в кабинета му. Навън трещяха гръмотевици. Светкавици разкъсваха небето. Накрая дъждът плисна. Ръцете ми трепереха и не спирах да мисля: „Нещо ще се случи, ще се случи нещо...“.

„Но не, това е лудост“ — укорявах се сама. Отново се захванах да сгъвам, подреждам, да избирам дрехите, които ще нося на следващия ден. Накрая сандъкът се напълни и захлопнах капака му. Вятърът все така виеше, дъждът плющеше по стъклата, които трепереха в оловните си рамки. Очакването ставаше наистина непоносимо.

Вече беше девет часа. Усещах как нервите ми ще се скъсат.

В огледалото ме гледаше бледо лице с очи на луда. Кръстосвах стаята, взела едно палто на Джефри от стола, притисках го и галех бузата си в него.

Така изминаха още няколко минути. Накрая реших да занеса палтото на госпожа Роусън, понеже тя се занимаваше с неговия багаж. Тя щеше да бърбри, а и може би да ми предложи малко от нейното любимо порто.

Не я открих в стаята ѝ и реших, че най-вероятно е в тази на Джефри. Спуснах се натам. Макар и никога да не бях ходила, знаех добре къде се намира. Влизането ми, така внезапно и неочаквано, изтръгна вик от устата на госпожа Роусън. Тя изпусна купчината ризи, които държеше, и притисна сърцето си с ръка.

Извиних се и ѝ подадох палтото, претекста за моето идване. Сърцето ѝ обаче все така бясно биеше и бурята, която бе връхлетяла върху къщата, изглежда бе по-виновна от мен за това. Внезапно тя ме погледна с тревожен поглед:

— Господи боже, миличка, бледа сте като платно, ръцете ви треперят.

— Не мога да се овладея. Просто не можех да остана сама в стаята.

— Разбира се, разбира се, моето момиче. Питате се как ли лорд Боби ще приеме новината и това ви тревожи. Да си призная, и аз съм малко неспокойна, но... Подайте ми палтото. Поседнете на този фотьойл, докато събера ризите.

От удобното кожено кресло разглеждах светлобежовите стени с ловни гравюри и леко захабените килими върху лъснатия под. От масивния гардероб се изсипваха купища дрехи, а по пода бяха пръснати ботуши. Госпожа Роусън скоро сгъна всички ризи и ги нареди в единия от двата сандъка, които очакваха да бъдат напълнени. Тя се надигна с мъка и каза:

— Ще довърша по-късно. В момента имам нужда от нещо ободрително. Късно се прибрах, миличка. Ходих да видя Джим Рандал. Раздухва огъня, този стар козел. Започна да ми предлага женитба. Казах му, че съм присъствала на най-хубавата сватба и той ми каза, че трябва... Мили боже, бърбя като глупачка, а вие вече не издържате! Извинете ме, миличка.

— Няма нищо. Само че...

— Разбирам. Най-добре да пийнете глътка порто. Нямам в стаята си, но знам, че онзи Бересфорд е скрил една бутилка в килера. И той обича да си пийва по малко от време на време. Отивам да я потърся, а после отиваме в моята стая.

Изправих се, обзета от ужас да остана отново сама, дори и само за няколко минути. Тя го разбра по очите ми и ми стисна ръката:

— Не става, а, момичето ми?

— Знам, че е смешно, но цяла вечер имах... имах усещането, че ще се случи нещо ужасно.

— Елате с мен тогава.

Трябваше да слизаме по стълбите безкрайно предпазливо, защото някой малоумен прислужник, както се изрази госпожа Роусън, бе забравил да запали свещите. Внезапно бурята стихна и настъпи рязка тишина, която бе още по-мъчителна от адския тътен преди това. Замряхме неподвижни само на няколко стъпала от вестибюла, в който грееха свещи.

— След няколко минути ще започне отново — прошепна госпожа Роусън с напрегнат глас. — И ще бъде още по-лошо отпреди. При последната буря един кораб се разби на скалите. Беше станал на трески. Всички хора се бяха издавили. На следващия ден откриха по брега стотина каси хубав коняк.

В момента, когато се приближавахме към главното стълбище, се отвори някаква врата и госпожа Роусън се долепи до мен, обзета от паника.

Джефри и лорд Робърт излизаха от кабинета и спряха на прага. Никой от двамата не ни виждаше. Джефри не бе се преоблякъл за вечеря и носеше все същия тъмносин костюм с бяло жабо, както и следобед. Беше блед, а под сините му очи имаше сенки. Изглеждаше разстроен.

— Всичко е свършено, Робърт. Тя е моя жена — каза той на брат си с треперещ, но твърд глас.

— Уловила те е в клопка — отвърна лорд Робърт.

Бледото му костеливо лице сега повече от всякога изглеждаше като глава на мъртвец. Едрото му, но мършаво тяло, изправено, сякаш е глътнал бастун, беше както винаги изцяло в черно. Само тъмните му очи изглеждаха живи. В тях искреше едновременно ярост и безпокойство.

— Не си ли даваш сметка за това, Джефри. Всичко може да се уреди. Този брак може да се анулира.

— Но аз не искам да го анулирам! Влюбих се в нея още щом я видях. Не ти ли го казах ясно?

Лорд Робърт отстъпи назад, сякаш получи удар. Бузите му се покриха с червени петна. Докато говореше, дрезгавият му глас едва се чуваше:

— Сигурен бях, че това ще е катастрофа. Разбрах го още щом я зърнах. Джефри, позволи ми да те вразумя... Тя ще те съсипе. Всичките ни планове, всичко, за което сме работили...

— Всичките ти планове — протестира Джефри. — Никога не съм участвал в тези замисли. Винаги съм искал свободата си. Благодарен съм ти, Робърт, безкрайно съм ти благодарен, но... трябва да живея собствения си живот.

Джефри с мъка преглътна. Очите му бяха пълни със сълзи, а една дълбока бръчка прорязваше челото му. Някакъв порив ме тласна към

него, но госпожа Роусън с мъртвешки бледо лице не ме пускаше от ръцете си и ме умоляваше да не издавам присъствието ни.

— Ти си всичко, което имам.

— Съжалявам, Робърт.

— Ако заминеш... Не можеш да ме изоставиш, Джефри. Обичам те, както никой баща не е обичал сина си. Целият си живот... ти посветих, Джефри. Ако си заминеш, няма да ми остане нищо.

— Робърт...

— Умолявам те, Джефри! Никога не съм молил никого... Не ми причинявай тази мъка! Знам, знам, че не показвам чувствата си. На вид съм студен, суров, знам го, но имам чувства. Обичам те.

Той произнесе последните думи бързо, почти на един дъх. В очите му вече нямаше гняв, а само страдание. Страдание, каквото никога не бях виждала у друг човек. Джефри също го забеляза. Той прехапа устни в колебание, но после тръсна глава.

— Съжалявам, Робърт. Ще замина утре с Онора. Ще вземем и Дъглас с нас. Надявам се, че няма много да ни се сърдиш за това.

Джефри се обърна и бавно тръгна към стълбата. Мина на няколко метра от нас, без да ни забележи. Държеше се с достойнство, но се виждаше, че ужасно се измъчва. Все така бавно той заизкачва стъпалата, сякаш всяко от тях му струваше усилие. С отчаян вид лорд Робърт го гледаше и клатеше глава.

— Не! — изкреця внезапно.

Джефри бе по средата на стълбите към горния етаж и не се обърна. Продължи да се изкачва. Лорд Робърт отново нададе вик и хукна нагоре, като прескачаше по две стъпала. В този момент проумях какво става. Измъкнах се от прегръдката на госпожа Роусън. Лорд Робърт настигна Джефри и го сграбчи за рамото, за да го накара да се обърне. Той почти бе стъпил на горната площадка.

— Няма да ти позволя да направиш това! — изрева големият брат.

Джефри се олюля и загуби равновесие. Блъсна се в парапета. Парапетът поддаде с ужасяващо скърцане и се счупи под тежестта му. Лорд Робърт се опита, но твърде късно, да хване брат си за ръката, за да предотврати падането. Замръзнала в ужас, гледах как съпругът ми се носи във въздуха за части от секундата с изпънати ръце и крака, преди да се строполи с глух трясък на земята.

Изревах и се хвърлих на колене до него. Той ме гледаше удивено със сините си очи и опита да помръдне, но напразно.

— Онора...

— Не мърдай. Не... недей да говориш, скъпи.

— Гър... гърбът ми.

— Всичко ще се оправи, любими. Не се тревожи.

— Вече не усещам нищо... не усещам нищо...

— Шшш! Моля те. Изобщо не мърдай.

— Беше...

— Шшт!

— О... обичам те.

— Аз също, любими. Обичам те от цялото си сърце и душа.

Той не ме изпускаше от поглед. Докоснах бузата му. Отместих тежкия кичур руса коса от челото му. Опита се пак да заговори, но от устните му не излезе нито дума. Силно потрепери. Сините му очи се замъглиха. Стисках ръката му много силно, а сълзите ми капеха по бузите. Тихо изохка и стисна ръката ми. После тялото му се сгърчи и след това замря. Разбрах, че вече го нямаше.

— Джефри! Скъпи мой!...

Не знам колко време измина, преди госпожа Роусън да ме улови за ръка и да ме вдигне оттам. Лицето ѝ бе обляно в сълзи и устните ѝ не спираха да треперят. Тя ме прегърна нежно. Скръбта, която ме разкъсваше, не оставяше място за никакви други чувства.

Лорд Робърт бавно слезе по стълбата. Спря поглед върху прекършеното тяло на брат си, после погледна към мен. Измъкнах се от ръцете на госпожа Роусън и тя се отдръпна. Лорд Робърт и аз застанахме лице в лице. Той ме гледаше с такава дива омраза, толкова силна, че сякаш ме бе зашлевил по лицето. Това вече нямаше никакво значение. Нищо вече не ме засягаше, след като Джефри бе мъртъв. Нямах желание да живея.

Напуснах Маури Хаус на следващата сутрин. Лорд Робърт ме извика в кабинета си и ми предаде един банков чек. Предупреди ме, че ако някога предявя каквито и да било претенции към семейство Маури, той ще ме накара да съжалявам. Отец Уилямс ме заведе в своята къща и там, заедно с младия Джак и госпожица Мофат, ми помогнаха да преживея ужасните дни, които последваха. Дискретен и мил, Джак облекчаваше положението ми, колкото можеше — водеше ме на разходки, свиреше ми тихо на пианото, носеше ми букети от диви цветя. А властната и остра госпожица Мофат прояви изключителна доброта.

Отецът ми говореше с часове, като цитираше Светото писание и ми даваше духовна утеха. Същевременно правеше всичко възможно, за да подреди бъдещето ми. Той извърши погребалната служба на мъжа ми. Изправена край изкопания гроб в старото църковно гробище, стоях вцепенена и едва проумявах това, което ставаше наоколо. Госпожица Мофат беше боядисала една от роклите ми в черно и ми бе намерила плътен черен воал. Тя стоеше до мен. Джак беше от другата ми страна. Дватамата ме държаха, когато спускаха ковчега в изкопаната дупка и гробарят се зае да го покрие с пръст.

Лорд Робърт стоеше отсреща и не ме погледна нито веднъж. До него бе Дъглас, уловил ръката на госпожа Роусън. Детето бе втренчило поглед напред и изглеждаше като упоено. На края на службата избухна в плач. С хлипане и моето име на уста то се опита да се приближи до мен, но чичо му грубо го стисна за ръката и бързо го изведе от гробището и го вкара в колата. Повече не го видях. Госпожа Роусън, която дойде няколко пъти да ме види, ми каза, че страдало неутешимо. Знаело, че баща му е на небето, но не можело да разбере защо и аз съм го напуснала. Нощем викало името ми, а денем стояло неподвижно. Ако не било то, бедното ангелче, което се нуждаело от грижите ѝ, госпожа Роусън щяла също да напусне Маури Хаус.

Три седмици след погребението се сбогувах с приятелите си в Корнуел и заминах за Личфийлд, малко слънчево градче, където

трябваше да прекарам няколко години. Маргарет Хибърт, шестдесет и две годишна бездетна вдовица, имаше там малка къща на пазарния площад и от доста време търсеше млада жена, която да ѝ бъде компаньонка и да ѝ помага в шивашките работи. Макар че не бе особено очарована от „деликатното ми положение“, беше отговорила на отец Уилямс, че ще ме приеме пробно.

Много висока, слаба и с остри черти, с леко изпъкнали под тежките клепачи светлосини очи, Мага Хибърт носеше само рокли от фин муселин в пастелни тонове, покрити с изящни бродерии. Интелигентна и жизнена, с хубав език, тя беше личност в Личфийлд, важна фигура, от която се бояха невъзпитаните деца и дамите, които с хитрост се опитваха да подбиват цената на облеклото. В къщата си, разположена на пазарния площад между една кръчма и бакалница, тя ми предостави чудесен малък апартамент за мен и „за бебето, което очаквах“ и се постара да направи живота ми възможно най-приятен. Скоро се сблизихме и тя се отнасяше към мен като към собствена дъщеря. Тревожеше се за здравето ми, когато намираше, че работя прекалено много, и ме утешаваше, когато забележеше, че съм потисната.

Първите месеци бяха мъчителни, въпреки старанието на Маги, която ме въведе в тайните на шивашкото изкуство и ме запозна с града. Стаята ми гледаше към огромната четириетажна къща на Майкъл Джонсън от другата страна на площада. На приземния етаж беше неговият магазин. С часове стоях пред прозореца, бездейна, погълната от спомените и от скръбта си.

Племенникът на Маги Ламбърт пристигна през ноември на кратко посещение. Около тридесетгодишен, но с посивяла коса, с изключително искрено изражение в кафявите си очи и благи и изискани маниери, той несъмнено правеше добро впечатление на хората, които му доверяваха парите си. Леля му ми довери, че той има дарбата да множи парите. Благодарение на него спестяванията ѝ се били удвоили и нямало да се намери по-добро решение за хилядата лири, които ми бе дал лорд Робърт, от това да ги поверим на него. Сумата беше значителна и ако се вложеше разумно, можеше да осигури стабилен доход на мен и на детето ми. Така племенникът на Мага стана официално моят банкер. Испитах голямо облекчение от съзнанието, че делата ми са в сигурни ръце.

Декември беше студен, но здрав. Маги смяташе, че движението ще ме поддържа в добра форма за раждането и ме извеждаше на дълги разходки из града, който изглеждаше още по-приятен под дебелия снежна покривка. Тя ми показваше кметството, училището на Дам Оливър, странноприемницата „Трите Корони“ и така ме въвеждаше в историята на града. Като минавахме по Бейкър Стрийт, видях къщата на ексцентричния доктор Еразъм Дарвин^[1], а до нея къщата на семейство Гарик. Младият Дейвид Гарик, разказваше ми Маги, бил най-красивото момче в Личфийлд, надарен с изключително пъргав ум, което го правело притегателен център за всички момичета, но той се интересувал само от книги и се забавлявал да пише фарсове заедно с приятеля си Самюъл Джонсън.

Може би от нетърпение да опознае света, моята Миранда беше неспокойна и често напомняше с ритници за себе си. С раждането ѝ през февруари, моят живот се преобрази. Още от люлката това жизнено и мило същество очароваше всички наоколо. Маги бе напълно покорена от нея и започна веднага да я глези. Момиченцето ми бликаше от здраве и сили. Сучеше жадно, а когато я отбих, започна да проявява сериозен апетит. Проходи на девет месеца, а на една годинка вече се движеше доста свободно. Няколко месеца по-късно започна да говори, а на две години не преставаше да задава въпроси за всяко нещо. Косите ѝ блестяха червеникави като мед, а очите приличаха на сапфири. Тя напълно съзнаваше чара си и го използваше, даже злоупотребяваше с него, когато поискаше. Наистина си беше глезено дете, но как ли можеше да бъде иначе с майка като мен и с леля Маги, и двете преливащи от възторг пред нея. Дори непознати хора спираха, за да я погледат, и казваха, че това е най-красивото момиченце, което са виждали.

Имаше забележително въображение и сама си измисляше приказки. След като изчерпах целия си репертоар, се оказах натясно. На четири години тя се носеше из Личфийлд като малък елф, лудуваше с децата и боя се, невинаги се държеше много добре. Особено спрямо горкия директор на училището Самюъл Джонсън. Неговата срамежливост, несръчност и бледото му подпухнало лице предизвикваха лошотията на хлапетата. Когато видях това, хубавичко натупах Миранда и я отведох от другата страна на площада, за да се извини на бедния Самюъл. Потънал в света на своите книги и

въображението си, сляп и глух за онова, което ставаше наоколо, синът на книжаря даже не беше забелязал, че децата му се подиграват.

Съвсем различно стояха нещата с неговия приятел Дейвид Гарик. Красив като млад бог и невероятно привлекателен, той бе като слънце — където и да се намираше, каквото и да правеше — всички гледаха само него. Пъргав и весел, той преливаше от желание за живот. От него бликаше нетърпение да изследва далечни хоризонти, страст към победите, желание да очарова всички, но най-вече децата. На четири години Миранда категорично заяви, че ще се омъжи за него, когато порасне, и той обеща да я чака, защото тя била най-хубавата малка палавница, който бил виждал.

Миранда винаги е имала страст към четенето. На четири години вече се бе научила да чете съвсем сама. Преди това тя сядаше да се люлее на коленете ми, докато аз ѝ четях приказки, а тя разглеждаше картинките. На пет години тя решително прекоси площада и заяви на слисания Майкъл Джонсън, че не може така да продава книги само за възрастни, а да пренебрегва нуждите на децата.

Дъщеря ми обожаваше пиесите на Шекспир и непрестанно ме караше да ѝ ги рецитирам. Като Дъглас и тя не си падаше много по математиката. Особено силно се вълнуваше от географията и историята и искаше да знае всичко за кръвожадните крале от отминалите епохи и за красивите дами с огромни рокли и купища бижута.

Това преждевременно развито дете проявяващо всички признаци на голяма интелигентност, огряваше живота ми и годините в Личфийлд бяха щастливо време за мен. Работата ми харесваше. Станах умела шивачка и бях все по-полезна на Маги, когато силите ѝ започнаха да отслабват. Освен удоволствието от книгите, които не ми липсваха, можех да ходя и на концерти, тъй като жителите на градчето се славеха като почитатели на изкуствата.

Всичко свърши внезапно. Един ден Маги се прибра, мърморейки, че никога няма да завърши дяволския тоалет на госпожа Стюарт и добави, че се чувства изтощена. Когато ми казваше лека нощ, тя ми се стори още по-бледа. Обещах си да я разтоваря още повече от работата ѝ, която бе станала твърде тежка за нея. Желанието ми обаче не се изпълни, защото тя почина кротко в съня си. Целият град плака за тази малко рязка, но добра жена.

Племенникът ѝ Ламбърт беше прекалено зает, за да дойде на погребението, но изпрати като свой пълномощник един млад човек, който да обходи къщата с тейфтер в ръка, за да оцени всяка вещ. Каза ми, че Ламбърт ще продаде къщата и всичко ще бъде обявено на търг. Имах две седмици на разположение, „за да събера нещата си“. Не дочаках разпродажбата. Заминах с Миранда в Лондон, за да поискам парите си, след което да намеря квартира и да потърся работа като шивачка.

Когато се срещнах с Ламбърт в неговата кантора, той беше все така любезен. Обясни ми търпеливо сложния механизъм на влагане на парите, поради което не можех да си ги получа обратно „на минутата“. Понеже живеех и се хранех при Маги, а тя ми плащаше и малка заплата за работата, досега не бях поискала и едно пени от парите си. Той ме увери, че добре вложена, сумата хубавичко е набъбнала. Тъй като ми оставаха само три лири, той прояви щедрост да ми даде малко пари, с които да наема скромна квартира и да преживявам през следващите няколко седмици, докато той бъде в състояние да ми предостави моите средства. Обеща да ми изплати цялата сума.

Това беше първата ни крачка към мизерията. От Ламбърт Хибърт не видях повече ни пени. Работех усилено и правех големи икономии, за да мога да платя хонорара на адвокат, който да подаде жалба в съда срещу Хибърт. Тогава опознах пародията на правосъдие, която царува в наше време. Окичиха го с лаври. Изкараха го филантроп, който е направил голяма жертва, помагайки на една бедна вдовица. Що се отнася до мен, аз бях неблагодарна, отмъстителна и злонамерена. Заслужавах затвор, защото бях обвинила такъв почитан гражданин. След това унижение видях Ламбърт Хибърт да приказва приятелски с моя адвокат и да му дава пари, докато двамата тръгнаха по Боу Стрийт.

Нанесоха ми удар, но не се оставих да бъда повалена. Реших да си създам клиентела, за да издържам себе си и детето. Залових се с жар за работа. Борех се да изкарвам прехраната ни и едновременно се грижех за Миранда, но започнах да губя сили. Често се налагаше да се пренасяме и то във все по-лоши жилища. Започнах да кашлям. Нямахше надежда да оздравея. Кашлицата ставаше все по-лоша. Опитвах се да крия състоянието си от Миранда, правех се на весела и безгрижна.

Полагах усилия за образованието ѝ. Карах я да чете на глас, докато шиех, но не успях да скрия отчаянието, което ме завладяваше все повече и повече... Последната спирка беше в Сейнт Джайлс — пълната мизерия. Тук видях първото петно кръв.

„Отче Уилямс, винаги сте били толкова добър с мен. Знам, че отдавна трябваше да ви пиша. Когато напуснах Корнуел, исках да прекъсна всички връзки, за да започна нов живот... Знам, че Маги ви пишеше, за да ви разказва за Миранда и за мен. Често ми е споменавала за тези писма. После, когато се преместих в Лондон, няхах смелост да ви пиша и да потърся помощта ви. Много се срамувах, че толкова дълго не бях давала признак на живот, а и тогава нещата все още вървяха добре. Повече не мога да си позволя лукса да бъда горда. Отчаяна съм и вие сте единствената ми надежда.

Вчера имах ужасна криза. Не спрях да кашлям, имаше и много кръв... За щастие Миранда не беше тук и не видя. Госпожа Хъмфри, въпреки недостатъците си, е много сваятна жена и се грижи предано за мен. Тя обаче не харесва Миранда и все така настоява да я изпратя в ужасния приют. Изтръпвам само като си го представя.

Миранда се върна късно. Донесе мляко, сирене и две парчета пастет. С боси крака, мръсно лице и рошави и нечисти коси, тя все така се усмихваше радостно и очите ѝ блестяха, пълни с игриви пламъчета. Започна да ми разказва за игрите и приключенията си с другите деца. Каза също, че някакъв възрастен господин я помолил да му напазарува и ѝ дал пари, с които да купи нещо за ядене. Знаех, че ме лъже, но се чувствах твърде слаба, за да протестирам.

Дъщеря ми е станала умела лъжкиня, хитра, твърдоглава и независима, точно като малките хулигани, с които кръстосва улиците. Тя е мръсна, в гласа ѝ има вулгарни интонации, използва груби и грозни изрази. Страхувам се за нея. Цялата ѝ жизненост и интелигентност,

всичките ѝ дарби, ако се насочат в лоша посока, биха ѝ донесли големи нещастия. Боже, някой трябва да я измъкне от това ужасяващо място.

Седнала в леглото, напразно се опитвах да я заблудя за собственото си състояние. Едва успях да преглътна малко мляко. Виждах, че не ми вярва, когато ѝ казвах с тон, по-отпаднал от всякога, че не съм гладна. Тя ме настани удобно на възглавниците, уверявайки ме, че ще оздравея. После запали една свещ и зачете от «Бурята» с уверен, мелодичен глас, от който бяха изчезнали всички следи от носово произношение. Спря и ме запита дали бях избрала името ѝ заради героинята Миранда. Потвърдих с усмивка, но сълзите ми рiekнаха отново при спомена за едно друго време и едно друго дете, за малката фигурка от цветен картон, която приличаше на жената, която бях тогава и каквато щеше да стане някога Миранда.

Тя зачете отново и аз най-накрая заспах. Когато се събудих, тя беше излязла. Предполагам, че сега тича с малките нехранимайковци и кръстосват квартала като се учат на неща, каквито децата не бива да знаят.

Трябва да я спасите, отче Уилямс.

Вчерашната криза така отслаби силите ми, че едва държа писалката, но трябва да довърша. Знам, че не ми остава много време. Може би още няколко седмици. А после ще отида при моя Джефри... Ще си тръгна кротко, даже доброволно, стига да знам, че някой ще се погрижи за моята Миранда. Тя е Маури, отче. Трябва да го научи. Тя не знае нищо за Корнуел, нито за баща си, нито за лорд Робърт. Казала съм ѝ само, че баща ѝ е на небето. Искам обаче да научи всичко. Когато прецените, че е готова, дайте ѝ да прочете това писмо.

Вие ще се погрижите за нея, нали? Може би ще успеете да ѝ върнете онова, което ѝ се полага. Тя е мое дете, но е дете и на Джефри. Лорд Робърт... разбирам, че той ме мрази, но ще пренесе ли тази омраза и върху невинното момиченце?

Много съм слаба, но само още няколко думи. Тази сутрин, след като написах редовете, които току-що сте прочели, се разбрах с госпожа Хъмфрис да ви ги изпрати. Обеща лично да предаде писмото на следващата пощенска кола за Корнуел.

Дай боже да го получите, да дойдете и да спасите Миранда.

Дай боже да пристигнете навреме.“

[1] Еразъм Дарвин — известен психолог и поет, дядо на Чарлз Дарвин. — Бел.прев. ↑

КНИГА ВТОРА
ХЕРЦОГИНЯ РАНДИ
1746

Разтърквам очи и се изправям, като се озовавам лице в лице с някакво мършаво черно коте. То ме гледа накриво, сигурно защото не мога да му предложа парче скумрия или паничка мляко.

— Съжалявам, приятелче, ама ако имах мляко, щях сама да си го изпия, пък ако се намереше и парче риба, нямаше да има по-щастлива от мен. Не е лесно да си жив, а?

То махва сърдито с опашка и скача върху купа въглища, откъдето се изнизва навън през откренатото прозорче. Проклетото прозорче, забравила съм да го затворя, не е чудно, че съм се вдървила от студ. Прозявам се и се сгушвам в сламеното си гнезденце, придърпвайки върху себе си смрадливите кафяви чували, с които се завивам. Какъв късмет — ширя се съвсем сама в мазето за въглища на стария Хоукинс и му плащам всичко на всичко едно пени на ноц! Въпреки че е мръсно и има плъхове, това мазе струва сто пъти повече от приюта за скитници, където двадесетина души — мъже, жени и деца — се тъпчат в ъгъла на една конюшня върху стиска слама, бъккаща от гадини. Пък и такива места не са много-много като за млади момичета.

Всъщност, в Сейнт Джайлс едно момиче никъде не е в безопасност, освен ако не умее да се защитава като мен. Откакто мама умря, се оправям сама и дявол да го вземе, не зле! Наистина мога да мина и без някой тип, за когото да се трепя по цял ден, а той да ме сритва в задника, ако не му донеса достатъчно шилинги, разправяйки, че ме защитава. Или да се продавам, за да храня някой сутеньор? Твърде съм независима, пък и хич не ме влече да ставам курва. Има някои, дето се прехранват с това, но само докато са млади или докато не пипнат някоя срамна болест. Хич не ми се ще да свърша на двацет като стара клошарка, стиснала до гърдите си бутилка джин!

Да се краде, е и по-лесно, и по-приятно. Разбира се, при условие, че не те хванат. Един ден някакъв тип от полицията ме спипа тъкмо като режех от обувките на един приятен господин токите му с диаманти, но много бързо ме пусна, щом го сригах с коляно в топките. В цялата лондонска полиция няма дотолкова печено ченге, че да ме

пипне. Много съм ловка, пък и зная всички скришни местенца в Сейнт Джайлс.

Ей го и котето, прибира се. Цялото трепери от студ. Кой знае к'во е навън! К'во ли не бих дала, за да си имам една наметка, че и чифт обувки отгоре! Хубава наметка с кожа по края... А също и хляб, сирене и парче телешко. Не, кутия шоколадови бонбони, обвити в златисти хартийки, точно като ония, които зърнах преди време на една витрина до поднос с печени плодове. Изглеждаха толкова апетитни, че едва не счупих витрината, само и само да ги опитам.

Като си помисля само, че има хора, които ядат печени плодове и торти, прекрасни сметанови торти, а също и стафиди, стриди и печени пилета с хрупкава кожичка... По-добре да не мисля за такива неща, че стомахът ми почва да къркори сърдито. Те не са за такива като нас от Сейнт Джайлс. Тук ако имаш паница булгур и някоя и друга коричка хляб, можеш да се смяташ за щастливец. Има ги много, дето налитат на джина, понеже е евтин — четвърт литър за пени, но аз не съм от тях. Не харесвам нито вкуса му, нито това, което прави с хората. Иначе има дори деца да пият. После обаче залитат и са като слепи. Джебчийка, която работи сама като мен, трябва винаги да е в добра форма и нащрек.

Котето идва да ме подуши, после измяква с отвратен вид и скача върху купчината си въглища.

— И ти не ухаеш на рози! Тези дни трябва да свия едно парче сапун и да намеря вода, за да се изкъпя. Не че ще има кой знае к'ва полза. Както спя в това мазе и цял ден кръстосвам улиците, веднага ще се омърлям пак. Пък и не е много полезно да се къпеш често.

Бедното коте дращи с нокти по въглищата. Сигурно си мисли, че ще намери нещо за ядене там. Не обичам да гледам как някой страда. А тук, в Сейнт Джайлс, е пълно с хора, които страдат. Бебета, хвърлени на боклука, умрели кучета и котки, които гният сред купищата мръсотия, а как вони това — ужас!

А сега и туй коте, което пак взе да мяука — да ти се скъса сърцето. Няма какво да умувам, трябва на всяка цена да намеря нещо за ядене и за двама ни. Единственият начин е да открадна. Ама без да ме хванат. Тия момчета, дето наглеждат рафтовете, са истински зверове, пък и хич не дремят! Човек може да иде на бесилото както за това, че е избил куп хора, така и заради кражбата на парче хляб. Няма

и три месеца, обесиха едно момче на дванайсетина години за ужасно престъпление — беше откраднало три ябълки.

Тръпки ме побиват. Човек не бива да мисли за тези неща, бездруго няма к'во да направи. Съдиите, пък и всички ония, на които им плащат уж да пазят закона, са по-продажни и от престъпниците. Имаш ли пари, твои са. Можеш да убиеш човек и да си тръгнеш волен като птичка, ако бутнеш нещичко на съдията и си платиш на двамина лъжесвидетели. Само бедните намазват въжето на бесилката в Тайбърн, както и предателите, разбира се.

Днес ще бесят един предател. Някакъв нещастник, който се сражавал на страната на принц Чарли Хубавия^[1] и успял да се спаси от клането при Кълъдън, само за да попадне в лапите на отвратителния Къмбърланд. Този херцог Къмбърланд е най-омразният човек в цяла Англия, кръвожадно чудовище, сякмо на парчета жени и деца в блатата на Кълъдън. Казват, че се заклел да не си даде миг почивка, докато не залови всички, които са се били за принц Чарли Хубавия. Тези Хановерци, които се наместиха на английския престол, са кръвожадна пасмина, пък са и тъпанари, едва говорят английски. Само като се замислиш, че бедният принц Чарли се скита немил-недраг из Европа, вместо да ни изпраща щастливи усмивки от високия си трон!

Бедничкият принц, добре че се е спасил от Къмбърланд! Всеки път като минавам край храма и виждам набучените на пики глави на привържениците му, косата ми се изправя. Къмбърланд обещал да набучи на пика и неговата глава, като преди това я свари с дафинов лист и кимион, за да не я кълват птиците.

Да не мислим повече за това, трябва да е станало поне седем, не мога повече да се свивам от студ в сламата, с празен стомах. Измъквам се и сядам. Почесвам глава тук-там — няма и следа от въшки. От ъгълчето, където съм скътала цялото си имане — четка за коса, половин гребен, три свещи и томовете на Шекспир, които взех със себе си, преди да побягна и да се скрия от госпожа Хъмфрис в нощта, когато мама умря — измъквам четката и започвам сутрешния ритуал на ресането.

— Както виждаш, писано, може и да не се къпя, ама се реша: петдесет четки сутрин и още толкова вечер, така трябва, ако не искаш да въшлясаш. Голямата Моли казва, че би дала всичко да има коса като моята: същински пламък, чак можеш да се сгрееш на нея, така казва.

Май котето се интересува повече от драскането, което идва иззад стената — трябва да са плъховете. Затова хващам единия от томовете на Шекспир, които честичко препрочитам. Не мога да кажа, че разбирам всички думи, ама пък е толкова хубаво, с тия крале и принцове, феи и войници и с влюбените, които страдат по разните му замъци и омагьосани гори. Четях пиесите на глас на мама и тя разправяше, че името ми Миранда идва от една героиня от „Бурята“.

Много ми се ще да имам повечко време за четене. Ако аз носех красиви рокли и стомахът ми беше пълен, щеше да ми е все тая дали децата ми са неблагодарни и бас държа, че нямаше да пия отрова заради някаква си глупава любовна история, която свършила зле. Трябва съвсем да се е побъркала оная клетница, щом ходи да прави такива неща, само защото е изгубила своя Ромео.

Аз никога не съм си имала Ромео и така ще бъде завинаги! Мъже! За какво ли са му на човек! Виждам ги как ме гледат със светнал поглед, това да. Ама ха някой се е опитал да ме натисне в някоя уличка — ще му издера очите или ще го ухапя за ръката, че и някой ритник в топките може да отнесе. В Сейнт Джайлс ме имат за дива котка, казват, че оная дяволска Ранди може като нищо да те осакати тъй, че после да запееш с ангелски глас.

Чела съм не само Шекспир, попадали са ми и други книжки, свити оттук-оттам. На хората и през ум не им минава, че някой може да реши да краде книги, тъй че няма по-лесно от това. Отмъквам ги, чета ги, а после ги нося на търговеца на крадени вещи. Той ми дава по някое пени за тях, но казва, че ще направя по-добре, ако му нося брошки, часовници или токи от обувки. Нищо, той може и да не си дава сметка, ама на мен ми харесва да чета, тъй че колкото и да мрънка, ще продължавам да си ги крада, макар че невинаги разбирам какво пише в тях. Веднъж попаднах на нещо страхотно, някакви поучения без начало и край, но понякога се случват дълги и скучни описания на разни пътешествия. Ако имам повечко късмет, пак ще се натъкна на нещо като „Мол Фландърс“ на оня Дефо! Дума да няма, такава книга — не я давам за всичкия им джин!

Ама тая сутрин нямам време за четене, трябва да си подредя съкровищата. Изведнъж се сещам отново за мама и сякаш я виждам пред мен. Сякаш пак сме в едно малко градче, заляно от слънце, с голяма катедрала и с нас има още някой, някаква леля Маги... Струва

ми се, че отново съзирам един хубав млад мъж, който се усмихва закачливо и казва, че един ден, като порасна, ще се ожени за мен... Името му май беше Дейви? Дали се казваше Дейви, или греша?

Когато си спомням за мама, имам чувството, че виждам себе си в огледалото: същите скули, същата уста, само че моите устни са поплътни и не тъй изящно очертани като нейните, същите очи, но сини, а нейните бяха сиви. И косата ни е почти еднаква, само че моята е малко по-светла, бакъреночервена. О, да, приличам на нея, но тя беше хубавица, докато аз съм просто една мръсна и парцалива хлапачка от улицата. Вярно е, че мъжете се заглеждат по мен, но то е защото имам големи гърди, стройна снага и дълги крака, не заради лицето.

Ала я виждам и каквато беше в последните си дни. С погаснал поглед и хлътнали страни. И тая кашлица, която не секваше, и кръвта по кърпичките, която тя се опитваше да крие от мен. Никога няма да забравя оня последен ден, когато ужасната госпожа Хъмфрис, която все настояваше мама да ме изпрати в приюта, дойде у нас и заяви, че това е краят и трябвало да отиде да викне сестра Дженкинс от сиропиталището, за да я погребат и да ме отведе.

Креснах ѝ да се разкара и че майка ми няма да умре. Ала когато поех ръката на мама, все едно че държах скелет. Виждах, че е на края на силите си, но все пак успяваше да ми се усмихва и аз продължих да налагам с мокри кърпи челото ѝ, мълвейки ѝ, че ще оздравее. Ала усмивката ми не можеше да я заблуди, тъй както и нейната мен.

— Ще... Ще се погрижат за теб, Миранда. Той ще дойде да те потърси, знаая, че ще дойде. Аз му... Аз му писах... Всичко му разказах, всичко, което се случи... И знаая, че ще дойде да те потърси... Ти ще бъдеш...

Майка ми шепнеше едва-едва и нов пристъп на кашлица я прекъсна. Когато свали кърпичката от устните си, тя беше цялата в кръв. Замолих ѝ се да не говори повече, но тя изрече едно име, което не успях да разбера, името на някакъв добър господин, който щял да ме отведе в Корнуел и да се погрижи за мен.

— Ще... Ще те отведат в сиропиталището, съкровище, ала няма да останеш за дълго там. Той ще дойде и...

Тя не можа да продължи, само ме гледаше с толкова обич! После нежната ѝ усмивка угасна и очите ѝ се затвориха навеки. Знаех, че е мъртва, още преди госпожа Хъмфрис да се върне с още една жена и да

заяви, че е свършила. Сдържах сълзите си, докато те се кикотеха злорадо, а после госпожа Хъмфрис ми рече тържествуваща:

— Тя заминава в общия гроб, а ти, мръсно хлапе — в сиропиталището! Сестра Дженкинс ще те отведе!

— Как ли не, дърта мършо!

Грабнах Шекспир под мишница и с всички сили се втурнах надолу по стълбите. Тичах по целия път до дома на Голямата Моли. Разридах се и я замолих да ме скрие. Старата сводница ме притисна към отпуснатата си гръд, галейки ме по главата, за да ме поуспокои и ми се закле във всички светии, че няма да позволи на тези мръсници да пипнат нейната малка Ранди.

Това стана преди девет години, преди девет дълги години, а сякаш бе вчера. Тя удържа на обещанието си и хората от сиропиталището така и не ме откриха. Не ме откри и човекът, който почти три седмици обикаля из Сейнт Джайлс, за да ме търси, разпитвайки за мен и обяснявайки, че е дошъл да ме отведе. Някой дори бе споменал пред Голямата Моли, че бил свещеник и идвал отдалеч. Изглеждал много тъжен и объркан. Хубавец, няма що, бе казала Моли, та те до един са негодници! Ако не бяха поповете, бордеите из Сейнт Джайлс трябваше да останат без хляб.

На девет години вече бях майсторка в преджобването и много скоро станах най-добрата в Сейнт Джайлс, че и напълно независима отгоре на това! Винаги съм отказвала да стана част от някоя банда или да имам закрилник. Въпреки ловкостта си обаче, често си лягам гладна, пък и в най-добрите ми дни откраднатото ми стига само колкото да преживея.

— Тия дни ще трябва да се погрижа за нова рокля, писано, че и за чифт обувки. През лятото бива и боса, ама в тия студове...

Роклята ми не само че е мръсна, но и вече наистина е взела да ми стиска, най-накрая циците ми ще изхвъркнат от деколтето, пък и така ме стяга в талията, че едва дишам. За полите да не говорим, целите са на парцали.

Сега да видим как да се измъкна, без да вдигам шум. Защото май оня дъртак Хоукинс си е въобразил, че има право на още нещо, освен шилинга, който ми взема на нощ, за да ме пуска да спя в мазето. Шавливичка му е ръката и ако още не съм му цапардосала един, то е само 'щото не мога да си позволя да се простя с мазето му. Ама сложих

резе на вратата, нищо че здравата се озорих, докато го закова. Сигурно направо се е стъписал миналата нощ, когато се опита да влезе, след като изпроводи и последните пияндета от кръчмата си.

Тези мъже всичките са еднакви — и дъртите, и младите! Не е лесно за едно момиче да си остане честно, особено в Сейнт Джайлс. Ама аз честта си ще я дам само сред чаршафи от чиста коприна, и то на когото аз реша. Между другото, не съм се забързала. Нищо че вече съм на осемнайсет и се броя за стара мома. Тук половината уличници започват на дванайсет. Затова са ме кръстили Херцогиня Ранди. Подиграват ми се, но аз по-скоро се гордея с това име.

Хоукинс сигурно лежи мъртвопиян горе в къщата си. По уличката не се мярка никой, освен плъховете, които ровят из купищата нечистотии и гниещ зарзават. Търчат дори по мършавите телеса на пияницата, който се е проснал до празната си бутилка от джин и хърка гръмко. Бръсне гаден вятър и с тая прокъсана пола краката ми се вледеняват. Поне да имах наметка! Направо да ти замръзне задникът!

Улицата, на която излизам от малката пресечка, не е нито поширока, нито по-чиста. Покривите на къщите с нагъсто щръкналите си и черни от саждите комини почти се сливат един с друг и само тук-там се провиждат късчета небе или просветва някой слънчев лъч. Щастливците, които имат работа, привеждат гръб, наблъскани в задушни работилнички, а там някакви мърляви хлапета се карат, вдигайки врява до бога.

Сгушен до величествената катедрала „Сейнт Джордж“, кварталът Сейнт Джайлс е като огромна язва върху лицето на града, леговище на немотията и порока. Този лабиринт от тесни криволичещи улички и зловещи сокаци е свърталище на проститутки и бандити, място, където почтените хора не смеят дори да пристъпят от страх, да не ги пречукат за шепа грошове. Агенти и полицаи тук обикалят само по двойки, но пак не биха се измъкнали читави, ако не бяха попорочни и от местните обитатели, които уж държат под око.

Тук няма нито площадчета с градинки, нито паркове, но в крайна сметка се оправяме и без тях. Свиква се дори с вонята. Толкова отдавна се скитам из тия места, че предишният ми живот вече е само низ от объркани и неясни спомени. Ала поне трябва да се признае, че в Сейнт Джайлс човек усеща, че живее, 'щото отпуснеш ли се дори за миг,

рисувааш тукат да те насилят или пречукат, или най-малкото да пукнеш от глад.

Надявам се, че Моли ще е в добро настроение. Когато нощта е била доходна, се случва да ме почерпи с чаша кафе и парче кейк, макар да мърмори как всичко спечелено отива за храна. Сега това би ми дошло добре, 'щото до Тайбърн има доста път. Колкото и да трещи и да гърми, Моли е точно толкова добра, колкото и дебела. Пък и нали съм й слабост, откакто й направих оная дребна услуга... Девет години минаха оттогава, мама беше още жива, а аз тъкмо се превръщах в изпечена крадла.

Тогава Моли още не беше толкова дебела, колкото е сега, но вече понатежаваше, а окръгленото й лице още пазеше следи от хубост. Отскоро въртеше бардака си и един ден бе имала глупостта да тръгне да носи на Черния Джак печалбата от предната нощ, без да си подсигури бияч. Едва бе изминала и петдесет крачки, когато отгоре й се нахвърлиха двама мошеници, събориха я на земята и побягнаха с парите. Макар да беше ранена, тя запищя като заклано прасе, викайки, че Черния Джак ще й извие врата, ако не му занесе тези пари. Струпах се хора, ама хич не ги беше грижа за нея, замеряха я с боклуци. Наведох се да й помогна да се изправи и ме праснаха с развален домат право в лицето. Ама й рекох да не се притеснява, 'щото ще й върна парите.

Хукнах да догоня крадците, бях ги познала и знаех къде се навъртат. Намерих ги в кръчмата на Джейкъб да се хвалят какво са сторили. Седнах до тях и си поръчах половин пинта джин, а щом ми го донесоха, уж случайно го бутнах и залях онова сипаничаво прасе Тед Браун. Бях го видяла да пребърква Голямата Моли, докато лежеше на земята. Обсипах го с извинения, помогнах му да попие с кърпа палтото си и изчезнах, скрила кесията на сигурно място в пазвата си.

Моли не спираше да се кокори изумено и да брои мангизите. После така ме притисна до сърцето си, че едва-що не ми строши костите. Беше безкрайно учудена, че не съм задържала парите, ама аз й отвърнах, че и през ум не ми е минало. Тогава тя ми обясни, че имам още много да уча, ако искам да оцелея в Сейнт Джайлс и че тя щяла да ми покаже това-онова. Тя ми стана първата и последна приятелка в този квартал, а също и единственият човек, на когото имам доверие.

Щом влязох в бардака, веднага усетих аромата на кафе. Три от момичетата й се бяха изтегнали в салона само по прозрачно negliже; очите им бяха подпухнали.

— Я глей кой е дошъл — провикна се с неприязън Нан. — Бас държа, че си дошла да изпросиш чаша кафе!

Изплезих й се. Странно, но тая кисела кльоца, която сигурно бе най-неугледното от момичетата на Моли, беше в същото време най-търсената. Изглежда мнозина мъже си падат по сприхави курви.

— Хич не й се връзвай, миличка, днес целият свят й е крив — рече ми Сали. — Снощи един от клиентите й я заряза заради мен. Ще ти наля кафе. Има и съвсем прясно канелено руло. Момчето от пекарницата току-що го донесе.

— И ти го смота набързо на вратата, преди да си тръгне! — кисело се провикна Нан.

— Ами оципа ме по задника толкова силно, че ми причерня пред очите, още ме боли — отвърна Сали, носейки ми чаша кафе и парче руло.

В ъгъла на стаята Фейт простена — държеше кърпа с оцет на подпухналата си буза. Огромната синина вече добиваше морав оттенък. Сали, която се беше проснала на дивана, заливайки се от смях, а бледорозовият й пенъоар едва покриваше голотиите й, поклати глава:

— Мръсник! Да цапне така горката Фейт! Моли направо получи сърцебиене, като я чу да пици, хукна нагоре по стълбите и му даде да разбере на оня! Рече му, че ако му се щат такива игрички, да иде да се запише войник! Изрита го начаса. Би трябвало Черния Джак да ни пази от такива!

— Много му пука на Черния Джак, гледа само да си получи пая — отбеляза Нан. — Какво от това, че някой пребил една клета проститутка? В Сейнт Джайлс поне те не са кът. Изглежда, че ще отваря нов бардак, за големци, и сам избира момичетата. Трябвало да са млади, хубави и непорочни!

— Ти не ставаш, миличка! — рече любезно Сали.

— Ако искаш да знаеш, аз бях непорочна няколко седмици! Моли използва стотици от нейните балончета, преди да надушат измамата.

Знаех за какво говори. Понеже девствениците се търсеха много, а в Сейнт Джайлс със свещ не можеше да откриеш такава, някои съдържателки на бардаци, между които и Моли, даваха на момичетата по едно балонче с червено мастило, което те пукаха в нужния момент; мастилото покапваше по чаршафа и можеше да мине за кръв. Едно опитно момиче можеше да повтори номера доста пъти, преди клиентите да се усетят. Нан още си припомняше с гордост за огромния успех, който бе имала така. После тя ми заговори, че трябвало много да внимавам, понеже биячите на Черния Джак кръстосвали из квартала.

— Не ме е страх от тях! — заявих аз.

— Ако Черния Джак реши, че те иска, няма да има мърдане, Ваша Светлост!

— Да, ама първо трябва да ме хване!

— Окото му няма да мигне! Черния Джак не е вчерашен.

Направих се, че не чувам и допих чашата си. Вярно бе, че Черния Джак беше безспорният господар на Сейнт Джайлс, а също и най-изтъкнатият престъпник от Джонатан Уайлд насам, чиято злочеста съдба без съмнение щеше да сподели един ден. Всички бардаци и игрални домове, всички кръчми и пушални на опиум му плащаха дан, често повече от половината от печалбата си, и лошо му се пишеше на тоя, който би се опитал да го изпързала или да се измъкне: намираха го в някоя глуха уличка с прерязано гърло.

Всички търговци на крадени вещи бяха под негова опека и ако крадците едва успяваха да свържат двата края с това, което получаваха за плячката си, то той щедро печелеше от нея. А тези, които се опитваха да предложат другаде стоката си, свършваха като ония, които се осмеляваха да му се противят.

Тъкмо когато оставях чашата си, в салона влезе Голямата Моли. Носеше невероятна перука от наредени напърно оранжевеещи букли. Кафявите ѝ очи сякаш мятаха мълнии от яд. Тя се закова с ръце на кръста пред гаснещия огън и ме прониза с поглед:

— Що не плюскаш още! Изяж ме ведно с цялата ми къща, просекинче ниедно! Наистина не знам защо все още те търпя!

Ухилих се дръзко насреща ѝ. Колкото и да се хвалеше, че всички ѝ имат страха, в бардака ѝ нямаше момиче, което да не може да я върти на пръста си, пустата му дърта дебелана!

— Качвай се в стаята си, Фейт! — нареди тя. — Анджи донесе лед. Представа си нямаш как се намира и колко струва! Вече ти е загънала няколко ледчета в една кърпа, ще ги наложиш върху подутото, за да спадне. Не можеш да бачкаш така. Стой си в леглото, ще ти пратя топло ядене.

Фейт излезе, стенойки.

Поклащайки тъжно къдрици, Моли забълва проклетия по адрес на мръсника, който бе подредил така бедната ѝ питомка.

— Сали каза, че си го изхвърлила — подметнах аз.

— С ритник в задника! И му казах повече никога да не прекрочва този праг. Аз въртя почтено заведение и си имам принципи: никакви камшици, никакво зяпане, просто хубаво здраво чукане!

— Аха — рече лениво Нан.

— Я не бъди нахална! Хич не съм в настроение някой да ме поднася! — викна вбесена Моли. После се обърна към мен: — А ти какво търсиш тук, кльопачка, а?

— Тръгнала съм за Тайбърн — отвърнах.

— За Тайбърн!

— Е, какво? Поне ще има работа! Маса народ се стича на екзекуциите, а днес ще бесят някакъв предател, човек на принц Чарли Хубавия.

— Значи, предател. Не бих искала да видя това. Как само ги мъчат тия нещастници...

— Никога не гледам, твърде съм заета да се промъквам из тълпата, за да си търся лапнишарани...

— Хайде, вземи си още едно парче руло, иначе ще се развали или Сали ще го изплюска цялото. Ще ми се да не ходиш днес, Ранди. Имам лошо предчувствие.

— Ти все имаш лошо предчувствие. Не се притеснявай. Няма да се оставя да ме хванат.

— Все това разправят, а после свършват на бесилото в Тайбърн, освен ако не идат да гният в „Нюгейт“ или „Брайдуел“. Вече доста дълго трае късметът ти. Ще вземе да ти изиграе някой номер. Ако не днес, то утре или вдругиден. Предусещам го, тъй да се каже.

— Моли все има предчувствия — отбеляза Нан.

— Затваряй си устата, Нан! Да, имам, и всеки път става точно тъй, както съм казала. Не ходи днес до Тайбърн, миличка! Остани си

тук. Ще ми правиш компания.

— Трябва да бачкам, Моли.

— Вече сто пъти ти рекох, че можеш да бачкаш и тук. Ще ми помагаш да въртя бардака. Няма да те карам да бачкаш по гръб, знам, че не щеш. Ще пазаруваш вместо мен, ще ми помагаш в сметките, разни такива. Камък ще ми падне от сърцето, ако си имам някой, дето да умее да чете и пише, че отгоре на това да му имам вяра.

Само се усмихнах и поклатих глава. Вече от четири години ме врънкаше, но въпреки че си давах сметка колко щедро е предложението ѝ, твърде много държах на свободата си, за да приема. Пък и харесвах занаята си, а това, че беше опасен, само го правеше още по-вълнуващ.

Тя обаче продължи да ме разубеждава, като ми припомняше как се е грижила за мен след смъртта на мама, а с моя характер, рече тя, това понякога хич не било лесно.

— Вярно е, че дотук се справи добре, но порасна и не ставаш повече за джебчийка. Хлапетата не се забелязват много-много, тях нищо не ги заплашва, ала ти, Ранди, вече си голяма, пък и прекалено биеш на очи.

— Какво искаш да кажеш?

— С тоя си вид, с това тяло и това лице... Може да си мръсна и парцалива, ама си красавица! Видях те как разцъфтя пред очите ми.

— Голям майтап!

— Не е никакъв майтап! Твърде си хубава, за да се мотаеш по улиците. Вече не се губиш в тълпата. Привличаш вниманието. Мъжете се заглеждат по теб и това ще ти навлече някоя беда, помни ми думата.

— Ще запомня, но сега вече трябва да тръгвам. Далече е, пък и сигурно ще е голяма блъсканица.

— Имам лошо предчувствие, Ранди — повтори Моли, смръщвайки вежди.

— Ти пък с твоите предчувствия!

— Ще се случи нещо. Усещам го.

— Хайде, стига!

— Внимавай, съкровище! Чуваш ли ме? Обещай ми да внимаваш!

— Разбира се, обещавам ти. Благодаря за кейка и кафето. Ти си оставах най-любимата ми бабичка, дори когато говориш глупости.

Моли само изръмжа, хвърляйки ми гневен поглед, и допи на един дъх бутилката джин. Докато слизах по стълбите, я чух да се оригва шумно. Излязох на улицата, където краката ми се смръзнаха от ледения паваж, ала не давах пет пари. С пълен стомах и леко сърце мислех само за плячката, която ме очакваше в Тайбърн, и изобщо не подозирах, че този ден щеше да преобърне целия ми живот.

[1] Чарлс Едуард Стюарт (1720–1788) — претендент за престола на Великобритания, завзет от представителите на Хановерската династия. — Бел.ред. ↑

Вятърът беше стихнал и вече не беше така студено. Въпреки ранния час, улиците бяха пълни с народ. Едва ми се размина студеният душ, когато някаква дъртофелница лисна най-дебелашки ведро помия през прозореца, ала работникът зад мен нямаше толкова късмет и избухна в проклетия под потопа от мръсна вода и огризки. Отсреща някакви хора разграбваха, без да губят време, една полусрутена къща, отмъквайки всяко парче дърво, което можеха да пробутат на перачките. Сградите тук бяха в такова окаяно състояние, че рядко минаваше месец, без някоя от тях да рухне върху главите на нещастните си обитатели.

Покачени върху купчина дърва, двама мъже с вид на обесници си разменяха безмилостни удари. Русият негодник се опитваше да докопа очите на животното с кестенява грива, а кръвта им пръскаше наоколо всред всеобщото безучастие — подобна гледка съвсем не беше рядкост в Сейнт Джайлс. Победителят се отдалечи важно в прилепналия си кожен жакет, като остави ранения си противник в плен на алчните пръсти на минувачите, които щяха незабавно да го освободят от всичко по-ценно, което носеше, ако не дори и от дрехите му. Човек свиква с този начин на живот, точно както престава да усеща вонята. Още потръпвах, като видех трупче на бебе сред купищата боклуци и се обръщах, за да не гледам как някой ранен пълзи по паважа, оставяйки кървава диря. Ала отрано се бях научила да бдя над малката Ранди, без да се разсейвам.

Щом завих зад един ъгъл, пред мен се изпречиха две деца, момче и момиче, всяко стиснало в ръка чаша джин, а зад тях тепаше малката им сестричка, прегърнала кукла. И трите бяха облечени в дрипи, крастави и въшливи, и сигурно щяха скоро да ослепеят от отровата, с която се наливаха. Малко по-нататък няколко жени гонеха с крясъци омазано с кал прасе, дошло откъм Флийт Дич, където останалите му другари се въргаляха в блатото и дебелееха, хранейки се с отпадъци. Никой не смееше да ги доближи, докато бяха в ямата си, ала излезеше ли някое, всички с радост се втурваха подире му. Притиснах се към

стената, когато ордата жени профуча край мен, но събориха момчето, което беше излязло от кръчмата, а сестра му изпусна чашата си.

И на мен ми се беше случвало да гоня прасе, жадувайки за късче печено, но никога не бях успявала да го хвана. То и сега би ми дошло добре. Храна! Никога не спирах да мисля за храна! Не можех да си представя, че има хора, на които не им се налага да мислят за това.

Когато понечих да завия по друга улица, забелязах един бакалски чирак, който с ужасно изплашен вид се опитваше да се скрие зад огромна купчина боклук. Трябва да имаше четиринайсетина години, ала беше по-едър. Знаех, че тук всяка проява на съчувствие може да ти струва живота, ала когато се удадеше случай да помогнеш, без да излагаш себе си на опасност, обикновено го правехме. Той ме гледаше, треперейки. Уверих се, че зад мен няма никой, приближих се до него и го попитах какво става.

— Военните — простена той. — От сутринта преследват всяко момче, което зърнат. Спипаха Теди Бенет в момента, в който излизаше от къщи. Щом излязох от магазина, за да купя зеле за господин Каткарт, веднага се спуснаха след мен. Сигурно ще ме хванат!

— Прескочи хей онзи зид. Оттатък има двор. Мазето е празно, можеш да се скриеш там.

Хлапакът ми благодари и пъргаво се изкатери върху зида. Точно в този миг изникнаха четирима побеснели мъже, но аз знаех, че няма от какво да се боя. Събирачите на хора от Западноиндийската компания не се интересуваха от жени. Те прибираха млади момчета, които после продаваха на капитаните за работа по корабите. Макар по закон само моряците да подлежаха на задължителен набор, никое момче не беше в безопасност, щом не достигаха хора за някой екипаж, а събирачите от Западноиндийската компания бяха прочути с жестокостта си.

— Хей, ти, голтачке, виждала ли си един млад нехранимайко? — ми викнаха грубо те, след като се озърнаха на всички страни.

Колко ли още момчета щяха да отвлекат, докато приключи хайката? Никой не правеше нищо, за да спре този лов на хора, нито жестокостите, които трябваше да изтърпят малките затворници, чак докато ги натоварят на готовия за отплуване кораб, където малцина надживяваха побоите с камшик и рисковете на моряшкия труд.

Като минавах пред витрината на един магазин, сред разните сребърни предмети, свещници и малки порцеланови часовници познах едни токи за обувки от сребро, украсени с фалшиви скъпоценни камъни, които бях откраднала. Едва не ме спипаха, докато ги свалях, а получих за тях само едно пени. Тия прекупвачи винаги те прецакват.

Потънала в мисли, продължих по пътя си, минавайки за по-напряко по тесни и мрачни пресечки, все още с надеждата денят да се окаже добър за мен. Щом наближих „Сейнт Джордж“, улиците станаха по-широки и се виждаше повечко от сивото небе, откъдето сегиз-тогиз се процеждаше по някой светъл лъч. Тъй се бях заяпала по прекрасните кули и аркади на църквата, че не забелязах здравеняка, който изведнъж се изправи пред мен:

— Ей, моме, имам пол'вин کرونا за харч, к'во ще кажеш?

Хвърлих му убийствен поглед, който май хич не го стресна, понеже той се ухили и похотливият му поглед се разходи по дългите ми крака, а после нагоре към тънкия ми кръст и налятата ми гръд, изопнала до пръсване отеснелия корсаж.

— Чупката!

— К'во, цяла хубавичка пол'вин کرونا не ти стига, а? Глей, глей! Ти да не се мислиш за някоя херцогиня!

— Долу лапите, ясно?

— Я, колко сме важни! Дали пък да не мина гратис? — каза той, пристъпвайки към мен.

Изпепелих го с поглед и се подготвих да го посрещна на нож. Това май го поразтревожи и разколеба, той ме огледа втренчено, после изруга полугласно и се отдалечи. Подобни срещи не бяха рядкост и аз отдавна бях свикнала да се защитавам. Ритник в прасеца или в топките и нокти, насочени към очите — това винаги ги отказваше.

В дъното на улицата се трупаха хора и гледаха как една воняща на алкохол старица се мъчеше да опази хляба, който държеше в ръка, от три кирливи хлапета, които искаха да ѝ го откраднат. Тя размахваше ръка, олюлявайки се, и кълнеше с пиянски глас, който се губеше в кикота на зяпачите. Когато видях как едното от момчетата я събаря на земята и обръща върху нея пълна кофа боклук, изпитах страхотно желание да ги смачкам, но предпочетох да не се намесвам и завих по една близка улица. Точно тогава видях двамата мъже, които стояха на входа на един игрален дом.

Първият беше великан с яки мускули и свирепо лице под рошава тъмнокестенява грива. Беше стегнат в кожен жакет по тялото и панталони до коленете в кафяво, ботушите му бяха кални, а бялата му риза — доста мръсна. Не бях го виждала преди, но познах другия и се притиснах към стената, понеже се сетих за думите на Нан и никак не ми се искаше да привличам вниманието на Черния Джак Стюарт. Висок, слаб като скелет, той ходеше облечен обикновено в масленозелени панталони до коляното, високи черни ботуши и жакет от черна коприна със златна бродерия, протъркан на ръкавите и реверите. Костюмът му се допълваше от риза с жабо и маншети от бяла дантела, също със съмнителна стойност. Кралят на Сейнт Джайлс имаше орлов нос и тънки криви устни, а дясното му око беше скрито зад превръзка от лъскав черен плат.

Той се обърна към приближения си, явно недоволен от нещо, и оня стреснато взе да отрича. Черния Джак му даде някакви нареждания и му обърна гръб с вид на монарх, възмутен от некадърността на служителите си. После огледа собственически лицата, която беше част от владенията му, и ме видя. Настръхнах под втренчения му поглед. Той замислено прехапа устна, като все още ме пронизваше с единственото си око, и каза нещо на своя човек. Оня също погледна към мен и Черния Джак трябва да му бе задал въпрос, тъй като поклати глава отрицателно. Вероятно го бе попитал за името ми, смятайки да ме осигури за новия си луксозен бардак. Колкото и да бях куражлийка, сърцето ми биеше до пръсване от страх — Черния Джак, уви, се стряскаше по-малко и от мен.

По улицата мина момчето от пекарницата, носейки тежък чувал брашно на гръб. Беше слабо и русоляво. Работеше при Бълок, точно до кръчмата на Хоукинс и се казваше Алф. Когато се изравни с двамината, великанът го сграбчи за косата и го завъртя към себе си. Алф извика и изтърва чувала, той се разкъса и брашното се разпиля по паважа. Ужасен, Алф закрепця отново и мъжът го зашлеви най-безмилостно, а после завъртя главата му към мен. След това го обърна отново към себе си и го попита нещо. Момчето преглътна едно ридание, докато сълзите се стичаха по страните му, тъй като оня продължаваше да го скубе за косата. Видях как Алф отговори кратко. Вбесен, мъжът го зашлеви отново и го остави проснат върху разкъсания чувал сред облаци от брашно.

Алф не ме беше издал, не им каза как се казвам. Редно беше да му благодаря, но вече бях изгубила премного време. По заповед на Черния Джак мъжът се насочи към мен. Бързо се обърнах и тръгнах назад, свих в пресечката, прехвърлих се през един зид, пресякох осеяния с боклуци двор и слязох в мазето. Навсякъде тичаха плъхове. Излязох през една странична врата и се намерих на същата улица, но доста по-надолу, току до църквата „Сейнт Джордж“.

Скрих се зад една колона и хубаво огледах наоколо. Алф беше коленичил на земята и още се опитваше да събере брашното си, но двамата мъже не се виждаха. Отдъхнах си и продължих нататък, опитвайки се да забравя случката. В края на краищата в Сейнт Джайлс имаше толкова много момичета, Черния Джак нямаше да си губи времето да търси точно мен.

Извън Сейнт Джайлс Лондон изглеждаше съвсем различно. Щом се измъкнеше от мрачните и зловонни улички, човек се озоваваше наред широки булеварди, по които се носеха прекрасни каляски. Прехласвах се пред скъпите витрини, отрупани с прелестни предмети от кожа, сладкиши, порцелан или бонета с многоцветни панделки и дантели. Тези улици бяха пълни с минувачи, но те направо радваха окото: хубави дами, нагиздени в сатен и бухнала тафта, прекрасно облечени благородници с напудрени перуки, свещеници, лакеи, цветарки... Всички те се сливаха в едно многолико шествие, което винаги ме омайваше. Редуваха се паркове и градини и имах чувството, че накъдето и да погледна, виждам дървета и красиви старинни сгради, потънали в зеленина. Е, вярно, имаше и кал, пък и мирисът, който се носеше откъм реката, съвсем не беше приятен, но в сравнение със Сейнт Джайлс това тук си беше истински рай.

Шляех се по пътя към Тайбърн, и се озъртах за нещо подходящо за мен. Умеех да преценявам хората и не поемах излишни рискове. Зърнах богат търговец с чудесни ботуши и топло палто, но пък имаше вид на човек, свикнал да е нащрек. Там една яка домакиня с обемист пакет в ръце сигурно би писнала до Бога, ако само я доближа. А що се отнася до младия пастор с изцапани с мастило пръсти, той едва ли имаше по себе си нещо, което да си струва да се открадне. Няколкото елегантни дами, улисани в разговор пред витрината на една модистка, биха били добра мишена, но едната държеше кученце. Колкото и да беше дребно, веднага щеше да ме срѳа за крака. Пък и някакъв надут

лакей, който подпираше една каляска недалеч от тях, изглежда бдеше да не ги закачат.

След като отминах „Шоу Хил“, прекосих гнусната Флийт по тесен каменен мост и забързах да наваксам пропиляното време, знаейки, че скоро ще трябва да си проправям път с лакти. В една от книгите, които бях задигнала, се казваше, че Лондон заслужава да бъде наречен Градът на бесилките. Действително, имаше ги в Олд Кент Роуд и в Уопинг, в Кенсингтън и в Пътни, но Тайбърн беше най-прочутото място за екзекуции. Имаше повече място за веселите сеирджии и затова всички големи престъпници ги водеха там. Продавачи, амбулантни търговци, купувачи и писачи на памфлети се облажаваха също толкова от тези екзекуции, колкото джебчиите и крадците.

Когато поех по Оксфорд Роуд, тълпата стана още по-плътна. В далечината се виждаха селата Хампстед и Хайгейт, а наоколо се простираха равните поля на Мерилбоун Фийлдс. По мои сметки тук трябва да имаше не по-малко от пет-шестстотин души, повечето от които се хилеха, крещяха весели припевчета, размахвайки бутилки, и се тъпчеха с филии с пастет, докато чакаха да започне забавлението. Пешеходците заемаха цялото платно и задръстваха пътя на бляскавите карета, чиито кочияши крещяха и размахваха камшици, докато елегантните дами в тях надзъртаха неспокойно иззад завеските. Внезапно пред мен изникна огромната бесилка, толкова широка, че можеше да побере двайсет и едно тела наведнъж. Потръпнах. Вече бях присъствала на множество екзекуции, но никога не се бях заглеждала в това, което ставаше горе.

Предателите не бяха просто обесвани — режиха ги на парчета още живи и ги изкормваха пред собствените им очи. Преди да ги обезглавят, разпаряха корема им и ги разчекваха. И това ставаше пред очите на хиляди хора, които бърбеха, хихикаха и се веселяха. Не мога да проумея какъв е този дух на дива жестокост, който за беда се е възцарил над цялата ни епоха и съвсем не се ограничава до Сейнт Джайлс и обитателите му. На екзекуциите се стичаше както простолудието, така и висшето общество и лордът заставаше редом с амбулантния търговец и коминочистача, докато изискани дами, стъпили върху пейките, за да виждат по-добре, се тъпчеха с шоколад.

В това утро, докато се провирах сред всички тези хора, които весело се тълпяха около бесилото, Тайбърн приличаше на огромен панаир. Трибуните на майка Проктър бяха запълнени докрай и тя сигурно беше напълнила добре джоба си, тъй като продаваше местата все на хора от висшето общество, понеже от тях се виждаше най-добре. Покачени върху каретите, жените се перчеха с най-новите си тоалети, разменяха поздравии с приятели или смигаха на някой мъж, без да престават да бърборят. Вонящи на бъчва старици, омотани в мърляви шалове, отпиваха джин от бутилките и дрънкаха мръсотии, а пийнали работници разменяха закачки с проститутките. Тук-там се биеха. В това време отряд войници със свирепи лица наобиколи бесилката, разблъсквайки тълпата и раздавайки по някой удар с приклад на прекалено възторжените зрители.

Продавачите минаваха насам-натам, хвалейки на висок глас стоката си: бира и джин, лешници и портокали, сладкиши, пасти и медени питки, които намираха многобройна клиентела. Един памфлетист размахваше току-що отпечатана брошура и се дереше, че това било „последната изповед на осъдения“. Други пък продаваха зловещи описания на минали екзекуции и още по-отвратителни разкази за живота и деянията на известни престъпници. Вече бях чела някои от тези писания, съчинявани надве-натри и отпечатвани на бърза ръка, за да задоволяват най-низки страсти. Бях останала хем очарована, хем отвратена.

Жива, пъргава и пълна с надежда, се гмурнах в това море от хора. Блъскаха ме, притискаха ме, носеха ме напред, но все пак успях да си проправям път. Използвах умело коляното си, за да дам да се разбере на един, който бе проявил глупостта да ме оципе по задника и да ме стисне за циците.

Камбаната на „Сейнт Сюзипс“ заби в знак, че водят осъдения към Тайбърн и злокобният ѝ звън заглуши смеховете, караниците и детския плач. Скоро каруцата щеше да се появи и зрелището да започне. Зърнах в тълпата неколцина от моя занаят, които също като мен се озъртаха за жертва. Нед Сръчния се промъкваше зад гърба на дебел търговец, който най-неразумно бе увесил на търбуха си голям златен часовник. Нед се направи, че залита и се стовари отгоре му, след това се разсипа в извинения, изтупвайки реверите на човечеца, после се измъкна набързо с плячката. Ловко, помислих си аз, но и мен

си ме биваше и от предпазливост винаги гледах да имам свободно място за отстъпление. Пък и беше по-добре да почакам, докато палачът се заеме с осъдения, за да прикове вниманието на всички.

Тълпата се развълнува, дочувайки шум от копита, и след миг се появи елегантна карета, обградена от рота войници със свиреп вид, въоръжени с пики. Тия, които яздеха пред каретата, викаха „Дръпнете се! Дайте път!“. Целият кортеж се заби право в най-гъстата тълпа. Долетяха виковете на страх и болка. Конниците грубо разблъскаха мъже, жени и деца, много от които бяха съборени на земята. През това време каретата бавно се придвижи до освободеното място точно в подножието на бесилката.

— Това е Къмбърланд! Кървавия херцог! Идва да се порадва на гледката! — извика някой.

Кацнала на една височинка малко встрани, аз можех да виждам прекрасно какво става. Войниците слязоха от конете и обградиха каляската. Беше цялата в бяло и злато, а кочияшът и лакеите носеха ливреята на кралския дом. Всички се смълчаха, когато вратичката, украсена с кралския герб, се отвори. Щом бе спусната стъпенката, оттам се подаде топчест мъж с напудрена перука. На подпухналото му, злобно лице светеха малки свински очички, а дебелите устни му придаваха сърдито изражение. Бе обут в бели панталони до коляното, чорапите му също бяха бели, а нагоре носеше жакет от бледожълт сатен. Маншети и жабо от въздушна дантела обвиваха гушата и китките му, а щом се приближи забързано до един от хората си, за да му каже нещо, проблеснаха и диаманти.

Макар че за пръв път виждах особа с кралска кръв, изобщо не бях впечатлена. Както повечето от сънародниците си, и аз изпитвах само ненавист към тронавите Хановерци, които говореха главно на немски, а сред тях Уилям Огъстъс, херцог на Къмбърланд, беше най-омразният и най-страховитият. Безмилостната и кървава кампания срещу принц Чарлс Хубавия в Шотландия му бе спечелила прозвището Месаря. Той беше любимец на баща си и несъмнено голям военачалник, но си беше зло и брутално същество. Шотландците изпитваха към него дълбока и страстна омраза, но и собственият му народ го ненавиждаше не по-малко, понеже се знаеше, че непрестанно заговорничи зад гърба на брат си Фредерик, Уелски принц и престолонаследник.

Дишайки тежко като тюлен, Къмбърланд се запъти към пригответното му място в подножието на бесилката. След като в началото бе застинала в знак на явна ненавист, скоро тълпата престана да му обръща внимание и се възцари предишният шум и раздвижване. Някакво семейство, приличаха на търговци, отнесе настрани окървавеното и неподвижно тяло на малко дете, вероятно станало жертва на грубостта на войниците. Такива злополуки ставаха често и не правеха Къмбърланд по-обичан.

Камбаната на „Сейнт Сюлпис“ продължаваше да бие на умряло, показвайки, че каруцата с осъдения пристига, охранявана от рота войници с пики. В нея отпред върху ковчега седеше палачът, майстор в тия тънки изкуства, до него беше свещеникът на затвора, а най-отзад — осъденият, гологлав и с вързани на гърба ръце. Беше доста млад — едва ли имаше повече от двайсет години — хубав, синеок момък. Вятърът отмяташе назад смолисточерните му къдрици и така подчертаваше благородния му профил. Костюмът му от виолетово кадифе беше измачкан и прашен, а дантеленото му жабо — окаляно.

Тълпата зашумя и се отдръпна, за да даде път на каруцата, ала мнозина стояха мълчаливо като мен. Може би и на тях им бе станало жал, като го гледаха колко спокойно, с какво достойнство и смелост посреща ужасния си край. Щеше да умре в безкрайни мъки, а цялото му престъпление бе, че почиташе този, когото смяташе за законен крал. Обърнах се, проклинайки както онези, които измисляха подобни дивашки закони, така и тези, които с готовност се любуваха на изпълнението им. Това, че бях с корава душа и гледах най-вече да оцелея, не значеше, че нямах чувства, но това по-скоро само усложняваше нещата.

Ала бях тук, за да пребърквам джобове и трябваше да се захващам за работа, без да ме е грижа за останалото. Сега беше моментът. Трябваше да си набележа жертва. Спрях се на двама мъже, които стояха на една малка височинка точно зад тълпата.

Слабият мъж в черно не изглеждаше да има нещо ценно по себе си, но едрият блондин до него обещаваще тлъста плячка; пък и ако нещата не потръгнеха, можех набързо да се изнижа. Направих се, че си оправям косата и се приближих неусетно, без да ги изпускам от очи. Вторият беше по-набит, без да е дебел, с кротко лице, засмени кафяви очи, чувствена уста и разрошена коса. Изглеждаше приятен, като някой

от ония безделници, които прекарват времето си по игралните маси или в компанията на хубави жени. Беше облечен в костюм от кафяво кадифе, с бели копринени чорапи и прекрасни кожени обувки със сребърни токи, от които не можех да откъсна очи.

По-висок с поне пет сантиметра, приятелят му беше ужасно слаб, но с атлетическо телосложение. Държеше се много изправен, в сините му очи играеха зловещи пламъчета и бе стиснал дългите си ръце като обзет от силно вълнение. Смолисточерната му права коса падаше на гъст кичур върху челото му. В красивото му изпито лице имаше нещо смуцаващо. Забелязах, че черните му обувки са в окаяно състояние и токите му не струват и фартинг, фините му чорапи бяха грубо закърпени, а черният цвят на костюма му зеленееше, което ще рече, че съвсем не беше нов.

Опасен тип, помислих си, пък и беден, въпреки благородните черти на лицето си. Стой по-далеч от него... За сметка на това приятелят му... Какъв ли хубав часовник има в джобчето си! Кесията му сигурно пращи от жълтици, а и тези прелестни сребърни токи... Само ако беше сам, а не с този свиреп тип до себе си! Нещо ми подсказваше да се отдалеча и да си потърся друга жертва, но тези двамата ме привличаха неудържимо и докато се колебаех, продължих да ги наблюдавам. Дори ако ме спипаха, някоя трогателна история и малко сълзи щеше да накара русия да поразхлаби хватката. Ала високият чернокос мъж ми напомняше за ония зли кучета, доберманите; имаше вид на убиец.

Тълпата се раздвижи нетърпеливо, когато свещеникът, държейки почтително Библията, но сигурно тайно пресмятайки колко ще му донесе отпечатването на последната изповед на осъдения, се приближи до младежа и му заговори. Оня поклати глава, явно отказа да се обърне за последно към Бога, както беше прието. Херцог Къмбърланд се приведе напред, като следеше с жаден поглед как свещеникът се отдръпва, за да даде път на палача, който да надене конопеното въже на врата на хубавия момък. Едрият блондин хвана приятеля си за ръката и го дръпна да си вървят. Другият обаче отвърна нещо, което не успях да чуя, и рязко се освободи. Разбрах, че познава осъдения и нещо ги свързва.

Помислих си, че щом е така, гледката толкова ще го погълне, че няма да забелязва нищо друго. Щях да заставам нехайно до русия и да

свърша работа, а когато се усетеха, вече щях да бъда далеч. Бях сигурна в ловкостта си, уви, дори премного сигурна и не исках да се откажа за нищо на света. Като изтърсих една пращинка от излинялата си морава рокля, поех дълбоко дъх и безгрижно пристъпих към тях. Не знаех, че така се хвърлям в безкрайна поредица от прежеждия.

Приведен напред, стиснал с дебеличките си ръце подлакътниците на креслото, Къмбърланд алчно следеше всяко движение на палача, който старателно и нежно гласеше възето около шията на момъка, докато той стоеше неподвижен, сякаш забравил за всичко около себе си. Зад него, по трибуните на майка Проктър, високопоставените зрители весело бърбеха. Палачът кимна с глава и доволно цъкна с език, като видя, че възето е нагласено така, че обесеният да страда възможно по-дълго, без да му се прекърши врата. Щеше да се мята във въздуха поне двайсетина минути, преди смъртта да го избави от ужасните му мъки.

— По-добре да си вървим сега, Гордън — каза едрият рус мъж развълнувано, но кротко. — Лудост е да гледаме целия този ужас, като се има предвид, че това там е братовчед ти.

— Той постъпи като истински идиот. Всъщност никой, дори братята ми, не биваше да се подлъгва по ума на оня луд, безотговорен и глупав младок. Да, принц Чарли знае как да омайва, но е истинско чудо, ако успее да си служи дори с две от мозъчните си клетки едновременно. Това им рекох и на тях, когато ме поканиха и аз да участвам.

Това беше изречено толкова сухо и хладно, че косата ми настръхна. Другият сякаш се смути и каза загрижено:

— Силни думи, Гордън. Имаш право да си огорчен, нали убиха двамата ти братя при Кълдън и ти отнеха цялото фамилно имущество, а теб те принудиха да си изкарваш хляба на Флийт Стрийт, като угаждаш на най-долните вкусове на читателите. Признавам, че има от какво да се озлоби човек, но чак толкова...

— Аз съм шотландец, Банкрофт, макар че може и да не съм най-верният поданик на тази страна. Всъщност повечето от сънародниците ми ме смятат за страхливец, понеже не съм грабнал оръжието като братята си, и за предател, тъй като съм написал онази статия, в която показвам какъв глупак е принц Чарлс...

— Добре, че я написа! Без нея, без да си изразил ясно мнението си и ако не живееше вече в Лондон...

— Ала все пак си оставам шотландец! Не мога да гледам безмълвно как избиват близките ми, не мога да забравя, че ограбиха и опустошиха дома ми и ме оставиха без пукнат грош, без да ми се прииска да направя нещо! Мога само да се радвам, че родителите ми не доживяха да видят пълната ни разруха.

Той говореше с все същия леден тон и непроницаемо лице, но бледосините му очи горяха. Под безучастната му външност се долавяше хладна ярост, едва сдържана нападателност и неудържимо желание за разплата. Банкрофт леко сложи ръката си върху неговата:

— Така е, ти си шотландец, и то добър шотландец, но всичко свърши, приятелю.

— Не и за Ангъс, още не. Мислех го за по-разумен от другите, а то... Жалко, че не умря заедно с Иън и Дейви в блатата на Кълъдън.

— Братовчед ти доказа, че е благороден младеж и умира достойно. Ала не е необходимо и ти да си тук и да се измъчваш така. Това само ще подхрани твоето... безумните ти мисли. Не биваше да те оставям да идваш. Мили боже, трябваше да те упоя и да те заключа в гардероба със завързани ръце и крака!

— Ти си ми приятел, Банкрофт, единственият, който имам в тази варварска страна. Не ми се ще да направиш нещо, което да развали отношенията ни.

— О, мили мой, познавам ужасния ти характер, но зная и какво добро сърце се крие под тази сурова външност. Не ме е страх от никого, но бих си помислил добре, преди да те ядосам. Видях какво стана в „Трите мечки“ и как подреди оня момък, който те блъсна. Не вярвам, че би ми посегнал, но на драго сърце бих поел и този риск, ако можех да те излекувам от налудничавите идеи, които ти се въртят в главата.

— Ти си добро момче, Банкрофт, добър приятел.

— Старая се. Ала не е лесно с такъв като теб.

— Сега той си плаща за стореното. Ала един ден и Къмбърланд ще си плати, дори ако трябва да жертвам остатъка от живота си за това. Само го виж как се е привел напред и се облизва доволно. Мръсникът, колко му е драго!

— Гордън! Не забравяй, че за такива думи могат да те арестуват — каза приятелят му и се озърна нервно.

Ала хората наоколо бяха твърде погълнати от зрелището, за да обръщат внимание на разговора им. На няколко метра от тях аз най-невинно се правех, че дори не ги забелязвам. Тълпата нададе ропот, когато въжето висна и се изпъна, а осъденият се залюля във въздуха, а щом той въпреки волята си се загърчи и зарита с крака, борейки се отчаяно за живот, избухнаха възторжени овации. Палачът доволно потриваше ръце. Очарован от гледката, Къмбърланд толкова се приведе напред, че едва не падна от креслото си.

— Господи! — промълви Банкрофт, докато високият слаб шотландец до него с лице, сякаш изваяно от кремък, изобщо не помръдна.

Незабелязано се промушвах към Банкрофт, който отвърна очи, неспособен да издържи гледката. Сигурно имаше златен часовник и пълна кесия. Токите на обувките му ме блазнаха, но преди два дни бях загубила ножчето си и няхах време да си открадна друго. Хората около тях се раздвижиха. Възползвах се от това, че един от тях го блъсна леко, протегнах ръка и неусетно я плъзнах в джоба му. Напипах някакъв объл метален предмет, който начаса изчезна в пазвата ми.

А сега — кесията! Трябва да е в другия му джоб. Ето защо се поотместих и повторих номера. И този път успях — пръстите ми се склучиха около торбичка от козя кожа, натежала от монети. Тъкмо понечих да я измъкна, когато нечии железни пръсти сграбчиха китката ми с такава сила, че ми се стори, че ми премазват костите. Погледът ми срещна две пламнали бледосини очи. Разтеглил тънките си устни в зловеща усмивка, шотландецът се взираше в мен с хладна ненавист и злоба.

— Пуснете ме! Пуснете ме! — закрещях аз.

— Пипнах ли те, гадино такава! Мислеше се за много хитра, а, мръснице?

— Ох! Боли ме! — виках аз, като се мъчех да се изскубна.

Той грубо изви ръката ми и едва се удържах на крака. Самият Херкулес не би могъл да се измъкне от хватката му, а аз бях само една недохранена хлапачка. Изпуснах кесията на земята. Като чу звъна на монетите, Банкрофт се обърна и едва тогава разбра какво става.

Шотландецът пак ми изви китката и такава болка прониза цялата ми ръка, че извиках отново. Банкрофт ме огледа и рече мило:

— Гледай ти, гледай ти! Ами сега какво ще правим с нея?

— Ако питаш мен, аз с удоволствие бих ѝ извил врата. Точно заради тази мръсна паплач Лондон се е превърнал в клоака. Крадци, джебчии, просяци — всичките трябва да ги избесят!

— Тя е ужасно млада — отбеляза разсеяно Банкрофт.

— Ала вече е изпечена престъпница! — отвърна другият.

Той грубо ме дръпна за ръката и аз се свлякох на колене, а рижите ми коси почти закриха лицето ми. Тогава той ме изправи също тъй грубо, като заедно с това вдигна ръката ми високо на гърба между плещите. Изревах от болка. По страните ми потекоха сълзи. Със свободната си ръка оня ме хвана здраво за врата.

— Все пак не се увличай, Гордън, та тя е почти дете!

— Достатъчно е пораснала обаче, за да ти свие часовника и кесията! — каза шотландецът.

Не смеех да помръдна, имах чувството, че е способен да ме удуши, без да се поколебае. Едва си поемах въздух. Обикновено бях бърза в раздаването на ритници, но този път съзнавах, че мъжът срещу мен притежава рефлексите на убиец. Със сигурност бе по-опасен и от най-страшния обитател на Сейнт Джайлс.

Банкрофт събра монетите в кесията и я прибра в джоба си. Добрите му кафяви очи ме оглеждаха внимателно и в тях сякаш проблясваше весело пламъче. Разбрах, че ако успея да се измъкна, то ще е само благодарение на него. Придадох си възможно най-окаян вид, свивайки лице от болка всеки път, когато другият стисваше още по-силно ръката ми. Двамата сякаш бяха забравили за обесения, който още се мяташе на въжето. Видях, че Банкрофт изпитва облекчение, че съм отвлякла вниманието им.

— Дали да не удавим тази мошеничка? Реката е съвсем наблизо. Можем да я хвърлим в нея.

— С най-голямо удоволствие — отвърна шотландецът.

— В Темза всеки ден се давят скитници — продължи насмешливо Банкрофт. — Сигурен съм, че никой няма да се запита какво е станало. Пък и тя едва ли ще липсва на някого.

— О, господине, недейте, моля ви се!

Банкрофт се усмихна. Усмивката му беше хубава, топла и приятелска, сгръваше сърцето и усетих, че той няма да позволи да бъда наказана така жестоко. В крайна сметка ставаше въпрос за неговата кесия, а не за тази на кръвожадния шотландец. Разридах се, още повече, че другият все така затягаше хватката си.

— За... За първи път правя това... Бях... Бях толкова гладна, а от два дни — нищо за ядене... Умирах от глад!

— Лъже — спокойно рече шотландецът.

— Не, не лъжа! Всичко си е вярно!

— Значи, бяхте гладна? — осведоми се Банкрофт.

— Не беше само заради мен, ами и за мойто братче и мама. Мама е болна, няква страшна болест, пък ня'ам баща, а и братлето ми само реве! Тресе го. К'во да правя! Щеше ми се да им занеса нещичко.

— Трогателно! — отбеляза хладно шотландецът.

— Пусни ме, грубиян такъв, ще ми откъснеш ръката!

— А вие пък ми късате сърцето — отвърна той, вдигайки ръката ми толкова високо на гърба, че едва не я изкълчи.

Нададох вик, но той го приглуши, като ме стисна още по-силно за гърлото. В главата ми нахлу кръв и светът се завъртя, пред очите ми закръжиха черни петна.

— Дай й да си поеме дъх, Гордън, ще я удушиш. Полудя ли, приятелю? Разбирам, че не си на себе си от гняв и желание за мъст, но няма защо да си го изкарваш на тази хлапачка от улицата. Това не ти е Къмбърланд!

— Де да беше! — измърмори сърдито шотландецът.

Вече губех съзнание, когато той разхлаби малко пръстите си около врата ми. Тъмната мъгла пред очите ми се разсея. Крайниците ми отново можеха да се движат, а лицето ми възвърна цвета си. Ако не беше приятелят му, това животно щеше да ме убие! Пръстите му все още стискаха врата ми, макар и не така силно, освен това продължаваше да извива ръката ми и да я държи вдигната на гърба.

— Моля ви се — прошепнах аз, — пуснете ми ръката!

— Млъквай!

— Много ме боли!

— Радвам се.

— Гордън, наистина няма нужда да измъчваш момичето. В крайна сметка тя не успя да ни направи нищо. Можем да я понатупаме

и да я пуснем да си върви.

— Тия гадини вече са плъзнали навсякъде, Банкрофт! Така само ги насърчаваме да продължават.

— Няма вече... Заклевам се...

— Казах да млъкваш! — отсече той, като стегна и двете хватки.

— Тогава какво предлагаш? — попита Банкрофт.

— Да намерим някой пристав и да му я предадем.

— Ще я пратят в затвора. Може дори да я обесят.

— Ако бесеха по-често такива като нея, другите щяха да помислят два пъти, преди да прережат нечие гърло или да откраднат часовник!

Шотландецът говореше съвсем сериозно и Банкрофт изглеждаше объркан. А през това време братовчедът продължаваше да се мята на бесилото и всяко негово потрепване се посрещаше с нови викове и ръкопляскания от развеселения народ. Разнесе се ропот, щом го свалиха от въжето и го положиха върху дъските на рампата. Лекарят му премери пулса, сложи ухо на гърдите му и обяви, че още е жив. Тълпата избухна в овации. Лиснаха му ведро вода в лицето, за да дойде на себе си, а през това време запалиха огън в огромния черен мангал.

Шотландецът се изопна и макар да продължаваше да ме държи в ръце, сякаш за миг забрави за мен. Банкрофт пък свъси вежди и изглеждаше, че повече от всякога иска да го откъсне от ужасната гледка.

— Слушай, Гордън — каза той нервно. — Аз... Аз наистина мисля, че трябва да си вървим. Достатъчно се нагледахме, приятелю, особено ти. Не бива да се... Пък и е време да се заемем с крадлата. Сред тълпата няма да открием полицаи. На около миля оттук има участък. Можем да я заведем там, а по пътя ще поговорим какво да правим.

— Няма какво да говорим. Няма да позволя да й се размине.

— Че да не съм бръкнала във вашия джоб! — възроптах аз.

— Едно на нула за нея — призна Банкрофт. — Ако някой трябва да подаде жалба, това съм аз, а не ти.

— Ще го направиш, ако си ми приятел.

— Наистина нямаш милост, Кам Гордън.

— А ти, Банкрофт, наистина се размекваш твърде лесно. Някой ден това ще ти донесе големи неприятности.

Кръвожадно копеле, мръсник, противен звяр! С каква наслада бих забила нокти в очите на този тип! Сигурно още като дете е обичал да измъчва животни! Само да можех да го сритам в топките тъй, че да остане немошен за цял живот, този гадняр! Може би по пътя...

— Е, тръгваме ли? — попита Банкрофт.

— Добре. Идваш ли, крадло?

Нямах избор. Той ме бутна да вървя пред него, все така стискайки ме за врата и държейки ръката ми извита между плещите. Железните му пръсти ми причиняваха болка буквално на всяка крачка, но мръсникът само се смееше.

— Май си решил твърдо да пратиш това момиче в затвора?

— И още как!

— Тя обаче никак не е грозна под цялата тази кал!

— Вони на буннице! — промърмори сърдито шотландецът.

— Да беше поразмислил, Кам. Би било жалко такова младо момиче да иде да гние в „Брайдуел“ или да увисне на въжето.

— Защо си се загрижил за тази крадлива уличница, Банкрофт?

— Ами съществува нещо, наречено състрадание. За свое нещастие аз вярвам в него. Предполагам, че ти не страдаш от подобни чувства.

— Да, изобщо не страдам от подобни чувства.

— Ако искаш да знаеш, не съм уличница! — обадох се аз. — Никога не съм давала да ми скочат, никога, к'вото и да са ми предлагали. Още съм девица, мръсен лъжец такъв!

Те не ми обърнаха никакво внимание; човек би казал, че са излезли на разходка. Срецнахме неколцина закъснели зяпачи, ядосани, че са изпуснали началото на веселбата, но ни една кола не отиваше към Тайбърн, който беше останал далеч зад нас. Виковете на тълпата се бяха превърнали в едва доловимо жужене.

Ръката ми беше напълно изтръпнала, но шотландецът беше поотпуснал хватката около врата ми. Ако имах обувки, можех да смажа с ток пръстите на крака му, а със свободната си ръка щях да го сръгам в ребрата и да забия лакът в слабините му. Сигурна съм, че щях да се измъкна, но с боси крака не става, рекох си. Трябваше да измисля нещо друго. В момента, когато минавахме над Флийт, нарочно се олюлях и шотландецът ме дръпна за ръката, за да ме вдигне. Разридах се.

Знаех, че ме бива в това, правех го много драматично, без шумни изблици и така жално, че бих размекнала и каменно сърце. Ала този мръсник изобщо не ми обърна внимание. Банкрофт обаче изглеждаше все по-смутен. Той поне имаше сърце!

— Престани с това ужасно мяукане! — ми нареди шотландецът.

— Върви на майната си, мръсен кучи сине!

В първия миг Банкрофт едва не се задави от изумление, но след това взе да се смее очарован. Мътните ги взели! Толкова се старах и за какво! Само като си помисля, че тъкмо бях спечелила Банкрофт на своя страна, ама тая моя голяма уста провали всичко!

— Смей се, смей се, мръсник такъв! Нали не водят тебе в полицията! На мен не ми се струва чак толкоз смешно!

— Какво ще кажеш, Кам, май има остър език! Пък и от нищо не се стряска. Никога не съм вярвал, че ще доживея да видя това — някой да нарече Камърън Гордън „мръсник“ и „кучи син“ и да остане жив!

Камърън Гордън не отвърна. Не му беше забавно. Този тип сигурно никога не се усмихваше, освен може би ако стъпчеше пиленце. Мръсно прасе! Дори да бяха убили братята му при Кълдън, да бяха отнели всичките му имоти и в тоя миг братовчед му да гледаше как разпарят собствения му корем, това не му даваше право да мъчи едно невинно момиче, което просто се опитваше да оцелее, както може. Нека си бъде жлъчен и озлобен, нищо против, но това не беше причина да си го изкарва на мен.

Наближавахме участъка, един от онези временни дранголници, пръснати из града, където натикваха крадци, убийци, фалшификатори и други злосторници, преди да ги осъдят и изпратят на позорния стълб, в затвора или на бесилото. Представлявах гнусни дупки, пълни с пльхове, където се налагаше да търпиш отблъскващата близост на хора от кол и вѐже. Хората от моя занаят често говореха за тях и всичко, което разказваха, беше ужасно.

— Питам се какво ли ще ѝ направят — каза Банкрофт.

— Вероятно ще я обесят.

— Може би ще се задоволят да я изправят на позорния стълб за няколко дни, а после ще ѝ отрежат ръката. Доколкото съм чувал, това е присъдата, която издава съдията, ако е похапнал хубаво на закуска и е в добро настроение.

Той се шегуваше, но на мен не ми беше до шегии. Мнозина сведущи предпочитаха въжето пред позорния стълб, където ти връзваха една дъска, от която през три дупки се подаваха главата и ръцете. Естествено, излагаха жертвата на някое публично място, с цел всеки да си извади поука какво ще му струва, ако съгрешии. Ала народът по-скоро се забавляваше, като обсипваше нещастния грешник с тоягии, камънии, нечистотии, кал и развалена храна. Нерядко се случваше гнусотиите така да му запушат носа и устата, че да умре задушен. Други пък осакатяваха. На фалшификаторите най-често им режеха носа и ушите, на крадците отсичаха ръката и ги жигосваха с нажежено желязо. Разбрах защо повечето от тях предпочитаха да ги обесят, отколкото да изтърпят подобни варварщинии.

— Жалко ще бъде едно толкова хубаво девойче да остане без ръка — отбеляза Банкрофт все така нехайно. — Или дори без око, ако тълпата реши да бъде лоша. Изглежда, че едно от любимите й развлечения е да тормози осъдените на позорния стълб.

— Все с нещо трябва да се развличат — отбеляза Гордън.

— Може пък просто да я обесят.

А аз го бях взела за добряк, напомнящ голямо вярно куче! Оказа се същият като другаря си.

— Между другото, Кам, какво стана с онова дребно, мършаво, вечно изплашено момиче, което работеше при теб и спеше в слугинската ти стая?

— Напусна ме, избяга посред нощ, без дори да дочака да й платя. Изглежда при мен не може да се задържи прислужница.

— Не е за чудене, като се има пред вид как се отнасяш с тях! Не спираш да ги хокаш, а отгоре на това искаш да ти лъскат обувките, да ти кърпят чорапите, да ти готвят, да разтребват оня кокошарник, като в същото време ги заплашваш, че ще ги удушиш при най-малкия шум, който вдигнат, докато работиш. Колко смени вече, шест ли?

— Осем — призна Гордън. — И до една проклети неблагодарници!

— Просто предпочитат да пукнат от глад, отколкото всеки ден да си имат работа с теб, Кам Гордън! Не можеш да ги виниш за това!

— Добър приятел си ми, няма що! — отбеляза сухо Гордън.

— Виждам съм те как се отнасяш с бедните създания.

— Плащах им щедро. Разполагаха с уютна стаичка и никога не съм вдигал ръка срещу някой от тях.

— Да, но ги ругаеше, обиждаше и заплашваше да ги опечеш живи, ако само докоснат някой от ценните ти ръкописи. Живееха в непрекъснат страх! Знаеш ли, Кам, че ставаш същински демон, когато работиш над някой от романите си?

— Това се нарича артистичен темперамент.

— Ах, значи така му казват сега? Когато бях млад, на това му викаха гаден характер. Имам чувството, че най-голямото наказание за едно момиче е да работи при теб.

— Накъде клониш?

— Наникъде, съвсем наникъде. Хрумна ми нещо, но сигурно няма да ти допадне. Аз обаче винаги мисля само доброто на приятелите си.

— Това е един от най-големите ти недостатъци.

— Никой не ме оценява — оплака се Банкрофт.

Шотландецът беше охлабил несъзнателно хватката около врата ми и макар да продължаваше да ме държи за ръката, я бе оставил да падне надолу; ето защо внезапно си помислих, че може би е дошъл моментът да се опитам да приведа в действие плана си за бягство. Ала още щом ме усети, че се напрегнах, той отново ме стисна също тъй грубо, като в началото, и ме нахока сурово. Опитах се да го умилостивя, като заповтарях, че съм се изкушила да открадна, за да занеса нещо за ядене и лекарство на бедната си майка и на сестричката си, които ме чакат болни.

— Преди малко май ни говорехте за братче!

— Мръсник! Помниш кат' някой слон! — викнах аз. — Ами да, бях гладна, вече от два дни нищичко не съм кусвала! 'Що не ме пуснете да си вървя? Все пак не искате да ви тежа на съвестта, нъл' тъй?

— Ако изобщо съм имал съвест, боя се, че тя отдавна спи дълбоко.

— Мръсен педал! Да се пържиш в ада дано!

С грейнало лице и весели искрици в погледа, Банкрофт имаше вид на човек, който се забавлява безкрайно. По някакъв начин той беше дори по-лош от Гордън. Внезапно изпитах целия ужас от това, което ме чакаше и срещу което бях безсилна — то се изправи

неумолимо пред мен. Ала дори когато наближихме полицейския участък, с нищо не показах паниката си и дори не се дърпах. Двамата сержанти, застанали на пост отпред, ми се сториха по-зловещи и от най-сладострастните типове от Сейнт Джайлс, а вонята, която се носеше от каменната постройка, беше такава, че Банкрофт поднесе кърпичка към носа си. Когато Гордън ме помъкна по стълбите и ме вкара вътре, той ни последва. В мрачния коридор с омазани стени зловонието се чувстваше толкова силно, че едва не ми прилоша.

Зад едно бюро важно седеше червендалест здравеняк. Това беше приставът. Камърън Гордън разказа с безучастен тон какво се бе случило. Оня взе да задава въпроси и да записва отговорите в един регистър. Дойде един тъмничар с връзка ключове на колана. За мен вече нямаше надежда. Измервайки ме с поглед, приставът ме запита за името.

— Ми... Миранда, ама ми казват Ранди.

— Фамилия? — излая той.

— Не... Не съм сигурна, фамилното име на майка ми беше Джеймс. Не съм виждала никога баща си.

— Значи пишем Миранда Джеймс. С к'во се занимаваше майка ти? Проститутка ли беше?

— Ма... Мама почина преди девет години. Не беше проститутка, беше си истинска дама.

— Да, да. Къде живееш?

— Спя в едно мазе за въглища. В Сейнт Джайлс — добавих с разтреперан глас.

Казаното по адрес на майка ми ме беше накарало да се изчервя. Никога досега не се бях чувствала толкова самотна и уязвима. Идеше ми да се разплача, но се сдържах и вирнах брадичка. Банкрофт изглежда се чувстваше все по-неудобно и правеше отвратени гримаси.

— Някви близки?

— Ни един.

Приставът ми зададе още въпроси, грижливо записвайки всичко в книгата си, после подаде някакъв лист на Банкрофт, който прегледа критично написаното, а после се подписа отдолу. Приставът му спомена името на някакъв съдия и му каза да се яви в съда на другия ден в три следобед. После кимна на тъмничаря, който ме подхвана под мишницата и ме изведе от стаята. Чух как Банкрофт заговори

угрижено на шотландеца. В края на дългия коридор тъмничарят отключи една тежка врата, бутна ме да вляза и отново затвори зад мен. Чух как завърта ключа и се отдалечава. Намирах се пред влажно каменно стълбище, което водеше надолу. Там се провиждаше огромна черна дупка, от която долитаха гласове. Някой ми нареди да сляза, после друг се разкикоти, трети шумно се изпика. Грамаден плъх се приближи до мен, подуши босите ми крака и отново изчезна в мрака.

Треперех. Трябваха ми няколко минути, за да се преборя със страха. Хапех устни и се успокоявах, като си казвах, че още съм жива, че трябва да се държа и да помня, че винаги съм се показвала силна и смела. Дрезгавият глас отново ме повика. Поех си дъх и бавно и дръзко заслизах по плесенясалите каменни стъпала към дъното.

Отпуснах се в един ъгъл върху влажната и смрадлива слама, която покриваше ледения под. Въпреки че ужасно ми се спеше, стоях нащрек, с широко отворени очи. Не зная колко време измина така — може би трийсет-четирийсет часа. Бледи лъчи светлина се редуваха с пълен мрак и показваха смяната на деня с нощ и обратно. Другите затворници се движеха лениво насам-натам като животни в клетка, ругаейки и плюейки по пода, разменяйки си ритници, но никой не посмя да ме доближи, понеже веднага им дадох да разберат как стоят нещата при мен.

Още щом слязох по стълбите, те се скупчиха наоколо ми, примамени от външността ми, злорадстващи и готови да се позабавляват. Беше прието новодошлият да даде нещичко на тези, които вече са били там. Тъй като няхах нито пари, нито нещо ценно, на един от мъжете му хрумна блестящата идея да си платя в натура. Дадох си вид, че съм възхитена и обясних, че съм сипаничава, но въпреки това си струва. Подкачах ги и им говорех, че никое от момичетата на Голямата Моли не може да ги разходи из седмото небе като херцогиня Ранди. С ръце на кръста обикалях и се предлагах на всеки, който би похарчил няколко пенса, за да поопипа пламналите ми от шарката хубости. Номерът мина. Всички се пръснаха. Можех да бъда спокойна, нямаше да ме изнасят, нито дори да ме закачат. Ала докато се преструвах умело, вътрешно си умирах от страх.

По-трудно ми беше да се отърва от жените, които продължаваха да ме наобикалят, изпълнени с долни и порочни мисли, и усещах, че са по-опасни и от мъжете. С юмрук в корема, последван от плесница, която можеше да ѝ отнесе главата, успях да се справя с една дърта сводница, която ме заплю в лицето. Друга пък искаше да ми отмъкне роклята. Наложих ми се да се браня като дива котка и даже да я издера и ухапя. Беше много по-едра от мен, но за щастие не така яка. Трябваша ми обаче цели пет минути, за да я накарам да се оттегли пълзешком, кървейки, като не спираше да ме проклина и да се кълне, че ще ми отмъсти.

Превърнах се в отритната, в дивачка, в сипаничава курва, но ме оставиха на мира.

Не можах да преглътна и хапка от отблъскващата помия и твърдия хляб, които тъмничарят донесе на сутринта. Неколцина затворници бяха отведени на Боу Стрийт, за да ги съдят, дойдоха нови. Дъртата сводница, която надвих, зави от ужас, когато дойдоха да я отведаат. Двама мъже се сбиха жестоко. Едно бледо русоляво момиче се отдаде на трима срещу парче сирене и пинта джин. Явно тези, които имаха пари, можеха да се сдобият с малко храна. Не бих могла да кажа на колко ужасни сцени станах свидетелка тук. А това беше само бледо подобие на истинските затвори като „Нюгейт“ и „Брайдуел“.

В кой ли от тях щях да попадна? Дали щяха да ме пратят на позорния стълб, или щяха да ме обесят? Всичко беше възможно, зависеше само от съдията. Не можех да си платя за адвокат. А понякога големи престъпници си тръгваха свободни като вятъра и бели като сняг, стига адвокатите им да осигурят (въпрос на пари, разбира се) показанията на трима-четирима „мъже със сламка“, което да им свидетелстват, че са невинни. По Боу Стрийт можеха да се видят стотина такива шляещи се мъже с втъкната в токата на обувката сламка — тя показваше, че срещу скромна сума са готови да лъжесвидетелстват в полза на някой „приятел“. Съдиите се правеха, че не забелязват тези често повтарящи се лица и тъй като големият им брой в залата говореше за финансовите възможности на обвиняемия, бързаха също да се възползват. Системата действаше безотказно и всички бяха доволни.

Аз обаче не притежавах и пукнат грош, така че можех да очаквам само най-лошото и, ако не се брой Голямата Моли, която сигурно щеше да пролее някоя сълза, никой не го беше грижа за това.

Накрая тъмничарят дойде и за мен. Вдигна ме безцеремонно и склучи белезниците около ръцете ми със сухо изщракване. После ме бутна към стълбата и ми нареди да се качвам.

Предадоха ме на сержант Елсъм, който трябваше да ме отведе при съдията Флетчър. Научих, че от сутринта той вече е произнесъл четири присъди за смърт чрез обесване и две за позорния стълб, а една продавачка на риба, която мамела клиентите си, получила петдесет удара с камшик. Елсъм се оплака, че пропуснал приятното зрелище и

ми сподели, че ако не мирувам, щял да ми счупи краката, така че обещах да се държа добре.

Навън дневната светлина ме заслепи и се олюлях. Елсъм изруга грубо и ме помъкна почти на бегом, разблъсквайки минувачите. Ръждясалите белезници разраняваха китките ми, а тежката верига ме удряше по коленете на всяка крачка. Той обаче ме държеше за рамото и ме тласкаше напред с такава сила, че пръстите му се впиваха болезнено в мен.

Ала напредвахме бързо. Скоро стигнахме на Боу Стрийт, където върволица коли задръстваха тясната улица. Мъже с обеснически вид се мотаеха пред магазините и лавките за джин, а всичко тънеше в оглушителна врява, дух на порочност и заплаха.

След това Елсъм ме набута в ужасна сграда с потъмнели греди. Жълтеникавата мазилка беше нашарена с петна от сажди. Там той ме предаде на един сух чиновник, целият облечен в черно, с подплашен поглед и дългнесто бледо лице. Прашната му перука беше килната на една страна, а кокалестите му пръсти бяха изцапани с мастило.

— Ей го момичето Джеймс — рече Елсъм и му подаде ключовете от белезниците. — Май дъртият днес е в добра форма, а?

Чиновникът изхриптя презрително.

— Откъде да знам? — прошепна той сърдито. — В заседание е.

— Майната ти — промърмори Елсъм.

После ме преведоха през една двойна врата и ме предадоха на един дебел пристав, който ме хвана под мишницата и ме помъкна през тесен проход между две редици дървени пейки чак до едно място, оградено с перило пак от дърво. Отсреща имаше маса с няколко стола, а върху нея бяха струпани дебели книги с изтъркани кожени подвързии и цели връзки книжа, пристегнати с прашни панделки.

Заседателната зала беше празна и миришеше на пот, тютюнев дим и страх. По стените имаше потъмнели свещници, които разпръскваха бледата си, треперлива светлина. Изминаха няколко дълги минути и в тази задушна зала, изправена зад перилото и с пристава до мен, който ме стискаше за рамото, имах чувството, че краката ми се подкосяват. Най-после суховатият чиновник дойде и седна зад масата.

Тогава се отвори една врата и съдията влезе, следван от Банкрофт, Кам Гордън и още един мъж, който явно беше адвокат,

макар че беше по-добре облечен от онези, които сновяха обикновено по Боу Стрийт. Той заговори тихо и почитателно на съдията, който го изслуша нетърпеливо. Гордън и Банкрофт се настаниха на една пейка. Първият изглеждаше отегчен, а вторият — доволен от себе си. Скоро адвокатът се присъедини към тях, а съдията важно приседна в другия край на масата.

Трябва да беше поне на шейсет години. Имаше тясно, сиво-жълто лице, големи торбички под очите, тънък удължен нос и безцветни стиснати устни. Кожата под брадичката му беше увиснала и набръчкана. Той се порови из книгата си, обърна се сърдито към чиновника и накрая спря върху мен бледия си леден поглед. Напразно се опитвах да се овладеея, все така продължавах да треперя.

— Миранда Джеймс — обяви приставът.

— Да. Свободен сте, Питърс — излая съдията Флетчър.

— Нека поне й свали тия проклети белезници — подсети го Банкрофт.

Флетчър му хвърли гневен поглед, но даде знак на пристава да се подчини. На двете ми китки се бяха изписали широки червени следи. Останах сама зад перилата и се загледах втренчено в мъжа, който трябваше да реши съдбата ми.

— Миранда Джеймс — започна той, смръщвайки вежди, сякаш току-що бе ухапал някой особено кисел лимон, — бяхте призната за виновна в сериозно престъпление. На мен се пада да издам присъдата, а наказанието за кражба е наистина тежко. Ако проявявахме строгост към хората като вас, тази велика страна, каквато е нашата, скоро щеше да се превърне в необитаема пустош...

Докато той редеше като папагал фразите, които поради честото повторение отдавна бяха изгубили смисъл, аз стоях неподвижна, с вдигната глава, ала около мене всичко бавно се завъртя. Високият сух глас долиташе сякаш все по-отдалече. Затворих очи и събрах всичките си сили, за да не припадна.

— ... виси обесена, докато последва смърт — произнесе заключителните си думи той.

Вторачих се в него. Значи, щяха да ме обесят. Ала не чувствах нищо.

— Въпреки това — продължи съдията, — вие сте млада и явно имате късмет. Във вашия случай склоних на споразумение, което е

колкото великодушно, толкова и необичайно.

— Спо... споразумение ли? — промълвих аз.

— Тези господа се застъпиха за вас. Ние не сме лишени от състрадание — рече надутото той, използвайки „ние“, сякаш беше кралска особа, — и като обсъдихме всички обстоятелства, направихме едно изключение за вас.

— Значи, няма да ме обесят?

— Наместо това присъдихме трудова повинност по договор за срок от седем години. Обикновено осъдените на принудителен труд се изпращат в колониите, където подлежат на публична разпродажба, но в случая беше предвидено друго.

— Не... Не разбирам.

— По силата на този договор вие попадате под опеката на господин Камърън Гордън. Официално сте му зачислена.

— Искате... Искате да кажете, че му принадлежа? Като някаква проклета робиня?

— За период от седем години — да.

— Мътните да го вземат!

— Ако не е доволен от вас или се опитате да напуснете жилището му, за да се върнете към престъпния си начин на живот, отново ще бъдете изправена пред съда и първоначалната ви присъда ще бъде приведена в действие.

Залата около мен застана на мястото си. Възвърнах вътрешното си равновесие и усетих кръвта да обагрят страните ми. Сладка службица, няма що! Тоя мръсник беше способен на всичко, за да си осигури слугиня! Отметнах назад овлажнените си от потта рижи къдрици и пооправих старата си морава рокля. Изпитвах дълбоко облекчение. Нямах да ме обесят! Нямах да ме изправят и на позорния стълб! Нито дори да ме пратят в затвора!

— Разбрахте ли ме добре? — запита Флетчър.

— Аз съм негова и ако той не харесва к'вото правя, ще ме върне обратно тук, за да висна на въжетото.

— Дължите му изключителна признателност.

— О, признателна съм му! Толкова съм му дяволски признателна, че ми иде да затанцувам жига. Благодаря ви, Ваш'та Светлост, вие имате сърце, голямо като къща!

Проклетото му копеле, щеше да ме обеси начаса, ако не му бяха натъпкали здраво джоба! Питях се колко ли им е струвало — може би двайсет, трийсет или дори сто лири, нали е трябвало да платят и на тоя лъскав адвокат! На тях ли? Та Гордън не би дал и пени за мен, ала Банкрофт — това му бе хрумнало още когато заговори за домашните грижи на приятеля си. Бог да го благослови тоя славен момък!

Заседанието се закри и всички излязоха. Банкрофт ми намигна и се ухили. Гордън все така изглеждаше отегчен.

— Е, как се чувстваш, момичето ми?

— Гладна като вълк!

Той избухна в смях и ми подаде ръката си, сякаш бях някоя знатна дама. Сложих ръката си върху неговата, но ми идеше да му се метна на врата. Гордън ни последва мълчаливо. Щом излязохме на улицата, рече сухо:

— Надявам се, че си доволен, Дик.

— О, доволен съм, разбира се, а и ти трябва да се радваш. Само си помисли, Кам, домашните ти проблеми са разрешени, а ти няма да се охарчиш и с пени. Твоят приятел Ричард Банкрофт наистина ти направи голяма услуга.

— Не съм толкова сигурен — отвърна Гордън и ме изгледа студено.

— Ще бъда най-готината прислужница, която някога сте имали — извиках лицемерно аз. — Ще ви готвя, ще ви кърпя чорапите, и ще ви лъскам обувките. Тъй хубаво ще ви въртя къщата, че няма мо'ете да я познаете!

— А ако не го прави, можеш да я пердашиш — добави Банкрофт.

— О, няма да пропусна, повярвай ми!

„Дори ще му бъде приятно на тоя мръсник! Ала ще има да взема! Още щом се махнем от това място, където гъмжи от ченгета, начаса ще се чупя“, мислех си аз. Красива карета от тиково дърво с лъскави медни украси, теглена от нетърпеливо потропващи червеникави коне, спря пред нас и един слуга в ливрея ни отвори вратичката, за да се качим. Банкрофт безкрайно любезно ми помогна да се настаня и седна насреща ми. Гордън бе принуден да заеме мястото до мен, но явно не му беше особено приятно. Той изсумтя:

— Мирише по-лошо и от пръч!

— Това се оправя, достатъчно е да я изкъпеш!

— Сигурно има и въшки!

— Нямам! Много внимавам да не прихвана!

— Това беше пълно безумие от твоя страна, Банкрофт! Как можах да ти се подведа по ума!

— Имаше нужда от жена за домакинството, Кам.

— Точно така. Жена за домакинството, а не някаква мръсна разхайтена хлапачка, която като нищо ще ми пререже гърлото за шепа медни монети.

— Нима те е страх от нея? — присмя му се Банкрофт.

Кам Гордън не благоволи да отговори на подобно обидно предположение. Остана да седи със скръстени ръце, а бледосините му очи не издаваха никакви чувства. С грубо издяланите си черти, високото си чело, широките си скули и масивната си челюст, той не беше лишен от хубост, макар и малко сурова. Така или иначе, привличаше вниманието, дори и само с прекрасната си лъскава абаносовочерна коса, която падаше на тежък перчем върху челото му.

— Трябва да призная, че старият Флетчър не ни създаде никакви затруднения — отбеляза Банкрофт. — Склони, още щом Хамптън му показа лъскавите и звънливи парички. Беше готов на всичко, даже ако момичето беше убило човек.

— Напълно са корумпирани, по-лоши са и от мошениците, които съдят. Флетчър не прави изключение.

— Според Хамптън всичко минало като по мед и масло, той беше изготвил необходимите документи още преди да пристигнем на Боу Стрийт.

— Зная, Дик, нали бях там. Против волята си, между другото. Продължавам да твърдя, че това беше безумие, но какво да се прави, трябва да задоволяваме капризите на приятелите си.

— Хамптън прибра добър хонорар, а и Флетчър получи от баницата. Ти пък се сдоби с прислужница за доста дълго време.

— А ти пък похарчи цели седемдесет лири.

— Какво струват парите, когато можеш да извършиш едно добро дело? Не се мръщи така, Кам! Не вярвам да си искал това бедно момиче да иде на бесилото!

— Точно сега това би ми доставило огромно удоволствие.

— Не го мислиш наистина. Лаеш повече, отколкото хапеш, Гордън, познавам те отдавна и знам. Само я погледни — бледа като

призрак и слаба като коте, цялата покрита с рани и синини. Сигурно ще я умориш от глад, както страшно си я загледал. Тя ти принадлежи, приятелю, ти си нейният господар и повелител.

— Повярвай ми, това никак не ме радва.

— На харизан кон не се гледат зъбите, Кам! Тази хлапачка ще превива гръб заради теб, ще ти стане вярна и предана робиня. Нали, малката?

— О, да, гос'дине!

— Виждаш ли? Ти вече си завладял сърцето й.

Гордън изсумтя презрително. Той носеше същите дрехи като предния ден, износените си обувки, грозно закърпените си чорапи и измачканото си кафяво шалче на врата. Миришеше на кожа, пот и влажно бельо и забелязах, че по пръстите на лявата му ръка има бледи следи от мастило. Значи беше левичар като мен. Въпреки че днес не беше толкова войнствен, демонстрираше спокойствие и почти не говореше, усещах, че е не по-малко опасен отпреди.

— Между другото, как е прекрасната лейди Ивлин? Все още ли навестява скромната ти обител?

— Да, с вбесяващо постоянство.

— Предполагам, че все още е водена от желанието да те изтръгне от нищетата и да ти предложи достолепието на Гросвенър Скуеър. Би ми се искало и над мен да бди един такъв ангел, прекрасно създание, пълно с опитност и богато като Крез. Винаги ти е вървяло с вдовиците и доколкото знам, лейди Ивлин също мечтае само за едно — да направи от теб приличен човек.

— Зная, зная.

— Лошото при теб, скъпи Кам, е, че не обичаш жените. Едва си погледнал някоя, и вече търсиш начин да се отървеш от нея.

— Още не съм срещнал жена, от която да не се отегчавам до смърт след час-два, прекарани с нея. Те мислят само за глупости, говорят, без да казват нищо, и стават само за едно — да се грижат за мъжете и да задоволяват желанията им. Ако не бяха биологичните ми потребности, от мен би излязъл чудесен монах.

„Или велик инквизитор“, добавих наум.

— Къде... Къде отиваме? — попитах със слаб гласец.

— На Холиуел Стрийт — едно очарователно разбойническо местенце. Намира се точно до големия парк Линкълн'с Ин и

съдилищата, на ъгъла на Флийт Стрийт. Там се срещат доставчици на бира и амбулантни търговци, издатели и печатари, изпаднали актьори, журналисти, публицисти и писатели с дузини, разбира се, повечето от тях луди. Още не съм видял драскач, на който да не му хлопа дъската.

Кам Гордън не ухапа въдицата. Той бе зареял поглед в далечината, вероятно пред него се нижеха въображаеми сцени от някой нов роман. Каретата напредваше едва-едва сред задръстеното улично движение. При вида на резен бекон върху хлебче, намазано с горчица, което един продавач подаваше на дама в розова тафта, едва не подбелих очи.

Банкрофт веднага нареди на кочияша да спре.

— Щом искате резен бекон, ще го имате — заяви той.

— А само ако можеше да добавите и кесийка скариди и още една с пържени картопки, ще съм като в рая.

— Още нещо?

— Май някакви там продават лимонада.

Изплющяха камшици, зацвилиха коне, един доставчик забълва звучни ругатни от пълната си с бурета каруца, но нашият кочияш твърдо отказа да помръдне. Гордън ме хвана за ръката, сигурно се уплаши да не избягам. Това беше последното, за което си мислех точно сега.

Банкрофт се върна, натоварен с храна — всичко, което бях поискала и в добавка прелестна ябълка, здрава и хрупкава, в която хищно забих зъби, след като се справих с останалото за нула време.

— Не обещавам да я храня така. Това ще ми коства цяло състояние — отбеляза Гордън.

— Горкото момиче просто умираше от глад.

— Нивга не съм похапвала тъй хубавичко! — рекох аз, пускайки огризката на пода на каретата и отривайки пръсти в крайчеца на роклята си.

После се отпуснах доволна на меката кожена облегалка. С тоя хубав и почтен мъж отсреща се чувствах като истинска херцогиня. Все така усмихвайки се, той измъкна от джоба си кесийка бонбони и ми подаде да си взема. Ако се отнасяше за Банкрофт, щях да бъда повече от щастлива да лъскам обувките му.

— На Холиуел Стрийт ли живеете? — попитах го.

— Велики боже, не! Аристократ като мен би се чувствал като риба на сухо на такова съмнително място. Както подобава на втори графски син, обитавам малко ергенско жилище на Лестър Скуеър.

— Божке! Значи сте от графски род!

— Ами да. Това ми върши добра работа, между другото. Ала уви, все пак се налага да се трепя. Брат ми има имение и съпруга, надарена с рядка плодовитост. Имат вече четири рожби, все момчета. Алджърнън ме смята за възможно най-черната от всички черни овце и напълно ми е обърнал гръб. Ето защо съм принуден сам да си изкарвам прехраната като Кам.

— И вие ли пишете книги?

— Опазил ме Бог! Заемам важен пост в Английската банка, която е много веща в инвестициите. Ако искате да удвоите състоянието си, поверете ми го. Ще вложа парите ви в златни мини в Перу или във фабрика за стомана в Германия и ще ви направя богата. Отнася ли се до пари, ставам истински вълшебник, имам дарба.

— Сигурно е екстра да работиш в банка.

— О, не, няма нищо приятно в това и гледам да прекарвам колкото се може по-малко време в онова мрачно здание. Предпочитам да се шляя с неприятните си приятели, хора, които съчиняват кървави и зловещи истории и живеят на Холиуел Стрийт.

— Скоро ли ще стигнем?

— Да. В момента сме на Флийт Стрийт. Между другото, Кам, поръчах да купят за нея едно-друго — обувки, чорапи, бельо, една рокля... Слугата ми ще ги донесе у вас. Казах му, че на ръст е горедолу като братовчедка ми Люси. Ако не са ѝ по мярка, ще го пратим да ги смени.

— Мислиш за всичко.

— Не можем да я оставим да ходи гола. Ще премръзне до смърт.

Такива труфила ще ми докарат само бели на главата в Сейнт Джайлс, помислих си аз. Като разкажа на Голямата Моли какво се е случило, ще ѝ изхвъркнат очите, а момичетата направо ще позеленеят, като им кажа за Ричард Банкрофт с кадифените му дрехи и пликчето му с бонбони.

С пълен стомах и удобно излегната, гледах как навън се редят сергии и витрини с книги, печатници, кафенета и красиви тухлени сгради с прозорци от гравирано стъкло. Изящни аркади водеха към

тайнствени дворове. Забързани куриери с разрошени от вятъра коси тичаха насам-натам, разнасяйки книги. Изискани господа с напудрени перуки водеха разгорещени разговори на литературни теми. Хлапета размахваха последните вестници. Това беше Флийт Стрийт, откъдето всеки ден вълна от книги, вестници, списания и брошури заливаше целия град. Би трябвало да пообиколя насам някой ден и да си свия нещо за четене от сергиите по тротоара.

Каретата зави и тръгна по Холиуел Стрийт, после спря пред номер 10. Къщата беше на четири етажа, балконите бяха украсени с дърворезба, а наоколо беше пълно с магазинчета, където продаваха какви ли не лакомства.

На слизане от колата Банкрофт ми подаде ръка. Все така мрачен, Гордън тръгна след нас. Когато Банкрофт ме пусна, той побърза да ми подаде ръка. Аз обаче я стиснах с две ръце и забих зъби в дланта му, после му забих един юмрук право в корема и той се преви на две. Накрая за завършек му праснах един в ченето.

— На ти, грубиян такъв!

И побягнах. Тичах, лека като вятъра, опиянена от щастие, а босите ми нозе шляпаха по паважа. Двамата се спуснаха подире ми и аз се разсмях, като ги чух как тропат тежко с обувките си. Провирах се между минувачите, после завих по друга улица и скоро ги оставих далеч зад себе си. Не можеха да ме настигнат. Херцогиня Ранди нямаше да робува на когото и да било, не, по дяволите. Тоя проклет шотландец да си намери друга робиня!

Тъй като криволичех и завивах насам-натам, за да избягам от преследвачите си, малко се бях отклонила от пътя си. Скоро обаче зърнах кулите на „Сейнт Джордж“ и си отдъхнах. Мислех само как да стигна до мазето си за въглища и радостно се втурнах към тесните улички на Сейнт Джайлс, където дяволският шотландец никога нямаше да ме открие.

Изведнъж някой изникна от сенките на църквата и се насочи право към мен.

— Ранди, ти ли си? — дочух гласа на Сали, веселата, приветлива Сали с кестеняви къдрици.

Сега обаче тя приличаше на призрак, а в очите имаше страх. Озърна се боязливо, хвана ме за ръка и ме отведе обратно зад колоната, откъдето се бе появила.

— Сали! Изглеждаш така, като че си видяла привидение!

— За бога, скрий се зад тази колона! Чакам те тук от часове! И вчера висях целия ден, чак до късно вечерта; после Нан ме смени.

— Кво? Чакали сте мен?

Тя кимна, разтърсвайки къдрици.

— Голямата Моли ни прати, каза, че ще дойдеш откъм „Сейнт Джордж“, и че трябва да те причакаме тук. „Кажете на малката хич да не се вясва в Сейнт Джайлс“, тъй заръча. Той е по следите ти, Ранди.

— Кой това? За к'во ми говориш, Сали?

— Черния Джак Стюарт! Зърнал те вчера заранта и те търси. Разпитва ни за какво ли не... Сега знае къде живееш и че понякога се отбиваш при Моли. Пуснал е свои хора да те дебнат тук-там. Иска те.

Смълчах се и потреперих, но не от студ.

— Той сам дойде при Моли и я разпитва с шамари. Всичките му хора знаят как изглеждаш и преобръщат наопаки Сейнт Джайлс, за да те открият. Джак рече на Моли, че те иска за себе си и че сам щял да те дресира.

Припомних си мършавата му като скелет висока фигура, скъпите му, но мръсни дрехи, носата му като орлов клон и единственото му око.

Алф може да не ме беше издал, но на проклетника пак не му е отнело много време, за да се сдобие с желаните сведения.

— Иска те — повтори Сали с разтреперан глас.

— Да, ама няма да стане! Ще ме пипне на куково лято!

— В цял Лондон няма по-силен от него! Кат' си научи нещо...

— Няма да стане!

— Голямата Моли ходи ни жива, ни умряла. Рече да не се връщаш в Сейнт Джайлс, Ранди, опасно е. Казах ти, тия мъже направо разораха квартала. Здравата си я закъсала, миличка.

— Знам, знам — отвърнах спокойно аз.

— Кво ще правиш тогава?

— Ще се чупя. Вчера срещнах един мъж; хич не е стока, ама... Дълга история, нямам време да ти разкажа.

— При него ли ще идеш?

Кимнах.

— Кажи на Моли, че я целувам от все сърце, Сали, и че много ще ми е мъчно за нея.

— И на нас ще ни е мъчно за теб, Ранди! — отвърна развълнувано Сали. — Ти... Ти ни беше като сестра! Умната, миличка!

Тя ме прегърна и усетих сълзи по бузата ѝ. На мен също ми се доплака, но се обърнах и се скрих в тъмнината, бягайки от Сейнт Джайлс и от едно робство, още по-омразно от това, което ме чакаше на Холиуел Стрийт. Кам Гордън щеше да се изненада, като ме види да се връщам и сигурно щеше да ме пребие. Ала пак беше по-добре от това, което ме чакаше при Черния Джак, пък и смятах отново да избягам, когато опасността премине.

Час и половина се скитах, докато открия къщата. Когато си поех дъх пред вратата, дочух гласове отвътре. Гордън не беше сам. Дали не беше с красивата лейди Ивлин? Не, гласовете бяха на мъже. Пооправих набързо косата си и събирайки целия си кураж, почуках.

Той ми отвори и ме загледа смаяно. Беше свалил самото си и бялата му риза от тънка коприна ми се стори протрита до скъсване. Дясната му ръка беше превързана. В лявата държеше калаен бокал.

— Здравсти, ето ме и мен — рекох нехайно.

— Върна се, значи?

— Изобщо не съм смятала да си отивам завинаги, само исках да се сбогувам с тоя-оня.

— Кой е? — сега вече познах гласа на Банкрофт.

— Познай.

Банкрофт се приближи и се спря зад Гордън. Усмихнах му се. Щом смайването му премина, и той ми се усмихна в отговор. Приятелят му обаче изглеждаше доста объркан. Не беше трудно да се разбере защо. Хапя ли, хапя здраво.

— Няма ли да ме пуснете да вляза?

Гордън ме хвана под мишница с превързаната си ръка и ме придърпа вътре, после затръшна вратата с такава сила, че разтърси стъклата на прозорците. Аз обаче не трепнах, не бях се надявала да ме посрещнат с разтворени обятия.

— Е, това се казва изненада — рече Банкрофт.

— Тя се била върнала! — избухна Гордън. — Утре още рано-рано ще я отведа при Флетчър да я обеси!

— Хайде, хайде, приятелю, няма защо да се гневиш така.

— Малка дивачка! Докторът каза, че раната ми може да загnoi. Намаза цялата ми ръка с лекарство, преди да направи превръзката. Сега гори като огън.

— Не съм бясна — осмелих се да кажа аз.

— Млъквай! Върнала се, Банкрофт! Утре още рано-рано!

— А какво ще правиш с нея междувременно?

— Ще я вържа така стегнато, че да не може да мърда, ще й запуша устата и ще я затворя в гардероба.

— Дали да не пийнем по един грог преди това? — предложи Банкрофт.

— Не трябваше да подписвам този смешен договор, Банкрофт! Ама и ти с твоите проклети добри дела!

Вероятно свикнал с мрачните изблици на приятеля си, Банкрофт само се позасмя и си наля нова чаша от грога, който ухаеше прекрасно. В просторната стая гореше хубав огън. Навсякъде се валяха в безпорядък дрехи, книги и особено листове хартия. Голямата маса беше буквално затрупана с тях; там се въргаляха също множество пачи пера, както и огромна мастилница. От всички ъгли висяха паяжини, по мебелите имаше купчини мръсни съдове и всичко това тънеше в прах. Нищо чудно, че не можеше да си намери прислужница!

Докато му подаваше пълна чаша, Банкрофт убеждаваше Гордън, че трябва да е щастлив, задето съм се върнала и че няма да е зле да ми

даде втори шанс.

— Ще я удуша!

— Почакай ден-два обаче, докато пооправи тук.

През това време аз приближих до огъня, за да си посгрея гърба. Гордън отпиваше от бокала си, гледайки ме свирепо. Банкрофт, нехайно изтегнат в креслото, ни наблюдаваше развеселен.

— Ще се наложи да работиш здраво! — ми каза накрая Гордън.

— Добре, гос'дине.

— И да изпълнявате всичките ми нареждания!

— Добре, гос'дине — отвърнах все така кротко аз.

— Разбрахте ли?

— Много добре ви разбрах.

— Сега свали тези мръсни парцали и ги хвърли в огъня.

— Тогава да ви видя гърба, няма да ме надничате я, мръсник такъв! На никой мъж не съм давала да ми види ни дирника, ни циците. И няма вий да сте първият!

Той отиде и извади от един гардероб измачкан халат от кафяв сатен. Пъхна ми го в ръцете и каза, че ми дава една минута, за да се отърва от вонящите си дрипи. Наредих им и на двамата да се обърнат. Банкрофт не скри, че е разочарован, но също се подчини и скоро почувствах с наслада върху кожата си меката ласка на коприната. Тогава Кам Гордън ме хвана и ме замъкна в кухнята, чиято стена бе заета от грамадно грозно огнище, в което гореше огън, а над него се поклащаха огромни очернени тенджери. Масата, също така внушителна по размери, беше напълно скрита под купища мръсни чинии, корички от сирене, празни бутилки и парче наденица, толкова изсъхнала, че можеше да убиеш човек с него. Влагата чертаеше криволици по потъмнелите стени. Все още сърдит, Гордън ми посочи с глава огромен чебър.

— Това е ваната. Отивай да наточиш вода на двора, стопли я и хубаво се изкъпи!

— Не мога да слеза на двора така!

Той стисна устни и за миг помислих, че ще ме удуши. Усмихнах му се мило. Той потисна гнева си, грабна котлетата и отиде да ги напълни сам. Банкрофт ми помогна да преместим чебъра пред камината в другата стая. Наложих се да убеждаваме опакия шотландец, че в кухнята е твърде студено, за да се къпе човек. Той ми връчи кърпа

и парче сапун и ми донесе дрехите, които прислужникът на Банкрофт бе купил за мен. Банкрофт предложи да отидат да пийнат „нещо по-силно от вино“ в „Червения елен“ и двамата излязоха, като грижливо заключиха след себе си.

Преживяването беше несравнимо: меката ласка на водата, ароматният сапун, удоволствието да видя как кирта и калта изчезват, а отдолу се появява кожата ми, грейнала от чистота... Измих и косата си и я изплакнах обилно. Час по-късно най-сетне се измъкнах от чебъра — гола, чиста и изпълнена със странно блаженство. Разгледах дрехите. Трябва да струваха цяло състояние! Истинска коприна, плътна и тежка за полите, прозрачно фина за фустата. Завъртях се и всичко това закръжи около мен. Ах, да можеха да ме видят момичетата! Всичко ми беше по мярка, освен чорапите, които ми бяха широки, и обувките, които ми стискаха. Но на кого му бяха притрябвали чорапи и обувки? Толкова си беше добре и без тях!

Старателно разресвах косите си, докато изсъхнаха на огъня и придобиха копринена мекота.

Тогава отидох в третата стая, където имаше огромно легло с дърворезба, гардероб и тоалетка, също покрита с красиви орнаменти. И тук се въргаляха книги, царуваше безпорядък и всичко тънеше в прах.

От огледалото над тоалетната масичка ме погледна една непозната: млада девойка с гладко свежо лице, блестящи сини очи и ослепителни бакърени къдрици! Не беше възможно това да съм аз! Тези високи скули, правият нос и сочните устни сигурно принадлежаха на някоя хубава аристократка...

Върнах се във всекидневната и си налях малко грог, който ухаеше приятно. След това се почувствах замаяна и приседнах на прашния и продънен диван. Минаваше десет часа. Сигурно Банкрофт и шотландецът се забавляваха добре в оная кръчма, навярно с момичета. Като всички мъже.

Виното, банята, топлината, която още идваше откъм камината, мислите за бъдещето ми в този дом, което вече съвсем не ми се струваше така злоещо — смесицата от всичко това ме потопи в дълбок сън.

Стресна ме шумът от тежки стъпки — някой се изкачваше по стълбите. Разтърках очи и в същия миг ключът се превърта в бравата.

Банкрофт влезе пръв — развеселен, със светнал поглед, и тутакси поде високо някаква игрива песничка. Зад него Кам Гордън хлопна бързо вратата, изруга и сложи ръка на устата му.

— Ти да не искаш да ме изхвърлят отгук! Който не може да носи на порто, не бива да пие!

Ала Банкрофт отстрани ръката му и двамата се запрепираха кой не можел да носи, като всеки от тях твърдеше, че главата му е съвсем наред. Всъщност и двамата бяха подпийнали здраво и изглежда, че Гордън беше наговорил разни неща, които можеха да му довлечат неприятности. Най-после Банкрофт се отпусна в едно кресло, а Гордън отиде в кухнята, където взе да тършува трескаво из някакъв долап. Внезапно Банкрофт ме съзря седнала на дивана и ококори широко очи. После ги разтърка, сякаш не вярваше на това, което вижда, и пак ме погледна. Накрая се провикна:

— Кам!

Гордън дотича разтревожен и го запита:

— Какво става?

— Ти ми кажи! — отвърна Банкрофт и ме посочи.

Гордън погледна към мен, но ъгловатото му лице си остана безстрастно. Можех спокойно да бъда и част от мебелировката. Разтърсвайки глава, сякаш за да си проясни мислите, Банкрофт се навдигна, макар и със залитане, а в очите му се четеше възхищение.

— Самата Венера е слязла от Олимп, за да почете скромния ти дом, приятелю. Виждал ли си някога подобна гледка?

— Имаш нужда от кафе, Банкрофт. Сега ще сваря.

— Погледни тези коси, които греят с бакърен блясък. Погледни това лице, приятелю, какво съвършенство! А тялото! Знам, че се подписах под оня договор заради теб, но сега решавам друго. Искам я за себе си!

— Ти вече си имаш прислужница, Банкрофт.

— Кой ти говори за прислужница? Искам я в леглото си!

— Да, 'ма тая няма да я бъде, глупако!

— Ох, ох, какъв глас! — простена той. — Дали не може да й отрежем езика, Кам?

— К'во му е на гласа ми?

— Като на котка, която дерат! Как е възможно от това прекрасно гърло да излизат такива звуци! Няма как, Кам, ще трябва да й отрежем

езика, тогава ще мога да я заведа и на най-изисканото място и да я представя за херцогиня.

Гордън му хвърли гневен поглед и се върна в кухнята. Банкрофт ми се ухили. Станах и се повъртях пред него. В крайна сметка, защо не? Едно момиче може да попадне на къде-къде по-лош от него!

— Чорапите и обувките не са ми точно. Обувките са ми малки, а чорапите ми идват широки, пък и нямам жартиери.

— Роклята обаче ви стои божествено. Ослепително красива сте. Кой би повярвал, под цялата онази мръсотия!

— Тази рокля изобщо не е подходяща — обади се Гордън, идвайки откъм кухнята с кафеник и чаша горещо кафе в ръце. — Не зная какво си е мислил твоят прислужник, но тя ще трябва да търка пода, да мие чиниите и да ходи да хвърля помията. Няма да краси гостната!

Гордън остави това, което носеше и ме загледа внимателно, със смръщени вежди и по-скоро недоволен вид. Струваше ми се дори, че новото ми превъплъщение го обърква.

— Не си изхвърлила водата от чебъра — каза сухо той.

— Ще го направя утре още рано-рано.

— Ще се наложи да работиш здраво, моето момиче!

— Знам... Знам, гос'дине. Ще го направя, ще видите.

— Трябваше да те оставя да те обесят.

— Съжалявам, че ви ухапах по ръката.

— Вече си моя. Ако още веднъж направиш подобно нещо, повярвай, ще те нашиbam с колана си.

О, не се и съмнявах, но усещах в него и още нещо — нещо странно, смущаващо, неопределимо, но приятно. Погледът в сините му очи обаче си оставаше все така твърд и непреклонен. Казах нервно:

— Ще... Ще отида да направя кафе.

— Аз ще направя, отивай да си лягаш.

— Но... не знам къде.

Той отвори една врата, която до този момент не бях забелязала, и видях вита стълба, която водеше към таванска стаичка. От едното ѝ прозорче се виждаше небето, а другото гледаше към двора.

— Тесничко е — каза високомерно Гордън, — но на другите им харесваше.

Беше прелестно: тясно метално легло, кривокрака тоалетна масичка с очукани кана и чаша отгоре, стол, нощно шкафче и върху него — свещник, от който се разнесе мека светлина, щом Гордън запали свещта. Беше чисто и много по-подредено в сравнение с останалите стаи. Не успях да скрия радостното си изумление. Като видя това, Гордън отново се намръщи:

— Хайде, лягай си! Утре ще ставаш рано. Ще трябва да идем да ти купим по-подходящи дрехи — памучна рокля, престилка, боне и обувки по мярка. Мисля, че може да запазиш тези труфила, в магазина едва ли ще ги приемат обратно — добави той навъсено.

После се обърна и излезе, като затвори вратата в края на стълбите. Чувствах се много особено. Дали не ме втрисаше? Нищо чудно, след онази разходка в студа. Положих грижливо роклята си върху стола, загасих свещта и се мушнах в леглото, истинско легло, в което, особено както бях капнала, трябваше веднага да потъна в сън. Сънят обаче не идваше. Загърнах се в завивката и се приближих до прозореца, откъдето, като се наведях малко, можех да видя част от стаята долу. Банкрофт седеше на стола и се прозяваше, а Гордън крачеше напред-назад, като често излизаше извън полезрението ми. Той говореше гръмко и ръкомахаше като актьор на сцената. Изглеждаше сърдит.

Какъв странен човек, помислих си, докато се връщах в топлото си и меко легло. Напрегнат, измъчен, свиреп, вечно воюващ с някакъв вътрешен демон. Ала усещах, че зад тази външност се криеше и един друг Гордън.

Затворих очи и си припомних събитията от последните два дни, замислих се за тежката работа, която ме чакаше, за този шотландец, чието лошо настроение трябваше да търпя, но всичко това вече не ме плашеше, по-скоро ме вълнуваше и странно ме привличаше.

Стреснах се от някакъв шум. Отворих очи. Беше се хлопнала вратата и някой се качваше нагоре. Вратата на стаята се отвори и на прага се появи Гордън със свещ в ръка. Явно приятелят му си бе заминал и сега този проклет шотландец се канеше да прави с мен каквото си поиска! Престорих се, че спя дълбоко, но продължих да го наблюдавам през спуснатите си мигли. Той стоеше до леглото, вдигнал свещника в ръка, и ме разглеждаше. В погледа му нямаше и следа от враждебност. Беше по-скоро замислен.

Сиянието от свещта омекотяваше чертите му и така изглеждаше много по-млад и уязвим. Като човек, наранен от живота. Светлосините му очи бяха красиви и тъжни, а падналият върху челото му перчем му придаваше вид на малко момче. Той дълго се вира замислено в мен, после пак смръщи вежди и над носа му се очерта обичайната строга бръчка. Поколеба се за миг, сякаш се бореше със себе си, после се обърна и си тръгна. Чух го да притваря внимателно вратата долу.

Лежах объркана в тъмното и се опитвах да проумея случилото се и най-вече вълнението, което бях изпитала. Да, чувствах облекчение, че този проклет шотландец, силен и див като тигър, не се нахвърли върху мен... Ала имаше и още нещо... Не бях ли също така... разочарована? Не, невъзможно, сигурно наистина ме втрисаше. Време беше да спя. Ала сънят не дойде веднага и когато най-после се унесох, потънах по-скоро в полудрямка, изпълнена с такива смущаващи и сладостни сънища, каквито не познавах досега и от които бузите ми пламнаха, щом си ги спомних на сутринта.

Излей помията от кофите, донеси вода, пригответи въглища, слез до долу, качи се, слез, качи се... Скоро познавах наизуст всяко стъпало от стълбите и ги мразех от все сърце! Нали господин Кам Гордън не разрешаваше помията да се изхвърля през прозореца, както правеха всички! Също така Негово Благородие не благоволяваше да донесе и една кофа с въглища — имаше си робиня за тази работа.

Той беше безкрайно зает да изпълва страница след страница с нечетливия си почерк, да проклина, да смачква написания едва до средата лист и да се нахвърля върху новия. И през цялото това време беше забранено да се вдига и най-малък шум, което ще рече — да се домакинства. Трябваше да чакам за разрешение, а опитах ли се поне да подреда книгите, надаваше вой като червенокож и ме замеряше със свещниците.

Друг път пък беше толкова погълнат от работата си, че можеше покривът да се срути над главата му, без той да забележи. Перото му бягаше по листа, хвърчаха малки пръски мастило и цялата му лява ръка беше изцапана с тях. Ала когато свършеше, винаги беше в добро настроение, което ще рече кротък — не се въртеше насам-натам като тигър в клетка, не запращаше разни неща към стената и не ругаеше издателите.

Щом станех сутрин, стъквах огъня в двете камини, наточвах вода от помпата в двора и отивах да купя топли хлебчета, които намазвах с масло и слагах редом с кафето на подноса, който отнасях на Гордън. Той се прозяваше и мърмореше, докато се изправяше в леглото, където спеше съвсем гол. Връщах се в кухнята, където похапвах до насита от същото. После му подгряхах вода за сутрешния тоалет; той надаваше вой, ако беше твърде гореща. Най-последно, вече готов, но все така намусен, той или се отправяше към Флийт Стрийт с надеждата да измъкне някоя пара от издателите си, или сядаше да пише, но без голямо желание.

Аз, от своя страна, също се залавях за работа — разтребвах, търках, миех и лъсках до блясък. Така имах удоволствието да установя,

че подът на кухнята съвсем не е черен на цвят, а с топлите тонове на дървото, с което беше настлан. За нещастие, щом Гордън се върнесе в спалнята, за да се преоблече, безупречно подредената стая придобиваше такъв вид, сякаш оттам е минал ураган.

Често ми се случваше да беснея заради нехайството му и безпорядъка, който създаваше, но животът ми при него никога не беше скучен. Дори да забелязваше колко се старая, той нито веднъж не ми показва одобрението си. Не се обръщаше към робинята си, освен, за да се оплаче или да я нахока. Повече никога не се качи в стаята ми като първата нощ. Всъщност не зная дали изобщо ме забелязваше, негодникът!

На обяд му сервирах храната върху поднос и той хапваше, продължавайки да пише, без да ми каже и дума. Проговаряше само за да ме наругае, че го прекъсвам, като ми хвърляше изпепеляващ поглед. Умирах си от желание да му обърна подноса в скута, но прехапвах устни и пристъпвах тихо като мишка. Беше като игра, която ме забавляваше безкрайно. Разигравах театър, но беше твърде възможно от толкова много усилия да сдържам острия си език накрая да кресна и да му дам хубаво да разбере.

Гордън излизаше привечер и се връщаше доста късно, като вечеряше в някой ресторант. Аз хапвах каквото намерех или отивах да си купя нещо вкусно. Той ми оставяше пари в едно гърненце върху камината. Не че ми вярваше кой знае колко, но смяташе, че ако реша да бягам, страхът да не ме върне на Боу Стрийт ще ме спре.

Докато го нямаше, се изтягах удобно да си почина или пък тършувах насам-натам. Трябва да призная, че отделях немалко време, за да кърпя чорапите му, да четкам дрехите му, да лъскам обувките му и да привеждам в ред гардероба му. Същевременно обаче изгарях от желание да прочета онова, което пишеше. Ала какъв нечетлив почерк! Бях чувала издателят му да се оплаква, че е принуден да плаща прескъпо на специален човек, който да разчита и преписва ръкописите на Гордън, преди да ги предадат в печатницата. След няколко безплодни опита се отказах да се мъча с тях, пък и едва ли си заслужаваха труда.

Книгите, които попрегледах, ме разочароваха горчиво: бяха за войната, за различните видове оръжия или пък за мъченията през Средновековието и имаха ужасяващи илюстрации. Имаше една

„История на публичните екзекуции“ и някакъв труд, посветен на всички възможни начини да убиеш врага си; книги за войници, за пирати, за кръвожадни римски императори, за известни престъпници и деянията им. Виждаше се, че тези книги се разгръщат често, имаше следи от пръсти и парченца хартия за отбелязване на страницата. Гордън ги прелистваше непрестанно, докато пишеше. Ако и неговите произведения бяха в същия дух, нямаше защо да съжалявам, че не мога да ги прочета. Липсваше ми Шекспир.

Също така намерих множество книги от някой си Родерик Кейн, които пък изглеждаха недокоснати. Това бяха романи, пълни с кошмарни истории за смъртни вражди и кървави отмъщения. Написани с много вдъхновение и плам, те представляваха низ от премеждия. Героите им, все безмилостни и неустрашими мъже, се опиваха от собствената си омраза и от върховното си пренебрежение към живота. На всяка крачка хвърчаха глави и смъртните сцени бяха описани с изобилие от потресаващи подробности. Този Кейн явно изпитваше наслада от насиетието: колкото повече кръв имаше, толкова по-добре беше, и романите му бяха осеяни с трупове. В тях жените винаги бяха предателки, хитруваха и мамеха чак до момента, в който получеха заслуженото си наказание.

Напълно ясно ми беше с какво тези истории привличаха Гордън, но на мен ни най-малко не ми допадаха. Все пак авторът умееше да държи читателя в напрежение.

Един ден почивах, загърната в одеяло върху стария син диван, и дочитах „Проклятието на Хикет“. Главният герой беше хвърлил в тъмница коварната лейди Хикет и тъкмо се канеше да замъкне подлия лорд Хикет в една кула, където да го подложи на мъченията, които в предната глава лордът бе опитал върху брат му. Бях се увлякла неволно и не бях чула нито стъпките по стълбите, нито хлопването на вратата.

— Я виж ти, нашето момиче чете! — възкликна Банкрофт.

Подскочих. Двамата стояха на прага. Издокаран в костюм от зелено кадифе, Банкрофт, когото не бях виждала от първата си нощ в тази къща преди три седмици, изглеждаше очарован да се срещнем отново. Гордън остана хладен.

— Аз такова... Свърших си работата... Рекох малко да отдъхна, преди да хапна. Отде да знам, че ще си дойдете толкоз рано!

— Очевидно.

— Нищо не съм й направила на проклетата ви книга! Вижте сам!
— „Проклятието на Хикет“ — прочете Банкрофт. — Хм, интересно.

— Откъде знаеш да четеш? — попита ме Гордън.

— Струва ми се, че винаги съм знаела. Обувките и панталоните ви са целите в кал — отбелязах аз, за да сменя темата.

— Затова и се прибрах. Една глупава карета ме изпръска. Трябва да се преоблека за вечеря. Та значи можеш да четеш? И всички думи ли са ти познати?

— Този Кейн използва думи, които всички знаят. В стила му няма нищо особено, нито пък поетично.

Банкрофт се засмя, като стрелна приятеля си с крайчеца на окото си. Оставих книгата на мястото ѝ и казах на Гордън, че другият му чифт обувки са лъснати, а в гардероба му има изчеткан панталон.

— Хареса ли ви книгата? — ме попита Банкрофт.

— Не особено. Само кървища и бури, също кат' другите му книги. Героите хич не приличат на живи хора. Само се чудят как да убият врага си; все едно, че нямат други чувства. Жените за нищо не стават, до една са лъжкини. Вярно, че тоз Кейн го бива да разказва, ама нищичко не знае за човешката душа.

Кам Гордън все още беше в стаята. Стиснал устни и с блеснали като стомана сини очи, той имаше още по-студен вид отпреди.

— Изглежда, че си имаме художествен критик, и то доста прозорлив — заключи Банкрофт.

Гордън не му обърна внимание и ми рече студено:

— По една случайност Родерик Кейн е един от най-популярните писатели в Лондон. Читателите искат все нови и нови романи и издателите му едва задоволят търсенето.

— Това не прави един писател добър — възразих аз. — Само показва колко са много хората, които нямат вкус.

— А ти имаш, така ли?

— Познавам хубавата книга, кат' я срещна. Например „Мол Фландърс“. Оня тип, авторът ѝ, познава жената, и всичките ѝ чувства и страдания могат истински да развълнуват човека, понеже тя е кат' жива. Мъчно ти е за нея, искаш да е щастлива. Ако беше някоя дървениячка кат' ония на Кейн, хич нямаше да ти се иска даже да четеш до края.

— Браво! — викна Банкрофт. — Това момиче има нещо в главата си, Кам! Кой би повярвал?

— Накрая ще ни зарецитира Шекспир — отвърна сухо Гордън.

— Той е любимият ми автор — признах аз. — Чела съм всичките му пиеси десетки пъти, а също и стиховете му.

Гордън сви юмруци, готов да ми извие врата. Банкрофт не можеше да скрие радостта си. Гордън го изгледа накриво, явно му се щеше да извие и неговия врат. Недоумявах защо на Банкрофт му беше толкова весело.

— Какво бихте посъветвали „тоз Кейн“, за да започне да пише по-добре? — се осведоми злъчно Гордън.

— Ами, макар да го харесват, хващам се на бас, че повечето от читателите му са мъже. Ама пък има толкоз жени, които обичат да четат! Ако притуреше малко любов и чувства, можеше да омае и тях. Героите му са същински чудовища. Ако обикнеха някоя сваятна жена — не кат' ония вещици, дето все ги навира в книгите си — ако от време на време се колебаеха или размекваха, ако поне веднъж ги загризеше съвестта, дет' са погубили толкоз народ, Кейн щеше да има два пъти повече почитатели, понеже щяха да го четат и жените.

— Проклятие! — възкликна Банкрофт.

— Да не би да познавате тоз Родерик Кейн? — попитах го аз.

— О, дори доста добре, момичето ми!

— Сигурна съм, че е някой негодник.

— Определено!

— А вие познавате ли го? — попитах Гордън.

— Съвсем отблизо.

— Хич не се учудвам! — не се удържах да възкликна аз.

Той се втурна в спалнята си и, съдейки по звуците, които долетяха, там забушува истинска буря. Банкрофт се смееше като луд. Не разбирах защо Гордън се бе ядосал толкова, още повече, че сам бе поискал мнението ми. Погледът ми се плъзна по масата, по грижливо подредените купчини листи, по мастилницата... Кръвта нахлу в главата ми. Мили боже! Трябваше да се досетя по-рано!

— Той е... Той е...

— Е, да, момичето ми, той е Родерик Кейн. Нали не искате да публикува тези гадости под истинското си име!

— Господи! — промълвих аз. — Сигурно ще ме убие.

Кам Гордън не ме уби. Изскокна преоблечен от стаята си и ми нареди да почистя, да изчеткам и лъсна калните му панталони и обувки, преди да се е върнал, иначе съм щяла да видя. Само кимах с глава, не смеех дори да отворя уста. Банкрофт продължаваше да се смее, но на Гордън не му беше до смях.

На другия ден се държах извънредно покорно и закуската, която поднесох, беше по-грижливо приготвена и по-обилна от обикновено. Гордън пое подноса, без дори да ме погледне. Когато седна да яде, изглеждаше по-мрачен от друг път и далеч от всякакво вдъхновение, но това можеше да няма нищо общо с моето изказване от предната вечер.

Скоро разбрах какво го мъчи. Пристигна някой си господин Джон Боумън, неискрен мазен шишко с плешивееща глава и любезна усмивка, която прикриваше острия му поглед. Беше съдружник на господин Шепърд, издателя на Гордън, и се занимаваше с финансовите въпроси. Той напомни на Гордън, че последният роман на Родерик Кейн е трябвало да бъде готов още преди два месеца и че са му платили солиден аванс, който ще се наложи да възстанови до стотинка, ако до края на месеца не благоволи да предаде ръкописа.

Учтиво, но без заобикалки Гордън припомни на Боумън какво състояние е натрупала фирмата му благодарение на романите на Кейн, а също, че писателите не са чиновници и ако „Шепърд и ко“ не са доволни от него, лесно ще се намери издателство, щастливо да получи ръкописите му, когато и да са готови те. Боумън обаче не отстъпи и намекна за неприятностите, които Гордън би могъл да има заради неуредените си сметки с тяхната издателска къща... Тук той се сбогува и остави във въздуха да витае явният намек за затвор поради дългове.

Очаквах Гордън да се разбеснее, но вместо това той потъна в мрачно мълчание и през целия ден не написа и една дума. Как беше възможно писател, чиито книги носеха толкова пари, да е принуден да живее на Холиуел Стрийт и да има три костюма всичко на всичко? Къде отиваха тогава получените аванси и останалите пари?

Отговорът на тези въпроси получих на следващата нощ, когато у дома дойде Банкрофт. Аз кърпех чорапи в таванската си стаичка, но вратата беше полуотворена и чувах всичко, което се говореше долу.

Гордън разказа възмутен за посещението на Боумън и поде гневна тирада против издателското племе, като речникът му

надминаваше всичко, което бях чувала в Сейнт Джайлс. След като го послуша търпеливо, накрая Банкрофт отбеляза, че подобни избухвания не водят до нищо.

— Какво да правя, Дик? Чакалите ще ме разкъсат. Този Боумън е способен да ме прати в затвора. Дълга повече от хиляда лири на Шепърд. Всъщност, дължа пари на кого ли не.

— Зная, зная, приятелю, нали аз съм твоят banker. И зная с точност до пени къде е отишло всичко.

— Имам две снахи вдовици, Дик, две млади племеннички и четирима племенници, които са без пукната пара. Не мога да ги оставя да умрат от глад!

— Напротив, мисля, че се справи чудесно. Благодарение на вложенията, които направи на тяхно име, те няма да усетят никаква нужда.

— Това беше най-малкото, което можех да сторя.

— Що се отнася до леля ти и братовчедка ти, която така и не се омъжи...

— Трябваше да им помогна. Когато убиха чичо ми, те двете...

— Зная, зная, ти им изпрати нужните средства, за да отворят малък салон за чай и не се съмнявам, че предприятието им процъфтява. Не казвам нищо за парите, които отдели за семейството си, Кам, напротив, възхищавам ти се. Ала всичко, което даде на... на оная тайна шотландска организация...

— Това си е моя работа, Дик.

— Измъкнаха ти стотици лири, стотици, Кам! А за главата на повечето от тези мъже има награда, повечето от тях са в черния списък на Къмбърланд за предателство към короната. Даваш ли си сметка, приятелю, че ако се разбере, че си ги подпомагал финансово...

— Ти наистина говориш твърде много!

— Не е трябвало да ми казваш толкова, Кам. Не е трябвало да ми се доверяваш.

— Скъпи мой негоднико, бих ти поверил и живота си. Бих извил врата на всеки, който се осмели да намеква, че Дик Банкрофт е способен да предаде приятел. Откакто се срещнахме, ти си ми като брат, и то много по-близък, отколкото са били с мен истинските ми братя и...

— Внимавай, Кам, рискуваш да се увлечеш и да признаеш, че изпитваш привързаност към друго човешко същество! Това изобщо не е в стила ти, приятелю.

— Върви по дяволите!

— Никому нищо не дължиш, Кам. Целият ти род защитаваше страстно каузата на принц Чарлс, но за своя чест ти отказа да се биеш за него. Шотландците решиха, че си отстъпник и те отбягват. И сега, когато всичко е свършено, на теб изведнъж ти хрумва друго и се помъкваш с тази измет, която...

— Внимавай, Дик, може да си ми приятел, но...

— ... която заговорничи и замисля някакво налудничаво отмъщение, което ще ви прати до един на бесилото. Скъсай с тези хора, Кам! Знаеш, че споделям чувствата ти към Къмбърланд. Той ще остане в историята като един от най-кръвожадните военачалници на всички времена — какъвто си е — но остави на нея да го съди. Зарежи тази лудост, приятелю, тя ще те погуби. Вече ти създаде достатъчно главоболия заради парите, така че спри, преди да е станало късно... — Банкрофт спря и въздъхна покрусено: — Колкото има полза да говоря на стената, толкова и на твоята дървена шотландска глава. Налей ми още една глътка, наистина имам нужда!

— Но ти все пак не отговори на въпроса ми, Дик: какво да правя?

— По мое мнение, имаш само три възможности.

— Какви са те?

— Първо, можеш да довършиш по най-бързия начин дяволската си книга и веднага след нея да напишеш още една. Незабавно. Шепърд е мръсен експлоататор, но ще ти отпусне каквато сума поискаш, ако му представиш поредния роман на Родерик Кейн и му кажеш, че си започнал нов.

— Втората възможност?

— Да зарежеш писането и да се ожениш за лейди Ивлин Грийнууд. Тя ще остане очарована, ако може да ти предложи разкошен живот до края на дните ти. Наистина не разбирам защо, но тя изпитва към теб разкъсваща страст и по една случайност е сред най-богатите вдовици в Лондон.

— Ивлин Грийнууд не си търси съпруг, тя просто иска да си подсигури любимия си шотландец, за да я развлича през деня и да й налита бясно всяка нощ.

— Тя е ужасно привлекателна — рече нехайно Банкрофт. — Малко попрезряла може би, и леко повехнала, но въпреки това май не познавам мъж, който да ѝ откаже. Но я кажи, Кам, наистина ли е толкова добра в леглото, колкото разправят?

— Наистина.

— И толкова богата! Нали това ще избереш, приятелю?

— Коя е третата възможност?

— Да си прережеш гърлото.

— Няма що, много ми помагаш, Банкрофт.

— Правя каквото мога, приятелю, правя каквото мога.

След като изпрати Банкрофт, Гордън седна да работи и писа до сутринта. Продължи все така, и през следващите три дни спираше, само за да се измие, обръсне и поспи няколко часа. Почти не ядеше; едва докосваше храната, която му носех, но пиеше чаша след чаша кафе и тутакси искаше още. Околният свят, включително и аз, не съществуваше за него. Напълно се бе потопил в оня свят на насилие, който създаваше.

На четвъртия ден малко след обяд той взе празен лист, надраска набързо два абзаца и с въздишка на облекчение написа отдолу „Край“. След като постави и този лист върху огромната купчина, той се навдигна изтощен. Блед, с изопнато лице и ужасни сенки под очите, с перчем, разцепващ на две мъртвешки бялото му чело, той се огледа наоколо, сякаш виждаше за първи път и стаята, и мен.

— Приличате ми на болен — казах аз.

— Уморен... Просто съм уморен — промълви дрезгаво той.

— Нищичко не сте хапнали, сега ще ви приготвя една гореща супа, а после идете да си полегнете. От четири дена насам не сте мигнали, хич не е хубаво така.

— Не ми се спеше. Трябва да занеса ръкописа на Шепърд.

— Хич да не сте си помислили да излизате, вижте се само! Ще се сурнете по стълбите и ще си счупите проклетия врат! Аз ще го занеса, вашия ръкопис, хем на връщане ще напазарувам, че да ви спретна нещо за хапване.

Гордън ме загледа, опитвайки се да изглежда строг:

— Тук аз нареждам, момичето ми.

— Може, но не и днес.

Той не продължи да спори. Остави ме да го отведа в стаята му, седна на леглото и щом го запитах за адреса на издателите, ми го даде. Оставих го и се качих в стаичката си, за да си измия лицето, да се среща и да си облека роклята от муселин. После загънах ръкописа в дебела кафява хартия и го овързах с канап. Когато се върнах в спалнята, намерих Гордън изтегнат върху леглото и потънал в дълбок сън. Притиснах безценния пакет към гърдите си и забързах към Флийт Стрийт с пълно съзнание за важността и значението на мисията си.

Макар и къс, пътят от Холиуел Стрийт 10 до издателите на Родерик Кейн ми позволи да се потопя отново в оживената, шумна и безкрайно очарователна за мен атмосфера на Флийт Стрийт. Между тъмнокафявата тухлена сграда на една печатница и червеникавокафявата фасада на книжна фабрика се издигаше бледокафяво здание, над чийто вход пишеше с позлатени букви: „Томас Шепърд и сие“. Първо се влизаше в книжарница с рафтове, отрупани с прелестни чисто нови томове, където се носеше прекрасната миризма на мастило, кожа и лепило. На облечения в черно чиновник, който се втурна да ме посрещне, обясних, че искам да се видя с господин Томас Шепърд по изключително важен въпрос. Той сякаш се усъмни, ето защо приех най-надменния си вид и му съобщих, че съм Миранда Джеймс, помощничка на Камърън Гордън, и че ще стори добре да си размърда задника, ако не иска да го изритат оттам. Дъхът му секна, той се поколеба за миг, а после се втурна към една врата, водеща към дълга галерия с овален свод. След няколко минути се върна и ме поведе към един кабинет в дъното ѝ.

Никога не бях виждала толкова просторна стая със светла и добре излъскана ламперия по стените, с пердета от масленозелено кадифе, с удобни кресла, облечени в светлокафява кожа и с красиви килими по пода. Зад огромното бюро от акажу, където се разполагаше царствено господин Шепърд, се виждаха редици великолепни томове с подвързии от червена, бежова и позлатена кожа, които умирах от желание да подържа в ръце.

Нищо чудно, че не го забелязах в първия миг — щом се надигна от мястото си, малкият съсухрен господин със сбръчкано лице и изсветляла коса се оказа не по-висок от мен. Големите му сиво-сини очи блещукаха мило зад очилата. Той ме поздрави любезно и въпреки

дребния си ръст ми се стори невероятно елегантен с добре скроения си жълто-кафяв костюм и вратовръзката си от зелена коприна.

— Госпожица Джеймс?

Кимнах важно с глава. Той заобиколи бюрото и дойде да ми стисне ръка, а после ме покани да седна в едно от кожените кресла. Приятелският му поглед ме обхождаше от глава до пети и излъчваше явно одобрение.

— Не знаех, че Кам има помощничка. Трябва да призная, че му завиждам — не зная как е успял да я намери толкова млада и привлекателна. С какво мога да ви бъда полезен, госпожице Джеймс?

— На ви новата книжка.

Шепърд премигна удивено. Видях, че остана изумен, като ме чу как говоря, но недоумявах защо.

— О! А! Носите ми новия роман на Родерик Кейн, така ли?

— Ей го на. Най-свестния. Гърбът му се изкриви да пише денем и нощем, дорде го свърши, само и само да продадете хиляди проклети книжки и да натрупате цял куп пари.

— Произведенията на Кам наистина се радват на голям успех. От всички наши издания те най-бързо се изчерпват.

— Пък той направо умира от глад!

— Така ли?

— Хич не е хубаво тъй, той да се трепе, пък оня гос'дин Боумън да идва да му разправя, че щял да го прати в пандиза. Да знаете, че туй направо го побърка и с тоя всичкия народ, дет' чака книжката му, цяло чудо е, че изобщо успя да я довърши.

— О, не знаех, че Боумън се е държал така сурово с него!

— Истински задник е той! Шепърд и компания да си пълнят джобовете, пък той да говори така на Гордън само 'щото е закъснял с някоя и друга седмица!

— Ще поговоря с Боумън — обеща Шепърд.

Светлите му очи премигнаха бързо-бързо и на устните му се изписа лека усмивка. Доколкото виждах, не му бях неприятна; аз също го харесах. Съвсем не приличаше на оня двуличник Боумън.

— На ви го романа и да знайте, че вече почна следващия. Снощи — излъгах аз. — И иска двеста и петдесет лири аванс.

Хванат неподготвен, господин Шепърд се ококори удивено:

— Двеста и петдесет лири! Никога не сме давали такъв аванс!

— Трябват му да си купи хартия, мастило, пера, да си плати наема, да напазарува за ядене, че и от нови дрехи комай има нужда. Никой не може да работи, ако се трови за такива неща. — И тъй като той не отговаряше и изглеждаше загрижен, но не за добруването на големия си писател, добавих остро: — Таз книжка ще ви донесе купища пари, нали така?

— Мисля... Мисля, че ще донесе достатъчно, за да покрием всички дългове на Кам. Дори съм сигурен в това, стига да се продава както предишната.

— Ами другата, и тя ще се продава така, нали? Неговият пай ще дойде повече от двеста и петдесет лири, а?

— Несъмнено. Доста повече.

— Значи?

Шепърд ме погледна недоверчиво, поколеба се, ала накрая отново се усмихна. Останах равнодушна. Той наведе глава, остави пакета върху бюрото си, пое ръката ми и я стисна сърдечно.

— Не зная къде ви е открил Кам, но се надявам, че си дава сметка какво съкровище сте. Кажете му, че ще получи своите двеста и петдесет лири, и то до края на тази седмица. Вие сте непоклатима в деловите преговори, госпожице Джеймс!

— Тъй де, някой трябва да се грижи и за тия неща!

Томас Шепърд ме съпроводи лично до изхода, продължавайки да се усмихва. Изглеждаше очарован от запознанството ни и безкрайно развеселен от нещо, но не разбирах от какво. Надявал се да се видим отново, каза той, държейки ръката ми. Отговорих му с достойнство, че аз също бих се радвала и предвидливо му напомних за даденото обещание.

Буквално танцувах по улицата, представяйки си как щеше да се изненада проклетият шотландец. Може би в крайна сметка щеше да започне да се държи по-човешки с мен, негодникът му с негодник! Започвах да усещам, че ми е приятно да му служа. Още нещо — когато спираше върху мен острия си син поглед, ме обхващаше странно чувство, което съвсем не беше неприятно...

Когато късно следобед на другия ден Кам Гордън най-после се събуди, той изобщо не помнеше какво се е случило, след като написа думата „Край“. Измит, облечен и закусил, той потърси ръкописа си и пребледня, щом не го намери. Беше ужасен и изобщо не искаше да чуе обясненията ми; хвана ме за раменете и ме разтърси диво, разпитвайки ме хем гневно, хем тревожно какво съм направила с романа.

После ме блъсна силно и аз се строполих на дивана. Болеше ме цялото тяло. Мръсно животно! Чух го да тича надолу по стълбите и проклетех всичките си добри намерения. Дори му пожелах мислено да го прегази кола на улицата. Подъл негодник!

Когато се върна след два часа, това вече не беше същият човек. Спокоен и сдържан, той влезе в кухнята, където аз миех проклетите му чинии и хладно ми заяви, че ми дължал извинение. Току-що бях носила въглища и бях омазана със сажди, кичур влажна от пот коса бе паднал на челото ми, а ръцете ми бяха потопени до лакти в помията. Не му обърнах никакво внимание и продължих да плакна чиниите.

— Няма защо да се цупиш, момичето ми.

— По една случайност съм човешко същество. Имам си и име: Миранда. Пък и... хич не съм „ваш’то момиче“!

— О, извинявай!

— Да ме разтърсвате тъй кат’ някоя джанка! И да ме мяткате после! Още ми се върти главата. Сигур ще ми посинеят ръцете, дето сте ме стискали!

— Ако продължаваш да ми държиш същия тон, ще имаш синини и по долната част на гърба.

— Тъй, тъй! Заплашвайте ме! Че нали съм по-дребна и по-слаба от вас! Колко му е да се правите на храбрец, мръсник такъв!

— Банкрофт е прав — доста ти е дължък езикът!

— Не ме е страх от вас, тъй да знаете, Кам Гордън!

— Виж ти! Защо говориш така, нима съм направил нещо лошо?

По устните му пробягваше усмивка.

Обърнах му гръб и отново потопих ръце в легена, откъдето измъкнах една мазна тенджерка и се заех да я търкам яростно. Ала чувствах, че зад гърба ми той ме оглежда замислено. Накрая ми каза:

— Шепърд е много впечатлен от тебе. — Тъй като не отговорих нищо, той продължи: — Каза ми, че си била невероятно убедителна. Трябва да призная, че доста се учудих, като разбрах, че скоро ще забогатея. Никога не съм получавал толкова щедър аванс. Ако не оставиш този парцал и не ме изслушаш, твърдо смятам да те сграбча за грлото и да стискам, докато изплезиш език.

Говореше спокойно, почти любезно, но в гласа му се промъкнаха заплашителни нотки. Захвърлих парцала и се обърнах, впивайки в него гневния си поглед.

— А кой ще върши тогава цялата тая мръсна работа, а?

— Признавам, това е точка за тебе. Може би не трябваше да съм толкова краен. Просто известно време ще те боли вратът, ще се чувстваш замаяна, но ще можеш да си изпълняваш задълженията.

Сините му очи продължаваха да ме следят хладно и равнодушно, тонът му бе все така сух, но по устните му отново пробягна усмивка. Кам Гордън просто се задяваше с мен. Не можех да повярвам. Захванах се да бърша чиниите.

— Шепърд ме поздрави за забележителната ми помощничка.

— Тъй ли?

— Аз, разбира се, доста се учудих. Трябва да ти се извиня, Миранда.

— По дяволите, ако не сте прав!

— Не се превземай. Виждаш, че се опитвам да се държа добре.

— Май не ви е лесничко, а?

— За бога, чуй...

— Давайте, пък после може и да ме нахокате!

— О, жени!

Той се завъртя и изхвъркна от стаята. Усмихнах се, бях доволна от приключилата размяна на реплики. Малко след това той излезе и се прибра доста късно.

През следващите няколко дни, докато аз спокойно си вършех работата, той ту ходеше напред-назад с отнесен вид и празен поглед, ту потъваше в четене на зловеците си научни трудове. От време на време изръмжаваше или си взимаше бележки.

За него аз все едно че не съществувах. Ала на петия ден той внезапно затвори книгата върху коленете си и се отправи към бюрото. Седна зад него и зареди страница след страница с нечетливите си криволици. Разбрах, че новият роман на Родерик Кейн е вече на път.

Четири дни по-късно Гордън излезе рано следобед и аз си приготвих чаша чай. Докато го сърбах, посегнах към купчината изписани листи, взех един-два и ги заразглеждах. Доколкото разбирах, главният герой, някой си Джеймс Бърк, оставен без наследство от злия си чичо, се отдава на порока и става известен престъпник. Много приличаше на Черния Джак Стюарт, ако не се брои това, че Джеймс Бърк беше строен и хубав мъж и жените лудееха по него. Той обаче не се интересуваше от тях, дори бе груб и безцеремонен. Мислеше само как да натрупа състояние и да отмъсти на подлия си чичо и на четиримата си коварни братовчеди.

Чаят ми изстина. Оставих чашата си, държейки в ръка последния изписан лист и внезапно си дадох сметка, че чудесно разчитам всичко. В началото се поизмъчих, но малко по малко криволиците на Гордън бяха започнали да ми говорят нещо. Истинско чудо! Бях очарована от откритието и изгарях от желание да бъда първата, която е прочела този роман още преди да е довършен. Взех чашата си, за да я отнеса в кухнята и... катастрофата се случи. Препънах се в килима, подхлъзнах се и се ударих в масата, разливайки чая. Той бързо заля листите, оцветявайки ги и разтваряйки мастилото по тях. Набързо ги попих с престилката си, за да намаля щетите, а после ги разстлах върху масата. Написаното почти не се четеше.

Какво ли щеше да направи, когато разбере? Дали щеше да ме хвърли от прозореца, или да ми извие врата, или пък да ме задуши с възглавница? Изчезвай, Ранди, спасявай си кожата! Беше изключено да се върна в Сейнт Джайлс, но в голям град като Лондон винаги можеш да се скрия и да подхвана стария си занаят.

Полека-лека се съвзех. Листовете съхнеха, макар че бяха намачкани и изцапани с петна от мастило. Държах ги два по два над огъня и щом изсъхнеха, ги подреждах на купчина. Почистих масата и я разтребих, после седнах на стола на Гордън, поставих пред себе си празен лист и първата страница от ръкописа и натопих перото в мастилницата. Треперех от вълнение.

Съзнанието ми бе като обгърнато в мъгла и светът се губеше в нея. Ала малко по малко тя се разсея и се прокрадна лъч златиста светлина: видях момиченце в розова рокличка и бяла престилка. Русите му къдрици политаха в танц всеки път, щом се обърнеше към красива млада жена, която приличаше на мен. Очите ѝ обаче бяха нежносиви, а не сини и косата ѝ беше по-кестенява от моята. Това беше майка ми. Зърнах отново и слънчевата стая със сини тапети по стените. Трябваше да препиша цели две страници от отворената върху чина ми книга, преди да отида да нахраня любимите си патици. „Не, не, миличка, не е добре. Започни отначало. Всяка буква трябва да е четлива и елегантна. Почеркът на една дама трябва да бъде образец на красота“, настояваше мама. Въздъхнах с раздражение и повторих всичко. Видението отново се стопи в мъглата.

Ръката ми трепереше, докато преписвах първата страница. Перото проскърцваше и пръскаше микроскопични капчици мастило. Стараех се. Ала от колко ли време не бях написала и ред? Стигнах до края на страницата и погледнах: работата ми не беше съвсем отчайваща. Макар и поразкривен от треперенето, почеркът ми беше ясен и дори елегантен. Преписах страницата още веднъж и тя наистина стана образец на красота.

Следобедът беше към края си, а аз още пишех. Подкладох огъня в камината и запалих свещите. Гърбът ме наболяваше, а ръката ми бе започнала да изтръпва. Размърдах си малко пръстите и отново се залових за работа. След известно време се наложи да сложа нови свещи. Гърбът все повече ме наболяваше. Когато часовникът удари десет вечерта, в камината догаряше шепя жарава, а в нощното небе зад прозореца блещукаха няколко звезди. Оставаха ми само няколко страници. Много ми се искаше да хапна нещо или да изпия чаша чай, но не смеех да губя време.

Когато вратата се отвори и Кам влезе, дописвах последните две страници. Обърнах се и го загледах виновно. Красивата му синя връзка бе точно с един тон по-тъмна от очите му. Изглеждаше уморен. Разтреперих се под погледа му и нервите ми не издържаха — сълзите бликнаха от очите ми.

— Може ли да попитам какво правиш?

— Аз... Аз...

Хлипайки, му разказах какво се бе случило. Сълзите ме заслепяваха, казах му, че може да ме убие, ако иска, но ми е все едно; че е станало по случайност, а той е ужасен, студен и зъл човек; че правя всичко по силите си, за да му угодя, а той гледа на мен като на машина, а не като на човешко същество, което има чувства. Тогава Гордън прекоси стаята, вдигна ме от стола и ме прегърна силно, заравяйки главата ми на рамото си.

— Успокой се, успокой се — повтаряше той.

— Не мога!... Не исках... Беше просто...

— Шшшт.

Продължих да хлипам, но постепенно сълзите ми пресъхнаха, потръпнах и се укротих в ръцете му. Все по-силно усещах това стройно мускулесто тяло, до което се бях притиснала толкова плътно, че чак изпитвах болка, а също така дивия му аромат на пот, коприна, кожа и тютюн. Обзе ме непознато чувство и краката ми се подкосиха, но той ме държеше здраво. Вдигнах глава и го погледнах.

— Очите ти са подути — рече мрачно той.

— Ще извинявате.

— Лицето ти е мръсно.

Избърсах се с ръка. Той продължаваше да ме притиска в прегръдките си. Едва си поемах въздух, но не исках да се разделя с това вълшебно чувство, което ме изпълваше със странна сладостна болка. Смътно долавях, че тя извира от това тяло, от тези ръце, от този мирис и от хубавото сурово лице току до моето. Смутих се и сведох поглед. Той също, затова ме пусна и отстъпи крачка назад.

— Не съм чудовище, Миранда.

— Да, да, не сте. Вий сте ужасен, ужасен!

— Наистина ли мислиш, че мога да те убия, задето си заляла с чай ръкописа ми?

— Все щяхте поне да понечите.

— А как се случи?

— Ами... Четях, бях се увлякла и тогава разлях чая. Направо ми причерня. Тогава си рекох — нещо трябва да се направи. Тъй че седнах да преписвам. Остават ми само две страници...

Кам Гордън взе един от готовите листи и му хвърли един поглед. Остана невъзмутим, с лице като маска — слабо, издължено, излъчващо особена красота.

— Ти ли си писала това? — попита той, без да вдига очи от ръкописа.

— Да... Много се старая да е четливо... Знаем, че не е кой знай к'ва прелест, ама поне се разбира.

— Имаш хубав почерк... Сигурно знаеш, че Шепърд е наел специален човек, за да разчита ръкописите ми и да ги преписва четливо за печатницата? Заплатата му се удържа от моите приходи. От днес нататък той вече няма работа.

— К'во ще рече това?

— Ти ще преписваш ръкописите ми.

— Вий как си я представяте тая работа?! Не стига всичко друго, ами да трябва и да преписвам! Хайде де, та това е дяволски много! Бездруго кръст не ми е останал! Ами ръката ми? Пък и човек остава без очи от виране във ваш'те криволици! Не, тая няма да я бъде! Стигат ми проклетите стълби — слез за вода, качи се, слез за въглища, качи се. Стъквам огъня, готвя ви, шетам из къщата, търкам пода и прозорците, кърпя чорапи и лъскам обувки, а пък ако си мислите, че и...

— Ще го правиш — отсече той.

На другия ден следобед се заех и с това. Направих го грижливо, с обич, и преписах всичко, което беше съчинил през деня. Не само почеркът, но и правописът на Гордън беше ужасен. Казах му го и му показах какво съм свършила. Той докачено попита къде съм се учила на правопис. Отвърнах, че това ми идва от само себе си, несъмнено, понеже четях много.

— Следващата ми книга ще я напишеш ти — пророкува той.

— Не толкоз скоро. Първо трябва да му хвана цаката, ама и това ще стане. Почвам да схващам как го правите. Измисляте си героите, представяте ги, после ги пускате да действат и...

— Небеса!

— Не е кой знай к'ва дяволия.

— Никога не съм убивал жена, а само Бог знае дали не ми се е приисквало понякога! Дори много пъти! Ала... Ала... — той ми хвърли убийствен поглед, — това, че ти си още жива, е истинско чудо!

— Пък вий сте дяволски чувствителен! Ама май всички писатели сте такива. Между другото да ви река и това: бъркате за наемите.

Джеймс Бърк не пита собствениците за колко дават къщата си, той сам определя цената. Тъй прави Черния Джак Стюарт.

— Ах, нима? — запита саркастично Гордън. — Предполагам, че лично познавате знаменития Стюарт?

Поклатих глава отрицателно:

— Не сме се срещали очи в очи, ама той ме знае коя съм. Само затуй съм тука.

— Какво значи това?

Поколебах се, усетих, че съм казала твърде много. Ала накрая отстъпих пред питащия му поглед и му разказах какъв ужас съм изживяла при срещата си със Стюарт в деня на екзекуцията, както и за това, което ми бе казала Сали на другия ден в сенките на „Сейнт Джордж“. Наложих се да призная, че не бих се върнала на Холиуел Стрийт, ако Черния Джак не ме издирваше. Гордън сякаш не реагира на това.

— Значи иска да те отвлече?

— Няма съмнение, стига да можеше. Сигурно хората му още ме търсят. Не беше много отдавна.

Гордън не каза нищо, но изглеждаше вбесен.

После съвсем забравих за този разговор. На другия ден, докато се прибирах натоварена с покупки, забелязах, че единият ми чорап се е скъсал, а всекидневната ми рокля доста се е протрила. Гордън се развика, но ми остави две лири в стомничката на камината, така че излязох отново, за да си купя едно-друго от някой okazjiон. След люто пазарене с дъртата сводница в един от тях, събрах покупките си и ги понесох към къщи. Щом ги изперях и изгладех, щяха да станат похубави и от нови.

Имаше доста път до дома и още бях далеч, когато внезапно изпитах чувството, че зад гърба ми става нещо. Усетих, че някой не откъсва очи от мен. Инстинктът, придобит от ранна възраст по улиците на Сейнт Джайлс, ми казваше, че не греша. Забавих крачка и накрая поспрях пред една витрина. Усещането — почти физическо — стана още по-ясно. Обърнах се нехайно, за да видя откъде идва този втрещен поглед. Набързо прескочих няколко матрони, един червендалест благородник, един италианец с маймуна и латерна и петдесетина безобидни минувачи — едни забързани нанякъде, други шляещи се по улицата. Дали не си въобразявах? Продължих да

оглеждам зорко наоколо. Ето там! Висок здравеняк с жакет от черен велур подпираше прекалено безгрижно стената до една месарница. Беше скръстил ръце и обърнал глава така, че виждах само тила му. Беше истински великан и под панталоните му се очертаваха яки мускулести крака. В този миг пред него мина някакъв благородник с костюм от син сатен и напудрена перука. Здравенякът се изправи, залитна и го блъсна. Човекът промърмори някаква ругатня, пооправи перуката и продължи по пътя си, идвайки към мен. Видях как оня измъкна от джоба му голям златен часовник, овесен на солиден ланец и побягна толкова бързо, че не успях да видя лицето му. Трябва да се бе повлякъл подире ми заради пакетите, които носех, но благородникът с часовника му се бе сторил по-подходящ от мен.

Да не мислим повече за това, си казах аз и забързах към Холиуел Стрийт, където намерих Гордън да работи. Трябваше да му направя кафе, да му потърся някаква книга, да стъкна огъня и да изляза да купя нещо за вечеря, тъй като той не смяташе да излиза. После в седем часа седнах да препиша това, което бе написал, а той се зачете в своите книги за различните видове мъчения.

На другия ден заранта изпрах покупките си от предния ден и ги изгладих грижливо. Слънцето заливаше стаята, в двора весело бърбеха махленските баби, а аз гордо оглеждах гардероба си, който вече наброяваше четири рокли, два чифта обувки, копринено наметало с бродерия и също копринен шал. Докато подреждах нещата си в дрешника, изведнъж осъзнах, че съм щастлива, истински щастлива за първи път в живота си или поне откакто се помнех.

В четири следобед Гордън продължаваше да превива гръб над листите, ето защо се заех да сготвя рагу. Сложих говеждото да се задушават заедно с лука в голяма тенджера и се заех най-енергично да беля картофи и моркови. Дали не трябваше да се сложи и малко чесън? Май попрекалих... Сол, пипер, други подправки... Чувствах се обзета от вдъхновение. Негово Благородие щеше да получи прекрасна вечеря, приготвена собственоръчно от мен.

Хвърлих му един поглед — все така дращеше, стискайки зъби. Сигурно тъкмо трепеше някой от братовчедите. На вратата се почука. Гордън не помръдна. Отново се почука, но пак без резултат. Избърсах набързо ръце в един парцал и се втурнах да отворя. Стъписах се, като се озовах лице в лице с внушителна красива дама, по-висока от мен с

половин глава. Под умело накъдрените и изящно подредени гъсти тъмноруси букли, които се виеха и по врата ѝ, се откриваше чувствено лице с поизгубил свежестта си нежен тен. Личеше си, че дамата отдавна не е в първа младост, но изумрудените ѝ очи все още гreeха с дълбок тъмен пламък.

— Вие пък коя сте? — запита надменно тя.

— Мога да ви река, че съм Елеонор Аквитанска, ама не е така. По една случайност съм помощничката на господин Кам Гордън.

Една идеално изписана вежда се повдигна въпросително нагоре. С голямата си алчна, яркочервена уста и изкуствената си бенка на дясната буза дамата определено изглеждаше предизвикателно. От нея се носеше тежкият сладък дъх на виолетки. Корсажът на роклята ѝ от зелен и бежов сатен обвиваше плътно тялото ѝ, като оставяше открити раменете и шията. Носеше дълги ръкавици от зелено кадифе, а обеците и гривната ѝ бяха отрупани с диаманти и изумруди. Несъмнено приближаваше четиридесет, но бе запазила величествената си осанка, въпреки че тялото ѝ видимо се бе поотпуснало, вероятно преуморено от честата употреба.

— Кой е? — извика с раздражение Гордън.

— Отде да знам? — излъгах аз, понеже това не можеше да бъде никой друг, освен самата лейди Ивлин Грийнууд — богата като Крез и лудо влюбена в моя шотландец.

Тя се спусна към него. Сатенената ѝ рокля прошумоля, а накитите ѝ мятаха отблясъци. „Диаманти посред бял ден, каква безвкусица!“, помислих си аз.

— Какво желаете, Ивлин? — попита Гордън без следа от любезност.

— Кам, скъпи, та ти знаеш какво искам! Измина толкова време!

— Бях зает.

Тя се му се усмихна прелъстително и зарови пръсти в косите му. Щеше ми се да видя какво ще последва, но Гордън ми метна такъв убийствен поглед, че се оттеглих набързо в кухнята, оставяйки вратата полуотворена, за да мога поне да чувам. Той ѝ прошепна нещо и тя избухна в смях.

— Кам, искам да напуснеш това мрачно място. Зная, че си писател, сиреч особняк. Затова и те обожавам, скъпи! Но е абсурдно да живееш така. И този отблъскващ двор, пълен с лаещи кучета и

хлапетии, които ти говорят какво ли не! Наложил се да се провирам през въжета с простряно пране. Пък и тази стълба!

— Никой не е искал от теб да се подлагаш на подобни неудобства, Ивлин.

— Не ставай лош, скъпи Кам! Какво толкова? Казах ти и ти повтарям, че ще се радвам да ти осигуря прилична ергенска квартира.

— А аз ти казах и ти повтарям, че не съм държанец.

— Ти наистина се държиш неразумно! Отказваш да ти правя подаръци, отказваш да ти предложи жилище. Ах, как можах да се влюбя в толкова принципен човек! Каква досада! Ужасно ми липсваше — добави тя с приглушен и сладен глас.

— Повярвай ми, нямам време за това, Ивлин. Започнах нова книга. Трябва непременно да я довърша до два месеца.

— Пфу! Ти наистина работиш твърде много, скъпи. Имаш нужда от малко развлечения.

През полуотворената врата виждах Гордън, който още седеше зад бюрото си, но се бе обърнал към дамата и я пронизваше с поглед. Беше бесен. Тя изглеждаше очарована от това и смеейки се, прокара пръст по бузата и устните му, като промърка:

— Желая те, скъпи.

— И съвсем не го криеш.

— Зная, че ти също ме желаеш.

Той се изправи толкова рязко, че столът му се прекатури, сграбчи я за ръката и я повлече към спалнята. Блъсна вратата, отвори я и бутна жената вътре. Тя нададе вик — както от ужас, така и от радостно изумление.

— Добре тогава! Ще получиш това, за което си дошла, но искам веднага след това да се омиташ!

— Колко си властен, Кам!

Бутнах още малко вратата, за да чувам и чух. Леглото танцуваше из стаята, така да се каже, лейди Ивлин пискаше като задавена котка, после се вдигна още по-голям шум, последван от трясък — явно леглото се бе продънило и дюшекът се бе озовал на пода. Рекох си, че шотландецът явно е огън и пламък.

Настъпи тишина, последвана от дълга въздишка. Притворих вратата. След няколко минути видях лейди Ивлин да излиза от спалнята раздърпана и рошава, но грейнала в доволна усмивка. Тя се

обърна и целуна за последно енергичния си любовник, после пооправи дрехите си и, пърхаща и блестяща от скъпоценности си, тръгна, оставяйки след себе си лъх на парфюм.

Да, тя наистина беше елегантна, но с морал на разгонена улична котка. Чудесно можеше да се нареди сред момичетата на Моли.

Погледнах надолу към кофата, в която плуваха обелките от картофите и остърганата кора на морковите. „Стига, Ранди, дори не си го помисляй!“, казах си аз. Ала въпреки това понесох кофата по стълбите и щом стигнах до прозореца над входната врата, се спрях. Наведох се през него и погледнах. Още я нямаше. Нищо чудно, сигурно ѝ се подгъваха краката след цялата тази акробатика. Щом се появи, лиснах кофата. Жалко, че не беше пълна с помия!

Този неочакван порой я накара да нададе такъв вик, че сигурно са я чули чак в Хампстед. Тя побягна, крещейки, с вдигнати нагоре ръце. Би трябвало да се срамувам. Вместо това не можех да си намеря място от радост.

Кам Гордън се върна към работата си едва след час. Попържвайки като бесен, той положи доста усилия, за да приведе в ред стаята си. Чувах го как сипе порой от ругатни. Щом излезе, ми хвърли мрачен поглед, който трябваше да пресече у мен всяко желание да обсъждам случилото се. С най-невинно изражение го запитах любезно дали е готов да вечеря. Той помисли малко, но тъй като не откри нищо обидно във въпроса ми, кимна с глава.

— Доста сте изгладнял — подхвърлих аз и се оттеглих в кухнята.

Рагуто ми се оказа истинска катастрофа. Гордън го вкуси и нададе такъв вой, че стъклата потрепериха. Взех си една лъжица от ястието и бях принудена да призная, че чисто и просто съм го пресолила. След като се наруга на воля, Гордън ме прати да купя нещо прилично за ядене и ми заръча да не се бавя. Втурнах се весело навън.

Дворът беше празен и тъмен, вече се смрачаваше. Пред входната врата бе спряла някаква карета, конете ѝ потропваха нетърпеливо. Кочияшът, увит до уши в наметалото си, държеше поводите и изглеждаше готов да потегли начаса. Сигурно чакаше някого. Излязох, промъквайки се край каретата. В този миг чух стъпки зад себе си. Обърнах се. Един висок и едър рус мъж в тесен велурен жакет бе изникнал от сенките край вратата и се насочваше към мен. Сърцето ми спря. Вцепених се от ужас.

— Нима... Нима сте ме проследили? — промълвих аз.

Той се ухили и кимна с глава.

— Разбрах, че ме забеляза. За да те объркам, свих часовника на оня мухльо. Номерът мина. После беше нищо работа да те проследя дотук.

— Вий... Вий сте...

— Да. Черния Джак те чака, Ранди. Доста се попроточи работата.

Преди да успея да побягна или да извикам, вратичката се отвори зад мен и някаква тъмна и воняща тъкан ме омота. Някой ме вдигна и ме вмъкна в каретата. Опитах се да се браня, но две яки ръце ме държаха здраво и се разнесе подигравателен мъжки смях. Пружините на каретата изскърцаха, когато се качи и вторият тип. Вратичката се затръшна. Изплющя камшик и колата потегли бързо.

Трябва да съм изпаднала в безсъзнание, или поне в полусъзнание, след като диво се борих да махна от себе си този смрадлив парцал, в който ме бяха омотали, и да си поема въздух. Смътно дочух нечий груб глас да казва:

— Дай да я измъкнем от тоя чувал, Матлок. Ще вземе да се задуши, а не бива. Хич няма да му хареса, ако му занесем труп.

Изправиха ме и макар и замаяна, усетих по лицето си грапавата тъкан на чувала. Чувал, двама мъже, карета. Бяха ме отвлекли. Щом успях да си поема въздух, се заех отново да се отбранявам с всички сили. Мъжът, който ме държеше през кръста, залепи лапата си на лицето ми, премазвайки устните ми и брадичката.

— Същинска дива котка, какво ще кажеш?

— Такава си е, дива. Колко съм слушал за нея!

— Ама аз такива ги обичам, малко дивички. Поне е весело. Мекушавите хич не са ми по вкуса.

Блъснах го, сригах го по пищялите и като се присегнах назад, го сграбчих за гривата и дръпнах с все сила. Твърдата му брада се заби в рамото ми, с едната си ръка ме стискаше през кръста, сякаш искаше да го прекъсне, а с другата, притисната към устата ми, теглеше главата ми назад. Уплаших се, че ще ми строши врата. Разбрах, че трябваше по-скоро да напрегна ума, а не мишците си, така или иначе той беше по-силен от мен. Отпуснах се върху него.

Той бавно свали ръка от устата ми, готов веднага да ме стисне отново, ако се опитам да викам. Колата трополеше шумно по паважа, конете препускаха в галоп и чаткането на копитата им се сливаше с останалия шум в накъсан грохот. Русият грубиян седеше срещу мен с ръце на коленете. Доколкото видях, другият беше червенокос, със зли очички. Носът му беше чупен най-малко два пъти. Обзет от похот, той се опита да ме насили, обещавайки на другия, който се казваше Примет, че после щял да дойде и неговият ред. Той обаче му напомни, че Черния Джак държал да бъде пръв и че щял да им пререже гърлата, ако го изпреварят.

Докато траеше този разговор, колкото и да се страхувах, си обещах поне да им изтръгна очите, преди да ме насилят или убият. После, като видях колко се мразят, се посъвзех. Реших отново да ги предизвикам, но те реагираха толкова грубо, че се уплаших. Все пак се осмелих да ги запитам как са ме открили. Естествено, Черния Джак имаше достатъчно познати сред корумпираните магистрати на Боу Стрийт и бе научил, че са ме предали под опеката на Гордън. Така че се бе заел да постигне своето: нова курва, най-напред за себе си, а после за луксозния бардак, който отваряше.

И дума не можеше да става да се измъкна от колата по пътя, но може би трябваше да опитам на влизане в къщата. Какво ли правеше проклетият шотландец, моят ужасен и хубав чешит, с когото бях започнала да свиквам, дори да обиквам, колкото и странно да беше... Не, даже Черния Джак и бандата му от убийци нямаше да успее да ме откъсне от него!

Смело отпъдих паниката от душата си и спокойно зачаках, седнала между двамата си похитители. Единият още беснееше, а другият ме гледеше с дебнещ поглед. Някакъв мирис достигна до ноздрите ми и аз тутакси го разпознах: беше миризмата на Сейнт Джайлс, вонята на зверско леговище.

Щом отминахме „Сейнт Джеймс“, навлязохме из криволичещите мрачни улички, осяяни с бордеи, пушални на опиум, евтини странноприемници, кръчми и мръсни дупки, които ми се струваха още по-отблъскващи сега, когато бях видяла и по-добро. Ала така или иначе, бях отраснала в този свят, бях негов плод. Опитах се да запомня откъде минаваме, за да се върна по-късно при своя шотландец.

Гримет обяви, че скоро ще стигнем. Каза, че той — явно имаше предвид Черния Джак, страховития им шеф — ми бил приготвил стаята, но може би, щом ме насилел първи, щял да им позволи и на тях да ми погостуват на свой ред. Матлок му кресна грубо, размениха се обиди. Ако не беше Гримет, той без съмнение щеше да ми се нахвърли диво още сега.

С всички сили се борех с ужаса и паниката. Навлязахме все по-навътре в Сейнт Джайлс и стигнахме до най-зловещата му и опасна част. Разпознах Уормууд Али, тясна пресечка, в която каретата едва се промъкна, преди да спре пред две полуразрушени колони с желязна

решетка помежду им. Кочияшът каза някаква парола и решетката се отмести.

Щом колата спря с грохот в малкия павиран двор, Матлок се надигна тежко и скочи, а Гримет ме сграбчи грубо, за да ме измъкне навън. После колата си тръгна, а железната порта се затвори след нея. Вече беше тъмно, но на лунната светлина, която се процеждаше между клоните на големите дървета наоколо, видях триетажна къща, истинска крепост, обградена от зид, висок поне три метра. Единственият път за навън беше портата, но тя беше здраво заключена. Ала чувствах в себе си сили да прескоча и два пъти по-висок зид, ако се наложеше.

Гримет ме сграбчи под мишницата и ме повлече по три очукани мраморни стъпала, после ме вкара в някакво огромно преддверие със сивкав паркет и избелели и окъсани сини тапети. Виждаха се няколко огромни, но също така празни зали, както и извито стълбище, чийто протъркан виолетов килим напомняше за отминал разкош. Краят му се губеше в сенките. Някакъв зализан тип със смолисточерна коса изникна от другото стълбище, което водеше към избата. Носеше поднос. Погледна ме, сякаш бях парче месо.

— Значи, доведохте я. Някакви проблеми? — попита хладно той.

— Мина като по мед и масло. По-лесно отвлечане не сме имали. Обаче си имах ядове с Матлок. Искаше да ѝ скочи, преди Черния Джак да ѝ се е насладил.

Тъмнокосият погледна към Матлок, остави подноса на земята и кимна към избата:

— Русокосата дебелана долу е все така неговорчива. Ще трябва да я подържим гладна няколко дни, това ще я поукроти.

— А оная горе?

— О, тя вече мърка като сита котка. Минах оттам — бързо схваща. Като я изкъпем и облечем, ще ги привлича като магнит. Готова е.

От разговора на тези типове научих, че в къщата има пет момичета, които Черния Джак и неговите хора се опитваха да „дресират“ за новия им занаят. Гримет, Матлок и Хоган, тъмнокосият, бяха единствените дежурни за тази нощ, но скоро щеше да дойде и Черния Джак с още двама от хората си. Ставаха шест, седем с пазача на портата. Нямаше да е лесно да се измъкна.

— Кога казваш, че щели да наминат? — попита Матлок.

— Не знам, той не ми дава подробни обяснения, глупако. Просто каза, че тази нощ ще наmine.

Матлок искаше на всяка цена да пийне джин. Излезе да потърси, а останалите замърмориха, че нищо добро не го чака. Хоган рече, че ще ме заведе в стаята ми, а после щели да хапнат с Гримет.

Ръката ме болеше там, където ме бе стиснал Гримет, но честно казано, беше достатъчно да видиш безстрастното лице, стиснатите устни и бледият стоманен поглед на Хоган, за да запристъпяш на пръсти. Очевидно той беше дясната ръка на Черния Джак.

Качихме се до втория етаж, който беше също толкова пуст, колкото и първият. Хоган ми направи знак да продължа към третия. Външно запазвах спокойствие, но вътрешно треперех, като си представях ужасната участ, която ме очакваше. Ала си казвах: „Други момичета може и да си позволяват да се размекват, но не и ти!“.

Стаята, в която ме вкара Хоган, ме изненада: беше голяма и учудващо добре обзаведена. Имаше килим на цветя в бордо и сиво, завеси също в тъмночервено и яркосиньо кресло пред камината, в която пламтеше огън. Синя беше и кувертюрата на голямото медно легло. На една ниска масичка беше поставена сребърна кофа за лед с бутилка вино, а до нея имаше две чаши от фин кристал.

Хоган кимна с глава към една отворена врата и ми проговори за първи път:

— Там има баня. Едно от момичетата ти стопли вода, преди малко я донесох. Изкъпи се. И то както трябва, нали? Там има четка, гребен, всякакви мазила и всичко необходимо за разкрасяване. Има и рокля, облечи я. След час ще мина да проверя какво си направила. Искам да си свършила дотогава. Не зная точно кога ще дойде Черния Джак, но трябва да си готова.

Всяка от думите му криеше заплаха и бе произнесена ясно и студено. Не исках да си призная, но този човек ме плашеше до смърт. Той ме прониза за миг с твърдия си поглед, след това излезе и заключи вратата. Щом стъпките му заглъхнаха, отидох и я огледах. Беше от масивен дъб, с ключалка от стомана. Наведох се и установих, че е взел ключа със себе си. Поне двадесетина минути ровичках в ключалката с фиба — само буре с барут можеше да помогне тук. И разбира се, железни пръчки на прозорците. Този затвор беше по-страшен дори от

оня в подземията на полицейския участък. „И тъй, моя малка Ранди, казах си аз, хич и не помисляй пак да се разтреперваш и да се паникьосваш, ами почвай да мислиш. Мисли, трябва да протакаш и да чакаш удобния миг, а той все ще дойде.“

Така че се приготвих, както ми бе наредил Хоган. Изтърках се хубаво. Сапунът беше мек и пенлив и ухаеше леко на виолетки; трябва да беше френски. Щом се изкъпах и подсуших, облякох долната риза от тънка черна дантела и бухнала фуста с волани. Върху червената брокатена рокля бяха извезани дребни цветчета. Погледнах се в огледалото — с разголени рамене, с бухнали ръкави до лактите и с деколте, което слизаше до средата на гърдата. Помислих си, че момичетата на Моли никога не бяха виждали нещо толкова красиво. Всичко ми беше по мярка, дори червените чехлички, само талията малко ме стягаше. Енергично разресах косите си и те оформиха лъскави меки къдрици. Напълно приличах на лъскава курва. Що се отнася до грима, за разлика от лейди Йвлин, аз съвсем не се нуждаех от него, за да привлека вниманието на мъжете.

Върнах се в стаята и след двадесетина минути търпението ми взе да се изчерпва. Ето защо реших да си потърся някакво оръжие, нещо, с което можех да хлопна някого по главата. Огледах се наоколо: нямаше нито вази, нито дебели книги, нито лопатка и маша пред камината. Какво тогава? Отидох до масичката и извадих бутилката с вино от звънтящите кубчета лед. Беше френско и сигурно струваше цяло състояние. Хванах бутилката здраво за гърлото и я вдигнах като боздуган. Както беше пълна, тя тежеше доста и спокойно можеше да разбие нечий череп.

Почувствах се много по-добре. Не бяха толкова хитри, за колкото се мислеха. С това можех да просна Хоган и да се измъкна от къщата, без да ме усетят. Трябва да имаше и заден вход със стълбище за прислугата — в големите къщи обикновено беше така. Тогава оставаше само да се прехвърля през оня дяволски зид...

Измина цяла вечност, преди най-последно да чуя приближаващи се стъпки. „Недей да нервничиш, Ранди. Изненадата е за него, нали очаква да намери беззащитна жена.“ Скрих сред полите си от червен брокат бутилката, която стисках в ръка, и поех дълбоко дъх, докато слушах как някой превърта несръчно ключа в ключалката. После вратата се отвори колебливо. Не беше Хоган, беше Матлок. Съдейки по

отровния му дъх и по блясъка в похотливия му поглед, трябва да бе намерил джин. Изгледах го спокойно и студено.

— Сега двамата с теб малко ще се повеселим, мръснице!

— Така ли?

Той се нахили и тръгна към мен. Вдигнах бутилката колкото можех по-високо и го ударих силно отстрани по главата. Той ме изгледа слисано, подбели очи и глухо се строполи на пода с разперени крака и ръце. Бутилката дори не се бе счупила. Прекрачих тялото му и се спуснах към стълбите, шумолейки с разветите си поли.

Едва не се сблъсках с Хоган и се спрях стъписана. Той ме погледна как измъквам бутилката и без да промени изражението си, ме улови за китката и грубо я изви. Изпуснах бутилката и тя се затъркала от стъпало на стъпало, без дори да се счупи. Опитах се да ударя Хоган с юмрук в лицето, но той ме отблъсна и успях само леко да го одраскам. Опитът ми да го сръгам с коляно в слабините също се провали, но поне можах да го ритна силно в пресеца. Тогава той така ме блъсна към стената, че главата ми се хлопна в ламперията и видях хиляди звездици, преди да се свлека на килима и да потъна в несвяст.

Съвземах се, стенийки, и малко по малко тъмнината пред очите ми се разсейваше. Видях, че лежа на леглото в стаята, а под главата ми бе подпъхната сатенена възглавничка. Надигнах се, но усетих ужасна болка в главата, особено на тила. Премигнах. Когато отново фокусирах погледа си, видях, че бяха изнесли тялото на Матлок. Надявах се, че съм го убила, този гаден мръсник. Вратата беше заключена, огънят в камината и свещите бяха загаснали. Явно съм била в несвяст поне два часа. Макар че коленете ми още се подгъваха, примъкнах се към прозореца. Тънкият лунен сърп едва-едва пръскаше светлина над дълбоките сенки. Борех се с непреодолимото желание да се свия на кълбо в някой ъгъл и хубаво да се наплача. Но да ги нямаме такива, херцогиньо Ранди!

Минутите се нижеха бавно. Накрая отдолу се разнесе такъв шум, сякаш се местеха мебели, но, разбира се, и дума не можеше да става за това. По стълбите отекнаха забързани стъпки. Мръсник, сигурно вече не можеше да се сдържа! Почти машинално сграбчих кофата за лед, изпразних я и я вдигнах високо, готова за удар. Този кучи син искаше да ме насили, но първо щеше да му се наложи да се бие; можеше дори да ме убие, освен ако аз не го изпреварех. Гневът прогони и

последните следи от страх и се превърнах в същинска дива котка. Бях точно толкова опасна и кръвожадна, колкото заслужаваше Черния Джак.

На вратата се почука два пъти. Какво си мислеше той? Че ще ида да му отворя? Можеше поне да вземе ключа! Размахах ядосано кофата в ръка. Под бесните му ритници вратата взе да се огъва и накрая, блъсната крайно напористо с рамо, поддаде и се отвори. Метнах кофата. Кам Гордън се наведе и тя се удари толкова силно в рамката на вратата, че се разлетяха трески.

— Господи! — извика той.

— Кам!

Полетях към него, хвърлих се право в ръцете му, които се заключиха около мен, стисвайки ме толкова здраво, че едва не ме премазаха. Зарових глава на рамото му и се разридах неудържимо, а той все повече ме притискаше в прегръдките си. Едва си поемах дъх. Купища въпроси изникваха в ума ми, но само едно беше важно: той бе дошъл! Беше ме намерил и ме притискаше до сърцето си. Нищо друго нямаше значение.

Отдолу долетя тропот, чуха се викове. Кам Гордън ме хвана за раменете и ме отдръпна от себе си:

— Имам чувството, че Банкрофт има нужда от помощ. Мислех, че се е справил с всичките.

— И той ли е тук?

— По-късно ще говорим! — прекъсна ме рязко Кам и като обгърна с ръка раменете ми, ме повлече към стълбите.

Едва бяхме заслизали, когато нададох вик: насреща ни идваше Черния Джак Стюарт. Беше облечен като предишния път, а върху пепелявото му лице се открояваха черната превръзка върху едното око и тъмният блясък на другото. Тънките му устни бяха извити в зловеща усмивка. В ръката си имаше нож и го бе стиснал така здраво, че кокалчетата му бяха побелели. Кам ме бутна зад себе си и остана напълно спокоен, положил едната си ръка върху перилата, а другата небрежно отпусната до тялото.

— Това... Това е той, Черния Джак.

— Млъкни, Миранда!

— Кам, Кам, пазете се, той е убиец!

Черния Джак продължи да се качва бавно, свил устни в присъщата си зловеща усмивка и с бляскащото острие в ръка. Спря на десетина стъпала под нас.

— Не зная кой сте — каза той дрезгаво, — но сега ще умрете. Тази жена е моя.

— Напротив, по една случайност тя е моя собственост.

Гордън говореше с напълно уверен, почти заповеден тон. Човек би си помислил, че бърби за времето. Размахвайки ножа и със злорад пламък в окото, Черния Джак изкачи още едно стъпало, после отново спря и видях как високото му мършаво тяло се сви, готово да се хвърли в атака. Гордън не помръдна. Остана напълно неподвижен, изправен над него. Отдолу отново се чу шум от бой, последван от ругатня. Гърлото ми бе пресъхнало, чувах как сърцето ми се блъска в гърдите. Черния Джак извика и се хвърли напред.

Гордън отметна сакото си, извади от колана си пистолет, прицели се и стреля. Чу се оглушителен гръм и се разнесе облак дим. Върху челото на Черния Джак, точно между очите, се появи голямо червено петно. Той се отпусна, завъртя се, облегна се върху перилата, праметна се през тях и размаха крака в празното пространство, преди да се стовари тежко долу. Кам Гордън духна в цевта на пистолета си и отново го пъхна в пояса си, после обърна към мен спокойните си сини очи.

— Добре ли си?

Кимнах с глава. Той ми нареди да го последвам и продължихме надолу. Изглежда там битката беше в разгара си. Някакъв тежък предмет се разби в една стена; нещо падна с трясък на пода. На втория етаж се търкаляше нечий труп. Беше Хоган, главата му бе извита под странен ъгъл, явно вратът му бе счупен. От устата му се стичаше струйка кръв, а очите му бяха изскочили от орбитите.

— Вие... Вие ли го убихте?

— И то с удоволствие — отвърна Гордън.

Потръпнах и продължих след него. В преддверието Банкрофт храбро се биеше с двама от хората на Черния Джак, които никога не бях виждала. С блеснал поглед и паднала на челото коса, той изглежда добре се забавляваше и като на шега запрати единия мъж на пода и настъпи с ботуш гърлото му. Другият получи силен юмрук в корема, после още един и Банкрофт го сграбчи за врата. Оня на пода се

бунтуваше, гъргорейки дрезгаво, ето защо той натисна с все сила с крака си. Нещо изпука и мъжът се укроти. Все така държейки другия за врата, Банкрофт го засили с главата напред към отсрещната стена. Когато го пусна, мъжът се свлече като парцал.

— Свърши ли? — попита Гордън.

— Благодаря ти за помощта, приятелю.

— Та ти се справяше толкова добре и сам!

Банкрофт отметна назад златистите си къдрици и ни огледа с блеснал поглед, зачервено лице и весела усмивка на уста. Напомняше ми на запъхтяно палаво кученце.

— Това ли бяха всички? — попита Гордън.

— Един тип с превръзка на окото се домъкна с тези двамата, след като ти се качи.

— Той вече няма да ни се пречка.

Банкрофт пооправи яркозелената си копринена вратовръзка и нехайно изгупа пращинка от ревера на канеленото си сако.

— Отдавна не съм имал толкова вълнуващо преживяване. Гордън, трябва да го правим по-често!

— Има... Имаше още двама — обадох се аз разтреперана.

— Единият — як негодяй — лежи в съседната стая с пукнат череп. И той си мина по реда. Мисля, че още диша... Другият е навън, прави компания на пазача... Ами... Мисля, че си почиват спокойно.

— Мъртви ли са? — попитах аз.

— Пазачът не е. Просто го метнах сред клоните. За оня, с който си поприказва Гордън, не бих могъл да кажа. Знам само, че ръката му е счупена и че гласът му беше много особен, когато обясни на Кам в коя стая сте... Уби ли го, Кам?

— Боя се, че да.

— Е, жалко.

Прекарах ръка по челото си, готова да припадна отново, и казах:

— Държаха затворени още пет момичета... Трябва да ги освободим.

— Мисля, че това ще ми свърши работа — рече Банкрофт, като измъкна от джоба си връзка ключове. — Даде ми ги пазачът.

— Можеше да ми кажеш — каза сухо Гордън. — Премазах си рамото на онази врата.

— Нямахме кога, приятелю. Ти пусна оня, русия, и се втурна като луд в къщата. А в следващия момент пристигна каретата с другите трима.

Той ме попита дали зная къде са момичетата и аз му казах всичко, което можах.

Кам Гордън ме наметна с палтото си и ме изведе, като ме подкрепяше. Облегнах глава на рамото му и затворих очи. По страните ми потекоха сълзи.

— Всичко свърши, Миранда.

— Вие... Вие дойдохте... — промълвих аз.

— Ха, но разбира се — когато ми откраднат нещо, аз отивам да си го потърся.

— Как разбрахте, че...

— Едно момче, което живее срещу входа, видяло всичко и след известно време се решило да каже на майка си. Тя веднага дотича при мен. Досетих се, че са били хората на Черния Джак. Банкрофт пък тъкмо идваше да ми предложи да се поразходим. Добра разходка беше, няма що!

— Как... Как разбрахте къде да ме търсите?

— Минахме през Сейнт Джайлс и се осведомихме. Наложих ни се да действваме доста убедително!

Кам Гордън ме притисна още по-силно към себе си. Това здраво мъжествено тяло ми беше като опора и щом се облегнах на него, ме обзе чувство за сигурност и доверие. Топлината и мирисът му ме обгърнаха и ме изпълниха цяла. Беше рискувал живота си заради мен, беше убивал... Значи... Значи бях за него нещо повече от обикновена слугиня! Дори ако този проклет глупак не искаше да си признае!

— Така поне се разреши един въпрос — каза той, след като дълго мълча.

— Какъв?

— Как да завърша романа си. Чудех се. Сега вече зная: шефът на вражеската банда отвлича Анджелика и я затваря в една къща като тази тук. Тогава Бърк отива и я освобождава.

Романът му! Значи през цялото време, докато ме е прегръщал под лунната светлина, е мислил само за дяволската си книга! Нищо не бе научил от това, което стана! Поисках да се отдръпна, но ми се стори, че го чух да се смее тихичко.

- Сега вече ще се наложи да работиш два пъти повече.
- Виж ти!
- Е, да, мисля, че съм в правото си да очаквам по-голямо усърдие от твоя страна, нали?
- Върви по дяволите, Кам Гордън! — промълвих аз.

Вече се зазоряваше, когато колата ни остави на Холиуел Стрийт. Толкова бях капнала, че с мъка държах отворени очите си. Ето защо при вида на стъпалата, които трябваше да изкача, без да имам и капчица сили, простенах и разтърсих глава отрицателно. Гордън въздъхна мъченически и ме понесе на ръце към жилището ни. Без да кажа дума, се сгуших в него, сложих глава на рамото му и заспах, преди да е стигнал до първия етаж.

Когато отворих очи, лежах на леглото в стаичката си. Все още бях облечена в роклята от червен бродат. Отвън небето бе потънало в мрачно зарево. Значи, не беше изгрев, а залез. Буквално умирах от глад. А също и от студ, тъй като Гордън чисто и просто ме бе хвърлил върху леглото, без да се погрижи да ме завие.

Намерих го вече седнал зад бюрото си. Перото му хвърчеше по наполовина изписания с драскулки лист. Не ме забеляза, въпреки че се блъснах в купчина книги, оставени на пода, и ги разпилях. В стаята цареше невъобразим хаос: разпръснати листи, отворени книги, дрехи, метнати на облегалката на един стол, както и поднос с остатъци от храна, оставен на пода до дивана. Зърнах хляб, сирене, колбас и половинка печено пиле. Седнах и загризах. Сигурно му бяха одрали кожата, щом е пазарувал сам. Както повечето мъже, той си нямаше представа от такива покупки.

Внезапно Гордън избухна в проклетия и скъса страницата, която бе написал. Взе празен лист и перото му отново заскърца. Въздъхнах и довърших вечерята си. После отидох в кухнята и се заех да правя кафе. Гордън и там бе успял за нула време да обърне всичко наопаки. Щом миризмата на кафе стигна до него, той изръмжа:

— Искам една чашка!

Отнесох две пълни чаши подсладено кафе и засърбах моята пред камината, с гръб към огъня. Той продължаваше да пише, като от време на време надникваше за справка в една отворена книга пред себе си. Върху черните си панталони и тънката си бяла риза беше навлякъл халат от тъмносин сатен, който някога е бил великолепен, но сега се бе

протъркал тук-там. Благодарение на разговора, който бях подслушала от стаята си, вече знаех къде са отишли солидните суми от продажбата на книгите му: за издръжка на близките му и за подпомагане на шотландските заговорници. Беше си оставил само колкото да не умре от глад.

— Как се пише „наследство“? — изведнъж се обади той.

— Н-а-с-л-е-д-с-т-в-о, а „коте“ се пише к-о-т-е.

— Без подигравки, моля!

Изпих още една чаша кафе и се захех да пооправя стаята. С бледо, изопнато лице — питах се дали изобщо беше мигнал — и поглед, вперен в някакъв въображаем свят, Гордън продължаваше да пише, като само затвори книгата, в която поглеждаше, и я хвърли върху дивана. Ядосано я поставих на мястото ѝ. От време на време ставаше и се разхождаше из стаята, без да ме вижда. Свих рамене и се оттеглих в кухнята, където се залових за работа.

— Проклятие! — викна той.

Втурнах се да видя какво е станало: беше счупил последното си паче перо и ми нареди незабавно да ида да купя. В осем часа обаче вече нямаше откъде. Тогава той побесня и ме обвини, че не съм се грижела за тези неща, с които той нямал време да се занимава. Не му останах длъжна и той съвсем се разгорещи, когато изведнъж най-спокойно му съобщих, че има още едно перо в стаята ми.

— Защо, по дяволите, не казахте по-рано? — изрева той.

— Ами кой да ме остави да река! Пък ако искате да знаете, май трябваше хич да не ви обаждам!

— Кълна се в Бога, някой ден няма да успея да се сдържа, Миранда, и ще те убия.

— Тъй, тъй. Само че преди това аз ще ви извадя очите.

— За бога, веднага ми донеси перото!

Оплезих му се и докато той свиваше ядно юмруци с убийствен пламък в очите, се измъкнах набързо. Въпреки всичките си крясъци и заплахи, този негодник беше като малко дете. Усмихнах се вътрешно, представяйки си с каква наслада бих отмахнала кичура копринени коси от челото му.

Гордън изтръгна перото от ръцете ми и го заби в мастилницата, след което отново потъна в работа.

Отидох в спалнята му. Парфюмът на лейди Ивлин още витаеше във въздуха, ето защо отворих широко прозореца и проветрих. Гордън поне се бе постарал да оправи леглото. Ядно дръпнах чаршафите, за да застеля нови, като си припомних непристойните звуци и ухиленото лице на дамата. Щом премахнах всички следи от присъствието ѝ, стаята ми се стори по-поносима.

Върнах се във всекидневната, грабнах някаква книга и седнах на дивана да почета. „Немска военна тактика“. Уф, каква скука! Трябваше да взема пари от стомничката и да си купя същите томове на Шекспир като онези, които оставих в мазето за въглища.

Озърнах се наоколо и се насладих на гледката: на огъня, който пращеше весело, на излъсканите до блясък старинни мебели, на леко пожълтелите рисунки с пастел по стените. А също така и на Гордън, на смръщения му профил, на добре очертаните му устни, изопнати от напрегнатото внимание, на смолисточерния кичур върху челото му. Той спря да пише, въздъхна и препрочете последните редове. Сигурно беше дяволски интересно да създадеш цял един свят върху хартия, да се потопиш до забрава в него и да накараш героите да правят каквото им наредиш.

Защо ли не се заловях и аз да пиша някой ден? Наблюдавайки моя шотландец и преписвайки книгите му, всъщност малко по малко усвоявах занаята. Разбира се, човек просто трябваше да го бива за това, иначе нищо не можеше да се направи, но ми се струваше, че най-важното бе да можеш работиш неуморно и да не се предаваш, когато думите не идват, а героите отказват да оживеят. В такъв момент Гордън беснееше, крещеше и скърцаше със зъби, унищожаваше купища листи, но в крайна сметка не се отказваше и нещата отново потръгваха.

Беше минало полунощ, когато той остави перото и стана. Огледа се удивено наоколо, сякаш бе изненадан, че се намира в своето жилище в Лондон. Както и от това, че ме вижда, кротко седнала на дивана. Протегна се и се приближи до огъня. Явно беше в чудесно настроение.

— Значи прословутата сцена е готова?

— Да, довърших цялата глава.

— Нима... Нима сте работили през целия ден? Изобщо ли не поспахте?

— Само няколко часа сутринта. Събудиха ме, имах доста неприятно посещение. Тя беше крайно възмутена.

— Тя ли?

— Хубавата лейди Ивлин. Изглежда някой я е полял доста обилно с вода, когато е излизала оттук. Косата ѝ, роклята ѝ — всичко било в плачевно състояние. Роклята била безвъзвратно загубена, а струвала цяло състояние.

— Какъв ужас! Та кой ще стори такво нещо?

— И аз това се питам! Тя твърди, че във водата плували обелки от картофи и моркови. Може и да се лъжа, но ми се стори, че зърнах точно картофи и моркови в онова ужасно рагу, с което опита да ме отровиш.

— Да, май имаше такова нещо.

— И се питам къде ли изчезнаха обелките.

— И аз се питам.

По устните му пробягна усмивка. Съвсем не изглеждаше ядосан.

— И... какво рекохте на хубавата лейди Ивлин?

— Че щом упорства да посещава подобни съмнителни квартали, ще трябва да се примири с последствията. Тя обаче не оцени съвета ми по достойнство и в отговор получих няколко доста солени епитета.

— Аха.

— Никога не съм предполагал, че знае подобни думи.

— Аз пък хич не се изненадвам.

— Беше безкрайно ядосана. Обвини ме, че аз съм лиснал водата върху нея и ме нарече негодник, безсърдечно животно, чудовищен звяр и на всичко отгоре — подъл кучи син. Аз, разбира се, също не ѝ останах длъжен и накрая я изхвърлих оттук.

— Екстра!

— Защо направи това, Миранда?

— О, просто тъй ми се прищя. Ама страшно ми се прищя. Тя толкоз се правеше на важна, като че ви е господарка, пък се държеше... Държеше се като разгонена кучка. Такава като нея може направо да погуби човека!

— Боя се, че е погубила вече неколцина.

— Не... Не сте ли ядосан?

— Напротив, много съм ви благодарен. Вече ми беше дошло до гуша от лейди Ивлин.

— Ако ви е било толкоз досадно, защо не сте й дали пътя досега?

— Плътта е слаба, Миранда, един мъж има нужда от някои неща, а лейди Ивлин искаше само това и нищо друго.

— Ясно. А к'во ще правите сега без нея?

— Май ще трябва да й потърся заместничка — каза той и ме изгледа продължително. Силно се смутих — в погледа му имаше нещо непознато за мен.

Гордън отиде до едно шкафче с очукана политура и измъкна оттам бутилка вино. Наля си една чаша и го засърба, като ме гледаше замислено. Изведнъж се почувствах нервна, не ме свърташе на едно място. Прехвърлях насам-натам нещата, които ми попадаха под ръка, но не успявах да се скрия от тези сини очи, които се бяха впили в мен.

— Май... Май огладнях... ще донеса нещичко за хапване.

— Не съм гладен, Миранда.

— Тогава малко кафе. Не щете ли чашка горещо кафе?

— Не искам кафе, пия вино. Май няма да е зле и ти да пийнеш една чашка.

— Не... Не. Ще ми се завърти главата.

Той обаче ми наля и ми подаде чашата, която аз колебливо поех. Щом пръстите ни се срещнаха, по тялото ми сякаш премина гореща вълна. Разтреперих се и едва не разлях виното. Гордън сложи ръката си върху моята и ме обзе такова вълнение, че краката ми се подкосиха. Това ново усещане ми вдъхваше страх.

— Какво има? — попита ме тихо Гордън.

— Нищо... Нищо. Оставете ме да си изпия виното.

Широката му уста отново трепна в усмивка и той пусна ръката ми. Отпих две големи глътки от кадифената и тръпчива течност, която хем погали, хем леко пощипна езика ми, и от която пламнах цялата. Защо му трябваше да стои толкова близо до мен, с тези свои очи, чийто поглед бе станал тъмосин, засенчен от полуспуснатите му мигли? Нямах ли си друга работа? Колко ли време щеше да ме оглежда така, с полуотворени устни? Знаех какво му се върти из главата. Допих си чашата колкото се можеше по-нехайно.

— Още малко?

— Не, не... Вече ми се замая главата.

— Трябваше да пиеш по-бавно.

— Да, ама за туй се иска време! Аз да не съм някоя проклета аристократка, дет' всеки ден пие вино и яде фазани! Ако искате да знаете, за пръв път ми е!

— Успокой се, Миранда!

— Мътните ме взели, ако мога да се успокоя, дордето стоите зад мен и ми дъхате във врата!

— Това притеснява ли те?

— По дяволите, направо ме побърква!

— И защо?

— Много добре знаете защо. Аз не съм кат' ваш'та лейди Ивлин.

— О, в това няма съмнение.

— Аз... Ако щете, вярвайте, ама съм свястно момиче, тъй че стига сте ме зяпали и хич да не ви се въртят такива мисли из главата, Кам Гордън.

— Тези мисли доста отдавна ми се въртят из главата, Миранда. От седмици се опитвам да ги прогоня.

— Тогава няма да е зле все тъй да се опитвате!

Той ме погледна за миг право в очите, после взе празната ми чаша и я остави на шкафа. Въздъгнах с облекчение. Това обаче не ми помогна нито да дишам по-леко, нито да разсъждавам по-ясно. Сърцето ми биеше лудо, беше ми топло, адски топло. Свещите, вече към края си, хвърляха слаба и треперлива светлина, която правеше атмосферата по-задушерна и още повече влошаваше нещата. Като продължаваше да ме гледа с премежен поглед, Гордън се облегна назад. В полумрака, озарявано от време на време за миг от някоя разгоряла се свещ, лицето му ми се стори неимоверно красиво. Можех твърдо да отвърщам на разгневения шотландец, който ме хокаше, но Кам прелъстителят с полупритворените очи ме лишаваше от сили за съпротива.

— Май... Май че е време да сядам да преписвам — рекох нервно. — Изобщо не ми се спи. Сигурно ще смогна да свърша всичко още тая нощ. Пък вий... Вий сядайте да работите. Ще сложа нови свещи.

— Стой, където си.

— Ама нали трябва да преписвам! Иначе няма да мога да наваксам и после пак ще ме гълчите.

— Замълчи.

Подчиних се и го загледах. Желаех го. Желаех го отчаяно, а и той мен. Никога досега не се бях чувствала толкова объркана, несигурна, уязвима. Щом бяхме стигнали дотук, вече не мислех за връщане назад, искаше ми се да продължим, и то по-скоро. Бързах да опозная вълшебния свят, който ме очакваше. Същевременно си давах сметка, че би било най-добре нещата да си останат постарому.

— Както виждам, още не си съблякла тази рокля — каза той.

— Ами... Хич не се сетих да се преоблека. Слязох, понеже бях огладняла, пък после се залисах...

— Свали я.

— Сега? Веднага ли?

— Веднага.

— Ами! Как ли пък не! Хич няма да се разхвърлям пред вас!

Аз...

— Направи каквото ти наредих — каза той с тон, който ме стресна. Ръцете ми трепереха и не успях да се справя с телените копченца на гърба. Кам Гордън застана зад мен и сложи ръце на раменете ми. Потреперих от допира на студените му пръсти и щом докосна врата ми, изведнъж ми се стори, че плувам във въздуха. Обзе ме непознато чувство, някаква сладостна болка. Той застана пред мен, сложи ръце на кръста ми и като коленичи, смъкна роклята ми на пода, където тя очерта кръг от блестяща коприна около нозете ми. Прекрачих, оставяйки зад себе си дрехи и обувки. Гордън се изправи и впери в мен тъмносиния си поглед. Поех си дъх и промълвих:

— Недейте, моля ви се! Не правете това. Нека всичко си остане както преди.

— Миранда, желая те, желая те още от първия ден.

— Това... не е хубаво.

— Не се превземай, тук няма място за превземки.

— Не се превземам... Само че никога...

— Ти ме желаеш точно толкова, колкото аз теб.

— Възможно е, но... К'во от това? Тъй хубаво се разбирахме. А сега...

— Красива си. Господи, колко си красива!

— Кам!

— В цял Лондон няма жена, която да може да се мери с теб.

Не носех нищо, освен долната риза от черна дантела с прозрачни поли. Погледнах го, разтреперана, в очите. Изгарях от желание да направя решителната стъпка, но все още се съпротивлявах.

— Ще изгорим тази рокля, а също и тази фуста.

— Да. Не ги ща. Трябваше сама да ги изгоря.

— Ще ти купя друга рокля, Миранда, по-хубава от тази. Ще ти купя куп рокли.

— Не... Не това искам от теб.

Той положи ръце на раменете ми и като пъкна пръсти под тънките презрамки, с един жест ги отмести настрани, оголвайки гърдите — сякаш бяла коприна, украсена с две розови връхчета. После раздра фината черна дантела и леката дреха се свлече в краката ми. Стоях пред него напълно гола. Тогава той ме обгърна с ръце, притискайки ме към хладната мека коприна на халата си. Обзе ме особена нега, оставяйки ме без сили, беззащитна жертва на непознатите и странни усещания, които припламваха по цялото ми тяло.

— От седмици се боря с това желание. Казвах си, че не мога да падна в краката на една дивачка с ангелско лице, от чийто език би се изчервил и бродяга. Ти ме омагьоса, малка негоднице.

— Върви по дяволите, Кам Гордън, ако тъй си мислиш за мен...

— Ти влезе в живота ми като гладно коте, което мяука и драска, забивайки нокти във всичко, което докопа. Щеше ми се да те удуша или да те изхвърля на боклука. А ти, дяволско създание, ти стана неразделна част от живота ми, чудя се дори дали бих могъл да живея без теб!

— И ти не си пръв ангел! Най-често се държиш ужасно, отвратително и...

— Ако ми е останал и капка здрав разум, би трябвало още сега да те изхвърля... Да се отърва от теб, преди да е станало още по-зле, но се страхувам, че е много късно. Съвсем съм полудял.

— Пусни ме тогава, идиот такъв!

Вместо това той ме притисна още по-силно към себе си със светнал от желание поглед. Синевата на очите му бе приела отблясъка на най-тъмен сапфир. Десницата му стискаше раменете ми, докато лявата му ръка се плъзгаше по гърба ми все по-надолу. Усещах

твърдите му пръсти по кожата си. Гордън полуотвори устни. Потръпнах цялата.

— Никога не съм срещал друга като теб.

— Аз... В мен няма нищо особено... Аз съм само...

— Ти си неповторима, прекрасна и неповторима. И ми принадлежиш изцяло. Когато миналата нощ помислих, че съм те загубил, стори ми се, че полудявам. Тогава разбрах, че вече не мога без теб.

— Трябва ли... Трябва ли да говорим толкова?

Гордън се усмихна и докато аз вдигах ръце към главата му, той се наведе и впи устни в моите. Безкрайно дългата му целувка и силата на здравето му, стегнато тяло до моето ме пренесоха в един ослепителен свят, в който жадувах да пристъпя заедно с него. После Гордън ме вдигна на ръце, пренесе ме в спалнята и ме положи върху леглото. Там беше почти студено, тъй като прозорците бяха останали отворени, но никой от нас не усети това. Цялото ми тяло гореше и излъчваше топлина и се оставих да ме гаят лунните лъчи, докато Гордън сваляше дреха след дреха и ги пускаше на пода. Щом свърши и седна до мен, най-после изпитах сладостта да докосвам това изваяно и топло тяло с форми на древногръцка статуя.

Влажните му и парещи устни се спряха първо в извивката на шията ми. Затворих очи. После пробягнаха по гърдите ми, чиито връхчета се втвърдиха под ласката на езика му. Задъхах се. Дюшекът хлътна, когато той опря длани в него и легна върху мен. За миг лунната светлина окъпа телата ни, после се скри зад облак и потънахме в мрак. Тогава той тежко се отпусна в обятията ми.

Съвсем инстинктивно изпитах паника и се опитах да го отхвърля, но той здраво ме стисна и разтвори краката ми. Извиках, щом усетих твърдата му мъжественост да си проправя път вътре в мен и да навлиза все по-дълбоко. В един миг срещна препятствие, преодоля го и усетих дълбоко в мен нещо да се разкъсва, причинявайки ми пареща болка. Тя обаче неочаквано се смени с изгаряща наслада, с някаква толкова силна сладост, че потънах и се изгубих в нея. Той проникна още по-надълбоко в мен с цялата си мощ. След това се разтърси силно и тогава последва експлозията, която ме изпепели и ме остави без дъх и сили, но щастлива, сякаш изхвърлена след корабкрушение на непозната прелестна земя.

И двамата потънахме в сън. Когато се събудих, усещах главата му отпусната на рамото ми, а ръката му ме притискаше. Прокарах пръсти през косата му. Той изръмжа и отвори очи. Отново се вкопчихме един в друг и този път вече нямаше нито паника, нито болка, а само някакво непоносимо удоволствие. Когато то отшумя и той застина върху мен и в мен, се усмигнах и го прегърнах с ресници, мокри от неподозираното щастие.

На другата сутрин към единадесет часа от кухнята вече се носеше приятният аромат на кафе. Кам още спеше, но аз бях будна от часове. Изкъпана, грижливо сресана и облечена, му приготвих необичайно богата закуска с топли кифлички, току-що купени от пекаря. Чувствах се лека като птичка, въпреки че тялото леко ме наболяваше и не ми достигаха сили. Ала какво от това — бях щастлива и дори горда.

— Добрутро — рекох на влизане в спалнята.

— Добро утро — отвърна сухо Кам.

— Ето на, пак сме кисели!

— Сутрин винаги съм кисел.

— Знам, знам, направо не се търпиш, преди да си изпил поне две чаши кафе. Ето го, горещо е, заедно с любимите ти канелени кифлички и една с кайсии за мен. Сядай.

Той седна, мърморейки. Усмигнах се. Вече беше напълно облечен. Гледах го гордо с някакво чувство на собственост. Когато свърши, отнесох таблата в кухнята. Щом се върнах, той стоеше в средата на стаята си с каменно лице, скръстил ръце на гърдите си.

— Дълга ти извинение за снощи, Миранда. Не зная какво ми стана — каза Кам с безучастен тон.

— Аз зная к'во ти стана и беше чудесно. За нищо на света не бих се отказала от това, което се случи.

— Защо не ми каза, че си девствена?

— Казах ти! Поне сто пъти съм го казвала, ама ти хич и не ми повярва!

— Ако знаех... Нямам навика да обезчестявам девойки. Нямах да те пипна. Аз отговарям за теб и...

— Кам, скъпи Кам, недей да се извиняваш! Та аз съм щастлива! Искях да си ти... Толкова отдавна го исках и направо не съм на себе си от радост!

— Мили боже! — изпъшка той, искрено притеснен.

— Все някой трябваше да е пръв! Доволна съм, че беше ти. Сега наистина ти принадлежа изцяло и ти също ми принадлежиш.

— Господи!

Избухнах в смях. Прегърнах го и го погледнах право в очите. За миг той наистина изглеждаше като уплашено момче.

— В каква ли каша се забърках? — простена Гордън. — Тук командвам аз, гледай да не го забравяш.

— Няма да го забравя.

— Тази сутрин си още по-хубава! С тази коса, с това лице и това невероятно тяло! Ще ми се да зарежа всичко за днес. Не съм в настроение да започвам нова глава. Бих предпочел...

— Зная, но и дума не може да става за това. Не и преди да си написал поне десет страници.

— Животът е истински ад! — промърмори той.

„Не, не е вярно“, помислих си, докато го гледах как неохотно пристъпва към масата си, сяда, взема перото и отваря мастилницата. За първи път си давах сметка колко прекрасен може да бъде животът.

КНИГА ТРЕТА

М. Д.

1747

Беше април и тази пролет ми се струваше по-хубава от всяка друга. Трябва да кажа, че в Сейнт Джайлс никой не обръщаше внимание на сезоните — там и в топло, и в студено време е еднакво зле. Грабнах пълната си с покупки кошница и поех към Грийнбрайър корт, където се бяхме преместили да живеем преди три седмици, след излизането на „Джентълменът Джеймс“, изчерпана за два дни. Последваха четири допълнителни тиража със същия блестящ успех. Изглежда Джеймс Бърк бе съумял да развълнува читателите и последният роман на Родерик Кейн се очертаваше като най-добрият от всички. За първи път от години насам Кам Гордън нямаше никакви дългове и след като нае къщата и ми накупи цял гардероб дрехи, му оставаха още пари. „Помощничката“ му вече не пазаруваше от казионните магазини! Сега тази дума вече значеше секретарка, каквато всъщност бях, но също така и прислужница на господина, икономка на къщата, момиче за поръчки и негова любовница. Ала не се оплаквах от нищо, а най-малко от последното. Напротив, бях безкрайно доволна от изблиците му на страст по всяко време — сутрин, по обяд или вечер.

Все така много се карахме. Новата му приумица беше, че съм имала еснафска душица, тъй като го мъмрех за безпорядъка, който създаваше около себе си. Той избухваше, заплашваше ме и запращаше към стената всичко, което му попаднеше под ръка. Понякога дори се стигаше до ръкопашни схватки. Ала също така Кам беше сладен, неуморим и дори твърде алчен за ласки любовник. Внезапно хвърляше перото и ме подгонваше из къщата.

Докато крачех по Флийт Стрийт, се усмихнах, като си спомних за ненаситната му страст към мен, но също така знаех, че ме обича истински. Кам обаче по-скоро би се оставил да го накълцат на парчета, отколкото да признае, че има чувства към когото и да било. Що се отнася до мен, любовта ми към него беше толкова голяма, че понякога се боях да не ми се пръсне сърцето.

Предната вечер бе заминал за Шотландия. Каза ми, че отива да се види с близките си, но аз подозирах, че искаше най-вече да се срещне с онези омразни бунтовници, които май подготвяха заговор. Трябваше да прекарам без него десет дни, аз, която от три месеца споделях леглото му и обожавах да се гуша в прегръдките му, да се притисна до това високо и стройно тяло и да почувствам нежната му топлина! Цяла нощ не успях да мигна. Само като си помислех за „мисията“ му — думата му се бе изплъзнала — и кръвта ми се смръзваше.

Не се поколебах да му заявя, че отделя твърде много време за тази банда от фанатици: той се срещаше тайно с тях два-три пъти седмично и винаги им носеше пари. Беше безумие от негова страна, нещо повече — опасно, дори прекалено опасно. Откакто бяха обесили братовчед му в Тайбърн, още четирима привърженици на принц Чарли Хубавия бяха споделили същата участ. Замолих го да скъса с това, както всъщност неведнъж го бе увещавал и Банкрофт. Та нали войната беше свършила! Ала този вироглав шотландец все отвърщаше, че някой трябва да отмъсти за Кълъдън и да накаже Къмбърланд.

Знаех, че точно това замислят — да убият Къмбърланд. Кървавият херцог не подаваше нос извън двореца, освен ако не бе обграден от телохранители и се появяваше в града придружен от цяла рота войници. Ако успееше изобщо да се добере до него, Кам щеше да бъде разкъсан на парчета от хората му — най-свирепите и брутални типове, каквито някога бе имало в английската войска.

Щом се върнеше от своята „тайна мисия“, бях твърдо решена да го накараме с Банкрофт най-после да се вразуми. Ако се противеше, щях да използвам дори тенджерите за аргумент.

Ала какво щях да правя без него цели десет дни? Банкрофт сигурно щеше да се отбива понякога, бе обещал на Кам да ме „наглежда“. Ала през останалото време? Лорд Джон и лейди Синтия също щяха да ми правят компания, помислих си аз, въпреки че напоследък бяха започнали да ми досаждат ужасно.

Човек направо можеше да подмине глухата уличка, където живеехме сега, толкова беше малка. Ала тук шумът от Флийт Стрийт долиташе съвсем приглушено. Три старинни къщи с градинки заобикаляха малкото площадче в дъното на уличката. Тази по средата беше внушителна сива сграда, вече доста занемарена, но край алеята, която водеше към входа ѝ, растяха прекрасни цветя. Там живееше

някой си майор Барнаби с престарялата си икономка. Не знаехме кой обитава къщата срещу нас — бледожълта, с бели капаци на прозорците.

Нашата къщичка беше скромна, само на два етажа, но с мазилката си в охра, с белите си капаци и крушовото дръвче отпред, потънало в цвят с неповторимо ухание, беше направо прелестна. Томас Шепърд я бе открил и ни я предложи. Собственикът, Бенджамин Мортимър, автор на пътеписи и техен клиент, бе решил да прекара остатъка от живота си в Кент при самотната си племенница. С радост се съгласи да ни предостави на разумна цена жилището с цялата му мебелировка, градинката към него и — неподозиран разкош — собствена помпа за вода.

За мен това беше раят. Толкова тихо, а в сърцето на града, само на петдесетина метра от Флийт Стрийт. Този следобед обаче, нашата уличка не бе така спокойна, както обикновено. От бледожълтата къща долиташе джафкане и видях, че завесите на прозорците са дръпнати, за да влиза слънце.

На първия етаж в нашата къщичка имаше само три стаи: уютен просторен салон, трапезария, която не ползвахме, и зад нея — прекрасна старинна кухня с бакърени съдове по стените.

Едната от стаите на горния етаж беше превърната в кабинет за Кам и в нея обикновено цареше страхотно безредие, въпреки героичните ми усилия да се преборя с него. Откакто Кам бе заминал, най-последно бях успяла да я пооправя. Стенният часовник, наследство от дядо му — едно от малкото неща, които бяхме пренесли от Холиуел Стрийт — показваше едва два часа. Не бе останало нищо за пране, гладене или дори закъпване. Всичко блестеше, нямаше дори пращинка, убегнала от четката ми с перушина. Нито пък нещо за четене.

„Хайде, Ранди, бъди смела! Или ще скъсаш всичко написано и ще забравиш за това, или ще продължиш“, помислих си аз. Е, да, вече от две седмици тайно от Кам — докато той работеше или беше навън — сядах пред малкото писалище от акажу в салона и се опитвах да пиша. Ден след ден, бях съчинила вече четиринадесет страници. Доста слабо постижение, особено в сравнение с Кам, който изписваше по петнадесет-двадесет дневно.

Бях оставила лейди Синтия да чака тръпнеща в старото си семейно имение. Съпругът ѝ, за щастие, беше във Франция. Очакваше старата ѝ и вярна прислужница да доведе лорд Джон — тя я бе отгледала и лейди Синтия ѝ доверяваше и най-съкровените си тайни, например любовта си към него. Натопих перото в мастилницата и се загледах замислено в листа пред себе си. Мастилото изсъхна. Играех си с перото и се люблювах на слънчевия лъч, който се процеждаше през него и искреше в среброто на мастилницата. Накрая, след три или четири минути, написах едва десет думи: „Лейди Синтия гледаше как лорд Джон се изкачва по стълбите“.

Глупаво изречение. Безцветно и плоско. Човек не вижда героите, не усеща нищо. То не му казва нищо за тях и тези благородни образи си остават само имена, а не хора от плът и кръв. Съвсем не било толкова лесно да пишеш! Когато започвах този проклет роман, мислех, че ще ми е интересно, че ще изпитам възторг, а се почувствах потегчена от всякога. Смръщих вежди, задрасках написаното и започнах отначало.

„Лейди Синтия гледаше...“ Добре, хубаво, че гледа, ала какво изпитва? Щастие? Радост? Може би и лека тревога, понеже това е първата им среща, след като са се скарали жестоко. Добавих „с тръпнещо сърце“. Може ли сърцето да тръпне наистина? По-скоро при болест. Задрасках „тръпнещо“ и написах „изпълнено с радост“. Обърнах словореда: „С изпълнено с радост сърце, лейди Синтия гледаше как лорд Джон се изкачва по стълбите“. Добре, вече е ясно какво изпитва лейди Синтия, но лордът е все така безжизнен. Отвратена препрочетох изречението, задрасках последните думи и написах „как лорд Джон се втурва нетърпеливо по стълбите“. Така вече беше много по-добре, но проклетото изречение ми отне цели четиридесет и пет минути. При тази скорост щях да завърша първата част от романа на около седемдесетгодишна възраст.

Ала не се предадох и продължих да пиша чак докато клетият ми гръб ме заболя толкова много, че се принудих да спра. В резултат — страница и половина! Беше по-нечетливо и от драсканиците на Кам, които преписвах. Ала в крайна сметка беше по-добре от нищо. Дали обаче щях да успея да напиша книга? На пръв поглед ми се струваше невероятно, но бях решена да продължа. Затваряйки грижливо

мастилницата, аз, Миранда, замислях да издам свой роман. Разбира се, без да споменавам и думица на Кам.

Протегнах се уморено и отново ме обзе ужасна тъга по него. Внезапно осъзнах колко много се бе променил животът ми в последните шест месеца: от злоещото мазе в Сейнт Джайлс, което напусках, само за да изляза боса по улиците и да пребърквам джобове, се бях озовала в тази прекрасна къща, пълна с храна, където гърненцето с пари беше препълнена и в дрешника ми висяха великолепни дрехи. И най-вече — преди бях съвсем сама на света, а днес до мен имаше мъж, когото обичах.

От тези приятни мисли ме изтръгна някакво странно подраскване. Стори ми се, че идва откъм входната врата. Някой драскаше по вратата на къщата. „Та това е нелепо, помислих си, защо не похлопа?“ Ала шумът упорито се повтори, а после чух и приглушено джафкане. Когато най-после отворих, отвън нямаше никой, ала някаква пухкава топка се провря край полите ми и нечии лапички затропкаха по паркета в преддверието. Непознатият ми посетител се втурна да души внимателно насам-натам, развявайки копиринени златисторижи уши и вирнатата си пухкава опашка.

Не знаех откъде идва това създание, пък и то, вместо да ми отговори, изтича в салона и се зае да разкъсва вестника, който си бях купила.

Нито молбите ми, нито заплахите му направиха някакво впечатление. После малкото му носле явно долови апетитна миризма откъм кухнята и то се понесе натам. Щом стигна, отново заджафка, но този път по начин, който не оставяше място за съмнение — явно беше надушило салама. Отдадох дължимото на непогрешимия му нюх и му отрязвах няколко парченца.

Кученцето приседна до мен, а красивите му очи следяха и най-малкото ми движение. Чакаше търпеливо и, слава богу, безмълвно. Ала когато опита парченцата и откри, че не са по вкуса му, отново залая високо. Опитах се да го умилостивя с парче пастет, но то го прие като обида. Отчаяна, извадих от шкафа морковите и то заподскача от радост. „Каква глупост, помислих си, та кучетата не обичат моркови!“ Ала се заех да остържа един, и възторжените подскоци около мен ме убедиха, че не греша. В крайна сметка допълвах на три пъти

съдинката, в която му сложих резенчетата морков, и накрая тя бе така облизана, че не остана и следа от сока им.

— Още? — попитах аз.

В този миг обаче на вратата се похлопа силно и нетърпеливо. Забързах да отворя, а джафкането зад мен достигна връхна точка. На прага стоеше някаква жена, която въздъхна облекчено, щом видя кучето:

— О, слава богу! Ах, ти, лошо, лошо момче! Така да ме изплашиш, и то още първия ден! Само на два месеца е, преди три седмици ми го подариха в Йорк. Бях там на турне, мила моя; излишно е да ви казвам колко се радвам, че съм отново в Лондон! Разбира се, там ни обожават, дори понякога си мисля, че в провинцията повече ценят изкуството, нали са така жестоко лишени от него, за разлика от столичани. Беше истински триумф, вечер след вечер. Естествено, чувствам се много доволна, но беше направо изтощително, мила!

Тя си повя с ръка, сякаш е на път да припадне, и се боя, че я изгледах доста стреснато. Беше непосредствена и сърдечна, носеше рокля от розова коприна с дълги ръкави, украсени с дантела, а лицето ѝ бе гримирано. На ръст беше по-дребна от мен, но високата ѝ напудрена прическа я правеше да изглежда по-висока и доколкото можех да преценя, дори да не бе прехвърлила петдесетте, така или иначе беше доста по-възрастна от мен.

— Аз съм Марселон Удън, миличка. Живея в жълтата къща отсреща и трябва да кажа, че съм очарована, че имам нови съседи. Скъпият Бенджамин говореше само за пътешествията си и ставаше малко досаден. С майор Барнаби е още по-зле — той се интересува само от цветята си и от мемоарите, които пише. А той също е самотен! Има нужда от истинска жена, която да се грижи за него, а не онова ужасно създание, което се щура безумно насам-натам и мълчи като риба. Хайде, Бренди, ела при мама! Би трябвало да се срамуваш, че ме изплаши така! — подвикна тя на кученцето и щом го взе на ръце, то извади розовото си езиче и се зае да облизва брадата ѝ. — Направих, каквото можах, за да се държа като добра съседка — продължи тя драматично с богатия си и звучен глас. — Веднъж му занесох сладкиш, друг път бутилка порто, поканих го на вечеря, в театъра, бога ми, едва ли не се грижех като майка за него. Откакто съм на този свят, не съм виждала толкова рязък и несговорчив човек. Вярно, че майорът е висок

и напет мъж, дори изискан с посребрената си коса, но това не му дава право да се отнася така с една любезна съседка! Този грубиян направо ме изгони от дома си!

— Що за порода е това? — попитах, посочвайки кученцето в прегръдките ѝ, което я зяпаше с обожание.

— Пудел, мила. Надявам се, че ще порасне още малко. Много е палав, далеч повече, отколкото бяха Пепе и Сардж на неговата възраст. Те са по-големите му братя, ще ги видите. Когато разбрах, че го няма, едва не полудях от тревога и хукнах насам да ви попитам дали не сте го виждали. Казаха ми, че в къщата на Бенджамин сега живее Родерик Кейн. Да си призная, не съм чела книгите му, но се възхищавам от хората, които пишат. А той има голям успех, нали така? Вие, предполагам, сте жена му?

— Туй всъщност не му ѝ истинското име, ами псевдоним... Иначе си е Камърън Гордън, шотландец е. Пък мен ме викат Миранда Джеймс.

На свой ред тя се стъписа. Ококори очи под извито изписаните си вежди, а устата ѝ заприлича на алено „О“. Жената възкликна:

— Мила моя, ще трябва да поработим над това!

— Над к'во?

— Над тоя ужасен говор, детето ми! Вие сте просто прелестна, най-красивото същество, което съм виждала от години. Също така сте нежна и добра, ако ми позволите да кажа. Сигурна съм, че ще се сприятелим, мила моя! Но този глас! Толкова остър и креслив, направо се забива в ушите! Ще трябва да го променим! Пък и говорът ви — изяждате или смачквате думите, не ги подбирате добре. Това е недопустимо! Ще оправим всичко това за нула време. Толкова репетиции съм водила навремето, с радост ще поработя и с вас. Така или иначе, трябва да правя нещо — в почивка съм.

— В почивка ли?

— Между два ангажмента, мила. Напоследък ми се случва често, откакто навлязох в есента на живота си. Актриса съм, не ви ли казах? Защо не дойдете да прием чай? Тъкмо пооправях из къщи, когато забелязах, че малкият липсва. Ще си побъбрим на спокойствие, ще се поопознаем и ще ви покажа Пепе и Сардж. Ще ме извините за безпорядъка, нямам никакво чувство за ред, пък и временно съм без прислужница.

— Не... Не знам дали разбрахте добре.

— Кое да разбере, мила?

— К'ва съм. Ний с Кам не сме женени.

— Боже мой! Ние, артистите, мила моя, сме свикнали с тези неща. Аз самата се омъжих доста късно за господин Удън и го сторих, само защото той беше пълен с предразсъдъци. Знаете ли, той съвсем не беше някой дребен търговец. Притежаваше риболовна флотилия, но иначе беше прекрасен човек. Бедният ми ангел, почина преди десет години. Хайде, стига си ме близало, миличко, ще ми свалиш целия грим. Елате, скъпа Миранда, имам нужда да поговоря с някого. Толкова потисната се чувствам, когато се върна от турне! Нали не ви обидих, като ви казах какво мисля за говора ви?

— Знам... Знам, че хич не ме бива в приказките и ми се иска да се науча.

— Добре тогава, мила, няма да ни отнеме много време. Ще внимавате много и скоро ще можете да се изразявате безукорно — заяви тя и пооправи прическата си, която за мое учудване се оказа перука.

Колкото и да изглеждаше особена, тази необикновена жена притежаваше огромен чар. Надявах се да удържи на думата си, тъй като много ми се искаше Кам да се гордее с мен. Нима нямаше да остане възхитен, като ме чуеше да говоря като истинска дама?

Жилището на съседката ни се оказа буквално претъпкано с книги — от паркета до тавана и върху всички мебели, с изключение на едно розово канапе, което пък бе заето от мързеливо изтегнат бял пудел, а друг един, черен, ни посрещна с бесен лай.

Бренди му заприглася, но госпожа Удън сложи край на врявата, като им нареди да млъкнат. После ме покани да седна и отиде да приготви чая.

След като се сприятелих с всички кучета, огледах прашната всекидневна, задръстена от мебели и вещи, но все красиви и подбрани с вкус. В един ъгъл имаше огромен клавиесин, а върху него бяха наредени портрети в прелестни рамки, представящи домакинята на каква ли не възраст и в какви ли не роли. По всичко личеше, че има дълга кариера зад гърба си.

Над изящната камина от бял мрамор, нашарена с петна от сажди, висеше голям портрет на красив млад мъж с череп в ръка на фона на

буреносно небе. Досетих се, че това трябва да бе актьор в ролята на Хамлет в сцената на гробището. Имаше хубава руса коса и черти на Адонис — плътни чувствени устни, римски профил и гордо чело. Младежът сякаш бе вперил в мен меланхоличния си поглед. Внезапно изпитах странното чувство, че вече съм виждала тези очи, впити в моите, но с малка разлика — тогава те бяха живи и весели. Макар и безкрайно нелепо, това усещане се загнезди в мен.

— На портрета е господин Гарик — каза домакинята, идвайки с чая. — Бях първата му партньорка, а той игра чудесно, мила. Такъв Хамлет като неговия, нито е имало досега, нито ще има. Такава душа, толкова чувство — истинска магия! Дейви Гарик е гений, едно от чудесата на нашето време и много се гордея, че съм играла с него.

Дейви! Това име будеше далечен отглас в паметта ми, но още не можех да разбера откъде... Дейви Гарик, който се смее и казва, че един ден ще се ожени за мен... Невъзможно, паметта ми просто си правеше лоши шеги с мен.

Докато отпивахме от чая, госпожа Удън ми призна, че не е изчала всички книги, което виждах наоколо, повечето били подарък от брат ѝ, за когото четенето било целият му живот. Тя четяла главно пиеси. И в много от тях играла през близо четиридесетгодишната си кариера. Разказа ми безброй анекдоти, кой от кой по-забавни и остроумни.

— Виждате ли, мила, никога не съм била голямо име в театъра, но играх с най-големите артисти и, така да се каже, никога не съм напускала сцената, докато някои от тях както изгряха, така и залязоха — заключи тя.

— Трябва да е ужасно вълнуващо, госпожо Удън.

— Наричайте ме Марси, мила, така ми казват всички приятели. Да, беше безкрайно вълнуващо, не отричам това, но пък имаше и толкова мъка! Това е театърът. Ала не съжалявам за нищо. Сега вече нещата се промениха — никой не обсипва с предложения една зряла и презряла актриса, така че се налага да се примирявам с турнета...

Тя цъкна с език и изразителните ѝ сини очи се зареяха някъде далеч.

— Но вий сте невероятна! — възкликнах развълнувано аз. — Сигур скоро ще ви дадат прекрасна роля!

— Дейви все обещава. Знаете ли, ние с него си останахме близки приятели. Той сам ми подари картината и каза, че моят дом е

единственият в Лондон, където би искал да я види. Как се нацупи само приятелят му Джонсън! Ужасен човек е този Джонсън — с обноски на мечок и нрав на бик, но пък е толкова сладкодумен! На вечеря или дори на кафе успява да омае всички с приказките си!

— Той също ли е актьор?

— О, не, мила. Всъщност, той още не е никакъв, но написа една прекрасна поема, наречена „Лондон“ и превъзходна книга — „Животът на Ричард Савидж“. Малко е многословна за моя вкус. Основа списание „Скитник“ и сътрудничи на „Седмичник на джентълмена“. В момента работи над своя „Речник на английския език“, който ще бъде делото на живота му. Така или иначе, вече е сред най-блестящите умове на Лондон и със сигурност ще се прочуе. Иначе обаче е сприхав, неприятен и грозен като маймуна. Понякога се питам какво намира в него Дейви. Приятели са от детинство и заедно са дошли в Лондон, може би това обяснява нещата.

— Сигурно познавате доста интересни хора.

— В моята професия това е просто задължително — каза тя. После насочи разговора към мен и ме заразпитва коя съм, защо говоря така и какво ме свързва с Кам.

— Всъщност съм му предадена за робиня от съда.

Като видях слисаното ѝ изражение, ѝ разказах всичко: за смъртта на мама, за Голямата Моли, а също и всички преживелици до идването ни в Грийнбрайър корт. Госпожа Удън ме слушаше в такъв захлас, че чаят ѝ изстина непокътнат. Споделих с нея дори мисли, надежди и страхове, за които никога не бях споменавала пред друг. Разбира се, казах ѝ също колко ми се иска Кам да се гордее с мен. Когато млъкнах накрая, тя беше видимо развълнувана.

Заяви ми, че съм била забележителна жена. Учудих се, но тя ме увери, че един ден ще стана известна.

— Ще видите, мила моя, ще видите! Вие сте умна, и то доста повече, отколкото си мислите. Освен това сте млада, чаровна и невероятно красива. Вие сте... Мила моя, вие сте истински диамант, нешлифован, но диамант! — извика тя възторжено. — Имах нужда от някакво занимание и ето че вие ми го предлагате!

— Как тъй? К'во искате да кажете? — попитах аз донякъде обезпокоена.

— Ще ви направим съвършена, скъпа. Ще покажем истинската ви същност. Ще бъде невероятно вълнуващо. Тогава ще засияете с целия си блясък. Ще заслепите всички. И още преди да сме свършили, вие вече ще сте хвърлили в смут този град.

— Аз?

— Да, вие, Миранда Джеймс! Каква радост ще бъде да работим над вашата шлифовка, да изтъкнем неповторимите ви достойнства! Естествено, мила моя, чака ни тежка работа, ала ще бъдем щедро възнаградени!

— Не се стряскам от работа — уверих я аз.

— Не се боя — поправи ме тя.

— През туй време ще ми дадете ли ня'ква книга за четене?

— О, ня-как-ва книга! — викна тя. — Така де!

Ако самотните нощи ми се струваха безкрайни, то благодарение на госпожа Удън дните отлитаха като миг. Никога не бях работила толкова много. Но пък с каква радост! Само за девет дни постигнах значителен напредък. Госпожа Удън беше прекрасна учителка — търпелива, упорита, изобретателна и сърдечна. В душата ѝ също така намерих много съчувствие и топлина. Новата ми приятелка беше за мен истинска благословия.

Кам ужасно ми липсваше, дали и аз му липсвах така? Това се питах всеки ден, докато се вглеждах внимателно в себе си, изправена пред голямото огледало в стаята ми. Никога няма да заприличам на дама, мислех си аз. Истинската лейди е нежно, розово, русо и изключително крехко създание. А аз бях прекалено висока, с прекалено кръшна талия, с прекалено дълга шия, с прекалено червени устни, с прекалено сини очи и прекалено огнен цвят на косата. Все пак носът ми изглеждаше аристократичен, както и високите ми скули. Вече нищо в мен не напомняше за дрипавата хлапачка от улиците. Обличах се с дискретна елегантност. От огледалото ме гледеше млада жена с добре подредена в прическа коса, със свежо лице и хубава рокля с дълги ръкави на тънки бежови и кафяви райета, изпод която се подаваше крайчеца на плисирана бяла фуста. Не се сдържах и възкликнах: „Мо'е и нивгаш да не станеш истинска дама, Ранди, ама и няма да си и няк'ва парцаливка!“.

Мо'е, нивгаш, няк'ва... Едно момиче от добро семейство определено не говореше така. Госпожа Удън настояваше много да си подбирам думите, да ги изговарям правилно и да не накъсвам гласа си. Да не съм „квакала“, така казваше. Смятах, че преувеличава.

Въпреки твърденията ѝ, че за нея е чест да ми дава уроци, смятах, че трябва да съм ѝ много благодарна и се опитвах да ѝ се отплатя, обичайки я от все сърце. Тя ми споделяше понякога, че актриса, която играе рядко, бива забравяна от всички, с изключение на някои верни души като Дейви Гарик.

Излязох навън. Вече прехвърлил шестдесетте, но добре запазен, майор Барнаби както винаги се занимаваше с розите си в градината, но обичайната му любезност днес бе заменена от заплашително въсене.

Госпожа Удън ме вмъкна набързо в къщата си и захлопна вратата с такъв театрален жест, сякаш самият майор Барнаби стоеше на прага ѝ.

— Виждам, че този отвратителен човек непрекъснато виси отвън и надзирава скъпоценните си лехи. Само ако го бяхте чули как се разкрещя сутринта! Трябва да се е чувало чак до Лондон бридж! Какъв скандал, каква драма! Направо беше готов да убие бедния Сардж! Ала и аз не му останах длъжна, можете да ми вярвате!

Най-накрая научих причината за тази паметна схватка между съседите ми: сутринта по време на разходката си Сардж най-невъзпитано вдигнал крак край един от розовите храсти на майора. Ала явно не беше само това. Госпожа Удън добави разпалено, че „мъж, който няма дори шестдесет и пет, здрав като кон и пълен със сили, не бива да се затваря така като отшелник“. Усмихнах се в себе си.

Последвах я в голямата стая, която тя наричаше „свое студио“ и от която се излизаше в градината зад къщата. Каменният зид бе облепен с афиши за представления. В стаята имаше голяма позлатена арфа, дълга маса, отрупана с книги и листове хартия, редица закачалки, по които висяха чудесно поддържани сценични костюми и няколко превъзходни паравана, „истински Коромандел“, по думите на госпожа Удън.

Тя ме запита дали съм прочела учебника по граматика, който ми бе дала. Отговорих, че да, дори два пъти. Също така обясних, че когато пиша, се изразявам правилно. Само говорът ми беше ужасен. Тя веднага отбеляза, че сигурно като малка съм учила добър английски, а грешките са дошли после. Явно навремето майка ми бе изградила солидни основи от знания в ума ми, но животът в Сейнт Джайлс ме бе накарал да забравя всичко.

Именно този ден, докато ѝ споделях за кой ли път колко искам да заприличам на дама и да зарадвам Кам, тя най-после възкликна доволно:

— Мила моя, та това е прекрасно!

— Кое?

— Току-що ми заговорихте с почти човешки глас. Само се опитайте да прикривате усилията, които правите. Речта ви трябва да се лее по-свободно.

Наистина беше изтощително да повтарям една и съща фраза двадесет и пет пъти, но госпожа Удън беше във възторг от резултата. След това ме накара да казвам някои особено трудни неща като „Петър плет плете“ или „Кралица Клара краля кларинети...“. И разбира се, без да правя гримаси.

Изведнъж Бренди и Сердж залаяха яростно, дори Пепе се отърси от вечната си сънливост, вдигна глава и изджафка. Госпожа Удън отиде да отвори входната врата, по която се чукаше енергично. Чух я да надава вик от изненада и радост, а после се разнесе звучен мъжки смях. Не разбрах какво си казаха след това, но ми се стори, че тя протестираше срещу нещо, но непознатият настоя.

— Така ли се отнасяш със старите си обожатели, Марселон? Познавам те добре, ти криеш нещо от мен. Какво ли е то? — дочух накрая и вратата на студиото се отвори.

В стаята влезе невероятно хубав млад мъж, следван от госпожа Удън, която ръкомахаше отчаяно, и двете подскачащи кучета.

— А това кой е? — попита той, като ме посочи.

— Да не сте отворили уста, Миранда! — ми викна тя. — Чувате ли ме, нито дума!

Преглътнах, кимнах с глава и стиснах устни. Мъжът спря пред мен с ръце на гърба, наведе се и ме разгледа с присвити очи, сякаш бях картина. Седях неподвижна и гледах как ме обхожда с поглед, в който пролича одобрение, особено щом се спря на гърдите ми.

Познах го веднага. Беше само с няколко години по-възрастен, отколкото на портрета си като Хамлет. Сега обаче, на малко повече от тридесет години, лицето му изглеждаше още по-привлекателно, макар че между другото чертите му не бяха идеални. Ала от него се излъчваше необясним магнетизъм, властно присъствие, жизненост и мъжка сила. Нещо повече — колкото и странно да изглеждаше, мъжът сякаш съвсем не осъзнаваше колко силно впечатление прави. Държеше се безгрижно, свободно, с някаква вродена непринуденост и простота.

На сцената сигурно носеше великолепни дрехи, но сега изглеждаше доста нехайно облечен. Кестенявата му коса, пристегнатата с панделка на врата, не беше съвсем чиста, черните му обувки бяха

видимо поизносени, както и памучните му бели чорапи, а тъмнокафявите му панталони бяха ужасно протъркани. Останалото също беше в този дух и всичко това му придаваше такъв вид, сякаш се бе преоблякъл като пират. Въпреки това той ме огледа невъзмутимо и заяви:

— Съвършена! Направо съвършена! Точно каквато търся. Къде сте играли, хубавице? Работили ли сте тук, в Лондон? Това всъщност е без значение, в началото ще ви използвам само за красота. Нищо сложно!

— Тя не е актриса, Дейви! — възпротиви се госпожа Удън.

— С това лице и това тяло няма защо да е. Ще я облека в кадифе и коприна и ще я сложа да краси сцената като част от декора.

— Това не я привлича!

— Защо не я оставиш да отговори сама?

— Не може.

— Да не е няма?

— Не точно.

— Някой ужасен недъг в говора ли?

— Не... Просто много я боли гърлото, да, боли я гърлото и лекарят ѝ е забранил да говори поне два дни. Дори една думичка може да доведе до непредвидими последствия. Нали, Миранда?

Кимнах и отново преглътнах. Гарик бе навел глава и ни гледаше подозрително ту едната, ту другата. Устните толкова ме заболяха от стискане, че полуотворих уста за миг, но веднага пак я затворих, като видях тревогата в погледа на госпожа Удън.

— Ако не е някоя актриса, тогава коя е? — попита сурово той.

— Тя е... Тя е моя племенница.

— Доколкото зная, ти нямаш нито братя, нито сестри. Мислех, че си съвсем сама на тоя свят.

— Бях... Искам да кажа, така е, но Миранда е племенница на покойния ми съпруг, дъщеря на брат му. Досега е живяла в Честър и... И сега я поканих да ми погостува.

— Не вярвам и думичка от това, което ми разказваш, скъпа Марселон. Ала нали съм любезен човек, няма да те притискам повече, но те предупреждавам, че рано или късно ще изясня нещата. Имаш думата ми. Да не я пазиш за някой друг директор, а?

— Разбира се, че не! — възкликна обидено госпожа Удън. — Повтарям ти, че Миранда не е актриса. Никога не е стъпвала на сцена и няма никакво желание за това. Тя е... Всъщност какво искаше да кажеш с това „друг директор“?

— Това е новината, която ти нося, миличка. Току-що станах директор на „Дръри лейн“. Е, заедно с Лейси, но ще имам всички пълномощия.

— Дейви! Какво щастие! Мислех, че още си в „Ковънт гардън“ при Рич... Но това е чудесно! Сега ще можеш да поставяш каквото решиш и да поканиш когото пожелаеш! Казвай бързо — кого нае?

— Още никого. Театърът ще отвори врати чак през септември. Всичко ще се срине до основи и ще се изгради отново — стени, декори, обзавеждане... Предвиждаме хиляди промени. Нищо в театъра не е пипано от седемдесет години и повече, сиреч откакто сър Кристофър Рен го е построил!

— Но кого смяташ да наемеш?

— Досега изобщо не съм помислял за това, скъпа. Пег, разбира се.

— Мислех, че си приключил с това.

— Уви, така е и сега се чувствам ако не помъдрял, то поне доста по-стар и тъжен. Скъпата Пег има нрав на фокстериер и обноси на свиня, но е страхотна актриса. Вероятно ще покания и госпожа Сибър...

— Разбира се! Тя е много добра! — извика госпожа Удън с малко пресилен ентузиазъм.

Той продължи да изброява, измъчвайки до насита бедната Марселон, която все повече увесваше нос, докато накрая ѝ каза:

— И, естествено, веднага щом се намери подходяща роля, ще се обърна с предложение към старата си приятелка Марси. Ала ще открием сезона с „Венецианския търговец“, скъпа, а мисля, че вече си твърде зряла за ролята на Порция.

— „Търговецът“! — викна с отвратен вид госпожа Удън. — Пак Шекспир! Толкова пъти са го поставяли! Защо не изберете за премиерата някоя прелестна комедия от епохата на Реставрацията? Ако знаеш колко блестящо играя такива роли!

— Зная, зная, не съм забравил. Ех, тези актьори, всеки с предпочитанията си! Е, Марси, няма ли да предложиш на клетия си

приятел поне чашка чай и един от прословутите си сладкиши с кайсиева ракия? От цяла седмица мечтая за тях!

Преди да отстъпи обаче пред тази гореща молба, госпожа Удън настоя Гарик още веднъж да ѝ обещае, че ще я ангажира за някоя от онези комедии, в които тя все още се представяше в пълния си блясък.

Щом останахме сами, Гарик насочи целия си чар към мен.

— Харесва ли ви Лондон? — попита ме той с палава усмивка.

Кимнах утвърдително.

— Доста по-интересен е от... къде беше? Честър ли? Предполагам, че от столичната пъстрота и шум ви се завива свят? Така ми подеждвахте и на мен, когато преди време дойдох тук за първи път. Бях просто покорен от метрополията и много дни обикалях и гледах с широко отворени очи. Никога ли не сте помисляли да играете на сцена?

Разтърсих отрицателно глава, ужасена, че може да изпусна някоя дума и той да ме чуе как говоря.

— Щом се оправите от тази пренеприятна болест, трябва да кажете на Марселон да ви доведе в „Дръри лейн“. Сега там е пълно с работници, които коват и бъркат гипс, но въпреки това с удоволствие ще ви разведа. Театърът е вълшебно място. Всеки път, когато се промъкна зад кулисите и видя разните там възета, декори и прашните дебри на това тайнствено място, изпълнено с оживление и стъпки, изпадам в захлас. Нищо на света не може да се сравни с това! Вие вече сте били на театър, нали?

Отново поклатих отрицателно глава.

— Никога ли? Невероятно! Ще трябва да поправим това. Не зная какви са планове на Марси за вас, хубавице, но тя няма да успее да ви държи още дълго скрита, повярвайте ми. Щом веднъж ви зърнат лондонските контета, тутакси ще се втурнат след вас. Ала първо ще трябва да догонят Дейви Гарик. Аз пръв започнах да ви ухажвам, не го забравяйте!

— Какви глупости говорите, а? — запита госпожа Удън, която се появи, бутайки количката с чая.

— Тъкмо казвах на вашата хубава племенница, Марселон, че смятам да я отвлека.

— По-добре се откажете, скъпи Дейви. Миранда е почтено момиче и никога не е имала вземане-даване с актьори като вас. Освен

това след няколко дни се връща в Честър. Нали, Миранда?

Потвърдих, кимайки, и Гарик се умърлуши. През това време госпожа Удън ни наля чай и нарязва сладкиша.

— А как е вашият приятел Самюъл Джонсън? Все така непоносим, предполагам?

— Потънал е до уши в работата по речника. Наскоро подписа договор за издаването му. За довършването му се изискват херкулесови сили, но Сам е твърдо решен да се справи и вярвам, че ще успее. Лошото е, че в момента не е в състояние да говори за друго.

— Колко ужасен човек, но пък какъв събеседник — трябва да му призная това, макар че не мога да го понасям.

— А той толкова те обича, скъпа! — отвърна ѝ Гарик.

— Нима?

Дейви се усмихна и си взе от сладкиша.

— Казва, че му напомняш на майско дърво с подаръци от селско празненство и само като те видел, му се приисквало да затанцува жига.

Госпожа Удън съвсем не изглеждаше очарована от комплиментата. Слушах ги, като същевременно внимавах да не обърна чашата си или чинийката със сладкиша и изправена като струна, отхапвах и отпивах деликатно. Прекрасният топъл и мелодичен глас на Гарик се лееше съвсем свободно, но сякаш придаваше особен смисъл на всяка дума. Той бе оставил чашата си на земята и сега се изтягаше върху възглавничките на дивана, прострял напред дългите си мускулести крака. Беше чудесно сложен и притежаваше естествена грациозност. Какво ли впечатление прави на сцената, помислих си аз.

— Вашата хубавица нещо се замисли. Сигурно сме ѝ доскучали с нашето бърбене.

Тази забележка ме изтръгна така внезапно от мислите ми, че подскочих и едва не разлях чая върху роклята си. Навдигнах се много внимателно и оставих чашата си върху количката. Гарик следеше внимателно всяко мое движение. Седнах обратно и скръстих ръце в скута си. Изпитателният му поглед ме караше да се чувствам като пълна глупачка, но беше дружелюбен, ето защо се опитах да си придам възможно по-приятелски вид.

— Всъщност с какво се занимава очарователната ви племенничка в Честър? — попита Гарик. — Освен, че бърби непрекъснато.

— О, с куп неща — отвърна госпожа Удън и подаде парченце сладкиш на Сардж, който отдавна настояваше да го опита. — Бродира, тъче, рисува по малко или си прави хербарии. О, тя е много заета.

— Всичко това ми изглежда ужасно скучно. Дали не би могла да я убедиш да поостане в Лондон, скъпа моя?

— Родителите ѝ не биха позволили за нищо на света! Едва се съгласиха да постои тук толкова дълго.

Той отново се отпусна върху възглавниците, кръстосал крака, с наклонена настрани глава и насмешливо пламъче в очите. Госпожа Удън нервно засъбира чашите и чинийките, като си даваше сметка, че съшитата ѝ с бели конци история не е успяла да убеди никого.

— Тук се крие някаква тайна, милички — заяви Гарик. — Днес нямам време да я изяснявам, понеже имам да ходя на много места — трябва да разнеса добрата вест, нали така!

— Радвам се, че те видях, Дейви. Надявам се да наминеш отново.

— Изобщо не се съмнявай — отвърна той, като я прегърна толкова силно, че тя остана без дъх и перуката ѝ се килна опасно.

После той се насочи към мен, взе ръката ми и ме накара да стана, усмихвайки ми се мило, с искрящи очи, и пропя:

— Беше ми драго, хубавице.

Стисна ръката ми, после я поднесе към устните си, обърна я и ме целуна по дланта. Толкова се смутих, че не можех да промълвя и дума, което в случая беше съвсем на място.

— Не вярвам и на думица от това, което ми разказа за вас Марси. Вие сте най-прекрасното видение, на което се е спирал погледът ми от много време насам и имам чувството, че ни е писано отново да се срещнем. Докато чакам, ще си мечтая за хубавата Миранда.

Никак не му беше трудно да завърти главата на едно момиче, но Дейви Гарик беше професионален омайник и сигурно говореше така на всички жени, дори на гърбавите. Въпреки това се почувствах поласкана. Кам Гордън, разбира се, никога не ми бе говорил така, а сигурно и в бъдеще нямаше да го стори, дръпнатият му шотландец!

Гарик дълго ме гледа право в очите и едва след това пусна ръката ми. Госпожа Удън го изпрати до вратата и стаята сякаш опуствя.

— Мили боже! — възкликнах аз. — Какъв зор беше да си държа устата затворена толкова дълго време! Вече си мислех, че тоз проклет глупак нивгаш няма да си тръгне.

Думите ми, както и начинът, по който бяха изречени, накараха госпожа Удън да подскочи, но беше толкова щастлива от това посещение, че не намери сили да ме смърри.

— Знаех си, че Дейви няма да ме изостави! Директор на „Дръри лейн“ на тази възраст! Едва ли има и десет години, откакто пристигна тук с брат си от Личфийлд, за да търгува с вина!

— Личфийлд ли?

— Да, родният му град, където са израснали със Самюъл Джонсън. И двамата горяха от желание да покоряват нови хоризонти.

— В Личфийлд има ли катедрала?

— Мисля, че да. Струва ми се, че Дейви има една гравюра, на която е изобразена.

— И езеро... Езеро с патици?

— Нямам представа, мила, никога не съм ходила там. Защо ме питате за това?

— Чудех се...

Потънала в спомените си, съживени от идването на Гарик, тя не дочака отговора ми, а с драматичен глас заразказва за паметната вечер на 19 октомври 1741 година, когато Дейви в ролята на Ричард III — първата му голяма роля — достигнал върха на славата си.

— Още преди да отвори уста, той вече беше Ричард, зловещият гърбушко. Онази вечер Дейви наложи нов начин да се играе и публиката го прие най-горещо!

— Бяхте ли там?

— Разбира се, мила, и то по чиста случайност... Веднага разбрах, че е гениален актьор, невиждан досега, и който със сигурност ще си остане ненадминат.

— Наистина ли е толкова добър?

Този дързък въпрос предизвика цяла тирада за многостранния и богат талант на Гарик, която приключи с думите: „Той е истински вълшебник!“.

— А коя е тази Пег, за която говорехте?

Тук, въпреки явната си неприязън, госпожа Удън бе принудена да признае, че става въпрос за една великолепна актриса, жива и одухотворена, която изпълнявала особено добре ролите на преоблечени като жени мъже. От смъртта на Нел Гуин насам нямало друга подобна.

— Някои казват, че тя е живото превъплъщение на Нел — притежава същия плам и, бих добавила, същата безнравственост. Пие като разпрана, попържа като коняр и си хваща по дузина любовници наведнъж. Не мога да понасям тази особа, но съм принудена да призная, че има талант. Дейви беше лудо влюбен в нея. Връзката им беше много бурна. Още не може да се съвземе, бедният ми ангел. Колкото и да тича по жени, това с Пег беше сериозно... — Тя погали нежната козина на Пепе и добави: — Струва ми се, мила моя, че вие му направихте голямо впечатление.

— Така ли? — рекох небрежно аз.

— Напълно го покорихте. Заинтригувахте го. Развълнувахте го.

— И к'во от това, няма да стигне доникъде.

— Миранда, едно момиче от добро семейство не...

— Нивгаш няма да успее. Уж правя к'вото мога, ама... — заключих тъжно аз.

Ала на госпожа Удън такива не й минаваха и след като ме накара да поработя здраво, в края на деня се почувствах доста доволна от себе си.

В къщи грабнах отново пачето перо, за да продължа с премеждията на героите си, но така и не успях да се съсредоточа върху скучния лорд Джон и безцветната лейди Синтия. Бях неспособна да им вдъхна живот. Ето защо ги оставих и се замислих за красивия Гарик — толкова чаровен, толкова привлекателен. Не можех да прогоня чувството, че някога вече съм го виждала. Някакъв смътен спомен се мъчеше да изплува в паметта ми. Личфийлд... Голямата катедрала... Езерото с патиците... Младият Дейви, толкова хубав с веселата си усмивка и искрящосините си очи! Възможно ли беше да съм живяла в Личфийлд като дете?

В полумрака, който бавно обгръщаше стаята, си дадох сметка колко малко зная за себе си и за миналото си. Дали майка ми беше Джеймс по мъж, или бях извънбрачно дете? Пък и какво значение имаше? Бях Миранда Джеймс и живеях на Грийнбрайър корт. Бях най-щастливата на света, понеже имах Кам. В сравнение с него целият блясък и чар на Гарик не струаха и пукната пара.

Имах своя шотландец, който трябваше да се върне на другия ден. Още една самотна нощ и щях да потъна отново в обятията му. Нямах по-голямо щастие от това.

Най-после, в шест сутринта, той се върна от пътуването си до Шотландия. Уморен и залитащ, се изкачи по стълбите, влезе в стаята си, отпусна се морно на леглото и веднага потъна в сън. После цели две седмици ходи всяка вечер на тъпите си тайни сбирки с тъпите си конспиратори, оставяйки ме сама, без да ми обърне и капка внимание, сякаш още бях тъпата му слугиня или някоя мебел. Като че щеше да му стане нещо, ако ми донесе поне едно малко подаръче!

Още спеше, макар да минаваше един часа следобед и страшно ми се прииска да ида да го измъкна от леглото и да го хлопна по кратуната. Или пък да му плисна отгоре стомна студена вода. Мислеше само за ония дяволски заговорници и пет пари не даваше нито за мен, нито за новия си ръкопис. Живеех в непрекъснат страх, че цялата история ще свърши зле за този негодник. Той дори не забеляза напредъка ми, с който госпожа Удън и аз толкова се гордеехме!

Като си помислех само колко усилия полагах: бях се измила и сресала и носех нова небесносиня рокля на тъмносиньо райе, която подхождаше на очите ми. Да върви по дяволите този мръсник! Откакто се бе върнал, бе спал с мене само четири пъти. И то как! Сграбчваше ме, нахвърляше се бясно отгоре ми за няколко минути, а след това се търкулваше настрана и заспиваше, докато аз не можех да си намеря място от яд. Та това си беше чисто изнасилване!

Още кипях от гняв, когато седнах зад бюрото си. Бях изписала цели тридесет и три страници, което ще рече глава и половина, но героите ми си оставаха оплетени в някаква връзка, лишена от страст, мъртви като чучела. Откъде ми бе хрумнало, че мога да напиша роман! Беше истинско мъчение, всяка дума беше изпитание за мен. Пък и кой би желал да прочете такива измъчени и изкуствени писания? Интригата беше банална, образите — мъртви, а диалогът — направо глупав. Всъщност, какво знаех аз за благородниците и достолепните им дами, за любовта им и за разкошните им жилища? Реших да унищожа безумното си начинание и да оставя писането на Кам. Тъкмо събирах

книжата, за да ги изгоря, когато на вратата се похлопа. Забързах да отворя, преди шумът да е събудил моя шотландец.

На прага стоеше господин Томас Шепърд. Премигваше с очи и явно се чувстваше неловко извън уютата на своя кабинет. Щом влезе и се настани, се поотпусна.

— Господин Шепърд, каква приятна изненада! — възкликнах любезно аз, като прикрих безпокойството си. — Мислех, че никога не напускате кабинета си.

— Да, рядко го правя. Ала в случая...

Той спря нерешително.

— Какво има? — попитах аз.

Той отново се поколеба. Изглеждаше дребен и съсухрен като мумия в превъзходно ушития си костюм.

— С какво мога да ви помогна, господин Шепърд? — настоях аз, окуражавайки го с усмивка.

— Ами... Всъщност предпочитам да поговоря с Кам. Той тук ли е?

Този път аз се поколебах.

— Ами... Да, тук е, но още спи.

— О?

— Разбирате ли, снощи работи до късно. Свърши чак към шест сутринта и беше безкрайно уморен... Разбира се, ще го събудя, ако трябва.

— Работил е, така ли?

— Без почивка! — излъгах аз.

— В такъв случай мога да се надявам, че „Наследството на Доуланд“ ще бъде готов навреме?

— Предполагам... Смятам, че наистина няма да се забави много.

Каква лъжа! Всъщност Кам бе написал едва три глави, и то не много добри. В последно време рядко хващаше перото, по цял ден кръстосваше насам-натам, зает с тайнствените си занимания, които рано или късно щяха да му навлекат беда.

— Радвам се да го чуя. Още не ни е предал първите глави, както се бяхме уговорили, та виждате ли, бях започнал да се безпокоя. Ръкописът трябва да бъде готов до 15-и юни, а Кам никога не е бил сред тези, на които може да се разчита, че ще спазят срока.

— Трябва да е готов до 15-и юни — повторих аз, смръщвайки вежди.

— Така се разбрахме, когато му дадох предплатата. Най-голямата, която някога съм скланял да дам, между другото, но като се има предвид какъв успех požъна „Джентълменът Джеймс“, това ми се стори съвсем нормално. Разбирате ли, разчитам книгата да излезе през септември и...

Той отново млъкна, като видя изражението ми. Побързах да прикрия изумлението и тревогата си. Пуснах в действие най-убедителната си усмивка и се заех да подбирам думите:

— Страхувам се, че вината е изцяло моя. Както знаете, аз преписвам ръкописа. Този път обаче изостанах много. Кам не ми каза, че възнамерява да го предаде толкова скоро. Той е толкова зает с писане, че сигурно е забравил.

Както бе забравил да ми каже и за предплатата. Най-голямата, която някога са давали на автор... Изобщо не се съмнявах къде е отишла до стотинка. Нито за близките му, нито за благотворителност, а в ръцете на онази шайка конспиратори. Ах, как ми се щеше да го убия, докато спи, а после да убедя съда, че е било акт на самозащита! Така поне щях да сложа край на всичко това!

— Ще се заема с това начаса — извиках аз. — Ще получите първите глави възможно най-скоро. Уверявам ви, че чакането си заслужава! Това е най-добрата книга на Кам, по-вълнуваща дори от „Джентълменът Джеймс“. Читателите ще бъдат във възторг!

Ако изобщо някога я прочетат. До 15-и юни оставаше само месец. Ако искаше да спази срока, Кам трябваше да работи денонощно. Той обаче изобщо не проявяваше желание да седне и да пише. Беше постъпил нечестно и издателите спокойно можеха да го осъдят. Вече го виждах да лежи в затвора за дългове, набутан в някоя влажна и мрачна килия, с угаснал поглед, и да дрънчи с веригите си при всяко помръдване, валяйки се в изгнилия сламеник, метнат направо върху ледените плочи.

Внезапно си спомних за задълженията си на домакиня и предложих на господин Шепърд чаша чай. Той поклати глава отрицателно, вперил в мен дружелюбния си поглед.

— Извинете ме — каза той с очарователна усмивка, — зная, че ви оглеждам прекалено явно, но ми се струват много променена.

— Така ли?

— Вече не мога да позная във вас онази привлекателна и жива, но... въз... но донякъде объркваща девойка, която преди няколко месеца дойде в кабинета ми.

— Наистина ли?

— Сега на нейно място откривам елегантна млада жена, която говори изискано и притежава обноските на дама от висшето общество.

— Още работя върху говора си и малко по малко усвоявам добрите обноски. От две седмици насам една приятелка ми дава уроци. Вчера се позанимахме с дикцията ми, а след това тя ми показва как да си служа с всички прибори.

— Прекрасно!

— Понякога е много трудно. Когато не повтарям изречения и не подреждам масата, ходя из стаята с книги върху главата или изучавам френските вина. Госпожа Удън е много строга учителка.

— Удън ли? Да не би да имате предвид госпожа Марселон Удън?

— Познавате ли се?

— Гледах я веднъж в „Графиня Амалфи“, игра блестящо. Беше незабравима вечер.

— Тя живее в къщата отсреща. Реши да ме превърне в истинска дама.

— Трябва да призная, че е постигнала невероятен успех — каза любезно той. — Надявам се, че Гордън оценява усилията ви. Той наистина има късмет, това и си помислих, още щом ви видях за първи път, когато... въз... така неочаквано се появихте в кабинета ми.

— Толкова ли... Толкова ужасно ли се държах?

— Бяхте прелестна и безкрайно делова. Доста ни затруднихте. Умна, жизнена, красива — трябва да ви призная, че ако бях тридесетина години по-млад, Гордън щеше има съперник в мое лице.

— Ако бяхте с тридесет години по-млад, Гордън щеше да е умрял от глад.

Шепърд се разсмя и очите му заискриха зад очилата с позлатени рамки. После погледът му падна върху купчината листи на бюрото, които се готвех да изгоря.

— Това ръкопис ли е?

— Ами... Донякъде... Не, не е — отвърнах притеснено аз.

Той се приближи до бюрото и взе най-горната страница. Прегледа я набързо.

— За нас е истинско щастие, че можете да преписвате ръкописите на Кам. Толкова време се печели... Хм, хм... Това не е обичайният му стил.

— Това не е... Не е негово...

— Значи работите и за някой друг?

Толкова се притесних, че кимнах с глава и той продължи да чете, но вече по-внимателно.

— Просто... Просто не смея да ви кажа, че е мое — признах накрая аз. — Толкова съм глупава, въобразих си, че и аз ще мога да пиша. Това тук... е просто един опит. Ала не става за нищо.

Шепърд прочете още няколко реда. Идеше ми да потъна в земята от срам.

— Кам не знае... Не посмях да му кажа. Зная, че е ужасно. Тъкмо се канех да го изгоря, когато дойдохте.

— Радвам се, че съм попречил. Позволявате ли ми да го взема със себе си?

— Аз... Нали не смятате да си губите времето с него, господин Шепърд? Ужасно е, отначало докрай.

— Оставете на мен да преценя. Издавам много книги, а също така и няколко списания. Непрекъснато издирваме нови автори и все не ни достигат, повярвайте ми. В днешно време не е лесно да оцелееш на Флийт Стрийт.

Въпреки възраженията ми, той настоя любезно, но твърдо да вземе ръкописа и пет минути по-късно си тръгна с него, пъхнат в плика от кафява хартия, който му бях донесла със свито сърце. Чувствах се странно безпомощна, сякаш някой бе успял да проникне в душата ми. Господин Шепърд много тактично обеща да не споменава и дума пред Кам. Ала аз си мислех как повече няма да спомене за това и пред мен, щом види колко лошо е написаното.

Беше почти два часът. Оня глупак Кам не можеше все пак да спи цял ден! Щеше да се събуди и да поиска кафе, а също и нещо за ядене. Официално още бях негова слугиня, но бях се променила и не можех повече да търпя подобно отношение. Той трябваше да свикне с това.

Вбесях се при мисълта за огромната предплата, която беше взел, без да ми каже и дума, и която бе похабил докрай по този глупав

начин.

Приготвих закуска, взех подноса и отидох в стаята му. Кам спеше все така дълбоко. Краката му бяха омотани в чаршафа, но нагоре се бе отвил и докато гледах голото му тяло, цялата любов, която изпитвах към него, нахлу в сърцето ми. Той помръдна и промърмори нещо през зъби, после прегърна възглавницата и отново се унесе в сладък сън. Погалих тъмните му коси. Толкова силно го обичах, че чак изпитвах болка. Ала се овладях и станах. Отидох до прозореца и рязко дръпнах завесите. Светлината заля стаята. Той извика недоволно и закри очи с ръка.

— Какво значи това, по дяволите?

— Вече е два следобед, глупако.

— Два часът?

— Проспа половината ден.

— Дали наистина усещам мириса на кафе?

— Не зная. Ти как мислиш?

— Господи, в какво отвратително настроение си!

— Бях в прекрасно настроение снощи, докато те чаках да се прибереш. Но чаках, чаках, а накрая започнах да се тревожа и да се питам какво ли ти се е случило.

— Ох, пак ли започваш?

— Не ми харесва това, Кам!

Той се изправи и седна в леглото, като придърпа чаршафа и се зави. Вдигнах от пода панталоните и ризата му и ги сложих върху един стол, после хванах ботушите му и ги запратих в отворения гардероб. Той също започна да се ядосва, но любезно помоли да му донеса кафето.

— Донеси си го сам!

— Търсиш кавга, така ли? — попита той, като ме изгледа студено, стиснал зъби.

Отговорих, избягвайки погледа му:

— Не, Кам, не искам кавги. Знаеш ли какво искам? Искам да се отнасяш с мен като с разумно същество, а не като с мебел!

— Но... Но сме решили да се зъбим тази сутрин, така ли?

— Откакто се върна от Шотландия, ти просто не ме забелязваш!

— Имам толкова други грижи.

— Зная. Опитах се да проявя разбиране. Зная какво изпитваш, като се сетиш за Кълъдън, Кам, за убитите си братя, за отнетото наследство и обесения ти братовчед. Зная какво си преживял и колко дълго живя единствено с мисълта за това. Когато те видях за първи път в Тайбърн, ти беше готов да убиваш, разбирам те, но...

— Това не те засяга, Миранда!

— Така ли било?

— Не е твоя работа.

— Аз живея с теб. Споделям леглото ти, трапезата ти... Всичко, което се отнася до теб, ме засяга и мен.

Той не отговори, а стана и се зае да се облича, сякаш беше сам в стаята, сякаш аз не съществувах.

— Идва господин Шепърд — съобщих му ледено аз.

— Така ли?

— Ти спеше и не пожелах да те будя.

— Колко мило!

— Спомена, че ти е дал предплата, Кам, най-голямата, която „Шепърд и ко“ са изплащали досега на автор.

— Точно така — отвърна той, без да ме погледне, търсейки старите си очукани обувки с потъмнели токи. Намери ги и избухна: — По дяволите! Тези обувки са пълни със засъхнала кал! Мисля, че е твое задължение да се грижиш за тези неща, а?

— А също и да преписвам ръкописите ти, да ти готвя, да топля леглото ти, да разтребвам след теб и...

— Млъквай, Миранда! Не съм в настроение и рискуваш да ти кажа нещо, за което после и двамата ще съжаляваме.

— И аз не съм в настроение. Господин Шепърд каза също, че си обещал да предадеш романа след месец. А ти едва си го започнал. Ти...

— Внимавай, Миранда!

— Какво направи с парите, Кам?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да, искам!

— Послужиха ми да наема къща в околностите на Лондон. За три месеца — смятам, че ще е достатъчно. Остатъкът отиде за разни парфюми, няколко елегантни копринени рокли и осем бурета с барут. Сега доволна ли си?

— Не... Не ти вярвам.

— Както желаяш — отвърна Кам и излезе от стаята.

След малко го чух да обръща всичко наопаки в кухнята. Идеше ми да се разплача с глас, но се овладях и слязох долу.

— Какво става, Кам? — попитах кротко. — Нали ми обеща да зарежеш тези глупости? Нали...

— Не съм обещавал нищо подобно.

— Няма да се примиря с това.

Тогава той се обърна и ме прониза с хладния си син поглед. Видя ми се толкова далечен и чужд, че потръпнах и почувствах, че ще е по-добре да не продължавам. Ала не исках да се откажа току-така.

— И какво ще направиш? — попита той с ръце на кръста.

— Ще се махна оттук.

— Така ли? И къде ще отидеш? Може би ще подхванеш стария си занаят? Страхувам се, че си поизгубила форма.

— Не мисля, че ще ми се наложи пак да крада, Кам.

— Нима?

— Не вярвам да ми е трудно да намеря някой, който да ме издържа.

— Това ли мислиш да направиш?

— Да, и то още сега.

Той се хвърли светкавично към мен с блеснал от гняв поглед. Отстъпих назад, но той успя така да ме зашлеви, че се олюлях и се блъснах в стената. Удари ме отново, и още веднъж, и още веднъж... Ушите ми пищяха, лицето ми гореше. Закресях. Кам ме хвана за гърлото и ме стисна, а през това време аз го ритях по краката, а после забих нокти в лицето му. Тогава той ме пусна и аз се свлякох на пода, където, кашляйки, се опитвах задавено да си поема дъх. Той ме сграбчи за косата, вдигна ме и грубо впи устни в моите.

Задърпах се с всички сили и щом успях да се откопча, го заудрях с юмруци. После хванах някаква тенджерка и я хвърлих по него, но той се отдръпна навреме. Тогава взех друга. Той се хвърли към мен и ми изви китката, за да я пусна.

— Кучи син!

— Ще бягаш, а? Ще ходиш при друг!

— Мътните да ме вземат, ако не го сторя!

— Няма да стане, малката!

- Махни се от пътя ми!
- Ти ми принадлежиш, проклето зверче такова!
- Вече не принадлежа на никого!
- По-скоро бих те убил!
- Негодник, негодник такъв! Само се опитай...

Млъкнах, понеже той отново ме целуна, но този път по-скоро страстно, отколкото грубо. Устните му отмъстително се впиваха в моите.

После Кам ме вдигна на ръце и ме отнесе в салона, където ме хвърли на дивана. Опитах се да се изправа, но той ме бутна обратно, вдигна полите ми и ме облада с такава дива ярост, че останах без дъх и като прекършена. Тогава той се наведе нежно към мен, пресуши с целувки сълзите в очите ми, прегърна ме и ме залюля, галейки косите ми.

Плачех тихичко, сгушена в прегръдките му, а той се опитваше да ме утеши, показвайки ми обичта си с ласки, тъй като за нищо на света не би го сторил с думи. Никога не се бяхме чувствали толкова близо един до друг.

На бузата му, там, където го бях одрала, тъмнееха четири кървави резки. Що се отнася до мен, болеше ме цялото тяло, но сетивата ми бяха заситени.

- Не... Не трябваше да казвам това — прошепнах аз.
- Така е.
- Никога няма да те напусна, Кам.
- Идеше ми да те убия.
- Без малко да го направиш.
- Само като си помисля, че може някой друг да те докосва...

Той се намръщи заплашително. После се наведе и ме целуна толкова дълго и страстно, че простенах под тежестта му и се опитах да го отблъсна леко. Ала сладкото мъчение бе разпалило кръвта ми и го оставих да проникне в мен бавно и постепенно, като изпитах този път цялото удоволствие, от което необузданият му порив първия път ме бе лишил. Колкото и Кам да се пазеше да не прояви слабост или чувство, всяко негово движение беше пълно с нежност и го издаваше.

Едва много по-късно се върнахме в кухнята, където той се нахвърли прегладнял на яденето, което му приготвих. Заяви, че всичко било чудесно, особено сладкишът.

— Подарък е от госпожа Удън, това е нейният специалитет.

— Ти май прекарваш доста време с нея, а? Предполагам, че тя те учи да говориш така добре.

— А, значи си забелязал?

— Как няма да забележа?

— Но ти не каза нищо.

— Реших, че няма нужда.

Изброих му всичко, което бях научила и Кам се учуди на желанието ми да стана истинска дама.

— Да, ще ми се да се гордееш с мен, да не се срамуваш от обноските ми.

— Никога не съм се срамувал от теб, Миранда — каза меко Кам.

— Зная, но...

— Харесвам те такава, каквато си.

— Трябва да се опитам да бъда нещо повече. Длъжна съм.

— Ти си просто неповторима — отвърна той, вперил очи в мен.

— И освен това с тази розова рокля изглеждаш ужасно привлекателна.

— Но тя не е така хубава като онази, с която бях преди това!

— Бузата ти се е подула и имаш отоци по врата. Май здраво съм те понатупал.

— Мисля, че вината беше моя.

— Умееш да ме вбесяваш повече от всеки друг. Следващия път, когато ми кажеш, че ще ме напуснеш, наистина ще те пребия. Ще ходиш посинена цяла седмица.

— Значи ти харесва да съм до теб?

— Ако не беше така, отдавна да съм те изхвърлил.

— Кам...

— Колко е часът? — прекъсна ме той.

Този мъж, който нямаше страх ни от човек, ни от звяр, и посрещаше, без да трепне, и най-опасната ситуация, се боеше като от чума и от най-дребната проява на чувства или привързаност.

— Трябва да е около седем. Нали няма да излизаш пак?

— Не, тази вечер не. Държа положението в ръце.

— Значи няма да се срещаш със заговорниците? — настоях отново аз, виждайки, че гледа да отклони разговора.

— Засега не.

— Толкова... Толкова се тревожа за теб, затова...

— Не се притеснявай, Миранда.

— Наистина ли си купил барут?

— Все нещо трябваше да ти кажа.

— Цялата тази история с наетата къща, парфюмите и роклите беше само за да ме накараш да мисля, че има друга жена, нали, Кам?

— Може би.

— Ще ти издера очите, да знаеш!

— Настина ли?

— Не се съмнявай!

Той ме погледна развеселен и по погледа му познах за какво си мисли. И наистина, отново ме взе в обятията си.

— Напоследък почти не си ме докосвал, а сега не можеш да ми се наситиш!

— Имаме на разположение цяла вечер. Хайде, ела горе да ти покажа още някоя и друга хватка.

— Не сега.

— Моля?

— Ти ще се качиш, разбира се, но ще седнеш да поработиш.

— Така ли?

— И ако си много, много послушен, ако напишеш поне десет страници, може и да ти позволя да ми покажеш хватките.

— Ужасно много те желая, Миранда!

— Превъплъти желанието си в творчество.

— Господи! Откъде си научила такива думи?

— Всеки ден уча нови думи.

— Не зная дали това ми харесва. Станала си по-различна.

— Отивай да работиш, Кам!

— А също и по-властна. Не забравяй кой е господарят тук.

— Десет страници най-малко.

Той ми хвърли един гневен поглед, но се подчини. Сияеща, се изтегнах на дивана да почета, но скоро пуснах книгата и се замислих за случилото се. Какво щастие, помислих си. Вярно, не беше лесно да се живее с този мъж, той беше пълен с недостатъци, вироглав, потаен и избухлив, но беше мой и аз го обичах безумно.

Когато се качих, Кам пишеше. Перото скърцаше по листа, а той стискаше зъби и сините му очи мяхаха мълнии, сякаш изживяваше сцената, която описваше. Заспах почти веднага. След няколко часа

легло то проскърца и хлътна под тежестта му. Разбудих се в прегръдките му и усетих тялото му върху моето. Обгърнах го с ръце и преплетох крака в неговите.

— Написа ли десет страници? — попитах сънливо аз.

— Дори двадесет!

Тежкото му топло тяло излъчваше лекия мирис на пот — мъжествен, сладостен и безкрайно възбуждащ. Щастлива от доброволното си пленничество, промълвих:

— Двадесет страници! Наистина имаш право на още един път.

— Още два!

— Не си ли уморен?

— Изгарям от желание.

— Изгаряш от желание, значи. Чудесно.

— Не усещаш ли?

— И още как! О, Кам...

— Номер едно — обяви той.

— Госпожице Джеймс, каква приятна изненада! — възкликна господин Шепърд и скочи да ме посрещне, заобикаляйки огромното си бюро от акажу.

Този път разсилният се държа много по-любезно с мен, отколкото първия път. Благодарих му „възможно най-благовъзпитано“.

— Обещах да ви донеса първите глави, господин Шепърд. Тук ви нося повече от двеста страници от „Наследството на Доуланд“. Романът ще бъде готов до 15-и юни.

— Смятате ли?

— Ще се погрижа да е така.

— Изглежда имате изключително влияние върху Гордън.

— Правя каквото мога.

— Той рядко работи толкова бързо. Винаги закъснява ужасно с предаването на ръкописите си.

— Имаше доста лоши навици. Опитвам се да ги променя.

— Нима?

— Наистина не е лесно!

— Но заповядайте, седнете, госпожице! Желаете ли чаша чай?

Каква чест, помислих си. Той сигурно не би се държал така с Херцогиня Ранди. Ала отказах, понеже бързах да си тръгна. Бях доста угрижена, макар да не го показвах.

— Прочетох го — каза Шепърд.

— Така ли?

— Всъщност, дори два пъти, като втория път си водих бележки.

— Нали... Нали е ужасно?

— Боя се, че да, госпожице Джеймс.

— Казах ви, че само ще си изгубите времето.

— Съвсем не мисля така.

— Какво... Какво искате да кажете?

— Вие сте много талантива, госпожице.

— Нали току-що казахте, че е много лошо?

— Действително: надутото, претрупано и доста изкуствено. Ала стилът ви е изключително образен. Колкото и да са неправдоподобни героите ви, човек ги вижда, вижда имението, парка, въпреки че описанията ви са пълни с неточности. Очевидно е, че никога не сте били на бал, нито пък сте чували как се обръща към прислужницата си една дама от висшето общество. Вашето „Тичай да сложиш чайника на огъня, Мег!“ направо ме потресе.

Силно се изчервих. Би било далеч по-милостиво, а и по-бързо, ако ми бе забил нож в сърцето. Той обаче изобщо не ми обърна внимание. Крачеше из стаята с ръце на гърба, напълно погълнат от това, което казваше.

— Съвсем очевидно е, че говорите за неща, които не познавате, и за среда, в която никога не сте попадали. Факт е, че интригата е абсурдна, а ходът на събитията неестествен. Изобщо не се връзва.

„Какъв глупак! За какво връзване ми говори?“, помислих аз.

— ... Героите ви правят това, което им наредите, а не което биха правили, ако решаваха сами, ако бяха живи хора със свои собствени мисли и желания. Усеща се присъствието на автора зад тях, който ги движи като марионетки.

— Значи смятате, че не трябва да се опитвам повече.

— Тъкмо напротив.

— Може би ще поискате да ида в манастир и да се покая за стореното?

Шепърд се разсмя от сърце. Как можах да го помисля за добър човек? Изправих се зачервена. Херцогинята Ранди надничаше опасно иззад лъскавата ми елегантна външност.

— По-добре да тръгвам, господин Шепърд — казах аз с цялото достойнство, на което бях способна.

— Ах, тези писатели — поклати глава той. — Толкова са докачливи! Веднъж проявих неблагодарумието да предложа на Гордън някои леки изменения в текста и той насмалко не ме уби.

„Жалко, че не го е направил“, помислих си аз.

— Зная, че ръкописът ми не струва, господин Шепърд. Никога не съм ви предлагала да го четете. Ако не се лъжа, вие направо ми го изтръгнахте от ръцете.

— Точно така, и много се радвам, че го направих. Искам да ми напишете един разказ, госпожице Джеймс.

— Разпъвате ме на кръст за романа ми, а сега искате от мен разказ! — възкликнах объркано аз.

Все така весело той кимна с глава.

— Още не сте достатъчно зряла за роман. Засега това просто не е по силите ви, романът е трудно начинание. Ала вие притежавате истински талант. Бих искал да ви науча как да го изявите и да го ползвате.

Седнах отново и се отпуснах назад. Вече мислех само как да се овладея и да не се изложам.

— Истински талант ли? Аз?

— Имам чувството, че ако се заемете с нещо по-лесно и пишете за това, което познавате добре, ще се получи прекрасна новела.

— Ами?

Този вик, избликнал от сърцето ми, прозвуча толкова пискливо, че би накарал госпожа Удън да вдигне отчаяно ръце към небето.

— Сигурен съм. Няма ли да опитате?

— Де да знам, не е проста работа да се пише и кат' знам, че после вий ще го четете, направо ще пукна от шубе.

— Какво ви става!

— Кръвчицата ми се смръзва, казвам ви!

— Мисля, вече ви споменах, че издавам и няколко списания. Чували ли сте за „Лондон рийдър“? — Поклатих отрицателно глава и той извади от едно чекмедже последните три броя, подаде ми ги и продължи: — „Лондон рийдър“ излиза два пъти месечно и във всеки брой публикуваме статии за разни неща от живота в столицата. Бих желал да се запознаете с това, което сме поместили тук, за да получите някаква представа. После и вие ще напишете нещо.

— За Лондон?

— Има разни разкази за търговци, за коминочистачи, в други се говори за докери, за адвокати, за актьори... За всички, които живеят в този град.

— Не зная нищо за търговците или пък за коминочистачите.

— Тогава пишете за това, което знаете. Статиите ни са кратки, не повече от петнадесет-двадесет страници. Много съм любопитен да видя какво ще ми донесете.

— Дори след като прочетохте романа ми?

— Дори след като го прочетох — потвърди усмихнат той.

Разказите, които прочетох, ми се сториха доста различни. Някои много ми харесаха, от други успях да прочета едва няколко реда. Що се отнася до мен, единственото място в Лондон, което наистина познавах добре, беше Сейнт Джайлс, а там, по дяволите, и дума не можеше да става за щастлив край. Струваше ми се донякъде отблъскващо да пиша за проститутки и джебчии, за просяци и мошеници, за недохранени деца, ослепели от пиене. Това нямаше нищо общо с литературата. Макар да бях поласкана от доверието, което ми оказваше господин Шепърд, все още мислех, че ще е най-добре да се задоволя да преписвам романите на Кам и да поправам правописните му грешки. Тъкмо това и правих в следващите няколко дни. Кам работеше толкова много, че няхах време за нищо друго.

Ала тази идея се загнезди в ума ми и все се сецах за онези деца, които бях видяла да излизат от кръчмата, носейки чаши с джин, в деня, когато онова прасе бе изскочило от блатото край Флийт. В съзнанието ми някак от само себе си се зараждаше цяла история. Изникваше, точно когато най-малко очаквах — по време на урок при госпожа Удън, докато сменях чаршафите, или пък когато преписвах. Внезапно в съзнанието ми изскачаха откъслечи от разговор или се рисуваха картини. Познавах момичето, знаех какво е, какъв е животът му. Трябваше да пиша за него.

Така измина седмица. После един ден рано сутринта седнах зад малкото писалище до прозореца. Госпожа Удън беше на покупки, а Кам още спеше. Неохотно извадих мастилницата, перото и листовете. Подстрих перото и заразмествах другите неща — опитвах се да печеля време. След това разгледах ноктите си. Най-накрая въздъхнах дълбоко, потопих перото в мастилото и най-отгоре на първия лист написах заглавието: „Рижавата“.

Героинята ми беше само на десет години и се казваше Бети. Живееше в един зловещ сутерен заедно с любимото си братче, ужасните си впиянчени родители и две други семейства. На нея се падаше задължението да ходи всяка сутрин за джин и тя се кълнеше, че един ден ще напусне Сейнт Джайлс заедно с малкия Джоуи. За нея джинът, който купуваше всяка сутрин, беше символ на злото и на отчаянието, които я заобикаляха. Отказваше дори да го помирише. Крепяха я само надеждите и обичта към брат й. Когато родителите й го

дадоха да чиракува при един коминочистач и ѝ заявиха, че вече е време сама да се грижи за себе си, тя за първи път вкуси джин.

Перото ми сякаш само хвърчеше по страницата и аз се вживях в историята, която описвах. Виждах плъховете наоколо, усещах гадната смрад на гнило и мухъл, вонята, която се носеше откъм улицата, дочувах кресливи пиянски подвиквания. Когато след пет часа оставих перото и избърсах очи, развълнувана и изтощена, събрах написаните седемнадесет страници и разтребих писалището.

Чух Кам да се раздвижва горе. Беше се събудил и сигурно беше гладен, трябваше да му приготвя кафе и закуска. Когато се появи накрая свеж и бодър, той сви вежди, като ме видя, и ме попита какво ми е. Усмихнах му се, но докато закусваше, той продължи да ме наблюдава загрижено. Щом свърши, стана, приближи се до мен и ме прегърна здраво.

— Е, какво се е случило? — попита сърдито той.

— О, нищо, нищо...

— Хайде де, та ти си плакала!

— Аз... просто хей така, без причина — отвърнах аз и наведох глава. — Днес е малко мрачно, пък и имах много работа, освен това...

Не довърших.

— Аз те претоварвам.

— Не, ти се претоварваш.

— Вече съм към края. След седмица, най-много седмица и половина, ще свърша.

— Досега не съм си давала сметка, че писането... какво всъщност ти струва писането, колко много даваш от себе си. Сега разбирам защо понякога ставаш раздражителен и избухлив, а друг път си толкова разсеян и затворен в себе си.

— Така ли? И какво те накара да го разбереш?

— О, просто се размислих върху това, опитах се да го проумея.

— Бедната ми Миранда — каза много сериозно Кам. — Май доста трябваше да изтърпиш с мен, а? Аз съм раздражителен, избухлив, разсеян, затворен в себе си и какъв ли още не. Ние, писателите, сме ужасно племе.

— Не се оплаквам — прошепнах аз.

— Какво щастие! Всъщност не си престанала да се оплакваш.

— Лъжец! Можеш само да се радваш, че ме има, негодник такъв!

Сега наистина разбирах защо понякога се държи така, докато по-рано само се ядосвах. Ето защо си обещах занапред да бъда внимателна и търпелива с него.

Десет дни по-късно, в един прекрасен слънчев ден, тръгнах да занеса на господин Шепърд последните глави на „Наследството на Доуланд“. След като се труди без почивка четиридесет и осем часа, Кам легна да поспи и беше казал, че няма да си подаде носа навън цяла седмица. И аз не бях стояла без работа: преписвах тутакси написаното, пазарувах, купувах му хартия и пачи пера и му приготвих кафе, а всичко това беше доста уморително като цяло. Ала сега, докато крачех към нашия издател, се чувствах лека като птичка. Струваше ми се също, че бях успяла най-после да вразумя Кам и се надявах, че тлъстата сума, която бе дал на заговорниците, щеше да си остане последен жест към тях, последна дан към гибелното им и безнадеждно начинание.

Както винаги, със своя шум и със забързаните си тълпи, Флийт Стрийт излъчваше успокояващо непоклатима жизненост. И аз забързах, стиснала скъпоценния си товар, който скоро щеше да стигне до хиляди хора, както и седемнадесетте си странички, които сигурно никой никога нямаше да прочете. Щях да предам на господин Шепърд прегледно преписания си разказ, той щеше да го прегледа, да се ужаси и толкова. За мен написването му бе просто начин да се отърся от него. Всичко разказано беше истина и от години знаех, че все някога ще трябва да заговоря за това, да излея целия ужас и безнадеждното отчаяние, в които живееше от люлката до гроба половината от населението на Лондон.

Шепърд пое усмихнат ръкописа на Кам и развълнувано ми стисна ръцете.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас. Печатарите го чакат. Скоро пресите ще заработят, подвързвачите ще поостанат и допълнително, ако трябва, и хилядите ни читатели ще погълнат на един дъх новия Родерик Кейн.

— А „Шепърд и ко“ ще съберат парсата — добавих аз.

— Именно. Защо мислите, че съм толкова щастлив?

Смеейки се от все сърце, той отново ми стисна ръцете и аз на свой ред не се сдържах и му се усмигнах. Той заяви, че съм изглеждала особено съблазнителна и аз му благодарих. Всъщност носех проста

тъмносиня памучна рокля, а косите ми се спускаха свободно на едри бакъреночервени букли. Шепърд ми предложи чаша вино, но аз отказах. Той обеща да изпрати цяла каса подбрани френски вина на Гордън, за да му благодари. Също така се надяваше, щом авторът се посъземе от умората, да се заеме със следващия си роман.

— Вие сте непоправим — подкачих го аз.

— Само користен — отвърна той. — А вие как сте, госпожице Джеймс? Прочетохте ли списанията?

— Прочетох ги, но се боя, че не съм способна да напиша такъв разказ, какъвто искате от мен, господин Шепърд.

Лицето му помрачня, но после отново грейна, щом той забеляза ръкописа в ръцете ми. Обзе ме паника: явно смяташе да го прочете начаса, пред мен, поне така личеше от сериозния му вид, който замени усмивката и закачливото му настроение. Зачаках мъченически, като потропвах с пръсти по облегалката на креслото си, изтупвах несъществуващи пращинки от роклята си или броях книгите по лавиците. Най-после той остави и последния лист и ме погледна безмълвно. После извади от джоба си бяла носна кърпа, избърса с нея позлатените си очила и попи крайчеца на очите си. Господи, той плачеше! Нима разказът беше толкова ужасен?

— Не зная какво да ви кажа, госпожице Джеймс...

— Няма нужда да ми казвате нищо — уверих го аз.

Той прибра кърпата в джоба си и намести на носа си очилата, след това събра листовете и поклати глава.

— Това е една от най-вълнуващите истории, които някога съм чел.

— Вълнуващи ли?

— Пълна е със състрадание, а също и с гняв. Чувства се, че те извират направо от сърцето. Вие познавате Сейнт Джайлс. Знаете как живеят хората там. Описвате съдбата им с неподправена точност. Рядко съм чел нещо толкова правдиво и убедително.

— Нима... Нима ви харесва?

— Във възторг съм, мила моя! — извика той, като стана и заобиколи бюрото си с ръце на гърба, както винаги. — Само че съм и смаян.

— Аз също!

— Трудно ми е да повярвам, че толкова млад човек може да напише такава нещo.

— Всяка проклета думица в него си е моя, аз съм я писала! Кам хич и не го е виждал, хабер си няма от тая работа, тъй да знайте!

— Зная, че вие сте го писали, госпожице Джеймс — отвърна той с усмивка, развеселен от моето избухване. — Искрах просто да кажа, че постижението ви е невероятно.

Той продължи да говори, докато аз се опитвах да се овладеея. Бях ядосана на себе си, че се оставих толкова да се увлека и да заговоря пак както преди. Яд ме беше и на него, че така ме бе предизвикал. Шепърд ми обясни, че разказът не е подходящ за читателите на „Лондон рийдър“, тъй като те не са в състояние да оценят художествената му стойност. Възнамеряваше да го издаде в следващия брой на „Бард“, едно далеч по-престижно списание за литература, а в замяна на това щеше да ми плати цели две лири. Наострих ухо.

— Две лири ли?

— Ще ви напиша чек и секретарят ми ще ви ги донесе още сега.

— Наистина ли харесахте разказа?

Той потвърди, че го намира за превъзходен, дори изумителен, и че ще бъде горд да го издаде. Щом свърши да изброява причините да му даде такава висока оценка, тутакси отбелязах, че в такъв случай е редно да ми предложи пет лири за него, вместо две.

Шепърд се ококори смаяно и се зае да изброява причините, поради които не можел да ми плати пет лири за толкова кратък текст. В отговор на свой ред аз усмихнато и любезно му изредих причините, поради които аз не можех да се съглася на по-малко. Попазарихме се още няколко минути и в крайна сметка спечелих аз. Победен, но все така весел, господин Шепърд заяви, че съм била по-настъпателна и от Чингис хан и се изпусна да спомене, че сигурно ще се наложи да удвои тиража, тъй като моят разказ ще предизвика сензация. Явно претенциите ми към заплащането съвсем нямаше да го разорят. Шепърд топло ми стисна ръка и предрече, че ме чака блестящо бъдеще като писател. Тъй като все още се съмнявах, той добави:

— Това ви е в кръвта, госпожице Джеймс. Вие ще продължите да пишете. И да искате, няма да можете да се откажете. Между другото, не се разбрахме под какво име ще издаваме творбите ви.

— Името ми е Миранда Джеймс. Мислех, че знаете.

— Не, не, имах предвид псевдоним. Не можем да публикуваме разказа ви под женско име.

— И защо, моля ви?

— Жените не пишат. Те готвят, шият, грижат се за мъжете си или остават стари моми. Разбирате ли, те са по-низшият пол — безкрайно необходими, често много красиви, но неспособни да мислят за друго, освен за труфила и прически. От време на време се появява и по някоя рядка птица, но това са аномалии — те просто разсъждават като мъже.

Тъкмо се канех да възразя остро, когато господин Шепърд ме спря. Обясни, че това съвсем не е негово лично мнение, а на обществото ни като цяло. Ако „Рижавата“ излезел под името Миранда Джеймс, нито един читател на „Бард“ нямало да му обърне внимание. Трябваше да се примирия. Пък и, като се замислех, съвсем не знаех как ще приеме всичко това Кам, за когото жените съществуваша, само за да се грижат за дома и да задоволяват мъжете.

Последните ми думи накараха господин Шепърд леко да се изчерви. Той побърза да ми предложи имена като Майкъл Джордън или Малкълм Джонсън, но аз ги отхвърлих; накрая се спряхме на М. Д., от което хем не се разбираше, че съм жена, хем беше по-загадъчно, сиреч интригуващо. Още веднъж победен, но доволен, господин Шепърд ме помоли да предам на Кам, че очаква в най-скоро време да поговорят за следващия роман на Родерик Кейн. Отбелязах, че най-после си е признал, дето умея по-добре и от него да се грижа за интересите на „Шепърд и ко“ пред Кам. Господин Шепърд първо се намръщи, но после отново избухна в смях.

Аз, малката Ранди от Сейнт Джайлс, бях писателка! Първият ми разказ скоро щеше да излезе и бях получила пет лири, първите ми честно спечелени пари!

Изгарях от желание да се прибера, да събудя Кам и да му разкажа всичко, но не биваше. Писателят беше той, той имаше артистичен темперамент — това му харесваше и аз често го подкачах на тази тема. Определено нямаше да му се понрави да има и друг писател под неговия покрив. Негодникът, щеше да си помисли, че искам да го засенча, и никак нямаше да е очарован от това. Мъжете са си мъже и Кам не правеше изключение. „Рижавата“ и авторката му трябваше да останат в тайна.

Никога през живота си не бях виждала по-красива дреха от тази тъмносиня копринена рокля. Купих си я благодарение на щедростта на Кам, който искаше да отбележи по този начин завършването на романа си. Госпожа Удън ме бе завела при една позната моделиерка, която я уши специално за мен, а плата купихме от един известен търговец на сценични костюми. Всичко това ми излезе толкова на сметка, че шапката, с която допълних тоалета си, струваше по-скъпо от него. Дори ми останаха пари.

Въпреки горещото одобрение на приятелката ми, все още се чувствах неловко да изложа на показ толкова много от гладката си и нежна плът — роклята не само беше без ръкави, но и деколтето ѝ се връзваше толкова надълбоко, че скриваше само нищожна част от гърдата ми.

Настоях и Кам да си купи нов костюм и докато аз се любувах на себе си в голямото огледало на първия етаж, той се обличаше горе в стаята си. Банкрофт трябваше да ни вземе и да отидем на разходка в парка като цялото висше общество. Отдавна мечтаех за това. След това Банкрофт ни бе поканил да хапнем в една от най-хубавите кръчми в града. За мен това беше истинско събитие, никога досега не бяхме излизали заедно с Кам. Тъй като умирах от желание да му се покажа в целия си блясък, ми хрумна да му предложи чаша вино, преди да е дошъл Банкрофт.

Господин Шепърд бе сдържал обещанието си и ни бе изпратил цяла каса френско вино, от което за две седмици бяхме изпили само две-три бутилки. Беше превъзходно.

В последно време Кам обикаляше като луд книжарници и вехтошарски магазинчета, понеже бе попаднал случайно на някаква книга, озаглавена „Пътешествие из Япония или любопитни истории за една странна и дива страна“ и беше във възторг от нея; сега се опитваше да открие още литература на тази тема. Мен изобщо не ме забелязваше, освен ако не беше обзет от някой от обичайните си пориви на страст — тогава наистина много се интересуваше от мен.

Влязох в стаята му и го намерих застанал пред огледалото да се опитва безуспешно да се справи с вратовръзката си. Беше бесен, но красив като бог с чудесния си нов костюм. Загледах го с любов. С тази жилетка от кремава коприна на сапфиреносини райета, с кафявия си кадифен костюм, който подчертаваше широките му плещи, висок, строен и гъвкав като пантера, той излъчваше мъжествена хубост и онова смътно усещане за свирепост, което бях забелязала у него още първия път в Тайбърн. Ала въпреки всичките си усилия не успяваше да се справи с вратовръзката и се наложи да се намеся аз. Вероятно още мислеше за проклетата си Япония, понеже колкото и да се въртях около него, развявайки меката коприна на полите си, той сякаш изобщо не ме забелязваше. Когато най-накрая погледът му падна на голите ми рамене и врязаното деколте, което почти нищо не скриваше от гърдите ми, последва само обичайната му ласкателна за мен реакция. Щом посегна да ме притегли към себе си, не можах да потисна смеха си.

— Какво ти е толкова смешно?

— Ти самият.

— Чувствам се като манекен в тия гиздила. Дяволски неудобни са. И панталонът не ми стои добре.

— Преди малко ти стоеше.

— Знаеш ли какво ми се иска да направя?

— Изобщо не си го помисляй, Банкрофт ще пристигне всеки момент.

— По дяволите!

Оставих го да дооправя упоритата си вратовръзка и излязох. Бях доволна. Моят намръщен шотландец! Може и да не беше силен в комплиментите, но беше красив и винаги готов да премине към действия с обичайната си пламенност. Ако не беше Банкрофт, тутакси щеше да ми засвидетелства най-приятните за една жена почитания.

Когато въведох Банкрофт в салона, той дълго ме оглежда възхитено.

— Направо не вярвам на очите си. Нима това е онази дрипава и мръсна хлапачка, която се опита да ме обере? Вие сте просто ослепителна, най-красивото създание, което някога съм виждал!

— Много ви благодаря, господине!

— Велики небеса! И как хубаво говори! Къде отидоха онова грачене и оня речник, от които ми се изправяха косите?

— Вземах уроци, пък и никога не съм говорила чак толкова ужасно. Освен това не е възпитано един джентълмен да напомня на дама за нейните предишни несъвършенства.

— О, моля ви за прошка, милейди! Сигурно съм непоправим грубиян, но вярвайте ми, това не ми пречи да бъда най-пламенният ви обожател.

— Вървете по дяволите, Банкрофт!

Той се ухили до уши и седна — висок, рус и жизнерадостен, облечен в прекрасен костюм от везан брокат и кадифе с цвят на лешник, с бяло дантелено жабо. Смъмрих го, че не се е обаждал от толкова време.

— Уви, кръстосвах страната в търсене на инвестиции, опитвайки се да направя богати хората, които склонят да ми поверят парите си.

— Както винаги скромно, както чувам — обади се от вратата Кам.

— Я, та ти изглеждаш като истински денди днес!

— Чувствам се смешен. Шивачът много държеше да избира тази кройка и този цвят. Заслужава да го оставят вързан върху мравуняк.

Поднесох им от отличното вино на господин Шепърд, жест на благодарност от един издател към изпълнителния му автор, и Банкрофт се учуди на изключителната работоспособност на Кам в последно време. Намекна, че сигурно и аз имам пръст в това. Кам отмина с мълчание забележката му и заговори за новото си увлечение — Япония. Каза, че в следващия роман на Родерик Кейн действието ще се развива там. Смяташе да го започне в най-скоро време, тъй като джобовете ни се бяха поизпразнили.

— Книгата на тоя тип, който е прекарал седем години там, гъмжи от живописни подробности. Японците са особено изобретателни в мъченията. Кръвта ти ще се смрази, ако разбереш какви неща умеят да правят с бамбуков прът, а мистиката на самурайските воители е...

Мърморейки, Банкрофт се примири, че ще трябва да изслуша цяла лекция на тази тема, а през това време аз се качих да си сложа ръкавиците и шапката, те — от фина дантела на цветя, а тя — широкопола, от черно кадифе, с голяма пандела от син сатен от едната страна и падащи надолу синьо-бели пера от другата.

— ... След като прекарва двадесет години в Япония, моят англичанин-самурай се връща в страната, за да си получи обратно

наследството. За отмъщението си използва различните бойни техники, които е научил там. Един антиквар ми обеща да ми намери истинска самурайска сабя. Разбираш ли, искам всичко да е напълно правдоподобно. Покрай това открих, че бамбукът чудесно вирее и тук. В главата ми се върти една сцена с мъчения...

Моят кръвожаден шотландец беше набрал скорост. Банкрофт го слушаше донякъде развеселен, донякъде потресен. Времето обаче минаваше и аз ги прекъснах:

— Кам, струва ми се, че Ричард не се интересува особено от подобни ужасии.

Банкрофт любезно възрази, но аз им напомних, че са ми обещали разходка в парка и той се изправи. Направи ми комплимент за шапката, докато Кам само възкликна, като я видя:

— Мили боже! Никак не е чудно, че съм разорен!

— Хайде, идвай! Наистина умееш да покажеш на една жена възхищението си! — отвърнах подразнена аз.

В тоя прекрасен слънчев, но не прекалено топъл ден Лондон ни се показваше откъм най-добрата си страна. Банкрофт преливаше от любезност към мен и ме задяваше весело, а Кам, макар да не беше кой знае колко мил, не бе така мрачен, както обикновено. Дори ми каза, че шапката ми наистина е невероятна, но ще ми извие врата, ако си купя още една такава.

— Тази госпожа Удън — промърмори той, — наистина ти е повлияла много.

— Удън ли? Актрисата? — попита Банкрофт.

— Живее в отсрещната къща. Тя ми дава уроци. Познавате ли я?

— Никога не съм имал честта да се запозная с нея, но... ъъ... веднъж я гледах... трябва да е било преди десетина години... бях още дете, разбира се. Играеше в „Жалко, че е проститутка“.

— И?

— Наистина беше жалко.

Щом стигнахме донякъде, слязохме от каретата и продължихме пеш, без да бързаме. Вървахме по сенчестите пътечки на парка между цъфналите рододендрони. Цели тълпи от дами и господа, облечени в най-хубавите си дрехи, се разхождаха бавно, за да могат всички да ги забележат, а по страничната улица в двете посоки се нижеха карета с прекрасни впрягове, возейки още по-разкошно облечени хора. Едва се

сдържах да не ги зяпна с отворена уста. Мили боже! Колко народ, каква красота, колко коприна, сатен и пера! Това място би било истински рай за джебчиите, ако не бяха патрулите от снажни войници, които бдяха някой бедняк или негодник да не омърси с присъствието си атмосферата. Бях отпуснала ръка върху лакътя на Кам, а отдясно до мен крачеше Банкрофт, мил и отзивчив. Замислих се какъв дълъг път бе извървяла малката Ранди от Сейнт Джайлс. Обградена от двамата си кавалери, можех да сложа в джоба си всички тези високомерни дами! Моли и момичетата нямаше да повярват на очите си, ако ме видеха отнякъде! И аз самата още не можех да повярвам. Какво щастие, че ми хрумна тогава да отида в Тайбърн и благословен да е моят шотландец, на когото дължах този възход!

— Я виж, Кам, ето една твоя стара познайница — самата лейди Ивлин Грийнууд, цялата в зелена коприна и черни пера.

— Къде е, за бога?

Дамата наистина представляваше ослепителна гледка. По китките ѝ проблясваха диаманти и изумруди, а доста смело откритата ѝ шия се подаваше из облаци лъскав плат; от подобната ѝ на кула прическа живописно се спускаха черни пера.

За сметка на това свежата хубост на младия мъж, който седеше до нея в каретата, още повече подчертаваше понапредналата възраст на покровителката му.

— Кой ли е този до нея? — попита Кам.

— Нейният иконом, мисля, някой си Тод. Без ливрея не го познах веднага.

— Ти пък от къде на къде познаваш икономата ѝ, Банкрофт?

— О, след като ти я отхвърли, страстта ѝ към теб стана още по-неудържима. Дойде да поговори с мен по делови въпроси, а после ме покани на вечеря... Не можах да устоя, Гордън.

— Възмутен съм, Банкрофт! Никога не съм вярвал, че си толкова леконравен.

— Тогава просто си сбъркал. Цели седем дни лейди Ивлин беше луда по мен. Беше една от най-изтощителните седмици в живота ми.

Когато каретата ѝ приближи, и двамата смутено отвърнаха поглед. Тя остана спокойна. Аз обаче ѝ отправих сияйна усмивка и я поздравих любезно, макар че с удоволствие бих ѝ се изплезила, ако не бях станала добре възпитана дама.

— Неловко положение, а? Тя все още не е преглътнала факта, че ти така жестоко я отхвърли — въздъхна Банкрофт. — Аз, за съжаление, бях просто между другото. А теб те искаше за съпруг.

— Ще се утеши — отвърнах аз.

— Тя честичко се утешава — поправи ме Банкрофт.

Усмяхнах се на шегата му, но Кам остана мрачен и ни изгледа и двамата с убийствен поглед. Настроението му съвсем не се подобри, щом се зададе рота войници в червени куртки, яхнали снажни бели коне, които пристъпяха нервно край една открита карета с гербове на вратичките. Тълпата зашумя и замръзна на място. В каретата седяха херцог Къмбърланд и една изключително красива жена. Охранен, трътлест и с кривоглед поглед в свинските си очички, Кървавия херцог носеше сако от сатен с диамантени копчета върху опънатата си до скъсване жилетка. Шишката му пръсти потропваха по бастунчето с дръжка от сребро, което лежеше на скута му. Напудрената му перука се бе килнала леко на една страна, а катовеите гуша над жабото му се поклащаха при всяко движение на колата. Имаше намусен и надут вид, гледаше право напред и изглеждаше нещастен, макар че до него седеше такава красива жена.

Тя беше с проста, но елегантна рокля от бледорозова коприна, която се спускаше край нозете ѝ като дъжд от розови цветя. Имаше прекрасна кожа и черти на древна богиня, но в деликатните очертания на устата ѝ се таеше горчивина, а прекрасните ѝ сини очи се рееха умислено. Смолисточерните ѝ коси сияеха на слънцето със синкав отблясък, пристегнати в скромна прическа и макар че човек очакваше да е отрупана с накити, тя не носеше нито един. Нямахте и нужда от тях. Помислих си, че Троянската Елена трябва да е приличала на нея.

— Коя е дамата? — попитах аз.

— Лейди Арабела Дънстън, разорената вдовица на починалия без това да опечали някого лорд Питър Дънстън — отвърна Банкрофт. — По заповед на краля преди осем години семейството се оттегли в провинцията, понеже въпреки нарастващите си дългове, лорд Питър не можеше да се удържи далеч от игралните маси. Някои казват, че и вниманието, с което Къмбърланд обграждаше лейди А., също е изиграло своята роля за решението на краля.

— Значи са били... — осмелих се да предположа аз.

— О, не! Младият Къмбърланд не би и могъл да се надява на по-добро, но лейди А. отчаяно се съпротивляваше. Кралят искаше на всяка цена да избегне евентуалния скандал, както и да се отърве от лорда, който ставаше все по-неудобен за двора. Той предаде Богу дух преди две години, но лейди А. се върна в Лондон едва наскоро. Къмбърланд побърза да възобнови прекъснатите си отношения с нея.

— А кралят не се ли противопоставя вече?

— Има огромна разлика между една тридесетгодишна разорена вдовица и младата и добродетелна съпруга на обеднял, но високопоставен благородник. Пък и отдавна вече Къмбърланд не дава пет пари за мнението на баща си.

Докато ние водехме този разговор, Кам, застинал като статуя със стиснати юмруци и пребледняло лице, гледаше със страховито изражение. Когато първите войници минаха край нас, той се опита да се овладее и да си придаде по-безразличен вид. Ослепителнобялата каляска се приближи. Къмбърланд все така гледаше право пред себе си. Лейди Арабела обаче съвсем открито се обърна към Кам, погледите им се срещнаха за миг и тя му кимна едва забележимо. Кам с нищо не показва, че е видял. Колата се отдалечи, следвана от втора група войници.

Познаваше ли я Кам? Дали това леко кимване беше просто проява на учтивост? Десетки въпроси изникнаха в главата ми, но инстинктивно се сдържах да заговоря за това. Дълбоко потресен от срещата с Къмбърланд, Кам бе потънал в най-мрачното си настроение и нямаше надежда да излезе скоро от него. Беше опасно да го закачам. Мълчанието му нямаше нищо общо с обичайните прояви на раздразнителност, присъщи на артистичния му темперамент. Вътре в него бушуваше убийствен гняв, подобен на оня, който го бе обзел в Тайбърн. Двамата с Банкрофт разменихме погледи и той побърза да каже, че вече е време да тръгваме към кръчмата, понеже умира от глад.

— Мястото ще ти хареса, Кам. Наскоро я откриха и сега всички хора на перото се стичат там. Пълно е с поети, писатели и журналисти. Кухнята е най-добрата в Лондон, правят прекрасно силно кафе и атмосферата е типично бохемска. Избрах го специално заради теб.

— Звучи чудесно! — възкликнах аз.

— Престанете да се опитвате да ме разсеете вие двамата! — процеди през зъби Кам и остана мрачен и мълчалив през целия път.

Щом стигнахме до Ковънт Гардън Скуеър, Банкрофт освободи колата и продължихме пеш през пазара между вече опразнените сергии, стъпвайки върху пръснатите по земята зелени листа и увехнали цветя. Смрачаваше се и в здрача се полюбувах на внушителните сгради, издигнати преди стотина години от Айнайго Джоунс, а после Банкрофт ни поведе из криволичетите улички чак до пасажа, в който се намираше заведението. Отвън то имаше доста жалък вид с порутената си фасада в стил Тюдор и очернените си от саждите греди. Ала Банкрофт ни въведе уверено, явно много се гордееше с откритието си.

Надянал престилка, собственикът ни посрещна без излишни любезности и ни поведе към една хубава маса в ъгъла. Едва прикривах възторга си. За първи път щях да вечерям в кръчма, досега само купувах продукти и готвех в къщи. Какъв разкош — сядаш на масата, а някой ти сервира. Нищо, че тя беше от най-обикновен дъб, излъскан от дългогодишната употреба, а приборите и бокалите — от калай. Настланият с плочи под беше посипан с дървени стърготини, по лавиците от резбован черен дъб бяха красиво наредени бакърени съдове, а от тавана се спускаха колела с наредени по кръга свещи, които пръскаха бледа светлина.

Неколцина мъже пушеха, други се обзалагаха и имах чувството, че всички в кръчмата се надвикват разгорещено. Говореше се за поезия, за философия и за издаване. По масите се виждаха множество книги, ръкописи и вестници. С ужас забелязах, че съм единствената жена тук, ако не се брояха трите весели момичета с щедри форми, които разнасяха напитки и се бранеха от ръцете на клиентите.

— Мислех, че това е кафене, а виждам, че всички пият бира или порто — отбелязах аз.

— През деня наистина сервират кафе, както и прекрасни сладкиши, сирене и хляб — обясни Банкрофт. — Ала по това време предлагат истинска вечеря с кафе накрая. Искате ли да си поръчаме първо стриди?

Кимнах развълнувана. Бях омаяна от атмосферата и от аромата на бира, подправки, говеждо печено и пресен хляб, от мириса на стърготини и тютюн. На съседната маса се водеше разпален спор кой е по-велик — Кристофър Марлоу или Шекспир. По-натам мършав поет с изпито лице четеше последния си сонет на група зле облечени

журналисти с изцапани от мастило пръсти. Кам все така намръщено мълчеше, но Банкрофт не му обръщаше внимание и се грижеше да не скучая. Никога не бях яла стриди и не знаех какво да правя. Банкрофт се усмихна на смущението ми и ми се притече на помощ, а щом в чинията ми останаха само дузина празни черупки, ме попита дали са ми харесали.

— Много — излъгах аз.

— Първо трябва да се посвикне — призна той.

Останалата част от вечерята беше прекрасна: крехко печено с розова коричка, гарнитура от грах и картофи с много масло, хрупкави хлебчета. Реших, че ще е по-добре да не пия порто като мъжете и сложих в бокала ръкавиците си. Банкрофт се ухили насмешливо, но не каза нищо. Той настоя да си взема за десерт един преобърнат крем с горена захар отгоре, който много ми се услади. Не знаех, че човек може да се храни така добре. Тогава Банкрофт ми разказа за ресторантите с наистина изтънчена кухня, където можеше да се опитат пастет от гъши черен дроб, фазани, езици от чучулиги и какви ли още не — все неща, за които дори не бях чувала.

След няколко минути махнаха всичко и ни донесоха малки чинии и плато със сирена, солени бисквити и най-разнообразни плодове.

— Наистина беше безкрайно мило от ваша страна да ни доведете тук, Дик — казах аз.

— Удоволствието е изцяло мое. Рядко ми се отдава възможност да вечерям в толкова приятна компания.

— Ала тази вечер някои са по-приятни от други.

— Извинете — каза внезапно Кам, — но хей там виждам един човек, с когото искам да поговоря.

Той стана и се отдалечи. Седна при някакъв слабоват мъж с остри черти, тънки устни, студени сини очи и червеникава коса. Носеше кафяв костюм и седеше сам с гръб към останалите. Беше около тридесетгодишен и приличаше на лисица. Със смръщеното си и изопнато лице той изглеждаше не по-малко мрачен от Кам. Двата заговориха тихо, но оживено за нещо важно, ако се съдеше по изражението им.

— Той се държи просто непоносимо. Моля ви... моля ви, извинете го за грубостта — казах аз.

— О, толкова отдавна съм му свикнал, че дори не ми прави впечатление. Научих се просто да не му обръщам внимание, когато млъкне и откаже да общува с хората.

— Това е, понеже днес видя Къмбърланд.

Банкрофт кимна. Загледах се отново в рижия мъж с решителни черти и рекох:

— Питам се кой ли е този човек.

— Несъмнено някой друг писател. Сигурно сверяват познанията си по бой с бамбукови тояги.

— Не мислите ли, че по-скоро може да е някой от заговорниците?

— Наистина прилича на шотландец с тази червена коса и този смръщен и решителен вид, но пък не всички шотландци са заговорници. Познавам двама-трима, които са много приятни.

— Мислех... Мислех, че вече е скъсал с тях.

— Нима? Време беше! Започна да става дяволски опасно.

— Дал им е куп пари.

— Зная. Опитах се да го вразумя, но той изобщо не пожела да ме изслуша. Трябва да призная, че сърцето ми се къса, когато видя как толкова пари отиват в ръцете на такива хора.

— От известно време насам не е ходил нощем по сбирки. Надявах се, че е поумнял.

Макар че беше почнал да бели една круша, Банкрофт отново вдигна очи и се загледа в двамата мъже: червенокосият бе измъкнал лист хартия и сега го разглеждаха внимателно. Може би наистина беше писател, който показва най-новия си сонет или страница от ръкопис. Отдъхнах си и обърнах поглед към Банкрофт. Радвах се, че ми се отдава случай да поговоря с него насаме. Отклоних поканата му да опитам чудесните круши и му заявих, че искам да обсъдя с него нещо важно. Признах му, че също пиша и че първият ми разказ скоро ще излезе в „Бард“, но че не искам Кам да научи за това. Той ми обеща да не казва. Разказах му как се е стигнало до написването на „Рижавата“ и че ще се подписвам с инициалите си — М. Д. Той ме изслуша внимателно, без да показва и най-малко учудване, след което ме поздрави и добави, че винаги е вярвал, че съм не само красива, но също така умна и способна. За щастие Кам продължаваше да бърби с приятеля си, така че рекох на Банкрофт:

— Става дума за зърнени храни.

— Зърнени храни ли?

— Нали споменахте за тях преди малко в колата. За новата Житна борса и за това, че там човек може да натрупа цяло състояние. Точно това искам да обсъдя с вас. Господин Шепърд ми плати цели пет лири за този разказ и бих искала да ги вложите там.

— Пет лири! — възкликна възхитено Банкрофт.

— Ще има и още. Имам идея за нов разказ — за едно момче, което става джебчия и попада в една банда. Хващат го и го пращат в затвора. Този път ще спечеля повече, може би седем лири, ако не и десет.

— Десет? Невероятно!

— Смятам да ви поверя всичко, което ще спечеля, а вие ще го вложите добре. Зная, че вземате комисиона, но нямам нищо против. И вие трябва да печелите.

— Ще ми се всички мои клиенти да проявяваха същото разбиране — отбеляза Банкрофт.

Не зная защо, но имах чувството, че тайно се забавлява. Той обаче кимна сериозно с глава и ме увери, че ще проучи пазара и ще вложи добре парите ми.

— Доверете ми се, скъпа моя, и аз ще ви направя богата.

Само при мисълта за всички неща, които бих могла да купя тогава както за себе си, така и за Кам и госпожа Удън, за свободата, която богатството щеше да ми донесе, изпаднах в опиянение. Трябваше само да пиша... Това да се искаше! Бях готова.

— Много съм доволна от тази вечер. Напоследък Кам е толкова погълнат от книгите си за Япония, че се страхувах да не откаже.

— Да откаже! Та нали идеята беше негова!

— Негова ли?

В действителност, още щом Банкрофт му предложил да хапнем някъде навън, Кам тутакси се съгласил, като посочил точно този ден и направил уговорката първо да се разходим из парка. Изглежда, много държал на това.

— А аз си мислех, че се е наложило дълго да го уговаряте — промълвих замислено аз.

— Нищо подобно. Честно казано, останах доста учуден. Обикновено той не е толкова сговорчив.

„Не е, разбира се!“ — помислих си аз и внезапно ме обзе тревога. Кам бе посочил тази дата, а ме накара да си мисля, че погълнат от работата си, е приел неохотно. Негодуваше, че трябва да се откъсне от книгите, че трябва да се преоблича за навън... Защо ми бе разиграл тази комедия? Дали не криеше нещо?

Отново погледнах към Кам — сега двамата с онзи човек бяха станали и изглежда, че се сбогуваха. Между другото, Кам изобщо не бе вечерял, беше си поръчал само чаша бира. Дали тази уж случайна среща не беше всъщност тайно уговорена? И какво имаше на оня лист, който толкова разглеждаха? Беше ли всичко това свързано по някакъв начин със заговора срещу Къмбърланд? Дали Кам знаеше, че той ще мине край парка в този ден с лейди Арабела? Не, отхвърлих тези безумни мисли и успокоих Банкрофт, който се бе разтревожил за мен, виждайки ме така умислена.

След малко Кам се върна при нас. Голямото плато със сирена и плодове бе заменено от чаши димящо кафе и петифури със захаросана глазура. Кам изглежда си бе възвърнал доброто настроение и докато отпивахме от силната напитка, се заговори любезно с Банкрофт. Сигурно си измислях небивалици; вътрешно се укорих, че съм се усъмнила в него.

Наблюдавах го с възхищение, внезапно обзета от любов. Нямах търпение да се приберем и да се хвърлим в онова страстно боричкане, от което той винаги излизаше победител.

Най-после станахме да си вървим. Кам ме поведе към вратата, докато Банкрофт остана да плати и да размени няколко думи със собственика. Клиентите бяха пооредели и шумът бе станал по-поносим. Почти бяхме стигнали до вратата, когато тя рязко се отвори и влязоха двама мъже, единият як и набит, бедно облечен и с мръсносива перука, подобна на тия, които носеха адвокатите, а другият висок, рус, очарователен и засмян до уши. Щом се обърна и ме видя до Кам, красивите му изразителни очи се изпълниха с почуда, после грейнаха от радост и сърцето ми се разтупка.

— Красивата Миранда! — извика той.

Кам се намръщи. Банкрофт, който тъкмо ни настигаше, вдигна вежди учудено. Аз потръпнах.

— Ето че пак се срещнахме — каза Гарик.

Кимнах с глава и безуспешно се опитах да се усмихна. Той ме изгледа, а после премести погледа си върху Кам и Банкрофт. Бързо схвана положението и на изящно очертаните му устни цъфна усмивка. Беше облечен в поизлинял костюм от синьо кадифе, дантелените му маншети и жабо бяха омачкани, а по раменете му личаха засъхнали капки гипс. Явно току-що бе приключил още един ден в работа по ремонта на театъра си. Това впечатление се допълваше от леката миризма на пот, прах и дървени стърготини, която се носеше от него. Ала Гарик сияеше и цялото помещение сякаш се озари, щом влезе.

— Странно е, че ви виждам тук. Мислех, че сте се върнали... в Честър, така ли беше?

— Ами... промених плановете си — отвърнах аз, изчервявайки се.

— Но тя говори! Какъв красив глас! Сам, Сам, я ела да се запознаеш с момичето, за което ти говорих преди няколко седмици!

Приятелят му се приближи тромаво с крайно намусен вид. Лицето му беше тебеширенобяло, със следи от шарка, а късогледите му очи сякаш ме пронизваха с критичния си и недружелюбен поглед. Знаменитият Самюъл Джонсън наистина приличаше на голям мечок. Гарик ни представи един на друг и той измърмори нещо.

— Не бях ли прав? Не е ли най-очарователното създание, което някога е радвало погледа ти? — попита Гарик, докато Джонсън ме оглеждаше изпитателно и дълго. Накрая заключи:

— Става. Но червенокосите жени никога не са ми вдъхвали доверие. До една са злобарки. Хайде, Дейви, искам си пържената съомга и овнешкото с желе от касис.

— Много съм слушала за вас, господин Джонсън — обадох се аз с меден гласец. Той ме погледна слисано, сигурно понеже се бях осмелила да го заговоря. Продължих: — И то не особено ласкави неща, между другото. За съжаление съм принудена да се съглася, че имате най-просташкото държане в цял Лондон.

— Точка за нея, Сам, точка за нея! Не е ли прекрасна?

— Само една нагла хлапачка, ако питаш мен. Такива са те, рижите.

— Не съм нагла — отвърнах спокойно аз. — Просто не се смущавам от вашата известност, нито пък от грубите ви обноски. Чела

съм повечето ви книги и те страхотно ми харесаха. Намирам, че са пълни с топлота, остроумие и мъдрост.

— Виж ти! — подметна той.

— Качества, които за съжаление авторът им не притежава — добавих аз.

Огромният мечок пребледня и не можа да каже нищо. Явно не му се случваше често да му говорят така открито, особено млади момичета като мен. Хвален от всичките си събрата и почитатели, които го провъзгласяваха за „велик писател, обречен на безсмъртие“, той бе свикнал да го възприемат така и играеше ролята си с преднамерено предизвикателство. Аз също го смятах за велик писател, обожавах поемата му „Лондон“ и останах дълбоко покъртена от „Животът на Ричард Савидж“. Ала въпреки това той беше просто един дърт клоун.

Гарик, който страхотно се забавляваше, ми поясни, че неговият приятел Сам бил най-добрият човек на света, но живеел в непрекъснат ужас, че някой може да се досети за това.

— Ще го запазя в тайна — уверих го аз.

Джонсън ме изгледа накриво, но зърнах в очите му весели пламъчета. Кам гледаше с леден поглед и не помръдваше, а Банкрофт едва удържаше смеха си. Настъпи неловко мълчание. Тогава си припомних уроците на госпожа Удън и ги представих едни на други. Джонсън отново измърмори няколко думи. Гарик поздрави надменно.

— Господин Гарик е актьор — казах аз.

— Личи си — отвърна злъчно Кам.

— Виждал съм ви на сцената — каза Банкрофт. — Освен това дочух, че сформирате нова труппа.

— Така е, и се надявам да убедя красивата Миранда да се включи в нея. Толкова прелест би била чест за всяка сцена.

— Миранда не се интересува от театър, Гарик — каза Кам.

— Нима?

— Ни най-малко.

— Предполагам, че това е някой ваш чичо? — се обърна към мен Гарик.

— Аз съм настойникът на Миранда — отвърна хладно Кам.

— А аз съм просто приятел — добави миролюбиво Банкрофт.

— Настойникът ли? В такъв случай милата Марселон най-скандално ме е излъгала при първата ни среща. Ще ѝ направя строга

забележка. Що се отнася до вас, красавице, заповядайте да видите как върви ремонтът на „Дръри лейн“.

— Боя се, че Миранда няма да може да се възползва от поканата ви, Гарик. Тя е прекалено заета — отвърна твърдо Кам.

Без да обръща внимание на думите му, Гарик пое ръката ми и я поднесе към устните си, говорейки ми колко би се радвал да ме види отново. Усетих как Кам се стегна, но Гарик изобщо не се впечатли от явната му враждебност. Пусна ръката ми и добави, че се надява да е скоро. После хвана под ръка мърморещия Джонсън и го помъкна към една маса в дъното на залата.

Докато вървахме към каретата, която ни чакаше на Ковънт Гардън Скуеър, Кам ме придържаше за рамото, за да ме води. Изпитвах безкрайна радост: той ревнуваше, наистина ревнуваше! А човек не ревнува, ако не обича. Искаше ми се да изтичам и да се хвърля на врата на Дейви Гарик, задето ми бе помогнал да разбера това, ала в случая едва ли би било особено уместно.

— Накрая ще ме разорите! — въздъхна господин Шепърд, след като закрепил очилата на носа си и ми написа чек за двадесет лири за двата разказа, които му бях донесла.

„Джобове“ представляваше това, което бях разказала на Банкрофт по време на вечерята. „Цената на греха“ беше за краткия живот на едно девойче, изхвърлено на улицата на девет години, съсипано на четиринадесет от болести и пиене, което слага край на злочастната си участ по единствения възможен начин — като се хвърля в Темза. Тия мрачни разкази, отблясъци от времето, прекарано в Сейнт Джайлс, рисуваха типажи, зад които се криеха хиляди живи хора, които, сврени из дупките на Лондон, се бореха за оцеляването си. Както при „Рижавата“, думите идваха сами, лееха се от перото ми и всеки от разказите бе написан само за един следобед.

Когато му намекнах, че мога да потърся и друго издателство, ако неговото не може да си позволи подобен разход, господин Шепърд нададе вик и отиде лично да ми донесе парите. Усмехнах се, като видях как изскочи от кабинета. След огромния успех на „Рижавата“ не би рискувал да ме загуби за нищо на света. Наложило се бе да издаде три допълнителни тиража на този брой на „Бард“ и цялата литературна общност в Лондон се питаше кой ли се крие зад загадъчното М. Д. Неколцина посредствени автори бяха намекнали, че са те. Шепърд обаче отказваше всякакви обяснения.

Най-смешното е, че бяха приписали разказите ми дори на Самюъл Джонсън, но той възмутено бе опровергал слуха, въпреки че ги бе оценил като забележителни и достойни за най-добрите дни на Дефо. Бе добавил, че авторът им толкова добре познава живота, че сигурно е поне четиридесетгодишен. Съчувствието, с което е обрисувана съдбата на героите, го карало да смята, че става въпрос за свещеник, което би обяснило и анонимността. Джонсън бе заявил, че ще се радва да се запознае с М. Д. и да го покани на вечеря. Питам се какво ли би направил, ако похлопам на вратата му и кажа, че приемам поканата. Сигурно би получил удар.

По-голямата част от тези сведения идваха от Шепърд, други от госпожа Удън, на която не се сдържах и разкрих тайната си. Аз самата обаче бях толкова заета да преписвам и да се грижа за домакинството, че нямаш време да се порадвам от успеха си. От време на време измъквах броя на „Бард“ от тайното му скривалище и го разлиствах с все същото опиянение. Любувах се на хубавия печат и на гравюрата на Хогарт, специално поръчана за илюстрация към моя текст. Ала всичко това нямаше нищо общо с Миранда от Грийнбрайър корт.

„Така е по-добре, казвах си аз с горчивина. Един писател е предостатъчен за този дом.“ На другия ден след вечерята Кам се бе заел вдъхновено с новия си роман, „Гостът от Япония“, и оттогава работеше като луд. Не знаех защо, но си бе наумил да го довърши до края на юли и за три седмици бе написал триста страници. Те бяха пълни с насилие и страст и ми се сториха по-увлекателни от всичко, което бе написал досега. Имаше толкова екзотични подробности и описания на дивите местни нрави, че не оставаше капка съмнение — читателите на Родерик Кейн щяха да бъдат на седмото небе. Никой друг герой на Кам не бе преследвал отмъщението си с толкова ярост, както Джеръми Хамънд. Той ту посичаше враговете си със самурайския си меч, ту ги разпъваше върху заострени като копия бамбукови пръчки.

Понякога, след като беше писал две денонощия без почивка, Кам ставаше крайно раздражителен и избухваше и по най-дребния повод, запращайки към стената всичко, което му попаднеше под ръка. Няма нужда да казвам, че между готвенето, пазаруването, чистенето и преписването на готовите страници, едва ми оставаше време за всекидневните уроци при госпожа Удън. Това, че бях успяла да напиша двата си разказа, беше истинско чудо.

Вече ставах, когато господин Шепърд се върна с парите. Подаде ми ги с мъченически вид и още повече се опечали, когато те изчезнаха в кожената ми кесия. Ала страните му се обагриха в алено, когато ме видя да мушвам кесията в деколтето си.

— Това не е ли малко странно място за съхраняване на пари? — попита той.

— Възможно е, но пък е сигурно. Никой не може да ги вземе, без да бръкне в пазвата ми, а трябва да е дяволски нагъл, за да ме опипва по гърдите на улицата. Не съм ли права?

— Ами да, струва ми се — отвърна той и се изчерви още по-силно.

— Познавам всичките им номера! Както знаете, аз самата съм била джебчийка! Ето защо не мисля, че мога да се разхождам спокойно с кесия в джоба. Все едно сама да им я предложа!

— Вие сте удивителна млада жена, Миранда!

— Не виждам какво удивително намирате в това, да се погрижа да не ме оберат. Би било дяволски... глупаво, ако годините в Сейнт Джайлс не са ме научили на нищо.

— Бих казал, че са ви научили на много неща — каза той и се измъкна иззад бюрото си, като потропваше с пръсти по ръкописа, който му бях дала. — Тези разкази са възхитителни. Надявам се, че ще напишете още, и то възможно по-скоро.

— Вече ми се въртят в главата още два, но ми трябва време, за да ги дообмисля, преди да ги изложа на хартия.

— Да ги изложите на хартия? — повтори той усмихнато. — Речникът ви става все по-богат.

— Опитвам се да заучавам по пет нови думи всеки ден. Двете с госпожа Удън избираме някоя дума и аз трябва да съчиня десет изречения, в които да я употребя, пет писмено и пет устно. Смея да твърдя, че съвсем не е лесно, но след това вече съм усвоила думата завинаги.

— И кога смятате, че ще можете да изложите на хартия новите си разкази?

— Не бих могла да кажа. Обмислях „Джобове“ цели седмици, преди да седна и да го напиша. „Цената“ ми хрумна една сутрин, веднага се оформи в главата ми и беше готов още на другия ден, веднага щом успях да се видя свободна за малко. Преписването на романите на Кам ми отнема ужасно много време.

— Кажете ми — поде нерешително Шепърд, — дали не би било по-добре да се върнем към старата система?

— Старата система ли?

— Да, да наемем отново човек, който да преписва ръкописите му. Разбира се, за наша сметка. Така ще разполагате с доста свободно време, за да пишете. Ще можете да публикувате два пъти повече.

— Но...

— Вие сте на път да станете много известен автор, Миранда. Мисля, че дори не си давате сметка колко сте талантива. Представявате онова рядко явление, което се нарича „роден писател“. Имате природна дарба, и то дарба, която едва започва да се развива. Мисля, че един ден, и то скоро, ще станете по-ценна за нас дори от Кам.

— О, не, Кам е писател, а аз... Аз просто пописвам.

— Кам е много добър романист. Той знае какво искат читателите и им го дава. Освен това го прави дяволски добре. Ала в замяна на това вие влагате в прозата си цялото си сърце, цялата си душа. Вие...

— Ласкаете ме, тъй като очаквате от мен още много разкази — прекъснах го насмешливо аз, но всъщност думите му ми причиняваха мъка и не исках да го слушам повече. — Ще продължа да преписвам за Кам, господин Шепърд. Той... той не би останал доволен от подобна промяна, и то в момент, когато полага толкова усилия.

— Вие много го обичате, нали, мила моя?

— О, да! Така мисля.

— Надявам се да не страдате много.

— Какво... Какво искате да кажете?

Шепърд се поколеба за миг, после поклати глава и с усмивка, която не успя да ме заблуди ни най-малко, ми отвърна, че го е казал просто така. После ми съобщи, че смята да помести „Джобове“ в следващото издание на „Бард“, а „Цената на греха“ — в последващото. Щеше да поръча на Хогарт да направи гравюри по всеки от разказите.

— Между другото, приготвил съм ви подарък! — каза той.

Отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади от там дебел картон, върху който висеше лист копринена хартия, покриващ оригиналната гравюра към „Рижавата“: Бети на излизане от кръчмата, стиснала с една ръка няколко бутилки джин, а с другата хванала малкия Джоуи. Кръчмарят я гледаше иззад стъклото на прозореца как се отдалечава, а на земята пред кръчмата се въргаляше пияна старица с бутилка в ръка. В Сейнт Джайлс бях наблюдавала хиляди пъти тази сцена, а художникът бе успял да я предаде изключително живо, с целия й ужас и мъка.

Изобщо не бях чувала за Хогарт, преди разказът ми да излезе в „Бард“, но госпожа Удън се зае да запълни тази празнина,

подчертавайки, че ми е оказана голяма чест. Макар и доста оспорван, Хогарт бил много известен художник и серията гравюри, наречена „Кариерата на един бохем“, която завършил през 1735 година, предизвикала сензация с яростната си критика на английското общество. В своя „Модерен брак“ пък, от същата година, Хогарт осмивал нравите на аристокрацията. От известно време се посветил главно на портретите и Марселон сподели, че от всички свои портрети Гарик най-много харесвал неговия, направен две години по-рано, през 1745, на който Хогарт го изобразил в ролята на Ричард III. Макар че всички го отбягвали заради грубостта и самохвалството му, тя лично смяташе, че е велик художник.

Смутих се и не знаех как да благодаря на Шепърд за този изключителен подарък. Та това беше Хогарт!

— Той наистина е много известен, но главно с лошите си страни. Познаваме се от години и трябва да ви кажа, че е надарен с далеч повече въображение от мнозинството наши автори. Знае, че много харесвам нещата, които му поръчвам и които той нарича „упражнения за пръстите“, макар да ми иска чудовищни суми за тях.

— Но... тази гравюра трябва да е невероятно скъпа!

— О, без съмнение ще стане един ден. Бих искал да е ваша — каза той, потупвайки ме по ръката.

Какъв странен човек, помислих си. Изглежда толкова невзрачен и срамежлив, а е един от най-деловите и могъщи умове на Флийт Стрийт. Пазари се с мен за двадесет лири, а в следващия момент ми подарява безценната гравюра на бележит художник.

Докато ме изпращаше, Шепърд ми напомни, че се надява тяхното издателство да публикува цялото ми творчество, включително и романа, който със сигурност ще напиша, преди да измине и година. Ала аз предпочитам да оставя писането на романи на Кам — лорд Джон и лейди Синтия ме бяха излекували завинаги от подобни намерения.

— Ще видим, ще видим — каза Шепърд.

И дума не можеше да става да покажа на Кам гравюрата на Хогарт. Щях да я скрия в писалището си, където той никога не бъркаше, при оня брой на „Бард“ и черновите на всичките ми разкази. Аз — притежателка на такова произведение на изкуството и на двадесет лири, и то спечелени с честен труд! Съдбата наистина

обичаше да поднася изненади. Отгоре на това се познавах с прочутия Самюъл Джонсън, Дейвид Гарик искаше да ме прави актриса, живеех с бележития Родерик Кейн — за нещастие гледан с лошо око в литературните кръгове — а Томас Шепърд се надяваше да издаде мой роман!

Всъщност аз не бях докрай искрена с него — с лорд Джон и лейди Синтия се мъчих, преди да напиша разказите си, сюжетът ми не беше добре подбран и нямах никаква представа за нещата, които описвах. Ала идеята за роман, в който да се разказва за момиче, отраснало в Сейнт Джайлс, чиято заплетена съдба несъмнено щеше да е отражение на моята, ми беше хрумвала вече. Щях да го нарека „Херцогиня Ани“ и героят ми щеше да е художник, а не писател... Не, беше прекалено амбициозно. Освен това не разполагах с никакво свободно време, а щеше да ми трябва доста повече, отколкото за късите ми разкази.

Така бях потънала в мислите си, че едва не попаднах под колелата на една тежко натоварена каруца. Кочияшът изруга и ми размаха юмрук. Реакцията ми само доказа, че дрипавата хлапачка от Сейнт Джайлс още живееше дълбоко в мен.

Точно в този миг се сблъсках с някаква жена, облечена във виолетова коприна. Тя се олюля и едва не падна, а аз изпуснах безценната си гравюра. „Дявол да го вземе!“, възкликнах аз, като неволно захрих с ръка деколтето си, където държах кесията. Бях готова да я ударя, ако посегне натам. Това, че някой се бе докарал във виолетова коприна, не значеше, че може да му се има доверие!

Тя вдигна гравюрата и аз ядосано я дръпнах от ръцете ѝ. Тогава я познах. Качулката на наметалото ѝ се бе смъкнала и разкриваше прекрасните ѝ черни къдрици със синкав блясък като крило на гарван. Лека руменина покриваше нежното ѝ като магнолия лице, а красивите ѝ сини очи бяха пълни с мъка. Отблизо лейди Арабела Дънстън беше още по-красива, просто невероятна.

— Струва ми се, че вината беше моя — каза тя с дълбок мелодичен глас. — Бях... бях се замислила и не гледах къде вървя.

— О, не, аз съм виновна — възразих аз. — Блъснах се във вас и едва не ви съборих.

Лейди Арабела се усмихна любезно и намести качулката си, чийто виолетов цвят се отрази в очите ѝ. Разглеждах дългите ѝ извити

мигли, клепачите ѝ, нежно оцветени в бледомораво; долових изпълнената с тъга прелест на погледа и движенията ѝ. Как можеше жена като нея да бъде любовница на отблъскващия Къмбърланд?

— Сигурна ли сте, че сте добре? — промълви тя с алтовия си глас. — Изглеждате като вцепенена.

— Не, не, всичко е наред, но... Бих искала да се извиня за това, което казах. Понякога просто се изпускам.

— Не, не се извинявайте. Много пъти съм чувала тези думи, макар и не с това любопитно произношение. Надявам се, че рисунката ви не е повредена?

Повдигнах листа копринена хартия и въздъхнах с облекчение: моят Хогарт беше невредим. Когато отново погледнах към нея, лейди Арабела отвърна очи. За миг изпитах чувството, че ме е разглеждала внимателно и че знае коя съм. Невъзможно, абсурдно дори, казах си аз. След минута мълчание тя се усмихна, сбогува се и продължи по пътя си. Видях я да се отправя към една от онези невзрачни карети, които причакваха клиенти по улиците. Щом се качи, прикрила лице с качулката си, колата бързо потегли.

Останах да гледам озадачено след нея. Бях само на няколко метра от Грийнбрайър корт. Какво ли правеше на Флийт Стрийт в този час на деня и защо се бе увила така в това топло време? И защо ли любовницата на херцог Къмбърланд пътуваше в наета кола? Държеше се така, сякаш не искаше да бъде разпозната. Дали тук не се криеше някой мъж, някаква любовна история? Дори не помислях да я съдя, по-скоро я съжалявах, че самотна и разорена е попаднала в лапите на подобна личност и е станала жертва на похотта му. Само като си го представех, потръпвах от ужас и погнуса.

Кам беше все още в стаята си и аз набързо скрих моя Хогарт в писалището си, както и спечелените пари. В най-скоро време щях да ги предам на Банкрофт. Сега трябваше да приготвя нещо за ядене на Кам, който дори не беше обядвал. Намерих го да стои прав до прозореца с кръстосани на гърдите ръце, замислен и уморен на вид. Погледна към мен с твърд поглед и безстрастно лице и аз усетих, че е някъде далеч от мен, недосегаем.

— Какво става, нещо не е ли наред? — попитах меко аз.

Той обаче поклати глава отрицателно и взе в ръце изписаните през деня листове — цяла голяма купчина. Зае се да ги преброи, но

явно мислеше за друго и когато отново вдигна глава и ме видя, сякаш се учуди, че съм още там.

— Да те питам за вечерята, Кам, има едно парче говежди пастет, което мога да ти притопля, или да изтичам...

— Няма да вечерям тук, Миранда.

— Излизаш ли?

— Докато те нямаше, мина Банкрофт. Имаме среща в клуба, ще хапнем и ще прекараме вечерта заедно. Не знам кога ще се върна.

— Разбирам...

— Преди да изляза, ще довърша тази глава. Ще оставя листовите върху писалището ти. Ще ги препишеш, когато изляза.

Той ми говореше с хладен и равнодушен тон, явно искаше да бъде оставен сам. Побледнях и се завъртях на токовете си. Това, че имаше много грижи, съвсем не му даваше право да се държи с мен като с чумава. Когато слезе, четях, седнала на дивана в салона. Беше облякъл най-хубавите си дрехи, но лицето му беше изопнато и нервно, с огромни сенки под очите. Погледна ме бегло, остави листовите на писалището ми и излезе, без да каже дума. Просто очарователно!

Преписах всичко, лист след лист, и когато свърших, беше минало полунощ и свещите догаряха в смълчаната къща.

Легнах си и прекарах безкрайни часове, вслушвайки се във всеки шум в очакване да се върне. Най-накрая заспах изтощена и се стреснах едва от тежестта на тялото му върху моето. Беше обгърнал с ръка раменете ми, главата му бе сгушена във вдлъбнатината на шията ми, а тъмният му перчем ме гъделичкаше по лицето. Беше разхвърлял дрехите си из цялата стая. Навън се разсъмваше.

Загукаха гълъби, после часовникът на някаква камбанария отброи десет удара. Не трябваше да карам госпожа Удън да ме чака. Протегнах се и се опитах да се измъкна от прегръдката на Кам, но той измърмори сънено и ме притисна още по-силно. Отблъснах го и тогава той се събуди, мърморейки, натисна ме да лежа и се качи върху мен, премазвайки ме с тежестта си, и аз почувствах как се събужда коравата му и топла мъжественост. Ядосах се и яростно се възпротивих, ала неговата сила и решителност ме накара да отстъпя. Той проникна в мен толкова устремно и мощно, че аз забравих за всичко друго извън това сладостно мъчение и насладата, която се надигаше у мен при всеки от поривистите му тласъци.

В следващите две-три седмици той често излизаше с Банкрофт и въпреки че ужасно ми липсваше, не се оплаках нито веднъж. Трябваше да обсъдят къде да вложат парите от „Гостът от Япония“. Вечер се срещаха, за да разговарят надълго и нашироко. Първо вечеряха в клуба, а после отиваха да се позабавляват. Кам имаше нужда от това — работеше като луд и му оставаха само три глави, за да довърши книгата.

Ала на мен ми се щеше поне веднъж Банкрофт да дойде у нас, за да му дам тайничко моите двадесет лири, които също да вложи на сметка. Започвах да губя търпение и затова един ден, след като бяха излизали с Кам вечерта, реших лично да отида при него в банката. Щом приключих към три часа с преписването, се преоблякох и се качих да кажа на Кам, че излизам на покупки. Той измърмори нещо и ми махна нетърпеливо да вървя.

През 1734 година Английската банка се бе преместила от Гросър'с Хол в една нова сграда на Треднийдъл Стрийт, построено на мястото на старата къща на сър Джон Хублън, един от първите директори на банката.

Уверено пристъпих вътре, но смелостта ми скоро се изпари: имаше толкова маси, бюра и наведени над големите си книги чиновници, че просто не знаех към кого да се обърна. Най-накрая към мен се приближи висок млад мъж в тъмен костюм, изгледа ме подозрително и ме запита какво желая. Казах му коя съм и заявих, че искам да се срещна незабавно с почитаемия Ричард Банкрофт. Той се усмихна снизходително и ми обясни, че това е невъзможно, ако нямам уговорена среща. Като видях как си придава важности пред мен, която носех в пазвата си цели двадесет лири, кръвта ми кипна. Поясних високомерно, че това не ми е необходимо и че ще е най-добре да си размърда задника начаса.

Той пребледня, изгледа ме ужасено и се понесе нанякъде като подгонен заек. Зачаках го, пристъпийки нервно от крак на крак, но дойде да ме потърси едно друго момче, което ме поведе през дълга зала, накрая почука на една врата и ме въведе. Бяхме в кабинета на Банкрофт. Момчето го попита:

— Искате ли да остана до вратата в случай, че тя реши да буйства?

— Ще ви повикам, ако се наложи — отвърна с усмивка Банкрофт.

— Все пак внимавайте, изглежда ми опасна — настоя момъкът.

Банкрофт се разсмя и високият юначага затвори вратата зад себе си. Беше облечен в тънка риза от бял лен и бе запретнал ръкави, а жакетът на масленозеления му костюм висеше праметнато през облегалката на стола и приличаше по-скоро на красив копринен шал. Бюрото му бе отрупано с книжа, регистри и документи с много официален вид. Седнал в този прекрасен кабинет с прозорци към градината, Банкрофт вдъхваше чувство на уважение и доверие.

— Какво, за бога, сте казали на Танър? Той е убеден до смърт, че сте луда и отказа да дойде да ви повика, твърдейки, че това е работа по-скоро за дежурния от охраната.

— Този глупак не ми разрешаваше да се видя с вас. Тогава му рекох да си поразмърда задника. Стори ми се, че ще припадне.

— Учудвам се, че не го е направил! Ала днес ми изглеждате особено лъчезарна, госпожице Джеймс. На какво дължа това неочаквано, но толкова приятно посещение?

— Защо съм тук ли? Ами по делови въпрос.

— Така ли?

Наведох се напред, измъкнах измежду гърдите си кожената кесийка и му подадох парите. Той изглежда се учуди не по-малко от Шепърд от тайното ми скривалище и проследи с поглед празната кесия, докато я връщах на мястото ѝ. Явно се впечатли, че му нося нови двадесет лири, за да ги вложи. Написа ми разписка и я подписа със сериозен вид.

— Как се чувствате тази сутрин? — попитах го аз.

— Ами може да се каже, че не съм спирал да работя. Днес беше доста оживено на Чендж Али; трябваше да бъда там в девет, за да уредя една покупка. Цената на захарта се повиши внезапно. Купих няколко дяла от захарни плантации.

— А Кам не може да се събуди цяла сутрин.

— Щастливец, и аз бих искал да мога.

— Трябва да не ви е било лесно да станете толкова рано след снощните изпълнения. Към колко се прибрахте — три, три и половина?

— Мила моя, бях в леглото още в единадесет часа. Аз съм добродетелен човек, пълна скука!

— Не... Не бяхте ли с Кам?

— Не съм го виждал от седмици — каза той, грижливо оправяйки връзката си пред огледалото.

Призля ми. Банкрофт отметна коси назад и така нагизден и сияещ, ми каза:

— Мисля, че за днес поработих достатъчно. И щом ще ставате една от най-редовните ми клиентки, смятам, че мога да ви предложа поне чаша чай. Естествено, и петифури, и сандвичи с кресон... Зле ли ви е, Миранда?

Отрекох, но той ме накара да седна и да изпия чашка коняк. Когато цветът на лицето ми се върна, настоя да ме откара до нас с колата си. Не можах да откажа, макар че предпочитах да остана сама, за да размисля. Банкрофт ме отрупа с грижи и говореше приглушено, сякаш бях на смъртно легло. Когато ми хвана ръката и я потупа ласкаво и успокоително, не издържах и му заявих, че ако продължава така, ще пропее сопрано. Той се разсмя и ми пусна ръката. Щом каретата спря до пресечката ни, едва успях да го убедя да не ме изпраща до вкъщи.

Вече не се чувствах потресена, наранена или разочарована. Сега ме изпълваше хладна ярост и непоклатима решителност. Кам ме бе излъгал. Бе ме лъгал през цялото време. Сега беше още по-тясно свързан с бунтовниците. Той самият беше бунтовник, винаги е бил. Това щеше да му докара само беди. Беше ме излъгал и за пътуването си до Шотландия. „Случайната“ му среща в кръчмата е била уговорена. От месеци насам, още от Кълъдън, непрестанно е плетял заговори. Усетът ми подсказваше, че приближава нещо голямо. Ето защо толкова бързаше да довърши книгата си. Като че можеше да се пребори с Къмбърланд! Какво безумие! Кам Гордън беше полудял и аз трябваше по един или друг начин да го спася от зловещата участ, към която се бе втурнал слепешком.

Сякаш работници и занаятчии от всички гилдии си бяха дали среща тук, в „Дръри лейн“, и се щураха на оживени и шумни тълпи. Дейви Гарик ни показа гордо новата украса, в която преобладаваха синьото, златистото и бледосивото.

— Омръзна ми от червено и от помпозност — оплака се той. — Това, към което се стремя, е дискретна елегантност и хармонични тонове.

— Ще стане прекрасно, Дейви! — възкликна госпожа Удън. — Сигурно ще струва цяло състояние!

— Така е — потвърди той. — Първият ни сезон трябва да бъде дяволски успешен, за да можем да покрием разходите. Внимавайте с този полилей! — викна той към мъжете, които тъкмо разопаковаха красивата кристална вещ, чиито висулки зазвъняха твърде тревожно. — Всичко ще бъде в първокачествено кадифе, прекрасен брокат и позлата — за нея сме поканили специално италиански майстори. Вече свършихме с най-грубата работа — съборихме някои стени, заздравихме основите, наново изградихме стълбищата и добавихме още ложи. Щом веднъж облечем седалките в тъмносиньо кадифе, поставим полилеите и аплиците, покрием стените със светлосин брокат с везани златисти цветчета и спуснем перленосиви завеси между колоните от бял мрамор, хората направо ще си глътнат езиците!

— „Дръри лейн“ ще стане най-красивият театър в Англия! — възкликна госпожа Удън.

— Не само в Англия, а в цял свят! И най-добрият също! Елате да се качим на сцената. Погледнете тези приспособления... Радвам се, че дойдохте, госпожице Джеймс. Вече не се надявах да ви видя отново.

— Марси много настояваше.

— Ами да, предупредих я, че ако дойде без вас, ще й извия врата. Имам опит, нали толкова пъти съм играл Отело. Харесва ли ви това, което виждате?

— Струва ми се, че ще стане великолепно, господин Гарик.

— Наричайте ме Дейви, моля ви! Дайте ръка, тези стъпала не са много здрави. Всъщност аз лично не съм направил нищо, но повиках най-добрите майстори. Изисква се много добра организация, но мен ме бива за това. Зная как да накарам хората да дадат най-доброто от себе си. Тормозя ги, това е моят метод. Върши чудесна работа както при актьорите, така и при майсторите. Боя се, че съм ужасно взискателен. Искам да изтръгна от тях всичко, на което са способни.

— Това е чистата истина — потвърди и госпожа Удън. — Убийствено е да работиш с него. Но и много вълнуващо. Той самият дава всичко от себе си.

В този момент Гарик се извини и се върна да надзирава отблизо разопаковането на големия полилей. Втурна се натам лек, подвижен и пълен с жизненост и грация, по-хубав от всякога въпреки омачканите си дрехи, покрити с прах и следи от гипс. Госпожа Удън се възползва от това и ме поведе ентусиазирано към сцената, като пътъом не пропусна да заговори с насмешка за госпожа Сибър, която смяташе за напълно лишена от талант за комедийни роли. Не разбираше как му е хрумнало на Гарик да я покани.

— Прилича ми на белокоса бабка, намусена и скучна като дъждовна утрин.

Що се отнася до самата Марселон, със своята рокля от тафта, с шапката си, украсена с щраусови пера, живия си поглед и малко пресиления си грим, тя имаше такъв живописен вид, че до нея аз изглеждах безцветна като врабец с простата си муселинена рокля. Тя сподели, че в последно време се тревожела за мен, била съм все замислена и разсеяна. Обясних, че съм имала доста работа и съм уморена.

— Вие направо се преуморявате. Пишете, преписвате... Имате нужда от малко развлечения, Миранда! Затворили сте се в тази къща и се трудите като робиня за онзи ужасен човек! Често казано, мила моя, на мен той ми вдъхва страх — вечно недоволен, избухлив и с нетърпим характер. Много е хубав, съгласна съм, нищо че е толкова слаб и намръщен. Ала той не умее да ви цени.

— Вие просто не го познавате, Марси — възразих меко аз.

— Зная как се държи с вас! Ах, тези мъже, как само ни усложняват живота, колко по-добре би било, ако ги нямаше! Между другото, казах ли ви, че се сдобрихме с майора?

Докато тя ми разказваше за този нов меден месец в отношенията им, аз мислех за Кам. Откакто бях научила, че ме е лъгал, че излиза с Банкрофт, той не беше спрял да работи с всички сили над романа си. Бях дълбоко убедена, че подготвя заговор и че в никакъв случай не ставаше дума за друга жена. Заклех се да го спася от очакващата го катастрофа. Трябваше да действам бързо — снощи преписах и последната глава от книгата. Значи, моментът беше настъпил. Ала какво да направя? От две седмици насам си блъсках главата с този въпрос, но така и не бях измислила нищо.

Гарик ни донесе мостра от тъмносиньото кадифе и ни показва прекрасните позлатени орнаменти на авансцена. Марселон шумно ги одобри и заяви, че за нея ще бъде чест и голямо щастие да играе на такава сцена. После внезапно млъкна и се вгледа в една закръглена и цъфтяща жена с нещо кравешко в изражението, облечена от глава до пети в розова тафта, която пресече сцената и се приближи към нас. Госпожа Удън изви начервените си устни в усмивка — колкото широка, толкова и неискрена — и възкликна:

— Госпожа Сибър, колко се радвам, че ви виждам!

Онази също ѝ се усмихна топло, взе ръцете ѝ и ги стисна, като я увери, че удоволствието било изцяло нейно. Отивала да вземе листа с репликите си от гримьорната и пътьом дочула гласа на старата си приятелка. При думата „стара“ госпожа Удън примигна и се усмихна още по-сърдечно. Гарик ме представи на госпожа Сибър, която ме попита с прекалено меден гласец дали смятам да се присъединя към трупата.

— Миранда не е актриса — намеси се госпожа Удън, чийто глас прозвуча направо остро в сравнение с нейния. — Нима вече си имате гримьорна? Предполагам, че е прекрасна! Много ми се ще да я погледна, мила моя!

Докато се отдалечаваха, едната спокойна като скала, а другата пърхаща като птичка, Гарик ги гледаше замислено и леко се усмихваше.

— Бедната Марселон, толкова е прозрачна! — промълви той.

— Надявам се, че ще ѝ предложите роля, нали? Няма... Няма да я излъжете.

— Кое от двете смятате, че ще направя?

— Нямам представа, господин Гарик.

— Не мислите ли, че можете да ми казвате Дейви?

— Не ви познавам достатъчно.

— Това трябва да се поправи, красавице!

— Не ми отговорихте за Марси...

— Смятам да поставя „Така правят всички“. Марселон не е изключителна като актриса, но в подходяща роля може да се представи блестящо.

— Ще бъде чудесна лейди Уишфорд.

— Значи, познавате пиесата? Там чисто и просто ще играе себе си — жива, пърхаща, трепетна... Ще направи сензация. Още не съм й казал, не искам да й давам надежди, преди всичко да е решено и подготвено.

— Няма да научи нищо от мен — обещах аз, развълнувана от загрижеността му за нея.

Ала щом го погледнах в очите, се изумих от желанието, което прочетох там и което, улисана в чувствата си към Кам, не очаквах да срещна у друг мъж; пък и не исках.

Той ме хвана за лакътя и ме поведе към сумрачните и безлюдни кулиси, обяснявайки, че ремонтът за съжаление обхващал само тази част от театъра, която можела да се види от посетителите.

— Кулисите на „Дръри лейн“ ще си останат същият стар хамбар, огромен и ветровит, но поне ще пооправим повечето гримьорни. Но и бездруго не бих искал да променям атмосферата тук, това не би се понравилось на призраците.

— Призраците ли?

— Пълно е с тях. Нима не сте срещнали високата жална дама, покрита с воали, която кърши ръце, отчаяна, че не може още веднъж да изиграе кралица Джаневра? Един ден и моят дух ще витае по тези места. Нима знаете по-добър начин да се прекара вечността?

В зеления салон, където явно нищо не бе пипнато, тапицерията на мебелите бе излиняла, а дървото бе потъмняло и много красиво. Тук на бледата светлина от свещите цареше интимна и уютна атмосфера. По канапетата бяха пръснати стари програми, пожълтели проспекти и листове с текст. По стените с тапети от сивееща вече розова коприна висяха портретите на актьори и актриси от отминали времена. Зад една витрина Гарик ми показва пурпурна наметка, поръбена с имитация на хермелин.

— Като си помисля само, че може би самият Шекспир я е намятал на плещите си! — каза той видимо развълнуван.

— Несъмнено! Обичате ли Шекспир?

— Израснах с него. Познавам добре всичките му пиеси, зная наизуст цели части от тях.

Гарик се усмихна, извади с благоговение дрехата от витрината и ме наметна с нея. После ме хвана за ръка и ме отведе пред огледалото.

— Добре ви стои — каза нежно той. — Наистина имате царствен вид. Приличате на красива и тъжна принцеса.

Виждах го в огледалото, застанал зад мен, строен и красив, и когато очите ни се срещнаха, той ми се усмихна прелестно. Обърнах се към него — гледаше ме с неприкрито възхищение и с не така открито желание.

— Бих искал да размислите пак над предложението ми да се присъедините към трупата.

— Аз не съм актриса, господин Гарик.

— Но ще ви направя, Миранда. Вие сте умна, личи си по погледа ви. Притежавате чувствителна душа и, което е по-важно, имате силно присъствие.

— Наистина ли?

— Вие сте една от най-красивите жени, които някога съм виждал. И нещо още по-рядко срещано — от вас се излъчва някакъв особен магнетизъм. Хайде, хайде, не казвайте, че не знаете. Не може да не сте забелязали как ви гледат мъжете...

— Високо ценя вниманието ви, но...

— Нима не ви се ще да опитате?

— Страхувам се, че не — отвърнах спокойно аз.

— Жалко, дори много жалко. Поне за мен. Намирам ви за много привлекателна, Миранда. Бих искал... да ви поопозная по-отблизо.

Мелодичният и същевременно дрезгав тон, с който бяха изречени тези думи, не оставяше никакво съмнение какво точно има предвид. Колко ли жени биха дали всичко, за да станат любовници на прочутия Дейвид Гарик! А аз, която той харесваше, макар да не знаеше нищо за онова минало, от което още не се бях отърсила напълно, аз усещах, че сърцето ми завинаги принадлежи на друг.

— Ужасявам се, като виждам как си похабявате живота, Миранда.

— Да си похабявам живота ли?

— С един толкова избухлив тип, който не изпитва никакво уважение към хората, пише евтини романчета и не може да ви оцени както заслужавате. Зная всичко за Кам Гордън. Погрижих се да се осведомя. Това е човек, обзет от страст към насиетието и стои много малко по-горе от обикновен бандит.

— Това не е вярно!

— Вие задоволявате всичките му прищевки, а той гледа на вас като на част от мебелировката. Той просто не ви заслужава!

— Възможно е, но по една случайност аз го обичам — отвърнах аз и му подадох обратно наметката.

Гарик продължи да се вира право в очите ми. След това се засмя, поклати глава и прибра дрехата зад витрината. Напрежението помежду ни се бе стопило. Помислих си, че сигурно рядко се случва да му отказват, ала той го приемаше възхитително спокойно.

— Човешкото сърце е истинска загадка — въздъхна той.

— А моето принадлежи на Кам Гордън.

— Уви, за съжаление е така. А аз, който съм готов да ви отрупам с накити, да ви облека като кралица, да ви предлага царство...

— Нима ще ми предложите и царство?

— Да — всичко, което притежавам. Мисля, че наистина съм влюбен във вас.

— Но вие дори не ме познавате.

— Бих искал да прекарам живота си, опитвайки се да ви опозная.

— Съжалявам, господин... Съжалявам, Дейви!

Той въздъхна дълбоко и театрално, а после ме увери, че съвсем не смятал да страда мълчаливо и че щял да чака.

„Просто се задява“, помислих си, но пак се почувствах поласкана.

Скоро госпожа Удън се върна при нас, развълнувана от посещенията си в гримьорната на госпожа Сибър, която била добра приятелка и нелоша актриса.

Докато тя продължаваше да бърби в колата, караща ни към Грийнбрайър корт, аз слушах с половин ухо, замислена за това, че дългото ми отсъствие от къщи можеше да предизвика въпроси и че щеше да бъде най-добре да не казвам нищо на Кам за посещенията си

в „Дръри лейн“. Бях видяла с очите си, че ревнува. Бях видяла и че ме обича, въпреки че той никога не би споменал тази дума.

Усмивнах се, докато се качвах по стълбите, но усмивката ми се стопи, като видях, че бюрото му, обикновено потънало в безредие, беше напълно разтребено. По пода се търкаляха книга и листовے хартия, но нямаше и следа от ръкописа му, който той тъкмо довършваше, когато излязох. Дори не бе затворил мастилницата, до която лежеше перото му. Къде можеше да е отишъл? Озадачена и разтревожена, затворих машинално мастилницата и отидох да се преоблека. Надянах роклята, с която обикновено шетах из къщи, и слязох в кухнята. Там цареше безпорядък. Трябва да беше огладнял и си бе направил омлет, преди да излезе. На свой ред и аз се заех да си приготвих един. И за първи път беше на път да се получи както трябва. Изведнъж се стреснах и се обърнах. Кам стоеше на прага.

— Господи, как ме изплаши! Не те чух да влизаш.

— Не съм искал да те плаша — отвърна студено той, пронизвайки ме с поглед. — Кафе ли подушвам?

— Да, току-що го направих. Искаш ли?

Докато отпиваше от кафето си, той ме гледаше замислено и сериозно, като че бях някакво рядко животно, чиято тайнствена природа се опитваше да проумее. Никак не ми харесваше този поглед.

— Довърши ли книгата си?

— Да, някъде към два часа.

— Любопитна съм да прочета последните страници.

— О, все същата стара рецепта — пълни с насилие. Английският ми самурай успява да си отмъсти, връща си наследството и завладява сърцето на героинята. Ала открива, че тя го мами и се интересува само от богатството му, ето защо я зарязва отвратен и се връща в Япония.

— Както виждам, типичната развързка — пълна с цинизъм и горчива ирония. Изглежда, ти изобщо не допускаш, че един роман може да завършва щастливо.

— Никога.

— Не видях ръкописа на бюрото ти.

— Занесох го на Шепърд.

— Така ли! — възкликнах аз смаяна и донякъде разтревожена.

— Първо слязох да го оставя върху писалището ти. Реших обаче да потърся преспание и надзърнах в чекмеджетата.

Той отпи от кафето си и зачака реакцията ми. Сърцето ми замря в гърдите. Обзе ме ужасен студ.

— Ти... Ти си надзърнал в чекмеджетата?

— И открих там интересни неща — отвърна той нехайно, дори прекалено нехайно. — Два разказа с твоя почерк. Един брой на „Бард“. Оригинална гравюра на Хогарт. Би трябвало да ѝ сложиш рамка, Миранда.

— Значи, знаеш...

— Шепърд ми каза всичко. Трябва да подчертая, че ми се наложи да му окажа голям натиск. След като си призна в подробности, малко се поотпусна и в следващия половин час сипа хвалебствия по твой адрес. Твърди, че си невероятно талантлива и много скоро ще се наредиш сред най-големите писатели на нашето време. Прочетох работите ти и съм съгласен с него.

— Кам...

— Признавам също, че си прекалено надарена, прекалено способна, за да си губиш времето в преписване на моите гадости. Трябва изцяло да се посветиш на своите шедьоври.

— Ти... Ядосан си ми, нали?

— За това, че пишеш далеч по-добре, отколкото аз някога бих могъл ли? За това, че те прибрах от улицата, облякох те, закрилях те, дадох ти подслон, а ти реши да се сдушиш зад гърба ми със собствения ми издател ли? Хайде де, не ставай глупава.

— Не беше точно така, Кам... Мили боже! Омлетът ми! Сигурно е поизгорял, но още става за ядене. Да донеса ли малко сирене и хляб? Бих могла...

— И дума да не става — отсеке той все така студено. — Не си губи времето да готвиш и да шетаеш на драскач като мене. То ти трябва за по-важни неща.

— Питам се кой ли друг ще го прави тогава? Знаеш много добре, че ако не съм аз...

— Лакът ти се пропуква, Миранда. Пак взе да се държиш като момиче от улицата.

— Ти... Яд те е, че се опитвам да стана нещо повече, нали? Би предпочел да си остана малката идиотка, която те зяпа в очите и ти слугува, която ти...

— Внимавай! Вече не се владееш.

— Върви по дяволите, Кам Гордън!

— Много си сладка, когато си ядосана. Сините ти очи блестят, бузите ти поруменяват, а речникът ти става доста мръсничък. Нищо, че вече не ми принадлежиш, все още мога да те понатупам.

— Какво искаш да кажеш с това „вече не ми принадлежиш“? Кучи син такъв, знаеш, че съм ти дадена...

— Вече не. Освободих те съвсем официално. Щом излязох от „Шепърд и ко“, отидох да уредя и тази подробност. Сега си свободна, Миранда. Повече нищо не те задържа тук.

— Нямах право да правиш това! Аз...

— Да, ти наистина отработи само част от времето, за което ми бе поверена, но аз убедих съда, че си способна да се погрижиш за себе си и да си печелиш честно хляба, така че вече не представляваш заплаха за обществото. Подписах специална декларация за това и я заверих официално. Струваше ми цели две лири и още двадесет за бакшиши, за да я направят веднага и да не се проточват нещата, така че сега всичко е свършено.

Наблюдавах безмълвно този безстрастен човек, който си пиеше най-спокойно кафето, докато мен ме обземаше паника.

— Сигурно трябва да ти благодаря за това.

— Сега можеш да живееш така, както намериш за добре, Миранда.

— Моят живот е тук, до теб, негодник такъв!

— Така ли?

— По една случайност аз те обичам.

— В това е нещастieto ти — отвърна ми хладно той.

— Само се опитай да се отървеш от мен!

Кам остави чашата си все така невъзмутимо. С нищо не напомняше за пламенния любовник, който се нахвърляше върху мен с дива страст.

— Ако искаш да останеш, можеш, разбира се. Ще се погрижа да ти плащам добре за работата, която вършиш за мен.

— Върви по дяволите, Кам, ти...

— И бих те помолил да внимаваш как говориш с мен. Изисквам от хората си уважение и пълно подчинение. При най-малкото отклонение ще ти зашия един шамар.

— Да, да! Само се опитай и ще ти издера очите!

Силно похлопване по вратата ни накара да подскочим и двамата. Кам наведе глава и се послуша загрижено. Тъй като нетърпеливото тропане продължи, отидох да отворя.

На прага стоеше червенокосият, когото Кам бе срещнал в кръчмата, и тъкмо се канеше да почука отново. Нещо в лисичето му лице и слабата му висока фигура ми се стори познато. Върху челото му падаше кичур коса точно както при Кам. Той се взря неприязнено в мен.

— Какво... Какво обичате?

Той ме избута и влезе, като захлопна вратата, сякаш го преследваха. После се огледа тревожно, без дори да ми обърне внимание.

— Ама почакайте — запротестирах аз. — Не можете...

— Къде е Кам? Трябва да го видя незабавно!

— Той... Той е...

— Аз ще се заема с това, Миранда — обади се Кам. — Ти се връщай в кухнята.

— Ама...

— Върви! — отсече той.

Подчиних се, но пътьом се обърнах и видях Кам да го хваща под ръка и да го повежда към салона, упреквайки го, че е дошъл посред бял ден, рискувайки да го видят. Оня отвърна също така остро, че се касае за нещо спешно и те заговориха толкова тихо, че не долавях нищо. Омлетът ми беше изстинал. Изхвърлих го и се заех да разтребвам из кухнята. Мина половин час. Бях измила и подредила всички съдове и тъкмо се канех да се кача горе, когато те излязоха от салона. Спотаих се в сянката и заслушах.

— Значи, в единадесет, в склада на Скинър на кея на Темза.

— Много е рисковано, Иън. На този етап би трябвало...

— Няма как. Тя каза идния четвъртък. Трябва да довършим подготовката.

— Но, за бога! Много е рано! Ние трябва да...

— Нямаме избор — отсече другият и си тръгна.

Кам затвори вратата и дълго стоя замислен в сумрачното преддверие. Разбрах, че напълно е забравил за мен и за скарването ни. Накрая поклати глава, вдигна рамене и тръгна нагоре. Спокойно и решително се заех да паля свещите. Знаех какво трябва да направя.

Кам слезе малко след осем и излезе, без да ми каже дума. Оставих книгата, която се правех, че чета. Чувствах се все по-уверена.

Складът на Скинър на кея на Темза. Само смътно се досещах къде може да е, но бях сигурна, че ще го открия. В девет и половина се качих да взема една голяма наметка и поех на свой ред. Предстоеше ми доста път, докато стигна до складовете и не исках да закъснявам.

Госпожица Миранда Джеймс, културна, образована и възпитана, би се ужасила от мисълта да скита нощем сама, без придружител, но Херцогиня Ранди не се боеше от лондонските улици. Би било опасно да наема кола, най-малкото, защото по-късно кочияшът можеше да си спомни, че е трябвало да ме откара в такъв късен час на това доста необичайно място.

Напълно съзнавах, че пълната с опасности джунгла на града не се ограничаваше със Сейнт Джайлс. Навсякъде цареше диващина, нередко още по-жестока и извратена от тази на Черния Джак. Развратни и порочни типове, които често произлизаха от висшето общество, се отдаваха на насилие и дори убийства, от които нито една жена, независимо от възрастта и положението си, не можеше да се смята за защитена. В общество, в което смъртните наказания бяха превърнати в празници, можеше да ти се случи какво ли не.

Макар да вървах бързо, се стараех да не изглеждам уплашена. Не се смутих и отминах, без да обръщам внимание, когато трима пияници се сбиха. Единият падна, а после се изправи с разкървавен, явно счупен нос, докато останалите двама се кикотеха с пиянски гласове.

Минаха две карети, заобиколени от тичащи с факли лакеи. Пламъците им подскачаха и хвърляха отблясъци, които раздвижиха мрака в чудовищни сенки, а после се скриха и се възцари още по-непрогледна тъмнина. Дочувах се трясъци, ужасени викове и дори предсмъртни стонове, последвани от забързани стъпки и кикот. От време на време ми подсвиркваха. Отминавах забързано, без да обръщам внимание, със сърце, затворено както за състраданието, така и за страха.

Запътих се към брега на Темза, но без изобщо да зная къде ли може да се намира складът на Скинър. Разчитах на късмета си, за да го открия.

Съвсем не смятах да се появя внезапно на сбирката на заговорниците и да се опитвам да вразумявам Кам. Би било безполезно, знаех го от опит. Толкова пъти бях пробвала, Банкрофт

също. Без никакъв успех. Просто исках да разбера какво са замислили за идния четвъртък. Така можех да се опитам да попреча на Кам да се намеси, ако не и да проваля целия им план.

Проклет безумен шотландец! Дали някога щеше да поумнее? Най-вероятно не. Кам беше такъв, какъвто беше и аз не можех да го променя. Можех само да се опитам да го спася от куршум в главата или от бесилото. Що се отнася до скарването ни в кухнята, то беше без значение. Разбира се, самолюбието му страдаше, но от какво можеше да се притеснява автор, който се радва на почитта на хиляди читатели? Колко беше уязвим, клетият ми Кам, под невъзмутимата си външност!

Щом стигнах до брега, навлязох в зловеците улички, които се виеха между докове и складове, моряшки кръчми и мостове под призрачните сенки на огромни товари, вдигнати със скрипци. Откъм реката се носеше воня, която се смесваше с миризмата на риба, саламура, смола и мокри мрежи. Никак не беше чудно, че смърди така — нерядко сред огризките и боклуците, носени от течението, се въргаляше и някой труп. Нямах нищо изненадващо и в епидемиите, които току пламваха из града. Лутах се из този лабиринт и вече бях започнала да се питам дали някога ще успея да намеря из тъмнината въпросния склад.

В далечината заби камбана. Със свито сърце отброявах ударите ѝ: един, два, три... Единадесет! Беше единадесет часа! Сигурно вече се бяха събрали. А аз още се лутах. От една кръчма по-надолу по улицата долетяха викове и трясък на мебели и стъкло. Прикрих се зад огромно буре, което миришеше на смола. Какво да правя? Не можех да се скитам така безцелно цяла нощ... дори ако пияните моряци не ми прережеха гърлото или не ме насилеха.

Внезапно чух нечии стъпки да се приближават към мен. Притиснах се към стената, ала Херцогиня Ранди възропта вътре в мен, затова се изправих и се приготвих да се отбранявам. С фенер в ръка, човекът, чието лице не виждах, беше обут във високи ботуши и тъмносин панталон: пазач, който обикаляше доковете. Щом ме видя, той извика ужасено и се успокои, чак когато излязох на светлото и ме видя да му се усмихвам любезно. Излъгах, че някакъв мъж ми е определил среща при склада на Скинър и той ми обясни как да го намеря. След няколко минути най-после стигнах там.

Пазачът не ме беше подвел. На бледата лунна светлина успях да разчета табелата с името на Скинър, овесена над прозорците на голяма сграда, потънала в мрак. Тесен проход я отделяше от съседното здание отляво. Вмъкнах се там. Беше тъмно като в рог, но в края на прохода съзрях лъч светлина, който идваше от един прозорец. Под краката ми се разтичаха уплашени плъхове, но продължих нататък и се намерих под прозорчето, издигнато на около два метра и половина. Беше откренато, но го затулваха плътни пердета, между които се процеждаше тънкият лъч, който ми бе помогнал да го открия. Долиташе приглушен говор. Поколебах се за минута, после се покатерих по сандъците, които бяха струпани край стената. Кацнала върху тях, най-после успях да надзърна вътре.

Бяха седмина, седнали около масата в средата на просторно помещение, задръстено от мебели — навярно кантора. Видях един рус здравеняк, после Кам, седнал между Иън и още един червенокос мъж с груби черти и грозен белег, минаващ през цялото му лице. В средата на масата беше сложена лампа, която ги осветяваше издайнически с ярката си светлина. Останалите четирима бяха с гръб към прозореца и виждах само раменете и тиловете им. По масата бяха пръснати разни книжа и се виждаше голяма разгърната карта. Иън говореше нещо с присвити устни и яден глас.

— ... Ето тук. Тук ще се върнем.

— Смяташ ли, че е необходимо да го повтаряме пак, братовчедо?
— запита сухо Кам. — Всеки от нас знае какво трябва да прави.

Негов братовчед, разбира се! Ето защо ми се бе сторил познат!

— Може и да си дал повечето пари за този план, Кам, но аз го организирах — отвърна другият, като го изгледа накриво. — Ще ти бъда признателен, ако не го забравяш.

Явно братовчедите никак не се обичаха, може би и заради приликата помежду си. Ала въпреки своята решителност и кръвожадност, Кам беше способен на човешки чувства, докато братовчед му ми се струваше непоправимо жесток и не по-малко порочен от удушвачите, които бродеха по лондонските улици.

— Да започнем отначало: къщата се намира тук, на две мили от Лондон — прелестно местенце за отдых, заобиколено от гъста гора. Братовчедът Кам я нае за лейди Арабела още щом я доведе от Шотландия. Тя поживя малко там и възхитено я описа на Къмбърланд,

казвайки, че би желала да му я покаже. Предложи му да се оттеглят в нея за няколко дни, далеч от шумния дворцов живот.

— Това вече го знаем — прекъсна го нетърпеливо човекът с белега. — Благодарение на благосклонността на херцога, тя е настанена удобно в двореца, но понеже е стеснителна и скромна жена, предпочита усамотението. Ето защо...

Вбесен, Иън на свой ред го прекъсна и продължи да говори студено и отсечено. С две думи, Къмбърланд се бе съгласил да ѝ гостува там идния четвъртък. Хората, които бе изпратил да огледат къщата, не бяха открили нищо подозрително. Осемте бурета с барут се намираха в едно скривалище в избата за вино.

„Една красива къща в околностите на Лондон... Наета за три месеца... Остатъкът отиде за разни парфюми, няколко копринени рокли и осем бурета с барут... Сега доволна ли си?“ В ушите ми звучаха думите на Кам, когато го попитах какво е направил с предплатата от Шепърд. Тогавя си помислих, че се подиграва с мен, но сега разбирах, че ми е казал истината. Лейди Арабела участваше в заговора. Кам я бе довел от Шотландия, където тя живеела след смъртта на съпруга си, за да съблазни Къмбърланд. Лесна работа, като се имаше пред вид красотата ѝ и интереса на херцога към нея. Така парфюмите и роклите също намираха своето обяснение.

— Къмбърланд е най-мразеният човек в цяла Англия — продължаваше Иън. — Никога не се появява на публично място без войниците си и пътува, охраняван от собствена гвардия. Непрекъснато се страхува да не го убият и взема всички предпазни мерки... В това е проблемът за нас. Досега не успяхме нито веднъж да се доближим до него и се наложи да се откажем от всички досегашни планове...

Изведнъж се чу шум в купа отпадъци отстрани, после нещо прошумоля в съседната каса. На бледата лунна светлина успях да различа закръгленото тяло и дългата опашка на огромен плъх. Кръвта се смръзна във вените ми. Подскочих и касите под краката ми изтрополяха. Гадината се шмугна обратно върху купа нечистотии и се изгуби.

— Какво беше това? — извика единият от мъжете.

— Вероятно някоя котка — отвърна спокойно Кам. — Докато идвах насам, чух една да мяука наблизко. По тия места гъмжи от плъхове.

— Не ми харесва това. Може би трябва...

— Продължаваме! — кресна Иън. — Не смятам да стоя тук цяла нощ! Спокойно, Маклауд, това е само котка. Щом приключи огледът на къщата, Къмбърланд и Арабела ще заминат за там, придружавани само от десет най-верни хора. Главният му готвач, слугата му и двама лакеи ще заминат преди тях, за да подготвят всичко за престоя им. Скромнен ескорт за принц, но Арабела настоя да са в най-тесен кръг. Готвачът ще приготви богато угощение, а лакеите...

— Трябва ли да изброяваме всички тези глупави подробности! — отново се обади мъжът с белега.

Иън го изгледа накриво, вбесен, че го прекъсват. Кам се бе облегал назад със скръстени ръце и не криеше досадата си. Вече не виждах високия рус мъж, сигурно оставаше в сянка. Около мен бе настъпило раздвижване и се носеха обезпокоителни шумове, които ме разсейваха, ето защо се постарях да не им обръщам внимание и да се съсредоточа върху това, което ставаше вътре. Иън продължи:

— След вечерята Къмбърланд ще се качи, за да се приготви за лягане, а Арабела много любезно ще занесе на стражата четири бутилки френско вино, за да се почерпят по време на дежурството. Половин час по-късно войниците ще хъркат като пънове. Това приспивателно е много силно.

— А ако се обърка и им занесе не тези бутилки, които трябва? Ще отидем там и те ще ни...

— Бутилките са ясно обозначени! Лично ги сложих където трябва. Арабела чудесно знае кои са. Тя не е глупачка, Маклауд. Рискува точно толкова, колкото и ние. Можеш да бъдеш сигурен, че няма да се обърка!

— Ох, защо се надуваш толкова, задник такъв! Какво си заважничил! Ако питаш мен, спокойно можем да се оправим и без твоите пози на голям началник, сякаш ние всички сме малоумни!

— Щом не ти харесва, защо не си тръгнеш? Прав ти път!

— Да, че да ми забиеш ножа си в гърба, нали, мръсно!

— Точно между лопатките!

— Е, какво, ще се избиваме един друг ли? — попита хладно Кам.
— Докъде ще стигнем така?

— Не разбирам защо той трябва да се прави на началник — възпротиви се Маклауд. — Ти финансира всичко, Гордън. Ти трябва да

поемеш ръководството, не той!

— Мислех, че всички имаме интерес да свършим работата. Когато приключим с Къмбърланд, с удоволствие ще погледам как двамата със скъпия ми братовчед си разчистват сметките с нож в ръка. Ала сега ви моля да се овладеете.

Маклауд промърмори нещо, което не разбрах, но в погледа на Иън проблесна омраза. Останалите се размърдаха, видимо притеснени. Кам остана спокоен, облегнат назад със скръстени ръце и все така отегчено изражение.

— Арабела ще им даде виното — продължи ядно Иън, — а после ще се качи на горния етаж, за да отвлича вниманието на Месаря. Точно в единадесет ние ще потеглим от странноприемницата „Зеленият дъб“, която е на около половин миля от къщата. Ще влезем вътре, ще обезвредим прислугата и ще изнесем от избата осемте бурета с барут. Ще ги сложим в салона, който е точно под стаята на Къмбърланд. Щом Арабела дойде, ще подпалим фитила и ще се скрием в гората. Къщата ще хвъркне във въздуха и Къмбърланд ще се озове на оня свят.

— Как можем да бъдем сигурни, че няма да ни усети, докато пренасяме буретата с барут? Че няма да се събуди от шума и да...

— Ще спи дълбоко — увери го Иън. — Арабела ще му даде и на него приспивателно във виното.

— А слугите? Нали няма да ги оставим вътре?

— Ще ги удушим още преди да извадим барута. Няма как, те ще ни видят, не можем да ги оставим живи — отсече неумолимо Иън.

Как можеше Кам да има такъв зъл братовчед, питах се ужасено аз. И защо въобще участва в този зловец заговор? Въздъгнах дълбоко и бавно се смъкнах от касите. Бях чула достатъчно. Стори ми се, че освен плъховете, които търчаха насам-натам, зърнах да се раздвижват и други сенки, по-плътни от мрака около мен. Стори ми се, че едната от тях идва към мен и потръпнах. Ала бързо се съвзех — трябваше да се измъкна от това смрадливо място и да се прибера.

Ала скоро вече не се съмнявах — зад мен имаше някой. Чух стъпките му зад гърба си. Приближаваше все повече. Усещах погледа му върху тила си. Един плъх скочи в краката ми и ми се стори, че всичко пред очите ми се завъртя.

Чух още една стъпка. Обърнах се. Мъжът беше точно зад мен, но не виждах лицето му, само високият му мрачен силует. Внезапно той

се хвърли отгоре ми, сграбчи ме с яките си ръце и ме притисна към земята. Опитах всичките си номера — ритник в прасеца, коляно в слабините, ухапване по ръката... Той се оказа по-ловък от всеки друг противник, с който се бях сблъсквала досега. Здраво притиснатата, се отбранявах и се гърчех безуспешно, докато той ми шепнесе:

— Спокойно, спокойно, не искам да ви нараня.

Ала ръката му ме стискаше за врата и чувствах как тялото ми се отпуска безсилно, но и без болка, даже някак приятно. Краката ми се подгъваха и аз изпадах в някаква топла и гостоприемна мъгла.

— ... В прохода, върху някакви каси. Гледаше през прозореца — казваше някакъв далечен глас без никаква злост.

Премигнах. Главата ми беше облегло на нечие широко рамо, а две здрави ръце ме държаха през кръста и ме крепяха на крака.

— Не мисля, че е дошла да ни шпионира, по-скоро е скитала по кея, търсейки някаква плячка. Изглежда умее да се брани. Приложих й моя трик със задушаването, без да я наранявам, само я стиснах леко за врата и тя припадна — продължи мекият мелодичен глас.

Главата ме болеше ужасно. Отворих широко очи и видях всички, наскачали около масата, да ме гледат. Държеше ме високият рус мъж. Притискаше ме към себе си леко, почти нежно. Беше на не повече от двадесетина години и имаше добродушен вид с пълните си червени устни и кафявите си очи, които ме гледаха кротко.

— Добре ли си, малката? — запита ме той със силен шотландски акцент.

Мълчаливо потвърдих и се изправих. Тогава той ме пусна, придържайки ме само за раменете с големите си ръце, колкото да ми покаже, че още не съм свободна.

— Какво чухте? — попита ме сухо братовчедът на Кам.

— Ами... всичко. Зная какво сте намислили. Искате да...

— Млъквай!

— Какво ще правим с нея? — попита един друг мъж.

— Ще трябва да я убием — отвърна спокойно оня.

— Хайде де! — възрази младежът и ме стисна за раменете. — Разбирам да убием Къмбърланд или дори слугите му, щом се налага, макар че ми се струва, че и за тях можем да измислим нещо. Ама това момиче... Че това е също толкова жестоко, колкото онова, което стори той при Кълъдън!

— Тя трябва да умре.

— Роби Брус не е човек, който ще допусне...

— Нямаме избор — прекъсна го Иън. — Твоят номер със задушаването е направо знаменит, Роби. Приложи ѝ го пак, но този път стискай малко по-силно и по-дълго. Ако не се лъжа, вече си пратил на оня свят доста народ, и то с голи ръце.

Истински кошмар. Долавях смрадта на сажди, пот и мишини, усещах здравите пръсти на Роби, впити в раменете ми, виждах лицата на мъжете, между които злобната физиономия на Иън и безразличната маска на Кам, който ме гледаше, сякаш никога не ме беше срещал.

— Това е друго. Тя не ни е враг...

— Така ли? Тя ни видя всички. Чула е какво кроим. И ти ще я оставиш да си отиде хей така?

— Няма защо да я убиваме. Можем просто да я завържем и да я държим, докато всичко свърши.

— А после да я пуснем, така ли? Че да може да разкаже на всеки за нас? Ще ли ти се да те разпънат или да те насекат на парчета? Удуши я, Роби, покажи ни номера си. Хайде!

— Няма!

Иън въздъхна и поклати глава. После извади от джоба си тънко въже с възел в средата. Омота краищата му на дланите си и рязко го изпъна, за да провери здравината му. То изплющя като камшик. Коленете ми омекнаха. Бих се свлякла на земята, ако Роби не ме бе прихванал през кръста. Лицето на Кам си оставаше все така безизразно. Мъжът с белега смръщи вежди. Останалите се смутиха.

— Боя се, че аз не съм толкова надарен като теб, затова ще използвам гарота. Признавам, че е доста по-болезнено от твоя метод. Доведи я тук.

— Няма нужда — обади се Кам.

Иън се обърна живо към него с опънатото между ръцете си въже и Кам го изгледа уморено със сините си очи.

— Остави това, Иън.

— Сам ли ще я убиеш?

— Аз отговарям за нея. Тя няма да ни издаде, уверявам те.

— Откъде си толкова сигурен? Зная, че е любовницата ти, познах я веднага, разбира се. Ти си виновен, че е успяла да ни проследи. Не си

внимавал достатъчно, Кам. Много глупаво от твоя страна. Твоята малка курва ще трябва да плати за грешката ти.

Кам отметна самото си, извади от пояса си пистолет с дълга цев и го насочи право между очите на братовчед си. Направи го спокойно, без да бърза и с все същия отегчен вид, но никой от присъстващите не се усъмни и за миг, че ще натисне спусъка, ако се наложи. Зареди. Иън пребледня.

— Пусни гаротата, братовчеде, иначе ще ти пръсна мозъка.

Иън пусна въжето на пода с блеснал от омраза поглед. Роби изпусна такава въздишка на облекчение, че ми раздвижи косите. Якият Маклауд се захили, доволен да види някой да се изправя толкова решително срещу Иън. Самият Иън имаше вид на бясна лисица.

— Голяма грешка правиш, Кам — каза той полугласно.

— Поемам този риск.

— Да, но рискуваш и нашия живот!

— Миранда няма да промълви и дума за това, нито сега, нито после.

— Въпреки това мисля, че...

— Никой не го е еня какво си мислиш ти! — избухна Маклауд.

— Да се махаме оттук. Среща в четвъртък вечер в „Зеления дъб“.

— Разбрано! — каза Роби и ме пусна.

Кам прибра пистолета си в пояса, хвана ме здраво за ръката и ме изведе от стаята, а после и от склада. Аз го следвах, олюлявайки се, а дългата ми наметка се вееше зад мен. Навън ни лъхна свежият нощен въздух, съвсем различен от задушливата смрад на онова противно място. Бледите лунни лъчи осветяваха лицето на Кам, твърдо и безстрастно като мрамор. Момъкът ни последва по уличката.

— Доста беше напечено тази вечер — каза той. — Иън и Маклауд все се карат, а на теб ти се наложи да вадиш оръжие. Не обичам такива неща. Понякога се питам дали на Иън не е взела да му хлопа дъската. Напоследък е много особен. Трудно ми е да повярвам, че ти е братовчед.

— Далечен братовчед. Роднини сме, но връзката е доста далечна. Бил е при Кълъдън, видял е цялото клане. Може и да е превъртял.

— Аз също бях там, сред цялата онази сеч, с шотландската си носия и барета. Още в началото изгубих оръжието си и се бих с голи ръце. Видях всичките ужасии, но не се побърках.

— Ти си още млад, Роби. Имаш повече сили. У младите хора подобни неща не оставят толкова трайни следи. С кола ли си?

— Да, каруцата ми е в хей оня двор отзад, но се страхувам, че из нея се валят глави лук и зелени листа. Карам зарзават на пазара Ковънт Гардън — поясни ми той. — Извинявайте, че ви попритиснах в прохода, ама вие бяхте като дива котка.

Не отвърнах нищо, още не бях дошла на себе си от преживяното. В каруцата, теглена от два яки вола, Кам ме прегърна през раменете и ме притисна към себе си, без да обръща глава, гледайки право напред. Не помня колко дълго пътувахме, докато стигнем до Флийт Стрийт, пуста и тиха на зазоряване. Кам ми помогна да сляза, благодари на Роби и ми кимна да вървя пред него. На Грийнбрайър корт цареше спокойствие, ала прозорците на трите къщи светеха. Бях оставила свещите да горят в салона и стаята горе. Листата на крушата прошумоляха, щом отворих вратата. Кам затвори зад себе си и заключи грижливо. Изглежда ме и отиде да си налее малко коняк. През цялата вечер не бе ми казал нито дума. Стоях в преддверието и го гледах как отпива от чашата си с празен поглед. После се качих горе. Докато свалях наметката, забелязах, че ръцете ми треперят. Погледнах се в огледалото и не можах да се позная — с помътнели очи на тебеширенобялото си лице, оброчено от червените ми коси, изглеждащи почти тъмни на светлината на свещите.

Застанал на прага, Кам ме гледа дълго и мълчаливо. Обзе ме вълнение и най-после проговорих:

— Хайде, давай! Убий ме!

— Не трябваше да се забъркваш в това, Миранда — отвърна спокойно той.

— Първо ти не трябваше да се забъркваш. Ти си луд, Кам, накрая ще виснеш на бесилото!

— Не се опитвай да отклоняваш разговора.

— А и прекрасният ти братовчед — луд за връзване! Без малко да ме убие. По едно време си помислих, че няма да му попречиш.

— Може би и не трябваше.

Хванах напосоки една четка за коса и я запратих по него. Тя се удари в рамката на вратата на няколко пръста от главата му. Той дори не примигна и каза:

— Да не си споменала и дума за това, което видя.

— Няма да те оставя да се погубиш, глупак такъв! Да не очакваш да стоя със скръстени ръце, докато...

— Нито дума — повтори натъртено той все така спокойно. — Ще забравиш какво си видяла и чула.

— Как ли пък не! Ако смяташ, че...

— Ще взема всички мерки, които сметна за необходими. Дори да те държа тук вързана и със запушена уста, ако се налага. Ала не ми се вярва да се стигне дотам.

Целият ми яд се изпари и се почувствах слаба и обезсилена.

— Това е безумие, Кам, истинско безумие — промълвих, докато го гледах как вдига четката и я поставя на мястото ѝ с все същото невъзмутимо спокойствие.

— Да не говорим повече за това, Миранда — отвърна той, оставяйки и пистолета до нея.

— Тогава по-добре ме убий още сега. Ще увиснеш на бесилото, а аз... аз не мога да живея без теб. Ако нещо се случи с теб, не искам да съм жива. Аз... аз те обичам, кучи сине, и...

— Шшт! Мълчи, Миранда — каза меко той, като се приближи и ме прегърна.

Зашлевих го толкова силно, че едва не си изкълчих китката. Той подскочи, но не промени изражението си. Ръката ми гореше, бузата му почервения. Той ме притисна към себе си и впи устни в моите. Първо се съпротивлявах яростно, но после избухнах в ридания и го стиснах в прегръдката си колкото можех по-здраво. Той ме погледна в очите с мрачен плам и отново ме целуна нежно и все по-настойчиво. Накрая ме взе на ръце и ме отнесе в леглото, където целият свят се стопи в пламъка на жестоката и сладостна любов, която беше за мен спасение, възход и мъка, която беше моята съдба.

В следващите пет дни Кам се отнасяше към мен както никога досега: беше внимателен, любезен, нежен, макар и малко разсеян, засвидетелстваше ми безкрайна почит — нещо невиждано досега. Дните преминаваха в блаженство, а нощите... нощите — в страстни и неуморни ласки, сред които телата ни танцуваха в съзвучие. Дивата ненаситност на пламенния ми любовник бе отстъпила място на някаква кротка нежност, която търсеше да предусети желанията ми и да ги утоли. Владеейки се до съвършенство, Кам се стремеше сега повече да дава, отколкото да получава. Ала все така не позволяваше да му се изплъзне думичката „любов“, макар че това вече нямаше значение, тъй като получавах доказателствата.

Все пак оставаше мисълта, че четвъртъкът приближаваше с всеки изминал час и в този ден той сигурно щеше да ме остави и да поеме към самоубийственото си начинание. Дали беше толкова мил, понеже като мен предусещаше катастрофата? А аз, можех ли аз да се отдам докрай на щастието си, знаейки това? Бих предпочела да си бъде пак същият невъзможен и упорит шотландец, отколкото този нежен любовник, който скоро щеше да ме напусне и да се хвърли през глава в нещо, което най-вероятно щеше да му коства живота.

Той кротко и спокойно ми обясни всичко и аз проумях по-добре защо държи толкова на плана си. Не ставаше въпрос единствено за сляпо отмъщение, макар че и това го имаше, разбира се. Убийството на Къмбърланд беше акт с голямо политическо значение, ултиматум към краля да преосмисли и промени политиката си по отношение на Шотландия и на привържениците на принц Чарлс Хубави. Заговорниците се надяваха да постигнат обща амнистия и връщане на имотите, конфискувани от английската корона. В противен случай кралят щеше да сподели съдбата на сина си. Аз обаче мислех, че това само щеше да даде повод да се увеличат репресиите и да се смажат всички, които биха подкрепили връщането в страната на младия претендент за трона. На това Кам отвърна само, че нищо не съм разбираше от политика.

Сега разбирах и защо лейди Арабела Дънстън също участва в заговора: тя беше далечна роднина на Чарлс Хубави и във вените ѝ течеше кръвта на Стюардите. Къмбърланд дори не подозираше това. Макар че бе отраснала в Англия, при връщането си в Шотландия тя бе видяла как живеят близките ѝ, разорени като самата нея. Кам беше от малцината, които знаеха произхода ѝ и бе отишъл да я помоли за съдействие, знаейки за слабостта на херцога към нея. Лейди Арабела се бе съгласила на драго сърце да им помогне за свалянето на Хановерската династия и възцаряването на принц Чарли Хубави.

Тъй като участието ѝ в заговора беше очевидно, след него тя не можеше да остане в страната. Една закрыта карета щеше да я чака в покрайнините на гората, за да я откара в Дувър, където щеше да вземе кораб за Франция и да се присъедини към свитата на принца в изгнание.

Всичко това изглеждаше добре организирано, но аз се измъчвах от лоши предчувствия. Ако не можех да сторя нищо за лейди Арабела, Роби и другите, то можех поне да спася Кам. Трябваше на всяка цена да му попреча да отиде на онази съдбовна среща. И дума не можеше да става да му въздействам с доводи или със сълзи. Освен това беше много по-силен от мен. Може би трябваше да го ударя с нещо тежко по главата... Не можех обаче да рискувам да го убия! Сигурно съществуваше и друго средство, трябваше само да го намеря.

Изведнъж си спомних, че Марселон ми бе говорила за някакво приспивателно, от което тя вземаше три-четири капки, когато страдеше от безсъние, една от злините на напредналата възраст. Та нали лейди Арабела щеше да прибегне до същото, за да потопи войниците във внезапен дълбок сън!

Марселон се учуди, като ме видя. Тя тъкмо хранеше кучетата си и те подскачаха около нея с весел лай. Трябваше да слушам поне десет минути бърбенето ѝ, преди да ѝ наговоря куп лъжи и да я помоля за малко от нейните капки. Тя се обърка и се поколеба. Съмнявала се, каза тя, че на моята възраст дори грижите и преумората могат да попречат на здравия сън. По-скоро трябвало да е обратното. После реши да ме смъмри. Накрая, когато вече всеки миг щях да се разплача, се смили и ми донесе приспивателното. Беше малко шишенце с тъмна течност, подобна на мастило. Тя ми го повери с безкрайни наставления: не повече от три-четири капки, разтворени в чаша вода.

Каза да ѝ го върна още на другата заран. Обичала ме като дъщеря и знаела какво съм преживяла в последните месеци, и на нея ѝ се случвало понякога да се чувства потисната... Благодарих ѝ горещо и хукнах към къщи.

Кам се върна след половин час, видимо уморен и замислен. Целуна ме разсеяно и се качи в стаята си. Взех последната бутилка вино от подаръка на Шепърд и постоях нерешително, докато се уверя, че Кам ще остане горе. Три-четири за чаша, но колко прави това за цяла бутилка? Трябваше да сипя приспивателното още сега, и то направо в шишето. Не можех да рискувам да ме види как го слагам в чашата му. Една трета от флакона ми се струваше подходяща доза. Черните облачета, които се образуваха първо, скоро се разнесоха, щом затворих отново бутилката и я разклатих. Виното беше станало малко по-тъмно на цвят, ала Кам едва ли щеше да забележи.

„Пийни една последна чаша, щях да му кажа аз, една последна чаша, преди да тръгнеш. Ще те отпусне...“ Ами ако съм сложила твърде много капки и го отровя... Потреперих. Трябваше обаче да изглеждам като всеки друг път, за да не се усъмни. Да бъда весела и да се държа естествено.

Намерих го да пъха дрехи в голяма кожена чанта. Защо му бяха? Нима смяташе да напусне страната след атентата? Да ме напусне и мен? Когато Кам се обърна и видя изражението ми, се приближи и сложи ръце на раменете ми.

— Това е само за всеки случай, Миранда. Трябва да съм готов да тръгна веднага, ако... ако нещо се обърка.

— Но...

— Всичко ще мине добре, но все пак ще взема тази чанта. Всички ще направим така. Просто предпазна мярка.

— Къде... Къде ще отидеш?

— Във Франция, с Арабела. Ще я чака кораб и ако нещо стане, всички ще заминем с нея.

— Кам, толкова се тревожа! Аз...

— Всичко ще мине добре — увери ме той. — Ще отведем Арабела до Дувър и ще се разпръснем, за да се приберем незабелязано по домовете си. Месеци наред сме го обмисляли.

— Въпреки това имам чувството, че...

— Нали няма да се размекнеш точно сега?

— Не... Няма да се размекна.

— Смело момиче! — рече той.

След това се обърна и продължи да стяга багажа си.

— Как ужасно тъпчеш всичко — смачкано, неподредено. Дай на мен.

Той се отдръпна с облекчение и ме загледа как изпразвам чантата и се заемам да подреждам в нея грижливо сгънатите дрехи. На лицето му се изписа онова объркано изражение, което имат мъжете, когато гледат някоя жена как прави нещо извън кръга на мъжките възможности. После извади от джоба си пълна кесия, метна я върху дрехите, затвори чантата и каза:

— Днес ходих в банката и се видях с Банкрофт. Закрих сметката си.

— Нима?

— Открих една на твое име, Миранда и пренесох в нея всички пари. Не искам да останеш без средства, ако се случи нещо... Отново проста предпазна мярка.

— Не трябваше...

— Да не говорим повече за това. Сега е пет и половина. Мисля, че ще е по-добре да се приготвя.

— Кам... Не бързай... Нека пийнем преди това по чаша вино.

Идеята сякаш му допадна и той ми се усмихна с разбиране, после ме прегърна, доволен, че приемам нещата толкова смело. И тъй като усмивката му ставаше все по-широка, а прегръдката му все по-настойчива, усетих... усетих, че моят шотландец беше готов отново да премине към действие.

— По дяволите! — рече той, отдръпвайки ме от себе си. — Това не беше предвидено в програмата! Ти си истинска магьосница... Но нямаме време. Тази нощ, като се върна. Добре ще е да похапнеш солидно на вечеря — ще имаш нужда от всичките си сили...

Той ме изпрати да донеса виното, докато се преоблече. Бях толкова неспокойна, че докато оставях подноса на масичката в салона, ръцете ми се разтрепериха и чашите зазвънтяха. Виното ми се стори още по-тъмно на цвят. Дали Кам щеше да забележи?

Той слезе чак в шест. Имах време да се овладея. Дрехите му — вехти, в стоманеносиво и черно — му предаваха вид на бандит, който причаква жертви по пътищата. Това впечатление се засили, щом извади

от пояса си пистолет и го размаха със свиреп поглед в очите над черния шал, с който бе закрил долната част на лицето си. Така щяха да направят всички, довери ми той, когато се втурнат в къщата, за да обезвредят слугите. Така нямаше да се наложи да ги убият.

— О, колко хубаво! Твоят братовчед...

— Иън е по-крвожаден, отколкото ми се ще. Донякъде и аз съм такъв, но изразходвам жестокостта си в романите, които пиша. Иън няма подобен отдушник. Той би ни пратил всички на оня свят, без да му мигне окото.

— Кам, страхувам се от него.

— Когато свършим, ще се погрижим и за братовчедата Иън. Смятам да го изпратим в колониите, освен ако не ни принуди да вземем по-крути мерки. Той е толкова безогледен, че представлява опасност за делото. Спокойно можем да минем и без него.

— Всички шотландци ли сте такива?

Кам ми отвърна през смях, че с изключение на тях двамата, шотландците са мирен и дружелюбен народ с прекрасни обичаи. Крачеше насам-натам с онази сдържана веселост, която обземаше хората, преди да се впуснат в опасности, поставящи на изпитание цялото им мъжество. Рицарите-кръстоносци, поели към Светите места, трябва да са изпитвали същата екзалтация. Ала аз подметнах, че още е рано и има време да се поотпусне. Когато му наливах виното, ръката ми дори не трепна. Той ме поздрави за твърдостта, с която приемах нещата и ме увери, че щом всичко приключи, ще ми изрази благодарността си по подобаващ начин. Накрая отпи глътка вино, после още една. Явно не усети нищо необичайно. Продължи да говори все така вдъхновено, призна, че характерът му е непоносим и обеща за в бъдеще да се държи по-добре. Дори ми сподели, че съм била единствената жена, с която никога не се отегчавал, и си давал ясна сметка за това.

Накрая остави празната си чаша. Приспивателното не действаше. Обзе ме паника. Молбата ми явно бе смутила Марселон, която доста се забави, преди да ми го донесе. Дали не ми беше дала... просто оцветена вода? Какво да правя? „Спокойно, Миранда! Ако се наложи, дори ще го хлопнеш с нещо тежко по главата!“

— Още малко вино? — запитах спокойно.

— Да, може. Ти няма ли да пийнеш?

— Не съм жадна. Как се чувстваш?

— Пълен с решимост. Смъртта на Къмбърланд ще бъде като дар от небето за много хора, Миранда. Това не е произволна постъпка на банда фанатици. Планът бе изработен много... грижливо... и приет... единодушно... Работихме върху него... цяла година...

Той остави чашата си с толкова рязко движение, че едва не я разля, и ме погледна смаяно, внезапно проумявайки, че съм го упоила. Спокойно отвърнах на погледа му.

— Ти... Ти... — запелтечи мъчително Кам.

— Не можех да те оставя да отидеш, Кам.

— Мръ... Мръсна... кучка!

Той стана и тръгна към мен, олюлявайки се. Вдигайки ръка в юмрук, за да ме удари, но се олюля и едва не ме събори, когато го прихванах през кръста и той се отпусна върху мен с цялата си тежест. Главата му падна на рамото ми, а ръцете му увиснаха безпомощно. Успях да го завлека до канапето. Той се свлече върху него толкова тежко, че пружините изскърцаха. Вдигнах му краката и сложих възглавничка под главата му. Господи боже, дали не го убих? Не, дишаше, а пулсът му изглеждаше нормален. За разлика от моя. Сърцето ми биеше до пръсване. Отпуснах се в едно кресло наблизо, смазана от сериозността на постъпката си. Никога нямаше да ми прости. Никога. И все пак... трябваше да го направя. Дали щеше да ме разбере?

Насилвах се да вярвам в това. Седях там, докато здрачът се спускаше, заслушана в дишането му, и се опитвах да не мисля какво ли ставаше в къщата сред гората. Часовете течаха. От време на време Кам измърморваше нещо или замахваше с ръка. Понякога прохъркваше, но продължаваше да диша дълбоко.

Изведнъж си помислих, че сигурно ще поиска кафе, като се събуди. А също така ще е гладен, понеже не беше ял. Пък и за мен щеше да е по-добре да се занимавам с нещо в кухнята, вместо... Мисълта за това, което щеше да направи с мен, когато се събуди, ме плашеше. Опитвах се да забравя за това. Не се и съмнявах, че ще ме пребие. Най-после го чух да се размърдва. Побързах да наляя чаша кафе и да му я занеса. Заварих го седнал на канапето, зачервен, с влажна от пот коса. Погледът му ме прониза.

— Колко е часът?

— Почти... Почти един. Ето, мисля, че имаш нужда от малко кафе.

Той пое чашата мълчаливо и бавно я изпи. Отидох да донеса кафеника, за да му долея. Насилих се да не треперя. Щом изпи и втората чаша, той стана и тръгна с още несигурна крачка.

— Какво беше това?

— Ами... приспивателно. Взех го от госпожа Удън, казах ѝ, че не мога да спя. Тя... Тя не знае за какво ми трябваше. Предполагам, че... че си ми ужасно ядосан.

Кам не отговори и се зае да изтръсква някаква пращинка от ревера си, сякаш беше сам в стаята. Мълчанието просто ме смазваше; накрая не издържах и извиках:

— Кажй нещо!

— Думите са излишни, Миранда.

— Направи нещо! Набий ме, ако така ще се почувстваш по-добре, но...

Гласът ми се прекърши и очите ми се напълниха със сълзи. Гледах го като замаяна, а той се вираше в мен, сякаш никога не ме беше виждал, сякаш бях някоя непозната, която по невнимание бе допуснал в дома си. После ми обърна гръб. Това безразличие ме ужаси повече, отколкото ако беше избухнал или се бе нахвърлил да ме бие. Разридах се, когато мина край мен, сякаш не съществувах, и тръгна към вратата.

— Кам! — извиках аз и се спуснах след него.

Хванах го за ръката; той я издърпа.

— Свършено е, Миранда.

— Но поне се опитай да ме разбереш! Трябваше да го направя!

Аз...

От двора долетя силен шум. Нечии тежки стъпки се приближиха, после на вратата се похлопа. Кам отвори и вътре се втурна задъхан Роби Брус. От него се носеше силна миризма на пот и косите му бяха залепнали за челото. Сигурно беше тичал с все сили. Дрехите му бяха разкъсани и обгорени, лявата му скула беше очернена. По тесния му жакет от велур имаше кръв.

— Какво стана? — попита Кам.

— Трябва да бягаме! Не бива да губим нито миг! Войниците...

— Какво се е случило, приятелю?

Роби беше на ръба на нервна криза и не можеше да говори разбираемо. Кам го зашлеви силно и той смаяно избухна в сълзи. После прехапа устни и събра всички сили, за да се овладее.

— Ти не дойде! Чакахме, чакахме и накрая Иън настоя да тръгваме. Закъсняхме с половин час и всички бяхме объркани и нервни... Вярно е, че Иън се правеше на началник, но ние се водехме по тебе и когато не дойде... Като те нямаше... Всичко се обърка. Още отначало не ни вървеше. Стражите се въргаляха пред къщата... Бяха премръзнали от студ. После, когато влязохме, за да се оправим със слугите... Бяхме се разбрали да скрием лицата си, но Иън... Той... Вързахме ги, а той измъкна гаротата, а на нас нареди да отиваме за барута... Барута... Измъкнахме шестте бурета, но тогава пък Маклауд... Той изгърва едното още в преддверието и барутът се разпиля... Кембъл беше точно зад него и държеше свещ... Той... Подхлъзна се на барута и падна... Свещта... Дватамата се разлетяха на парчета. Цялата къща се разтресе и пламна...

— Арабела!

— Тя... Тя още беше горе... Не бе успяла да накара Къмбърланд да изпие приспивателното. Той... Най-напред не ни усети, но когато къщата се разтресе, запищя от ужас. Качи се на покрива и се развика за помощ. Аз се качих да потърся Арабела и я отведох в гората. Но през това време дойдоха... дойдоха още войници. Смяната на караула, Кам! Не знаехме... Не знаехме, че се сменят. Те пристигнаха точно след експлозията и настана истински ад! Те... Посякоха Иън и Макгрегър... Застреляха Малкълм и хванаха Бърнс и Кохрейн живи. После свалиха Къмбърланд от покрива. Той само крещеше: „Открийте жената! Открийте жената!“. Беше пълно с войници, Кам, и всички се втурнаха да претърсват гората, за да я намерят...

— А знаеш ли...

— Качих я в каретата и й казах да тръгва. Двама войници се нахвърлиха върху мен. Измъкнах сабята от ръцете на единия и го пронизах с нея. Другия го спипах за гушата и му извих врата. Каруцата ни чакаше в гората. Добрите ми кончета! Накрая се влачеха по корем. Трябва веднага да се махаме, Кам! Ако не побързаме, могат да ни спипат в Дувър, преди да сме се качили на кораба.

Кам кимна. Щом си пое дъх и избърса потта от челото си, Роби добави:

— Не вярвам Бърнс и Кохрейн да споменат нещо за кораба, но Къмбърланд знае как да накара хората да проговорят. Ще ги измъчва, докато му кажат имената на всички участници. Може да му отнеме часове, дори дни, но ние не бива да се бавим. Трябва да се измъкнем от Англия.

— Прав си.

— Колата ми е на ъгъла на Флийт Стрийт. Не можем да направим друго, Кам. Изгубихме. Ако ти беше с нас, нещата можеше и да са по-различни. Щяхме да отидем навреме, ти щеше да ни ръководиш. Можеше и да успеем да вдигнем къщата във въздуха и да се измъкнем, преди да дойдат войниците... Защо не дойде, Кам?

— Ще ти обясня по-късно. Отивай в колата, идвам ей сега.

— Не! — обадох се аз.

Роби тръгна, а Кам погледна към мен. Бях се облегла на стената и отчаяно клатех глава: „Не, не!“ с мълчалива молба в очите. Той взе чантата си.

— Вземи ме със себе си, Кам!

— Вероятно хората на Къмбърланд ще дойдат да ме търсят. Ще те разпитват. Не знаеш нищо. Ти си просто прислужница. Разбра ли? Още сутринта отиди при Банкрофт и му кажи какво се е случило. Той ще ти помогне.

— Кам...

— Щедро съм те обезпечил. Няма да ти липсва нищо.

— Вземи ме, Кам! Вземи ме със себе си! Не ме оставяй! Аз... Аз не мога да живея без...

— Нима не разбираш, Миранда? — прекъсна ме спокойно той. — Не разбираш ли, че всичко това стана по твоя вина? Че си виновна за смъртта на тези хора?

— Не е вярно! Аз...

— Би трябвало да те убия. Но няма да го направя. Твърде съм слаб за това. Ти ме направи такъв. Проклет да е денят, в който те срещнах, Миранда! Надявам се, че никога повече няма да те видя.

По-добре да ми беше забил нож в сърцето. Щеше да е далеч по-човечно. Вцепенена от мъка, чух как стъпките му се отдалечиха и заглъхнаха. Отнасяше живота ми със себе си. Нещо се прекърши в мен. Кам си беше отишъл завинаги. А аз трябваше да свикна да живея с мъртва душа.

Най-после всичко свърши. Хората на Къмбърланд дойдоха след два дни. Банкрофт беше с мен. Облечена със старата си памучна рокля, с кърпа на главата, им заговорих на ужасния си език от времената в Сейнт Джайлс, както ми бе наредено. Банкрофт ги увери, че съм проста прислужница, но въпреки това те ме разпитаха най-подробно. Заеквах, пелтечех и ги ругаех дебелашки, задето ми обръщат къщата наопаки. Бях убедителна и те се прехвърлиха на Банкрофт, като най-близък приятел на предателя.

Той отхвърли възмутено обвиненията срещу Кам, твърдейки, че явно е станала някаква грешка. Призна, че наистина Кам е изтеглил спестяванията си преди три дни, но казал, че му се налагало незабавно да тръгне за Плимут, откъдето смятал да вземе кораб за колониите. Банкрофт сподели, че решението му го изненадало в първия миг, но Кам отдавна се чувствал преуморен от работа и често говорел как ще се оттегли във Вирджиния, за да отглежда тютюн. Нищо не можело да го откаже от намерението му.

След като дълго претърсваха къщата и ни разпитваха, мъжете си отидоха, безсилни пред комедията, която им разиграхме двамата с Банкрофт. След това с него опаковахме всички вещи на Кам и покрихме с чаршафи мебелите. Приготвих куфара си и зачаках Шепърд, който трябваше да ме отведе в малката къщичка, която бе наел за мен близо до Стратфорд. От прозорците ѝ се виждали плачещите върби край реката, в която плували лебеди. Там съм щяла да намеря, казваше той, покоя и ведростта, от които съм имала нужда. Щяла съм да си почина, да забравя, и (дай боже!) да пропиша отново. Госпожа Удън щеше да остане с мен за известно време (кучетата обожавали живота на село). Шепърд и Банкрофт обещаха също да ме навестяват. Тримата бяха подготвили всичко вместо мен и аз ги оставих да действат както намерят за добре. Беше ми все едно. Щях да отида там, да седна в тревата и да гледам върбите и лебедите, но нямаше да забравя нищо. Никога. И също така никога нямаше да напиша и дума.

Сбогувах се с кабинета на Кам, където в последните месеци бяхме прекарали безброй чудни мигове. Сега там не бе останала и следа от него. Целият му багаж бе струпан на тавана на Банкрофт. Вече знаех защо бе работил до изнемога, за да довърши навреме „Гостът от Япония“: всички пари от книгата бяха вложени при Банкрофт на мое име и вече се множаха. Беше едно малко състояние. А Банкрофт ме увери, че скоро ще стана богата. За мен това нямаше никакво значение. Все пак нямаше да се предам толкова лесно. Въпреки любезните ми маниери и изискания ми говор, в мен все още живееше Херцогиня Ранди, отраснала по улиците на Сейнт Джайлс, която не даваше пет пари за никого и за нищо.

Госпожа Удън казваше, че каквато съм млада и хубава, няма да липсват мъже, желаещи да ме утешат, като се започне с Дейвид Гарик. Ала аз не исках и да чувам за мъже. Те знаеха само как да разбият сърцето на една жена.

От долния етаж се чува гласове и стъпки. Слугата на Шепърд взе куфара ми и го отнесе, докато господарят му и госпожа Удън си шушукаха загрижено, сякаш бях тежко болна. Те тримата с Банкрофт бяха много внимателни към мен и аз им бях благодарна. Ала в мен се криеше повече сила, отколкото предполагаша, и макар да бях безутешна, знаех, че нямаше да се хвърля в реката.

— Миранда, скъпа, всичко е готово. Да тръгваме! — ми нареди Марселон.

— Идвам — отвърнах аз.

Казах сбогом на стаята и на живота си тук. После, външно спокойна и сдържана, въпреки мъката, която разкъсваше сърцето ми, слязох по стълбите, усмигнах се и се заех с трудната задача да оцелея.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ЛЕЙДИ МИРАНДА
1750

Паунът на лорд Маркъм беше толкова нетърпим, че ме навеждаше на мисли за убийство. Не бях единствената, която не можеше да понася дрезгавите му кръсъци, той подлудяваше всички наоколо. В замяна на това, къщата, разположена зад ливадата на имението, малко встрани, беше същинско чудо. Лорд Маркъм я бе построил за сватбен подарък на дъщеря си, сгодена по онова време за местен благородник. Ала тя бе забягнала в Рим с някакъв хубав, но беден италиански живописец и там бе починала от треска. Къщата стояла празна цели двадесет години, но се грижели да я поддържат. Сега Дауър Хаус беше на мое разположение. Старият ексцентричен лорд, вече седемдесет и осем годишен, ми я бе предоставил, изпълнен с гордост, че напук на достопочтените си и надменни съседи ще приюти в имението си Гросвенър Скуеър знаменитата М. Д., авторка на скандални романи. Най-скандалният и най-продаваният между тях беше „Херцогиня Ани“. Не беше трудно да се разбере, че е автобиографичен. Всеки знаеше вече, че съм отраснала в Сейнт Джайлс и съм била джебчийка, а после и любовница на бунтовника Кам Гордън — така поне се предполагаше. Щом книгата се появи преди две години, вече не можех да скрия кой стои зад инициалите М. Д. Господата от Флийт Стрийт много се забавляваха от факта, че автор на най-четените разкази в момента се оказа не друг, а една дрипава хлапачка от улицата. Аз от самото начало признах всичко и победих. Скоро те се впуснаха да възхваляват неповторимата ми индивидуалност, красотата ми, изисканата ми елегантност, която надхвърляла дори тази на дамите от висшето общество, и прочее. Всички тези абсурдни хвалебствия интригуваха читателите, радваха издателя ми и ме развеселяваха безкрайно.

Бях истинска знаменитост. Хората ме заглеждаха по улиците и си шепнеха, портретът ми, дело на Хогарт, бе публикуван във всички вестници и хиляди отпечатъци от гравюрата се продаваха по книжарниците. Ала аз живеях усамотено, излизах рядко и посвещавах времето си на новия си роман — „Момичетата на Бети“ — който се

надеявах да завърша скоро, ако тази проклета птица ме оставеше да работя спокойно.

Но не успях да поработя — чуха се и други шумове. Долу тракна врата, по стълбите отекнаха стъпки и се насочиха към кабинета ми.

— Мили боже, госпоице Миранда! Ей ви на, още пишете зад туй бюро, пък вече минава шест! Какво сте се умислили такава?

— При целия този шум изобщо не мога да мисля — признах аз.
— А вие какво правите тук, Мили?

— Госпожа Бересфорд ме прати, рече, че таз вечер чакате гости, та да съм ви приготвила ваната, че и да ви помогна да се облечете. Ама к'ва вечеря направи готвачът — истинско угощение! Боб и Том ще донесат всичко към седем и половина, пък Парсън ще дойде да прислужва.

— Какъв ужас! Съвсем забравих, че Банкрофт и Шепърд ще дойдат на вечеря!

— Вий май и главата си ще забравите някъде, добре, че е закрепена на раменете ви! Ако не бяхме ний да ви наглеждаме, не знам к'во щеше да стане с вас! Я зарежете тия листи, че работа ни чака!

Зает през повечето време да обикаля балнеолечебници заради някакъв въображаем недъг, лорд Маркъм бе оставил на многобройната си прислуга задължението както да се разпорежда с къщата му, така и да се грижи за Дауър Хаус и наемателката ѝ. Скоро станах любим обект на внимание и непрестанни глезотии. Единственото ми оплакване беше, че щом седнех да пиша, тези верни душици правеха всичко възможно да ми попречат, за да не се преуморя. Особено Мили, която не спираше да ме оплаква за усамотения и затворен живот, който водех.

— Не бива така! С всички тия хубави гиздила, дето само си висят по закачалките, и с тоя прекрасен гос'дин Гарик, който толкоз ви се моли да излезете с него... Да бяхте грозна, разбирам, ама вий... — говореше ми тя.

Принудих се да прекъсна писането и да ѝ се подчиня. Дори приех да ме срещи, понеже тя твърдеше, че никой не го прави по-добре от нея. После отново се качих в стаята си. Беше прелестна — стените ѝ бяха облечени в същите бледосини копринени тапети, както преддверието към нея, настлано с черно-бели мраморни плочки.

Големите френски прозорци извеждаха на малък балкон с мраморна балюстрада, който гледаше към ливадата.

В топлата си и уханна вана отново се усмигнах, като си спомних упреците на Мили. Защо ли наистина стоях затворена и пишех по цели дни? Просто защото когато Кам ме напусна и замина за Франция, това беше нещото, което ми помогна да се съвзема. Едва през онази година, която прекарах в Стратфорд, осъзнах какво представляваше писането за мен. Измисленият свят, който създавах върху хартията, ми помагаше да понасям по-леко действителността с нейните болки и разочарования. Освен това той беше само мой и никой не можеше да ми го отнеме. Разбира се, Мили не би могла да разбере това; всъщност малцина можеха. Ала за мен дарбата ми бе същинска благословия, тя ми даваше всичко, което животът ми отказваше. Може би не бях много щастлива, но човек трябва да е луд, за да очаква безконечно щастие. Водех приятно съществуване, гордеех се със себе си и ако не бях на седмото небе, то поне се чувствах спокойна и доволна. Бях самотна, но и независима, често тъгувах, но бях известна и ми се възхищаваха — колко жени на моята възраст можеха да се похвалят с това?

Мили ми бе приготвила великолепен тоалет в бронзово и цвят на мъртви листа, който още не бях обличала. Мадам Валантин го бе ушила специално за мен. Всичките ми тоалети бяха нейно дело и за разлика от благородните дами, за които работеше, аз ѝ плащах пребогато. Въпреки че рядко ми се удаваше възможност да покажа новите си дрехи или да почета, щедро си подарявах рокли и книги.

Седнах пред елегантната си тоалетка и се взрях в огледалото. Оттам ме гледаше бляскава млада жена, чиято красота всички възхваляваха, но в която бе останало много малко от пълната с непосредственост и живост девойка, която Гордън бе напуснал преди три години. Някаква новопридобита мъдрост бе заместила в сапфирения ѝ поглед гнева и радостта, които често го озаряваха преди, а в гънките на пълните ѝ алени устни се криеше горчицина. Тъкмо бях хванала четката за коса, когато Мили се появи на прага.

— Дайте на мен — каза тя. — Вий стойте кротко и си починете малко, за да сте хубава довечера. К'ви коси, сякаш кипяща мед! Къде са ви фибите? А машата? Ще ви направя направо за чудо и приказ, госпоице Миранда!

Оставих се в ръцете ѝ, възползвайки се от мига на отдих в кротката привечер, сгряна от мекия блясък на свещите, докато тя работеше сръчно. Резултатът трябва да бе надминал очакванията ѝ, тъй като тя възкликна:

— Като... Като видение сте! Нивгаш не съм виждала по-голяма красота, кълна се в душата си!

Благодарих ѝ за похвалата, но тя се оплака, че целият ѝ труд отивал за някакви си гости, а не за любовник например. Разказа ми, че единият от тях, старият съсухрен джентълмен, последния път я ощипал по задника; иначе бил мил човек. Казах ѝ, че е свободна.

Вярно беше, че нямах любовник, но сама бях пожелала да е така. Не се смущавах и от мрачното предсказание на госпожа Удън, че съм на път да се превърна в закоравяла стара мома.

От унеса ме изтръгнаха някакви гласове и Пърсън дойде да съобщи церемониално, че „Почитаемият Ричард Банкрофт“ е тук. Дик влезе веднага след него, сърдечен и пълен с жизнерадост, безкрайно елегантен, въпреки че за последните три години фигурата му бе понатежала. Притисна ме към сърцето си толкова пламенно, че имах чувството, че ребрата ми изпукаха.

— Не сте на тепиха, Дик, и аз не съм ви противник. Вижте как ме разрошихте!

— Така сте дори по-красива. Господи, какъв тоалет, Миранда! Сигурна ли сте, че е прието една жена да е толкова разголена?

— Мадам Валантин твърди, че във Франция показвали повече.

— Тогавя ще трябва да отскоча до Париж в най-скоро време. Старият скъперник не се ли е появил? Сигурно още е в кабинета си и смята приходите си от „Херцогиня Ани“ и сборника разкази, които също му донесоха немалко пари.

— Струва ми се, че сте доста строг към бедния Шепърд.

— Той си го заслужава. Като ваш banker се явявам негов противник. Ако не го държа под око, ще ви обере като горски бандит. Бъдете добра домакиня, скъпа моя, и ми предложете чашка вино, иначе ще умра от жажда, докато го чакаме.

Заех се с това, докато той, с ръце в джобовете и полюшвайки се на пети, се любуваше на гравюрите на Хогарт, които, обградени от проста черна рамка и бордюр в светлосиньо, красяха стените на

салона. Всички бяха илюстрации към моите разкази. Над камината от бял мрамор висеше портретът, който той ми бе нарисувал.

— Хубава работа е свършил човечецът! — отбеляза Банкрофт. — Никога не съм виждал такава прилика.

Хогарт ме бе изобразил седнала зад бюрото с перо в ръка, облечена в тъмносиня рокля, загледана в ръкописа пред мен. В дъното, вляво от мен, в тъмносиньо сиво-черни краски бе загатната някаква мрачна уличка в Сейнт Джайлс, а отдясно се виждаше пълната с оживление Флийт Стрийт. Цветът на роклята — цвят на морски дълбини, бакъреночервеното на косите ми, алените ми устни и седефената белота на кожата изтъкваха още по-ярко сред приглушените тонове на фона. Картината бе предизвикала истинска сензация, когато Хогарт я бе завършил и изложил на показ. Наложих се да се боря яростно с Дейвид Гарик, за да успея да я получа. Платих за нея тройно повече от цената ѝ и бях готова да наддавам още, ако накрая той не бе отстъпил, макар и неохотно.

— Какво прави ослепителният господин Гарик? — попита Банкрофт, който сякаш прочете мислите ми.

— В момента играе в една комедия дел арте в „Дръри лейн“. Той е забележителен Арлекин, пълен с живот и плам. Джонсън твърди, че бил най-добрият Арлекин за този век.

— Все още ли ви ухажва?

— Ами... Виждаме се от време на време, макар и не толкова често, колкото той би желал. Разбирате ли, аз много го обичам, но Дейви сякаш не иска да се задоволи с приятелство.

— Не бих могъл да го упрекна — отвърна Банкрофт. — Особено ако се появявате пред него в тоалети като този. Цял Лондон знае, че си е изгубил ума по вас.

— Господин Гарик умира да играе роли. В този момент се е превъплътил в отчаяния влюбен. Всъщност се вижда с други жени много по-често, отколкото с мен. Особено с младата повереница на лейди Бърлингтън.

— Онази, австрийската танцьорка ли?

— Да, госпожица Виолета, но това, разбира се, е псевдоним. Иначе се казва Ева-Мария Вайгел. Доколкото зная, е очарователна девойка, а също и много красива.

— Не може да се намаже и на малкото ви пръстче, мила моя! Видях я как танцува. Вярно, съвсем не е лоша, ако си падате по хубавки закръглени девойчета, но ако се намира в една стая с вас, никой не би я и погледнал даже.

— Вие просто сте ми приятел, Дик.

— Но съм и дяволски добър ценител на женска хубост. Имам голям опит в това.

Той остави чашата си и ме погледна втренчено и сериозно. Знаех, че му се иска да заговори за миналото и за това, което се случи преди три години, но го спираше мълчаливото ни споразумение никога да не произнасяме на глас името на Кам Гордън. Бях сигурна, че тайно поддържат връзка и Банкрофт на няколко пъти се опита да ми намекне за това, но аз се въздържах от всякакви въпроси. Исках само едно: да забравя.

— Тревожа се за вас, Миранда. Много сте самотна.

— Съвсем не се оплаквам, Дик!

— Зная. Това още повече ме безпокои. Виждам как все повече се затваряте в себе си, ставате все по-упорита в навиците си. Вие сте млада, Миранда! На колко сте? На двадесет и две, двадесет и три? А живеете като четиридесетгодишна! Разбирам защо не искате да се обвързвате сериозно с някой като Гарик, но...

Той спря объркан и се поколеба, търсейки подходящи думи.

— Много съм ви признателна за загрижеността, Дик, но няма защо да се притеснявате за мен. Благодарение главно на вашите усилия, аз съм една от най-богатите жени в Лондон.

— Просто си върша работата — промърмори смутено той.

— Като умножавате богатството ми и хвърляте в отчаяние издателя ми. Вие сте истинско съкровище, Дик, най-милият човек, когото познавам, но в преговорите сте истинска акула.

— Налага се. Когато имате насреща си някой като Шепърд, ако не сте такъв, той просто ви изяжда.

Самият Шепърд се появи след малко, по-елегантен от всякога в тъмния си костюм. Бледорусата му коса бе станала още по-прошарена със сребро и той се съсухряше все повече, но приближи с весела стъпка. Усмивката му поугасна, щом видя Банкрофт застанал пред камината, но двамата се поздравиха сърдечно. После Шепърд въздъхна мъченически:

— Сигурно пак ще се опитате да ме притиснете за нещо.

— Изобщо нямам такива намерения, Томас.

— Вие сте два пъти по-млад от мен и два пъти по-едър. Би трябвало да се срамувате да торможите така немощен старец като мен, възползвайки се от крехкото ми здраве и отслабналата ми памет.

— Здрав сте като скала, Томас. Що се отнася до паметта ви, способен сте да си припомните за всяко пени, спечелено на гърба на някой нещастен автор, и дори да кажете къде е отишло. Не носите оръжие, но сте по-опасен от всеки лондонски бандит.

— Преувеличавате!

Всъщност и двамата се уважаваха и обичаха, но им харесваше да се заяждат дружелюбно. Действащото правило гласеше, че авторът получава дял, изчислен въз основа на успеха на предишните си произведения, без да очаква повече, дори ако новата му книга се продаваше далеч по-добре. Банкрофт беше разбил това на пух и прах, въпреки ужасените протести на Шепърд. Така, за разлика от всички свои събратя по перо, аз бях успяла да забогатяя от труда си.

Сега Банкрофт отвори дума за „Момичетата на Бети“, и настояваше, че той ще надмине по успех предишния ми роман, от който Шепърд бе спечелил доста. И тъй като нещастния ми издател все повече се притесняваше, подложен на неумолимия му натиск, ми дожаля и им напомних, че не са дошли, за да говорим делово. Те обаче помръкнаха и двамата, сякаш бях развалила увлекателна партия шах. Въпреки това ме последваха в трапезарията.

Готвачът на лорд Маркъм този път бе надминал себе си. Имаше светъл бульон, крехко филе от моруна, печено агнешко и задушени пъдпъдъци със зеленчук, придружени от подходящи вина към всяко блюдо. За десерт беше приготвил великолепен пудинг. Всичко това бе безукорно поднесено от Парсън, подпомаган от Том и Боб, облечени в ливреи. Разговорът по време на вечерята, бе не по-малко приятен от самата нея и когато се върнахме в салона, Банкрофт и Шепърд се държаха един към друг като най-близки приятели.

— Между другото — каза Шепърд, поемайки чашата с коняк, която му подавах, — напоследък се виждам често с една ваша приятелка.

— И коя е тя? — попитах аз.

— Госпожа Марселон Удън. Преди около две седмици дойде в книжарницата ни. Искаше да вземе няколко екземпляра от „Херцогиня Ани“, за да ги подари на свои приятели артисти и настояваше да ги получи безплатно, обяснявайки, че е ваша близка приятелка. Тъкмо минавах оттам и тя... въз... тя ме забеляза. Каза, че се радва да ме види отново, макар че се бяхме срещали само веднъж, в деня, когато... въз... когато се преместихте в Стратфорд.

— Съвсем в стила на нашата Марси — каза Банкрофт. — И какво?

— Е, казах й, че за мен ще е удоволствие да й дам тези книга, безплатно, разбира се, а тя на свой ред ми подари билети за представлението си... И така, от едно на друго, започнахме да се виждаме доста често... Тя е забележителна жена!

— Така е! — потвърдих аз.

— Ами, направо е станала непоносима, откакто получи ролята в „Така правят всички“ — обади се Банкрофт. — Направо е обсебила пиесата! Горката госпожа Сибър! Дори Гарик се губи някъде сред декора, когато се появи на сцената в целия си блясък и вземе думата.

— Наистина играе прекрасно, Дик! — възразих аз.

— Не твърдя обратното, само казвам, че откакто стана „сензацията на сезона“, поне според вестниците, е станала просто ужасна. Нали се грижа за парите й. Повярвайте, има доста странни виждания за банките.

— Признайте, че направо я обожавате.

— Но това не й пречи да се отнася убийствено към мен! Внимавайте, Шепърд, за нея е просто престъпление мъж на повече от двадесет години да не е задомен. Бедният майор Барнаби се принуди да избяга от нея чак в тропиците.

— Той замина за Индия, за да опресни спомените си и да потърси някои документи, които му трябва за мемоарите му! — възразих аз.

— Ами, тя просто му беше хвърлила око! Бедният човечец едва се измъкна.

— Не му обръщайте внимание, Шепърд. Марси е същинско съкровище. Не зная какво щях да правя без нея.

Скъпият ми издател явно се притесни от този разговор, въпреки че по устните му пробягваше усмивка при всяко споменаване на

живата и неуморна особа, която беше на път да промени ергенските му навици. Откакто така прекрасно бе пресъздавала ролята на лейди Уишфорд, директорите на театрите непрекъснато обсаждаха Марселон. Бяха готови да поставят всяка пиеса, разчитайки на нейния талант за успеха ѝ. Всъщност, годините все повече ѝ проличаваха, но тя притежаваше дарбата да въодушевява публиката с развихреното си въображение и с живото си присъствие на сцената. Беше се превърнала в най-популярната актриса в Лондон. Само името ѝ върху афишите беше достатъчно, за да напълни залата.

Ставаше късно и Шепърд се извини, че трябва да прегледа още някакъв ръкопис преди лягане. Банкрофт му предложи да го откара, като му обеща да не говори повече по делови въпроси. Прегърна стареца през раменете и двамата си тръгнаха. Изпратих ги до колата.

И за мен беше време да лягам. В този час най-силно усещах самотата си и ме обземаше тъга. Облегнах се на възглавницата и взех „Том Джонс“, един роман, излязъл предната година. Бе предизвикал не по-малък скандал от „Херцогиня Ани“, но бе имал и същия бурен успех. Авторът му, Хенри Филдинг, от година и половина работеше като съдия на Боу Стрийт. Бе посветил всичките си сили на създаването на специален отдел в полицията, който да следи за проявите на корупция сред магистратите. Работеше върху реформите в правораздаването всеотдайно, с безкрайно състрадание към жертвите му, и пишеше само между другото. Смяташе романите си просто за забавна проява на живото си въображение и се съмняваше в художествената им стойност, но според мен те щяха да се четат много след като благородното му дело на общественик потънеше в забрава.

Обожавах тази книга и често я препрочитах, ала тази вечер и тя не успя да ме отвлече от тъжните ми мисли. Чувствах се изгубена в голямото си легло, изпитвах студ, жадувах за допира и ласката на друго тяло. Мъжът, който ме бе направил истинска жена, беше далеч оттук, незнайно къде, и нямаше да го видя повече. Все пак донякъде бях претръпнала, вече можех да мисля за него, без да избухна в сълзи, но колкото и да се опитвах, не можех нито да го забравя, нито поне да го намразя. А трябваше. Въпреки волята ми, в съзнанието ми нахлуха спомени и продължиха да витаят в сънищата ми, когато най-последно ми се удаде да заспя.

Бренди посрещна мадам Валантин с радостен лай. Тя му се усмихна, но се въздържа от повече нежности. Пепе хъркаше изтегнат на дивана, а Сардж се зае да ръфа парчето дантела, което тя му даде. Трябваше да се държи любезно с любимите кучета на Марселон, която ѝ водеше толкова клиентки и също като мен ѝ плащаше пребогато.

— Каква красота — възкликна моята приятелка, когато знаменитата модистка ми помогна да облека великолепната рокля от кадифе с цвят на пчелен мед, поръбена отдолу и по деколтето с кожа от черна лисица.

Висока, слаба и с прекрасна руса, вече прошарена коса, самата мадам Валантин ходеше облечена само в черно, без никакви накити, освен едни възхитителни обеци с изумруди. Решителна, делова, пресметлива и ужасна снобка, тази изключителна жена се бе заела да си проправи път и да заеме челно място в света на модата и явно нямаше никакво намерение да се остави да ѝ го отнемат. Беше най-добрата шивачка в Англия, а сигурно превъзхождаше и мнозина от френските си колеги, ето защо не се срамуваше да иска в замяна съответстващо възнаграждение.

Марси продължи да хвали невиджания цвят на кадифето и мадам обясни, че херцогиня Хардфорт ѝ предложила да ѝ плати двойно за тоалет от този плат, но тя отвърнала, че вече е запазен и че едва ли ще подхожда на тена ѝ. Клетата херцогиня, която вече приближаваше седемдесетте, упорстваше да се облича като девойка и беше истински подвиг да я разубедиш да се направи смешна. Говорейки, Валантин ме оглеждаше критично и накрая заключи:

— Стои ви отлично, Миранда. Или почти отлично. Обикновено не обичам да ви слагам дълги ръкави, но този път напълно ви подхождат. Нещо обаче липсва — каза тя. — Странно, но като че ли има нужда от още малко кожа... Ще сложа и на китките. Нали, госпожа Удън?

Госпожа Удън кимна, оглеждайки ме възхитено. Що се отнася до нея, макар и да бе понапълняла в последните три години, тя все така не

се разделяше с високата си напудрена перука, украсена днес с панделки от черно кадифе, а синята ѝ рокля от раирана тафта прошумоляваше около нея. Сподели, че и тя ще трябва да си ушие няколко нови рокли.

— Напоследък излизам доста често. И можете ли да отгатнете с кого?

— С Томас Шепърд. Беше у нас на вечеря миналата седмица и ми каза.

— Така ли? И какво друго каза?

— Че сте забележителна жена. Струва ми се, че е влюбен във вас, Марси.

— Наистина ли? Той е истинско съкровище, мила моя, толкова е стеснителен, внимателен, мил, пък и толкова богат! Вярно е, че е доста дребен — до него аз се чувствам направо огромна! Ала трябва да ви призная, че много го обичам. Носи ми шоколадови бонбони, изпраща прекрасни букети в гримьорната ми и се държи толкова любезно, а не като оня ужасен майор Барнаби!

— Томас е чудесен човек. Но и заклет стар ерген — допълних аз.

— Не за дълго, мила моя. Имам други планове за него. Човек като него не трябва да живее в самота, а пък и на мен вече взе да ми дотяга от това. Вярно е, че имам работата си и тя наистина ми носи много радост. Не зная какво ще правя без всичко това — аплодисментите, смеха на публиката, възхищението ѝ, което сякаш ме залива на сцената. Ала една жена има нужда от още нещо, мила.

— Мислите ли?

— Скоро и вие ще го разберете, ако вече не сте го усетили. Чудесно е да пишеш книги, но...

— Не започвайте отново, Марси.

— Дейви е луд по вас и като гледам как онази ужасна австрийска танцьорка се опитва да го докопа... Държи се така, сякаш е нейна собственост, сигурно си въобразява, че вече ѝ принадлежи! А той е готов тутакси да ѝ покаже вратата, ако вие само му...

— Скъпа, безкрайно ви обичам, но понякога вашата мания да сватосвате хората направо ме уморява!

— Искам само да сте щастлива, Миранда!

— Но аз съм щастлива!

— Вие сте просто доволна от живота си, мила моя, има голяма разлика!

Валантин се върна и ме накара да навлека една друга рокля, този път от лионска коприна. Говорело се, че самата мадам Помпадур измислила десена — бежово на тънки розови и оранжеви райета, между които се редяха цветчета в розово, кафяво и ръждивочервено. Беше с къс, бухнал на рамото ръкав и дълбоко сърцевидно деколте.

Щом се завъртях, набраните поли на роклята литнаха около мен с леко шумолене.

Госпожа Удън извика, че дъхът ѝ спирал от толкова красота.

— Няма съмнение, Валантин, това е вашият шедьовър. Смятате ли, че и аз ще мога да нося рокля в този модел?

— Вие си имате собствен стил — отвърна шивачката.

— Уви, така е и аз най-добре го зная. Дълги ръкави, дантелени яки — трябва да се крият ръцете и шията. Ах, ако можех отново да стана на двадесет! Или дори на петдесет! Времето тече.

— Само да доопроя тук-там, Миранда! Трябва да се вземе още малко на талията и да се отпусне подгъвът отзад. След два дни и двете рокли ще бъдат готови. Ще ви ги доставим в къщи.

— Какво ще правите с тези великолепни тоалети? — въздъхна Марси. — Ще ги окачите до другите в гардероба си и никой никога няма да ги види. Още е рано, трябва да съм в театъра чак към седем, защо не дойдете да прием чай на Грийнбрайър корт? Както обикновено, има от моя кейк, а малката, която работи при мен, прави чудесни сандвичи с краставица и кресон.

— Не... Не ми се идва, Марси.

— Хубава работа, не ви се идва! Няма да познаете къщата — навсякъде резбовано светло дърво, тъмносини килими, огледала с позлатени рамки и какви полилеи, мила моя! Пердетата са в розово и сиво райе, както и тапицерията на мебелите. Открих един прекрасен мебелист, Томас Чипъндейл, който от няколко години има ателие на Лонг Ейкър. Ще видите, той ще предизвика фурор. Мебелите му са с изчистена и крайно елегантна линия! Трябва да дойдете, Миранда! — извика тя недоволено. Явно не разбираше защо бях отказала.

Не можех да отида в уличката и да погледна сивата къща с крушата отпред, без да потъна в спомени. Едва бях успяла да надживея

мъката, която без малко не ме уби в първите месеци след заминаването на Кам, и не исках отново да слагам пръст в раната.

Ето защо отидохме на чай у нас. На подноса, който Мили донесе, имаше резенчета шунка и език за кучетата. Марселон викна, че твърде много съм ги глезела. Всъщност, те си бяха доста разглезени още когато ги видях за пръв път. Приятелката ми ме запита как върви писането. Отвърнах, че съм завършила „Момичетата на Бети“ още преди седмица и сега си почивам.

— Томас казва, че е още по-хубав от „Херцогиня Ани“ и сигурно ще има неவிждан успех — заяви тя.

За разлика от Марси, която се наслаждаваше с опиянение на славата, която ѝ донесе последната ѝ роля, аз изпитвах ужас при мисълта отново да се намеря обсадена от жадни за откровения журналисти, художници, които желаят да ме рисуват и читатели, искащи автограф.

— Никога няма да проумея това, Миранда. При цялата си известност, при този топъл прием от страна на критиката и богатството, което спечелихте сама, да се затваряте вкъщи! Трябва най-после да скъсате с него!

— Не зная за какво говорите.

— Прекрасно знаете за кого говоря — каза строго тя, оставяйки чашата си на масичката. — Говоря за Кам Гордън. Зная, че не искате да се споменава пред вас името му, но вече е време да погледнете истината в очите.

— Добре, давайте — и каква е истината?

— Истината е, че пропилявате живота си заради човек, който, на първо място, никога не ви е заслужавал. Отнасяше се отвратително с вас, скандално ви експлоатираше и беше вечно груб, капризен и избухлив. Никога не ви оцени по достойнство. Искаше само да сте му подръка, за да му слугувате и да му доставяте удоволствие, а...

— Престанете, Марселон!

— А накрая, когато дори му спасихте живота, той ви обвини за това и ви изостави, без да му мигне окото.

— Трябваше веднага да напусне страната. Той...

— Разбира се, но можеше да ви вземе със себе си. Между другото, радвам се, че не го направи, но ако ви обичаше, никога нямаше да...

— Не искам да говорим за това!

— Пет пари не давам дали искате или не. Никога не се опита да ви се обади, да ви пише...

— Той е бунтовник. За главата му има награда. И дума не може да става да стъпи в Англия.

— И въпреки това го е правил неведнъж.

— Какво? Какво говорите? — прошепнах аз.

— Но вие не искате да говорим за това... Пък и си изпих чая и е време да тръгвам.

Тя говореше с престорено нехайство. После обаче отново взе чашата си и ме загледа, видимо доволна от себе си. С удоволствие бих ѝ нахлупила чайника на главата, задето ме измъчва така, но запазих спокойствие и се заех да режа парченца език, а трите кучета се струпяха около мен. Изобщо не поглеждах към господарката им.

— Обадил се е на Банкрофт — каза тя.

— Така ли? — отвърнах равнодушно аз.

— Оня ден обядвах с Дик и той ми разказа всичко. За изминалите три години е получил няколко писма от него. Гордън се подписвал с измислено име в случай, че пощата на Дик се проверява.

Щом свърших да храня кучетата, станах, отидох до прозореца, дръпнах завесата и се загледах в огряната от залеза ливада отвън. Давах си вид на разсеяна, но не изпусках и думичка от онова, което казваше Марселон. Отдавна можех сама да попитам Банкрофт, но гордостта ме спираше.

— Във Франция принц Чарлс поддържа малка свита от пламенни привърженици. За французите обаче, всички те са като трън в петата и на драго сърце биха се отървали от тях. Ала тъй като са го приели с разтворени обятия, се налага да търпят присъствието му. Изглежда, че принц Чарли Хубави е кралят на неудачниците. Нито умен, нито смел, той напълно се разминава с героичния образ, измислен от сънародниците му. Бил колкото подъл и страхлив, толкова нагъл и претенциозен. Гордън и Роби Брус решили да не си губят повече времето с този...

Марселон спря за миг и чух, че си налива чай. Паунът на лорд Маркъм крачеше величествено сред тревата. Марси продължи:

— Върнали се тук след по-малко от три месеца, после продължили към американските колонии. С фалшиви имена, разбира

се. По същото време и лейди Арабела Дънстън заминала за Рим. Изглежда, че срещнала някакъв италиански благородник — млад, богат и красив отгоре на това — за когото се омъжила. Сега живеела в дворец, заобиколен от градини с фонтани и била любимката на римското висше общество. На Гордън и на младия Роби не им потръгнало толкова във Вирджиния. Скоро останали без пукната пара, затова Брус се хванал да чиракува при един ковач, а Гордън накрая станал надзирател в тютюнева плантация.

Тя спря, за да се скара на Бренди, който ръфаше една възглавничка от канапето, после продължи уморено:

— Дали си сметка, че нищо няма да постигнат без пари и преди година Гордън се върнал във Франция. Там се свързал с някакви типове, които се занимавали с нещо изключително доходно, но много опасно.

Тук тя театрално замлъкна и зачака да кажа нещо. Минаха няколко секунди и накрая се обърнах нетърпеливо. Тя се усмихна и каза:

— Стори ми се, че не ви е интересно.

— Е, с какво?

— С контрабанда, мила! Прехвърлянето става по крайбрежието на Корнуел: там нощем, по тъмно, стоварват докараните от Франция стоки. За бандата им се носят зловещи слухове, казват, че лесно вадели нож. Истински пирати! Естествено, местните хорица са толкова бедни, че им помагат; ала гъмжало от агенти, които се опитвали да ги заловят и да сложат край на мръсния им занаят, който лишава хазната от немалка част от приходите ѝ. Цяла армия кралски войници патрулирали по крайбрежието. Мнозина от контрабандистите били намерени с прерязани гърла.

Не отвърнах нищо. Марселон стана и оправи полите си.

— Гордън сигурно вече е понатрупал пари от това и скоро ще има достатъчно, за да иде в Америка и да заживее нашироко — ако междувременно не го заловят или убият, разбира се. Винаги съм знаела, че има душа на престъпник, с всичкото това насилие в романите му! За щастие, вие вече нямате нищо общо с него, Миранда.

— А какво мисли Дик за това?

— О, ами просто е ужасен, разбира се! Казва, че Гордън трябва да е полудял, но не може да направи нищо. Дори не може да се свърже

с него, понеже не знае къде да го намери. Получава писма горе-долу през три месеца.

— Аха.

— Реших, че трябва да знаете, мила моя. Надявам се, че не съм ви разстроила.

— Ни най-малко. Не, благодаря ви, че ми казахте, Марси.

— Забравете го, мила моя — отвърна меко тя.

„Вече от три години се опитвам да го направя“, помислих си аз и стиснах юмруци. След това я изпратих до колата и обещах да помисля върху думите ѝ. Ала те бяха отворили раната в душата ми и отново изпитвах старата болка. Значи, той рискуваше живота си всеки път, когато стъпеше на английска земя, на онова мрачно крайбрежие, пълно с войници на краля. Щеше да се погуби... Безумец! Всичко, което бе успял да направи, беше да стане бандит! Сякаш не можеше да си намери по-почтено занятие! Не, бе предпочел да живее като някой от ужасните герои на романите си. Ако пишеше с такава лекота, то беше, защото дълбоко в себе си изпитваше наслада от кървавите им дела, затова ги описваше с такива противни подробности.

Да, Марси имаше право. Бях млада, животът ми беше пред мен, трябваше да се отърся от това и да поема в друга посока.

Ето защо на сутринта се обадох на лейди Джулия Коупланд и казах, че ще отида на приема, който тя даваше в чест на някакъв свещеник, глава на църковното настоятелство в Саутуорк. От месеци отклонявах поканите, които ми отправяше тази дама, жадна да привлече в салона си най-големите знаменитости на деня. Сигурно щях да прекарам ужасно, но щеше да ми се отрази добре да се срещна с повече хора.

Също така, когато в неделя дойде Дейвид Гарик и ми предложи да се поразходим из парка и да обядваме заедно, се съгласих и отидох да облека прекрасната си нова рокля от бежов сатен с цветчета и райе в розово и оранжево. Погледът, с който ме обгърна Гарик, щом се появих, вече готова, ме убеди, че тоалетът ми беше истинско постижение на шивашкото изкуство. След като дълго ме оглежда, Дейвид поклати тъжно глава.

— Нещо не е наред ли? — разтревожих се аз.

— Изпитвам ужасни угризения.

— Угризения ли?!

— Да, за това, че се държах толкова почтено. Ако наистина бях бохемът, за който ме смятат, отдавна да съм ви обладал насила. Красотата ви ме влудява, но се владее.

— От коя пиеса е това?

— Говоря искрено, Миранда!

— Едва ли някога ви се е случвало да говорите искрено, Дейвид Гарик! Сигурно сте използвали същите думи стотици пъти.

— Обикновено това има успех. Ала вие сте студена и безсърдечна жена, госпожице Джеймс. Стотици хубави момичета са готови без колебание да се хвърлят на врата ми, искайки само да преспят с мен, а аз трябваше да се влюбя в единствената целомъдрена жена в цял Лондон!

— Горкичкият!

— Безсърдечна, напълно безсърдечна, такава сте вие. Дори не можете да си представите колко страдам, заедно ме отхвърляте!

— О, не се и съмнявам, че самочувствието ви е дълбоко наранено! По-честолюбив сте от цяла дузина мъже, взети заедно.

— Аз страдам — отвърна просто той и изглеждаше искрен.

Усмихнах му се и не след дълго лицето му също се озари от прекрасната му усмивка. Гарик стисна ръцете ми и ме поведе към разкошната си каляска, тапицирана с кожа в тютюнев цвят. На капрата седеше кочияш във великолепна кафяво-златиста ливрея, а пред нея потропваха яки руански коне — с червеникав косъм на бели петна, с черни опашки и гриви. Времето беше чудесно. По-красив от всякога, пълен с остроумие и живот, Гарик излъчваше онзи неповторим магнетизъм, който го бе превърнал в идола на английския театър.

— Гледат ни — отбеляза той, щом поехме под сенките на брястовете край Мол.

— Вие сте много известен. Хората винаги ви гледат.

— Те гледат вас, не мен. Вие сте прочута красавица.

— Не вярвайте на всичко, което пишат вестниците, Дейви.

— Представяваме забележителна двойка — знаменит актьор и скандална писателка. Всички си мислят, че сме любовници. Само ако знаеха истината! Дейвид Гарик да поддържа платонична връзка с такава очарователна жена... Това би разбило на пух и прах всички легенди за мъжествения ми чар.

Усмигнах се отново и той ми отвърна. Имах чувството, че цялото висше общество се е събрало този ден край Мол — придворни, благородни дами, изискани господа и знаменитости, всеки от тях нагизден в най-хубавите си дрехи. Представляваха грандиозна гледка. Преди години тук зърнах за първи път лейди Арабела Дънстън... Сега аз бях една от тези, по които се заглеждаха.

Попитах Дейвид какво значи за него славата му.

— Нищо — отвърна ми той. — От една страна съществува пленителният Дейвид Гарик, който трябва да се съобразява с ролята си и да не разочарова хората. Но той няма нищо общо с истинския Дейви. Дейви работи много, здраво се поти, носи прокъсани дрехи и се чуди защо толкова се шуми около него. Сериозен е, често дори тъжен, но се опитва да го прикрива, доколкото може.

— Струва ми се, че него бих могла и да го обикна.

— Тогава е време да ви го покажа.

Колата спря. Дейви ми подаде ръка и ме поведе навътре из парка, далеч от тълпата. Слънцето заливаше със светлина изумруденозелените поляни, а в езерцата плуваха лебеди и крякаха патици. Наоколо играеха деца, гражданите похапваха на тревата, а тук-там се бяха изтегнали на групички работници, дошли да се повеселят с приятели. Атмосферата беше по-свободна и по-весела, отколкото на улицата.

— Ще отида да купя наденички и бира, а ако сте много, много послушна, ще получите за десерт лимонов сладолед. Предупреждавам ви, че обедът няма да бъде разточителен.

— Обожавам наденички, но ще се откажа от бирата.

— Не я намирате за достатъчно добра за вас ли? Може би очаквахте шампанско, като разглезените благородни дами? Аз пък направо го ненавиждам. Вкусовете ми са доста прости, аз съм труженик, разбирате ли, превивам гръб също като някой докер, рибар или дребен чиновник и за съжаление, често съм без пукнат грош.

— С удоволствие бих ви поканила на обяд — подкачих го аз.

— Може да съм беден, но си имам достойнство. Благодаря ви, скъпа, но аз черпя. Искате ли и фунийка пържени картопки?

— Да, моля ви.

Дейви купи лакомствата и се настанихме да похапнем под една върба на брега на езерцето. В съседство имаше само няколко патици.

Дейвид ми подаде наденичката и картофките, седна до мен и отпи глътка бира.

— Ах, какво блаженство! Нима има по-добър начин да прекараш почивния си ден? Далеч от всякакви почитатели! Как ви се струва наденичката?

— Прекрасна е, с много горчица.

Чувствах се великолепно — доволна и отпусната. Бяхме твърде добре облечени за това място, но така беше още по-забавно. Щом свършихме с яденето, избърсах пръсти в тревата, а Дейви се изтегна по гръб, вперил очи в нежните клонки на върбата над себе си, наслаждавайки се на този миг.

— Простите радости са най-хубави — отбеляза безгрижно той.

— И аз мисля така.

— С тези копринени и кадифени дрехи сигурно изглеждаме отстрани като благородниците от селските идилии на Вато.

— Може би трябва да ви изплета венец от цветя.

— А аз — да вперя блеснал от желание поглед в прелестите ви и да се усмихвам похотливо.

— Вато винаги е бил малко предизвикателен.

— Картините му са просто изискана порнография. Всъщност, аз често се заглеждам в прелестите ви.

— Нима?

— Топя се от любов по вас, и то още откакто ви видях първия път у Марси — красива, загадъчна и безмълвна.

— Вие сте непоправим женкар, разглезен от всички онези хубавици, които ви слушат с охота и вярват на всяка дума. Списъкът на победите ви би изпълнил цели токове. Аз обаче смятам да си остана единствената жена, непокорена от Дейвид Гарик. Затова и ме харесвате.

Той ме погледна недоволено. Така както се бе облегал на лакът, изтегнат на тревата, прекрасно облечен, досущ приличаше на красив паша. Гледах го с много нежност и искрено възхищение. Дали един ден нямаше да изпитам към него и други чувства? Разбира се, не бях безразлична към мъжествения му чар, ала отказвах да го приемам по този начин.

— Нима наистина ви е толкова противна мисълта да спите с мен?

— Противна ли? Не, разбира се! Не се и съмнявам, че притежавате всички качества на любовник, които хората ви приписват, но...

Спрях нерешително и се загледах в тревистия бряг и в провесилата клонки над него върба. Дейвид се надигна, обви с ръце коленете си и довърши вместо мен:

— Но вие все още обичате Гордън.

— Не е това, Дейви. Аз просто... просто не съм създадена за кратки, повърхностни връзки. Сигурно са пленителни, пълни с наслада и радост, но... Но аз предпочитам да си останем просто приятели.

— Значи смятате, че ви предлагам кратка, повърхностна връзка?

— А не е ли така?

— Предполагам, че в началото е било точно така — призна той, след като помълча. — Вие бяхте просто красива млада жена, която срещях от време на време, и която бих искал да добавя към списъка, за който говорехте преди малко. Вие ме възбуждахте, интригувахте, бяхте предизвикателство за мене, но после...

Той замълча на свой ред.

— Но после?

— Не ме бива много за такива признания. Аз съм просто един беден актьор и без сценарий, откъдето да взема думи, без режисьор, който да ми каже как да ги изрека, се чувствам доста несръчен и глупав.

— Преувеличавате.

— Е, добре. Щом ви поопознах по-отблизо, открих колко сте умна и силна. Започнах да ви се възхищавам. Желанието да ви притежавам се превърна в много по-силно чувство. Вие държите много на вашата независимост. Е, аз също държа много на моята и досега не съм си позволявал да се увличам много. Сбъркал ли съм?

— Мисля, че не.

— Започнах да ви уважавам и то дотолкова, че ми се струва немислимо да подхожда към вас с обичайните трикове на прелъстител. Понеже, хубавице моя, не се и съмнявам, че наистина бих успял да ви прелъстя! Вие не сте от стомана, а аз умея да бъда безкрайно убедителен!

— Това и съм чувала за вас.

— Аз... Аз остарявам, Миранда — каза мрачно той.

— Зная. Фигурата ви е започнала да се поотпуска.

Той не обърна внимание на закачката ми и продължи:

— Възползвах се докрай от свободата си, Миранда. Беше ми забавно да ухажвам жените и да ги съблазнявам с лекота, тъй както се къса цвете. Ала сега вече искам по-подреден живот. Край на младежките лудории! Ще ми се да се посветя на една-единствена жена.

— Нима?

— Момъкът, за който ви споменах преди, който се блъска и се поти над работата си, който дълбоко в себе си е сериозен и често тъжен — именно той стои сега пред вас.

Печалните му очи ме гледаха с мрачна тържественост и аз видях пред себе си един нов Дейви — сърдечен, умен, вече зрял, жадуващ да води установен живот и готов за семейство.

— Малцина ме познават като такъв и се боя, че съм доста скучен.

— Аз обаче така ви харесвам повече и много, много ви обичам.

— Наистина ли?

— Да, Дейви, но...

— Обичам ви, Миранда! Искам да станете моя жена. Не, не ми отговаряйте веднага! Помислете си. Разсъдете. Гарик е негодник, досаден ласкател, който не ви заслужава, но другият... Другият би направил всичко по силите си, за да сте най-щастливата жена в Лондон.

Чувствах се развълнувана и поласкана. Когато му го признах, той само въздъхна. Приличаше на момче, което злият учител е изгонил от клас. После се изправи на крака и ми подаде ръка, за да стана.

— Това беше най-трудният монолог в живота ми — призна ми той. — Надявам се, че все пак се справих. Великият Гарик, смутен и заекващ като невръстен юноша! Колко биха се радвали неприятелите ми, ако можеха да ме видят в този момент!

— Доста добре се справихте и без сценарий.

— Може би няколко репетиции нямаше да са излишни. Струва ми се, че ви бях обещал сладолед. Искате ли?

— С най-голямо удоволствие.

— Аз лично бих предпочел нещо по-силно, но ще мина и без него.

Излязохме изпод върбата и скоро отново се намерихме заобиколени от хора, които също като нас се радваха на слънчевия неделен следобед. Дейвид стъпваше леко, внимателен и закачлив както винаги. В душата ми се надигна вълна от нежност. Лъчезарен, красив, добър и щедър, той представляваше всичко, което една жена би могла да желае. Щеше да е истинска лудост да го отблъсна, и все пак... Трябваше да размисля добре. Поне толкова можем да направя.

Пред Бъркли Скуеър, импозантното лондонско жилище на лейди Джулия Коупланд, се точеше дълга редица карети и всяка поспираше за малко пред входа, преди да отмине нататък. Лакеи с напудрени перуки и ливреи от чиста коприна — синьо сако и бял панталон — посрещаха гостите с факли в ръка и ги повеждаха към входа, напомнящ с колоните си на древногръцки храм.

Всички прозорци на къщата грееха ослепително и оттам се носеше шум от стотици гласове.

Защо бях дошла? Сигурно щях да се наскучая до смърт сред тия парадно облечени хора, които пристъпяха бавно като животни в клетка из обзаведените с небивал разкош помещения към салона, където домакинята, изправена гордо до невзрачния си съпруг, ги приветстваше всеки поотделно.

Никак не ми се идваше на този прием, но Мили, възхитена от възможността да ме види с някой от новите ми тоалети, бе изпаднала в луд възторг. Заяви, че видът ми надхвърлял всичките ѝ очаквания и нямала търпение да разбере какъв успех съм пожънала на приема.

Внезапно ми се прииска да се обърна и да си тръгна, вместо да изтърпя цялото това мъчение и да блъскам часове наред из това стълпотворение. Тъкмо се канех да направя кръгом, когато някаква силна и изпоцапана с мастило ръка ме задържа за лакътя.

— О, не, няма да ви оставя да се измъкнете! Ако трябва да понеса целия този ужас, и вие ще ми правите компания! — прогърмя груб глас.

Видях срещу себе си познатото грозно сипаничаво лице, сред което проблясваха умни очи, вперени в мен с такава настойчивост, че не намерих сили да се възпротивя.

— Джонсън! Не съм и предполагала, че ще ви срещна тук.

— Аз съм утвърден светски лъв — отвърна той. — Идвам да разкъсам дажбата си от християни. Що се отнася до вас, винаги съм твърдял, че жена, която пише, е не по-малка забележителност от куче,

което ходи на два крака... Да не говорим, когато пише дяволски добре. Скоро трябва да очакваме и мъже, които да шетат из кухнята.

— Това ми се струва добра идея. Тогава жените биха имали повече време да се занимават с това, на което са наистина способни. Щеше да има далеч по-малко войни и злоупотреби с властта.

— Да, но каква катастрофа би настъпила в кухнята! Трябва да ви призная, че проклетата „Херцогиня Ани“ направо става за четене! Дори пролях няколко сълзи.

— Никога не бих допуснала, че може да ви се случи подобно нещо.

— Опасявам се, че зад цялата ми грубиянска и враждебна фасада се крие отчайващо сантиментална душа. Когато не съм зает с бичуване на хорската глупост, съм срамно добродушен. Ала уви, светът е пълен с глупаци и имам чувството, че немалка част от тях са се събрали тук тази вечер.

— Да се измъкваме оттук — предложих аз.

— Нима сте толкова малодушна? Не можете ли да проявите малко смелост? Това е присъщо на пола ви, разбира се, но очаквах повече от знаменитата М. Д. Не е чак толкова ужасно, ще видите. Старата вещица събира в салоните си купища малоумници и възклицанията ѝ приличат на крясъци на разгонено шимпанзе, но предлага изискани лакомства и най-добрите вина в Лондон. Имам твърдото намерение да се натъпча като прасе, а после да се отдам на сладко пиянство. Обикновено така правя в подобни случаи.

Джонсън гневно замърмори, когато тълпата ни повлече напред. С омачканите си стари дрехи, с покритите си с кърпки чорапи и раздърпаното си сако с провиснали джобове, той представляваше странна гледка сред тези разкошно нагиздени хора и повече от всякога приличаше на стар мечок.

— Наистина не зная какво търся тук — оплаках се аз. — Нямам никаква представа що за личност е духовният глава на окръг Саутуорк; дори съм убедена, че никак няма да ми допадне.

— Какво, нима никога не сте чували за този мошеник, преподобният Джордън? Той е много на мода в столицата, истински любимец на благородните дами, които се тълпят край него, за да слушат сладникавите му нелепости и патетичните му поучения. Риж, пухкав дребосък, когото канят навсякъде. Светски тип духовник,

винаги готов да ви поднесе блудкавите си утешения. Този глупак дори издаде сборник с наставления, за който се избиват — вече излезе три-четири пъти и подготвят петия или шестия му тираж.

— Четохте ли го?

— Това би ми причинило такова стомашно разстройство, сякаш съм прекалил със сладкото. Ала знам, че е от ония буламачи, които много се харесват на дамите — захаросани и лишени от всякакъв смисъл. Също така е музикант — свири на орган, акомпаниран от струнни инструменти.

— Надявам се, не и тази вечер?

— Доколкото зная, лейди Джулия е наредила миналата седмица да инсталират орган в музикалния ѝ салон. Разбира се, чудовищно голям и с позлатени тръби.

— Господи! — въздъгнах аз.

Все така носени от тълпата, най-накрая стигнахме до салона, където скоро се озовахме лице в лице с лейди Джулия и съпруга ѝ, дребен и невзрачен човечец, който напълно се губеше до високата си жена, още по-величествена с високата си напудрена прическа, от която стърчаха три кичура бели пера, прикрепени с брошка от диаманти и изумруди. Тя беше мършава като скелет, с голям орлов нос, широка уста и бледосини изпъкнали някъде очи, които ѝ придаваха вид на учуден жираф. Никога не бях виждала жена, окичена с толкова диаманти и изумруди, които, между другото, силно се нуждаеха от почистване.

— Госпожице Джеймс — възкликна тя, поемайки ръката ми. — За мен е чест да ви видя тук! Страшно ни се искаше да дойдете, нали, Алистър? Романът ви ужасно ми хареса — толкова смел, правдив!

— Благодаря, че ме поканихте — отвърнах меко аз.

— Трябва да намерим малко време да поговорим, дете мое! Литературата винаги ме е привличала... Мисля дори самата аз да напиша роман. Ще трябва да ми обясните как става.

Смънках нещо от учтивост, а през това време тя съгледа Джонсън и тутакси се обърна към него. Пусна ръката ми и сграбчи неговата, обсипвайки го с любезности. Той се намръщи, издърпа рязко ръката си и безцеремонно я запитва накъде са закуските. Лейди Джулия едва сподави смеха си, очарована от неговата грубост и му каза, че с нетърпение очаква излизането на речника му, за да си го купи.

— Купете си десет, за да подпирате с тях вратите си.

— Не е ли божествен! — изписка възхитено тя.

Той ме повлече нататък, мърморейки сърдито.

— Ужасно женище... Истински папагал, с глава, празна като кратуна. Усетихте ли как мирише дъхът ѝ?

— Сигурна съм, че е изпълнена с добри чувства — възразих аз и това го накара отново да се намръщи.

Знаех, че грубите му маниери му служат само за да прикрие вродената си срамежливост. Дейви се кълнеше, че насаме той е най-милият и състрадателен човек на света, винаги готов да се притече на помощ на изпаднал в беда приятел.

В една съседна стая, просторна като бална зала, украсена с позлатени скулптори и огромни картини по стените, където множество кристални полилеи пръскаха светлина, на три големи маси бяха сервирани всевъзможни лакомства. Въпреки протестите ми, Джонсън напълни една чиния и за мен.

— Розови скаридки, резен агнешко, няколко аспержи... После ще се занимаем с десертите. Значи така, решили сте да разбийете сърцето на моя приятел Дейви? — попита той, напъхвайки чинията в ръцете ми.

— Това пък откъде ви хрумна? Не мога да изям толкова храна...

— Ще ви помогна. Ето, вземете и моята чиния. Ще се опитам да се добера до някой от тия облечени като палячовци лакеи, които разнасят напитки. Шампанско ли?

— Аз...

— Послушайте ме, вземете. Ще имате нужда от него. Намерете някое местенце край стената. Идвам веднага.

Сигурно изглеждах страшно глупаво, стоейки там с двете чинии в ръце. Тук имаше едва шестдесетина души и имах чувството, че до един са вперили поглед в мен, докато се отправях към някаква гигантска древногръцка статуя, поставена в една ниша. Оставих чиниите върху пиедестала ѝ от черен мрамор и за миг се изкуших да се измъкна, преди Джонсън да се е върнал. Шумът от разговорите беше поутихнал. От някаква съседна зала сега долиташе музика, изпълнявана с доста устрем. Бах. Въпреки широко отворените към градината прозорци, из помещенията се носеше задушливият лъх на пот, влажна пудра и тежки парфюми.

— Ето го вашето шампанско. За мен — чаша порто. Къде ми е чинията?

— Върху пиедестала.

Джонсън се настани до мен и хвърли поглед към безръката и безглава статуя, която се извисяваше над нас.

— Какъв ужасен вкус! Дори не е автентична, също като оня Ван Дайк. Портретите на Нел Гуин и на Барбара Кастълмайн от Лили приличат на оригинални, но пък са втора ръка картини. И така, каква е тази глупава история с брака ви с Дейви?

Говореше строго и ме гледаше с обвинителен поглед. Хваната натясно, отвърнах с леден тон:

— Дейви наистина ми предложи да се омъжа за него, господин Джонсън, но съвсем не мисля, че това ви засяга.

— О, напротив! Дейвид ми е като брат. Между другото, тези скариди са направо знаменити. Защо не ги опитате? Той вече е готов да се установи и единственото му желание сега е да води улегнал и подреден живот, от което наистина се нуждае. Ако иска да продължи с кариерата си в театъра, му трябва спокойна семейна атмосфера. Трябва му някой, който да готви, да пере и да глади дрехите му, да се грижи за здравето му, да отпъжда досадните почитатели и да плаща сметките. С две думи, някой, който изцяло да посвети живота си на грижите за Дейвид Гарик.

— Напълно съм съгласна — отвърнах аз. — Точно това му трябва.

Джонсън изпразни чинията си, после посочи въпросително към моята и щом кимнах, се зае и с нея. Отпих глътка шампанско. Усещах, че бузите ми пламтят и се насилих да запазя хладнокръвие. Макар да беше истински гений и най-бележитият писател на деня, макар речникът му да беше огромно начинание, което щеше да предизвика революция в английския език, ми се струваше, че прекалява с безцеремонното си държане.

— Това, от което той определено няма нужда, е още един артистичен темперамент в дома си. Като вас например, госпожице Джеймс. Надявам се да имате същия успех в писането, какъвто има той на сцената. „Херцогиня Ани“ наистина ме покърти. А доколкото разбирам, следващата ви книга ще бъде още по-добра. Изпратете ми един екземпляр, щом излезе!

— Господин Джонсън...

— Наричайте ме Сам. Всичките ми приятели ми казват така, а към вас, детето ми, изпитвам само приятелски чувства. Ала две силни творчески личности под един покрив... Това е невъзможно положение и съм сигурен, че ще се съгласите с мен.

— Не виждам защо...

— Напротив, виждате! Вие сте изключително умна жена, което, между другото, доста ви пречи. Дейви няма нужда от умна жена. На него му трябва глупава, но предана съпруга, която би приела да живее в сянката му, да го обожава и да се грижи за него, да няма собствено мнение, а още по-малко — собствено творчество. Всичко, което ви говоря, детето ми, си е самата истина и вие го знаете не по-зле от мен.

Беше прав, разбира се, и точно това ме ядосваше най-много. Дълго бях обмисляла предложението на Дейви и бях стигнала до същите заключения. Сприхавият стар мечок просто ги изрече на глас.

— Ммм, превъзходно! — обяви той. — Ще ида да си взема още малко от това агнешко. Той е влюбен във вас, детето ми, искрено влюбен за първи път в целия си живот и точно това е лошото. Любовта е чудесно и вдъхновяващо чувство, но за един артист тя е истинско бедствие — изпива силите му и пресушава творческата му енергия. Отвлича го от най-важното — работата му.

Оставих чашата си върху подноса, който разнасяше един слуга, а Джонсън намести перуката си.

— Този брак би бил пагубен и за двама ви. Ще навреди на кариерата на Дейви, а също и на вашата. Вместо да гладите ризите му, да лъскате обувките му и да му приготвяте топла вечеря, вие ще пишете новата си книга и той ще възнегодува. Вместо да ви окаже разбиране и подкрепа, когато срещнете трудности, той ще кърши ръце и ще се оплаква от новата постановка, от ужасната си партньорка, от глупавия механик или от дългия монолог във второ действие, който приспива всички.

Отново казваше истината, това старо чудовище, помислих аз и отпих голяма глътка шампанско. Запитах го кисело дали случайно не е намерил вече идеалната съпруга за своя приятел.

— Ами да, така е наистина — госпожица Виолета, пухкавата австрийска танцьорка, която изгаря от желание да го докопа. По мое мнение, нейната артистична кариера съвсем не се дължи на истинско

призвание и тя е готова охотно да я изостави, за да се посвети на Дейви. Тя е кротка, непретенциозна, с покорен нрав и обожава Дейви от все сърце. Ева-Мария, както се казва всъщност, е превъзходната германска домакиня, точно това, което му трябва. А той, макар да не я обича истински, поне я харесва и аз не се съмнявам, че с времето ще се привърже искрено към нея.

— Вие... Вие сте помислили за всичко, нали така?

— Е, да. Желая му възможно повече щастие. Той има какво да даде на света, и вие също, скъпа моя. Искам и двамата да сте щастливи.

Тези думи бяха изречени почти нежно. В очите му, които обикновено гледаха свирепо, сега се четеше доброта и любов към ближния.

Той ме потупа по ръката. Каза, че съжالياва за грубостта си и се надява да не ме е наранил. Изведнъж видях пред себе си оня Сам Джонсън, който Дейви и неколцина други толкова обичаха.

— Още не съм отговорила на Дейви — казах меко аз.

— Вие наистина сте изключително умна жена и не се съмнявам, че ще вземете правилното решение.

— Действително.

— Отнех ви твърде много време, детето ми. Сега трябва да отида да разкъсам още няколко християни. Лейди Джулия ще бъде крайно разочарована от мен, ако не оскърбя поне половината ѝ гости. Наистина ли не искате още нещо за ядене?

Поклатих отрицателно глава. Джонсън намести още веднъж перуката си и скоро го зърнах обграден от тълпа почитателки, които, искрено забавлявайки се, ахкаха на дръзките му думи. Не след дълго аз самата бях наобиколена от хора, които ми се възхищаваха и ми задаваха глупави въпроси. Усмивах се и отговарях любезно. Да, писането на книги наистина е трудна работа; не, не мислех, че не подходда за жена; да, тъкмо бях завършила следващия си роман. Не, този път не беше автобиографичен. Разказваше се за проститутки.

Събеседниците ми реагираха всеки според природата си, но докато водех тези разговори, които по-скоро ме развеселяваха, усещах зад себе си нечий поглед, впит в гърба ми със смущаваща настойчивост. Обърнах се и видях висок и широкоплещест военен,

стегнат в бял панталон и обичайната червена куртка, който продължи да ме оглежда с неприкрито нахалство и отявлена враждебност.

Изведнъж лейди Джулия отново се оказа до мен, размахвайки обсипаните си със скъпоценности ръце и примигвайки с изпъкналите си очи. Отново ме обсипа с похвали и каза, че още не може да повярва, че е успяла да ме привлече в салона си. Разменихме няколко общи приказки и тя заключи, че е открила сродна душа. После се извини, че трябва да ме остави, за да поеме ролята си на домакиня, но каза, че непременно трябвало да се видим пак, за да поговорим по-спокойно. След това се зае да сипе хвалебствия по адрес на преподобния Джордън, с когото държеше да ме запознае, и след като я послуша известно време, накрая реших да я запитам кой е високият военен, застанал до дивана. Оправдах се, че ми напомня на стар познат.

— О! — възкликна тя, когато най-сетне успя да го разпознае с късогледите си очи. — Това е капитан Рамзи, капитан Джон Рамзи, чудесен човек. Един от най-верните агенти на краля, а също и от най-безмилостните, както се чува. В момента е натоварен с важна мисия в провинцията, не помня къде, винаги забравям подробностите. Върнал се е в кратък отпуск. Един строен офицер с твърда походка повишава престижа на прием като този.

— И още как.

— Винаги се стремя към разнообразие, толкова е уморително, когато всички гости си подхождат чудесно!

И тя се хвърли към един бележит историк. Аз допих шампанското си. Ставаше и по-шумно, и по-горещо, вече ми беше задушно, затова се приближих към един от прозорците. Щом ме лъхна чистият въздух от градината, отново ми се дощя да избягам оттам.

— Как сте, госпожице Джеймс?

Добре обработеният глас издаваше, че притежателят му определено произхожда от заможна среда, но в него се долавяха и строги заповеднически нотки. Капитан Рамзи бе застанал на две крачки от мен и ме фиксираше с ледените си сини очи, над които се очертаваха смръщени безцветно руси вежди. Беше висок и атлетичен, а безукорно ушитата му униформа още повече подчертаваше снажната му фигура. Имаше енергично лице с тънки устни, правилен нос, а по челото се спускаха няколко руси къдрици. Не се и съмнявах, че с тази външност лесно успява да стряска хората си и да покорява жените.

— Не мисля, че се познаваме — сухо отвърнах аз.

— Капитан Джон Рамзи, на вашите услуги. А аз прекрасно зная коя сте. Пък и кой ли не познава прочутата Миранда Джеймс?

— Нима се интересувате от литература, капитан Рамзи?

— Интересувам се от авторите, особено от един от тях...

— Нима?

Стоманеният му поглед се взираше в мен с толкова явна ненавист, че той все пак направи опит да я поприкрие. Подразних се, че деколтето ми е толкова дълбоко, както и че въпреки волята ми страните ми се обагриха в червено.

— И кой автор имате предвид?

— Кам Гордън. Доколкото зная, сте била негова държанка.

Не отговорих. Започваше да ме обзема ярост.

— Полицията все още го издирва.

— Известно ми е.

— Свързвал ли се е с вас?

— Не смятам да отговарям на въпросите ви, капитан Рамзи.

— По последни сведения, той се е присъединил към банда контрабандисти, които действат по крайбрежието на Корнуел. Видели са го с тях и са го разпознали. Наградата за главата му е удвоена.

— Все още не разбирам какво ме засяга всичко това.

— Аз пък мисля — отвърна той с блеснал поглед, — че напротив, много ви засяга.

Ако не се бях превърнала в дама, ако не се намирах в чужд дом, щях да го зашлевя с всички сили, така, че да му пицят ушите часове наред. Сега обаче се задоволих да го изгледам хладно, вдигнала въпросително вежда. Той стисна устни и отвърна на погледа ми. Около нас продължаваше да се носи шумът от разговорите и тракането на порцеланови съдове, а от съседната стая долитаха звучни акорди.

— Повтарям: свързвал ли се е с вас?

— Ще ви предложа нещо, капитан Рамзи — казах аз с безукорна учтивост.

— И какво е то?

— Да вземете всичките си въпроси и да си ги заврете отзад.

Рамзи не трепна, но устните му станаха още по-тънки, а ръцете му се свиха в юмруци. В очите му прочетох как изгаря от желание да се нахвърли върху мен и да ме обсипе с удари. Много добре знаех как

се отнасят хора като него с някоя клета жена, която е имала нещастieto да попадне в ръцете им. Страданието, което изпитваше, не им стигаше, трябваше да издевателстват по най-груб начин върху нея, за да задоволят жаждата си за власт.

— Може да сте известна писателка, госпожице Джеймс, закриляна от щастливата си звезда и влиятелните си приятели, но за мен си оставате курвата на бандита, за чиято глава е обявена награда. Пак ще се срещнем.

— В такъв случай ще чакам да похлопате на вратата ми, но сега ще направите най-добре да се разкарате оттук.

Близо половин минута той се вира в мен неподвижно, после се завъртя на пети и напусна стаята. Златистите ресни на еполетите му се полюшваха в такт с отсечената му стъпка. Този разговор ме бе разтърсил повече, отколкото исках да си призная. Още си спомнях разпитите отпреди три години. Мили боже, нима всичко това щеше да започне отначало? Стаята се въртеше пред очите ми. Изведнъж видях пред себе си ококорените очи на лейди Джулия и възголемичката ѝ уста, откъдето се чуваше:

— Зная, че ще ви допадне. Никакъв Бах, преподобният Джордън ще свири само Алби... Алби... Знаете, оня венециански композитор. Запознахте ли се вече? Не? Сигурно дамите просто не са го оставили на мира. Ще ви го представя веднага щом свърши да свири.

— Лейди Джулия... Наистина не мисля...

— Елате, детето ми — прекъсна ме увлечено тя. — Зная, че предпочитате да го послушате седнала.

Тя ме повлече със себе си и аз я последвах като в транс в някаква стая с бледосини стени, които се редуваха с бледобежови пана, изрисувани с тънки зелени клончета и гирлянди от рози, сред които закръглени ангелчета държаха различни музикални инструменти. Петдесетина леки стола, украсени с позлата, бяха строени в десет редици; в дъното, върху естрада от розово дърво, се издигаше огромен орган с позлатени тръби. Докато дузина мъже в черно настройваха инструментите си, някакъв червенокос мъж, чиято тясна якичка говореше, че е духовник, се въртеше около тях и им даваше последни разпореждания.

Доста от гостите, явно с повече късмет от мен, вече си бяха тръгнали и едва половината от столовете бяха заети. Нямаше и помен

от капитан Рамзи, но за свое учудване съзрях Джонсън, който, като ме видя, скочи на крака и тръгна към мен с тежка стъпка.

— Мислех, че сте се измъкнали — промърмори той. — Тия дяволски жени, с които се заговорих, ме хванаха за ръцете и ме домъкнаха насила тук... елате детето ми, нека да седнем най-отзад.

Столтът проскърца жално, щом Джонсън се отпусна върху него. Хората си говореха тихичко, жените си вееха с ветрила, мъжете смръкваха от време на време по щипка тютюн от богато украсените си табакери, както беше модно по онова време. Лейди Джулия пърхаше насам-натам, а големите пера, които се спускаха от прическата ѝ, мърдаха като пипала, щом се наведеше към някого.

— Трябва да призная, че Джордън е добър музикант. Ако не беше свещеник, можеше да си изкарва хляба с това. Ала винаги свири едно и също парче в сол минор от Албиниони. Не признава нищо друго. Сантиментална мелодийка, без никакъв дълбок смисъл, за разлика от Бах, но все пак приятна, макар и твърде примитивна за моя вкус.

Слушах го с половин ухо. Все още не можех да се отърся от разговора си с капитан Рамзи. Бях разтревожена, но не за това, което човек, можеше да си помисли. Той самият и неговата враждебност слабо ме притесняваха, често се бях сблъсквала с подобни неща. Ала въпросите му ме накараха да се замисля върху едно: дали някога щях да се освободя напълно от Кам? Нима винаги щеше да присъства в живота ми? Нима винаги щях да изпитвам същата тъга, същото чувство за самота, щом си припомнех високото му слабо тяло, устата му, острия поглед в сините му очи и кичура смолисточерни коси, паднал върху челото му? Дяволите го взели! Защо не можех да го забравя, защо всяка частица от тялото ми така упорито пазеше спомена за него?

Преподобният Джордън все така се суетеше по сцената. Беше облечен изцяло в черно, а панделка в същия цвят придържаше тъмнорижите му коси на тила. Донякъде имаше вид на денди. Беше доста нисък, жив и пъргав и ужасно ми приличаше на малко момче, което отчаяно се опитва да направи впечатление на околните.

Най-после той седна пред органа и в залата настъпи тишина. Рядко имах възможност да послушам хубава музика. Може би тя щеше да ми помогне да прогоня мрачните мисли от главата си. Някаква приглушена мелодия се надигна от органа, разлюля се, разля се във

въздуха, извиси се и се спусна надолу със затрогваща простота, безкрайно вълнуваща... Сякаш най-съкровените човешки чувства се бяха превърнали в музика... Сякаш по силата на някаква магия моята мъка и отчаяние се изливаха в звуци... Кам, виждах Кам, той ме гледаше, той ме прегръщаше, галеше, обичаше... А после внезапно изчезна и напразно протягах ръце; щом заглъхна и последната нота, душата ми бе пълна не с любов, а с тревога. Очите ми се бяха насълзили. Избърсах ги. Макар и мърморейки, до мен Джонсън направи същото.

— Сантиментални безсмислици, нищо сериозно няма в тях...

Дори добави, че му била влязла пращинка в окото.

Вече изправен, преподобният Джордън се кланяше скромно в отговор на възторжените аплодисменти. Хората наставаха и се разбъбриха. Магията отлетя.

— Още шампанско, шампанско за всички — провикна се лейди Джулия.

Джонсън стана и ме хвана за ръка. Чувствах се слаба и потисната. Казах му, че ми се ще да се прибирам. Той ме помоли да почакам, докато повика колата ми. Грижеше се за мен и ме наблюдаваше с тревога, явно си бе помислил, че не ми е добре. Застанах близо до една врата, където стърчаха двама лакеи с напудрени перуки, и се погледнах в едно от огромните огледала: какво търсеше тук тази висока бледа жена с бухналата си прическа от бакърени къдрици?

— Онора!

Обърнах се. На няколко метра зад мен, преподобният Джордън бе застинал на място и ме гледаше смаяно. После разтърси глава, премигна и пак ме погледна, изтривайки чело с ръката си.

— Извинете ме, моля, изтървах се неволно. За миг помислих...

— И той пак разтърси глава, сякаш за да отпъди някакво натрапчиво видение. — Извинете — повтори той.

— Как... Как ме нарекохте? Онора ли?

— Вие ми напомнихте... Ужасно приличате на една дама, която познавах преди много години, невероятно красива жена. Косите ви са различни на цвят, както и очите, ала чертите... В чертите има поразително сходство. Бихте могли да бъдете близначки. Беше горе-долу на вашата възраст, когато я видях за последен път. Свирих на

орган на сватбата ѝ. Албинони... всъщност, същото парче, което току-що чухте. Тогава бях още момче... Трябва да е било преди двадесет и три-четири години...

Джордън се приближи към мен, сякаш още не можеше да повярва на очите си. Отблизо също имаше доста младежки вид, но няколко бръчици в ъглите на очите и край устата го издаваха. Лицето му изглеждаше благодушно, с плътни устни и топъл поглед, с лунички по носа и скулите.

— И се наричаше Онора? — промълвих аз едва доловимо.

— Онора Джеймс, която се омъжи за Джефри Маури. Никога не съм виждал по-влюбена двойка. Историята им звучеше като вълшебна приказка, ала уви, завърши печално. Той почина точно след сватбата, а тя...

— Името ми е Миранда Джеймс.

Преподобният Джордън отстъпи стъписано крачка назад. В широко отворените му очи се четеше недоверие.

— Не, не може да бъде, тогава вие сте детето, което тя... Тя изчезна, сякаш просто се стопи във въздуха. Чичо ми, преподобният Уилямс, пристигна в Лондон още щом получи писмото с разказа ѝ и го прочете. Ала тя вече беше мъртва. Детето беше изчезнало. Той обикаля близо три седмици из Сейнт Джайлс с надеждата да го открие, но не успя.

— Майка ми умря. Искане да ме приберат в сиропиталището, затова избягах. Имах... една приятелка. Тя ме скри.

Струваше ми се, че гласът ми идва някъде отдалеч, че дори не е мой. Всичко около мен — светлините, позлатата, лакеите с напудрените перуки, разговорите, смеховете, дори тази бледа червенокоса жена в огледалото — изглеждаше недействително. Преподобният Джордън взе ръцете ми и ги стисна силно.

— Дете мое, та вие сте съвсем бледа! Вероятно аз също. Никога не бих помислил... Близо двадесет години не ме напускаше мисълта какво ли е станало с онова дете и ето че сега... Запазах писмото на майка ви. Беше го изпратила на чичо ми в Корнуел, преди да умре. След неговата смърт го открих сред вещите му.

Джонсън се появи на прага и като видя преподобния да ми стиска ръцете, прие най-заплашителния си вид. Джордън продължи:

— Тя искаше... Тя искаше чичо ми да научи цялата истина и да ви я разкаже, щом пораснете достатъчно...

— Какво става — извика Джонсън. — На госпожица Джеймс не ѝ е добре и не му е времето да я занимавате с вашите...

— Ще ви донеса писмото ѝ утре. В четири следобед добре ли е? Кимнах.

— В Гросвенър Скуеър, имението на лорд Маркъм. Живея в Дауър Хаус, зад Маркъм Хаус.

— Дете мое, това е просто невероятно, още не мога да...

Джонсън ме помъкна и настоя да ме изпрати. Смътно си спомням, че се сбогувах с него пред нас и пратих колата да го откара до дома му. Мили дойде да ме посрещне и ме заразпитва как е минала вечерта. Ала аз поклатих глава в знак, че не съм способна да говоря сега и с нейна помощ се съблякох и си легнах. Заспах веднага, но за щастие не сънувах нищо, а на другия ден се надигнах едва към десет и с размътено съзнание.

Мили, която бдеше над мен като квачка, ми донесе горещо кафе и кифлички, които върнах. Все пак, благодарение на съживяващата напитка, се почувствах по-добре и когато в четири часа преподобният Джордън дойде, го посрещнах спокойна, напълно овладяна и самоуверена. Помолих го да ме извини за обърканото ми държане вечерта.

— Боя се, че аз също не се държах много подобаващо — отвърна ми той. — Ала бях толкова разтърсен! След всички тия години... Това е невероятно, детето ми, просто невероятно!

Той носеше в ръка някакъв пакет, обвит в дебела кафява хартия, който ми подаде. Оставих го върху бюрото си. Облечен също така строго, както и предната вечер, Джордън излъчваше неопределим чар, съставен от сдържана живост и ум, към които се прибавяше някаква почти детинска веселост.

— Да ви предложи чаша вино? — запитах аз.

— С удоволствие. Къщата ви е много красива, госпожице Джеймс. Този Хогарт... познат ми е, виждал съм го вече.

— Репродукциите се продаваха навсякъде в Лондон — казах аз, докато му наливах бяло вино във висока кристална чаша.

— Разбира се, зная коя сте — Миранда Джеймс, М. Д. Снощи не направих връзката. Четох „Херцогиня Ани“ и предполагам, че е в

голяма степен автобиографична... Това сираче, което отраства по улиците, което става джебчийка и заживява с един художник...

— Да, използвах някои моменти от собствения си живот.

— Четох и разказите ви. Вие сте много талантлива.

— Благодаря.

— Няма ли да ми правите компания? — попита той, докато поемаше чашата, която му подадох.

— За съжаление, не мога. Снощи изпих доста шампанско, за да издържа на напрежението от приема, а никак не съм свикнала да пия.

— Да, у лейди Джулия беше доста шумно и оживено. Тя обаче е прекрасна жена. И изключително състрадателна. А това е много важно за работата, на която съм се отдал.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте да ме посетите, преподобни. Зная, че сте много зает човек.

— Действително, доста сме натоварени, но всичко, което правим, е в името Божие. Снощи препрочетох писмото на майка ви. Забележителен документ. Всичко е описано, включително незначителната ми особа. Изчетох го на един дъх. Явно литературната ви дарба идва от нея.

— Нямам търпение и аз да го прочета.

Преподобният Джордън остави празната си чаша, усмихна ми се и ми стисна ръцете, както бе направил предната вечер.

— Разбира се. Не искам да ви бавя повече — каза меко той. — Щастлив съм, че най-после се намерихте, детето ми, и се надявам скоро да ме посетите. Имаме да си кажем много неща.

— Ще дойда.

Изпратих го до вратата. Отвън го чакаше кола и аз останах на прага, докато потегли. После се обадох на Мили, че не искам никой да ме безпокои и седнах зад бюрото си. Разгънах пакета. Листовете бяха крехки и пожълтели, мастилото бледнееше, но все още можеше да се чете. Поколебах се за миг, обзета от огромно вълнение, после зачетох:

„Остава ми твърде малко време, за да разкажа историята си, а имам толкова много неща да споделя. Все пак Миранда трябва да знае всичко, за да разбере и да прости. Не се съмнявам, че ще постъпи така. Тя е само на

девет години, но притежава мъдростта на възрастен човек. Искане ми се да я прегърна и да ѝ разкажа всичко. Да прочете сама истината в очите и сърцето ми. Знаех, че въпреки волята ми сълзите ще рунат от очите ми и тя ще се обърка. Не смеех...“

Каретата, която бях наела в Лондон, бе теглена от четири здрави коня, които вече бях сменяла на няколко пъти по време на пътуването си, което беше към своя край, понеже се надявах към обяд да пристигна в Маури Хаус. Вдишвах с пълни гърди освежителния въздух, примесен с миризмата на йод и зеленина, която ми се стори, че разпознавам инстинктивно. Дивата величественост на гледките, които се редуваха край нас, откакто бяхме стигнали Корнуел, ме омайваше.

Бях облечена в сапфиреносиня рокля, преднамерено скъпа и елегантна, но без излишен блясък. Исках да покажа на чичо си, че има срещу себе си жена, която сама си е господарка и разполага с достатъчно средства, за да се грижи добре за себе си. Така че не би могъл да ме изплаши, както е плашел преди четвърт век майка ми, плахата гувернантка, на която ѝ стигал един от неговите ледени погледи, за да се разтрепери.

Не знаех обаче нито какво ще му кажа, нито какво ще направя. Знаех само, че трябва да го видя и да му съобщя, че всичко, което се е случило някога, ми е известно. Ето защо заключих къщата в Лондон, оставих да се погрижат за парите ми, а в трите сандъка на покрива на колата бяха наслагани всичките ми дрехи.

Дали щях да си тръгна след няколко дни, или щях да остана в Корнуел, като откупя от чичо си част от наследството си, което нито желяех, нито ми беше нужно? Така или иначе, бях се сбогувала за дълго с Марселон, Банкрофт и Шепърд. На Дейви бях пратила едно дълго писмо, което ми коства много усилия и в което му пишех това, което бях решила много преди разговора си с Джонсън. Казвах му, че му желая горещо всичко най-хубаво и че ще се радвам да останем приятели. Не се и съмнявах, че щом болката от това писмо попреминеше, Дейви щеше да се съгласи, че така е по-добре и за двама ни.

Колко се бях удивила, като научих от писмото на майка ми, че наистина съм го познавала в щастливите си детски години в Личфийлд и че той е обещавал да се ожени за мен, щом порасна! А също и Сам

Джонсън, на чиято несръчност и срамежливост съм се присмивала заедно с другите деца.

Докато погледът ми обгръщаше пейзажа, мислех за това паметно писмо, на чието написване мама бе посветила последните си сили. Каква ли щеше да бъде съдбата ми, ако бе успяла да го довърши и да го пусне две-три седмици по-рано? Ако преподобният Уилямс бе дошъл само няколко дни преди това? Колко плаках, докато четох! Сякаш някоя фея бе махнала с вълшебната си пръчица и ми бе върнала паметта! В съзнанието ми изплува Личфийлд с катедралата си, градините и езерото с патиците, на които обичах да хвърлям хляб. През първите ни години в Лондон нямах представа каква борба води майка ми за нашето оцеляване. Едва по-късно, в Сейнт Джайлс, си бях дала сметка колко е труден животът ни. Сега знаех всичко и най-важното, знаех коя съм.

Преди да напусна Лондон, се бях отбила при преподобния Джордън в елегантния му кабинет и той ми говори цели часове, разказвайки ми всичко, което знае за моя баща, за майка ми, за огромната сива сграда с прозорци като решетки, където се бе разиграла трагедията. Умен, сърдечен и искрено отдаден на делото си, въпреки своя наконтен вид, Джордън ме бе насърчил да потърся корените си с това пътуване. Бе добавил обаче, че ще сторя добре, ако прогоня от сърцето си всяко чувство за мъст, тъй като за тези години чичо ми бил предостатъчно наказан. Дори трябвало да изпитвам жал към този човек, който със смъртта на баща ми изгубил едничкото съществуване на този свят, което обичал.

Най-после пред очите ми проблесна морето, стоманеносивите му вълни се блъскаха яростно в скалите по брега. Прелитаха чайки и току се стрелваха към водата, надавайки остри крясъци, които се извисяваха над монотонния шум на прибоя, накъсан от плясъка върху камъните. Мирисът на йод и водорасли бе станал още по-силен, почти упойващ, замайващо свеж след миризмите на големия град.

Пътят възви и се отдалечи от брега и след няколко минути пред погледа ми изникнаха дълбоки ями със скелета и подпори от прогнило дърво, из които не се виждаше жива душа. Близката фабрика изглеждаше също така безлюдна, на мястото на прозорците и вратите й зееха дупки, виждаха се изпочупени стъкла и изядени от ръждата комини, (бедните постройки бяха в същото плачевно състояние и това

потвърди предположенията ми: фабриката на Маури отдавна беше престанала да работи. От какво ли се препитаваха местните хорица?

Кочияшът спря пред странноприемницата. Останах в колата. Бедно облечени жени с изопнати от глад лица ме оглеждаха любопитно, а може би и враждебно. Какво търсех така разкошно нагиздена и с всички тези сандъци върху каретата в това затънтено селце? Отдъхнах си, когато кочияшът се върна и отново потеглихме.

На миля-две от селото подминахме четирима войници, яхнали яки врани коне. Снажни, свирепи, облечени в червените си куртки и изопнати бели панталони, те засилваха впечатлението, че този край съвсем не е настроен приятелски. Ала и аз не бях дошла да търся приятели.

След като отново покриволичи край острите скали по крайбрежието, заливани от вълните, пътят се вряза в сушата и скоро зърнах високата сграда на Маури Хаус, точно такава, каквато майка ми я бе описала. Дори изглеждаше още по-зловеща, тъй като забелязах, че повечето прозорци бяха с изпочупени стъкла, а покривът силно се нуждаеше от ремонт. Мястото изглеждаше запустяло. Дали не бях се разкарвала напразно дотук? Когато колата спря пред входната врата, усетих, че гърлото ми е пресъхнало.

Не се виждаше никой. Огромната сива къща сякаш бе надвиснала заплашително над мен и искаше да ме смаже. „Смелост, Миранда, рекох си аз, сега не му е времето да се разтреперваш!“

— Изчакайте тук, не зная колко ще се забавя — наредих на кочияша аз и тръгнах нагоре по стъпалата.

Похлопах на тежката дъбова врата, почаках и пак похлопах. Усещах, че ме обзема някаква нервност. Какво щях да му кажа? Какво щях да направя? Защо изобщо бях дошла? Похлопах още веднъж, този път по-нетърпеливо. Всъщност, може би тайно щях да изпитам облекчение, ако нямаше никой. Ала се чу скърцане от тежко метално резе и вратата се отвори.

Висок снажен мъж, приближаващ четиридесетте, стоеше на вратата и се взираше смаяно в мен с кафявите си очи. Кестенявата му рошава коса падаше на кичури върху ниското му чело и въпреки острите си черти, би изглеждал почти хубав, ако носят му не беше чупен поне два пъти. Имаше вид на боксьор в оставка. Върху грубата си риза от бяло платно и кафявите си панталони бе навлякъл престилка

от черна кожа. Миришеше на чесън и паркетин, а по едната от бузите му беше полепнал прах. Той ме погледна с подозрение.

— Да?

— Искам да се видя с лорд Маури.

— Да. Защо?

— Изобщо не е ваша работа, дявол го взел!

Той се навъси и стисна юмруци. Нима възнамеряваше да ме удари? Ала по устните му пробягна усмивка.

— Май не идвате за пари.

— Е, ще съберете ли кураж да съобщите на лорд Маури за мен или ще трябва да се кача сама да свърша това?

Той ме пусна да вляза и видях, че наистина се усмихваше. Преддверието също беше полурухнало. Явно всяка по-ценна мебел или вещ отдавна беше изчезнала оттам. Това, което бе останало, говореше за отчайваща бедност.

— За кого да съобщя? — попита мъжът.

— Предпочитам да не казвам. Нека бъде изненада.

— О, че ще бъде изненада, ще бъде. И да не свиете среброто!

Сдържах една цветиста реплика, а той излезе, без да бърза много-много. Чух тежките му стъпки да се отдалечават по стълбите.

Запустяла фабрика, полусрутена къща — какво ли всъщност бе останало от богатото наследство на рода Маури и в какво ли състояние щях да намеря самия лорд? Някой слизаше надолу по стълбището, но този път стъпките бяха леки и пъргави. Обърнах се и видях на прага на салона прекрасен млад мъж, макар и облечен в протъркани дрехи. Щом ме видя, той се закова на място и възкликна:

— Господи! Нед беше прав! Вие сте самата прелест!

— А вие... Вие трябва да сте Дъглас — отвърнах едва чуто аз.

Той се усмихна и ме поздрави сърдечно. Висок, много слаб, с искрящи сиви очи и паднала на челото руса коса, с мъжествени и правилни черти на лицето, той би приличал на ангел, ако не беше палавата му усмивка. Гледах го, неспособна да промълвя и дума, обхваната от непознато чувство. Моят брат. Вече възрастен и съвсем невъзмутим, въпреки че го оглеждах с нескрито любопитство. Той също се взираше в мен, вдигнал вежди в почуда.

— Дойдох... Дойдох да се срещна с лорд Робърт Маури — промълвих накрая аз.

— Боя се, че сте закъснели.

— Закъсняла ли съм?

— Чичо ми почина преди пет години.

— И... И вие живеете съвсем сам?

— Е, къщата е обитавана от доста призраци, но Нед е тук, за да ме брани от тях.

— Да... Разбирам — избъбрех неловко аз и си помислих, че сигурно изглеждам доста глупаво.

Потреперих и внезапно ми се доплака. Не можех да събера смелост, за да му кажа коя съм. Той се приближи към мен и продължи да ме оглежда настойчиво, смръщил вежди, с присвити очи. Понечи да каже нещо, но спря. Без да ме моли, свалих шапката си и вдигнах лице към него.

— Не... Не е възможно!

— Дъглас...

— Не е възможно! — извика той, после ме хвана за ръка и бързо ме задърпа нагоре по стълбите.

Оставих го да ме води, без да протестирам, макар че пръстите му се впиваха в китката ми. Най-накрая той отвори някаква врата и ме бутна в една просторна стая. От прозореца ѝ се виждаше паркът, полето и в далечината, едва забележимо сред клоните на полегналите под напора на вятъра дървета — морето.

Тогава той ме пусна и се втурна да рови из някакви чекмеджета. Познах детската стая, обрисувана от майка ми, с голямата маса, полиците с книги, глобуса. По стените висяха живописни детски цапаници — явно рисунките, които бе правил за нея.

— Знаех си, че е някъде тук! — извика той тържествуващо. — Толкова грижливо го бях скътал, че не би могло да се изгуби!

И той размаха парче твърда хартия и духна праха, който се бе наслоил отгоре. Погледна го нежно и ми го подаде. На листа се виждаше прекрасно оцветена дребна фигурка на жена с тъжни сиви очи и ръждивокафява коса, облечена в синя рокля. Човек би помислил, че съм аз, толкова силна беше приликата.

— Тя е... Ужасно си приличате. Ала вашата коса е по-червеникава... Но вие... Сякаш сте близначки.

— Това е майка ми — отвърнах кротко аз.

— Онора е била ваша...

Кимнах.

— Миранда — промълвих аз.

— Откъде знаете, че я наричах...

— Така се казвам и аз.

Дъглас положи обратно листа в чекмеджето и го затвори, после отново дълго се взира в мен. Миналото сякаш се върна и двамата виждахме в мислите си палавото и обичливо момченце и сериозната млада жена, неговата гувернантка.

— Вие сте моя сестра — каза той.

Нямах сили да проговоря, затова само кимнах с глава.

— Аз... В деня, когато я нямаше толкова дълго... Виждате ли, толкова я обичах, че като не я видях да се връща... Когато накрая се прибра, ме завари тук, сам, зает да разглеждам картинката си. Тогава... Онора ми каза, че има изненада за мен. По-късно, след вечеря, ми обясни, че ще заминем някъде много далеч — тя, татко и аз. А после... — Той млъкна, а очите му бяха пълни с тъга.

Аз продължих:

— После избухнала жестока препирня между баща ви и чичо ви. Случило се нещастие. Той... Перилата поддали и той паднал и се убил. Този следобед те ходили в селото с майка ми и преподобният Уилям ги венчал. Това предизвикало свадата. Майка ми вече била бременна с мен, когато...

На свой ред замълчах. Дъглас взе ръцете ми и ги стисна до болка.

— Толкова пъти съм се питал какво точно е станало. Загубих баща си, а след това и Онора, и винаги съм си мислил, че има нещо... нещо, което не зная. Чичо ми никога не проговори за това. Бе забранил на слугите да произнасят името на Онора. И през всички тези години дори не съм подозирал това, което научавам сега — че имам сестра.

Изправени един срещу друг, ние се гледахме и връзката помежду ни вече ни теглеше един към друг. Изведнъж Дъглас ме дръпна към себе си и ме прегърна така, че без малко да ми строши костите, без да си дава сметка за силата си и с цялата поривистост на обичливото си сърце. Отдръпнах се, негодувайки и викнах, че това, дете ми е брат, не му дава право да ме премазва така. Добавих, че още едва се познаваме.

Това, че съм толкова буйна по природа, колкото и той, го очарова и той ме помъкна надолу със същата палава невъздържаност, с която ме бе повел към детската стая. Смяташе да накара Нед да ни направи

чай, а ние да поседнем и да си разкажем всичко един за друг. Разбира се, щяла съм да остана там и Дъглас се извини за неуютната обстановка. Къщата вече се рушала. Аз отвърнах, че колата ми още чака отвън и мога да отседна в странноприемницата. Той обаче не искаше и да чуе за това, бутна ме да седна на канапето и изхвъркна от стаята. Чух го да дава нареждания с весел глас. Други гласове му отговориха и разбрах, че пренасят багажа ми в преддверието. След това Дъглас се върна и ми съобщи, че всичко е готово и можем да поговорим на спокойствие. Всъщност бях толкова замаяна и щастлива, че с удоволствие се подчиних.

— Никога не съм виждал някой да пътува с толкова много багаж. Отпратих кочияша. Изглежда, вече сте му платили. Трябва да призная, че това е добре.

— Май ще се наложи да поостана тук.

— Ама разбира се!

— Бих могла да помисля и за други неща. Бих могла...

— Е, нека не започваме да се караме отсега, поне не преди да сме пили чай.

Той се усмихваше, безгрижно облегат на камината, като слаб, но мъжествен елф. Беше твърде очарователен, за да мога да му се сърдя.

— Нед ще ни донесе чая, а после ще се качи да ви приготви стаята.

— Но... нима тук няма друга прислуга?

Брат ми поклати глава и изтри следа от прах по бузата си. По отношение на облеклото му имаше какво да се желае, но той наистина беше смущаващо красив. Въпреки че беше направо мършав. Питях се дали си дояжда.

— Нед ми остана верен, въпреки всички изпитания, а трябва да кажа, че те не бяха малко. Всъщност той ме отгледа. Беше наш слуга и когато госпожа Роусън се омъжи за своя ковач и ни напусна, беше единственият, който знаеше как да се оправя с деца... Ала вие не знаете коя е госпожа Роусън.

Знаех, но предпочитях да не го прекъсвам.

— Така или иначе, след като тя си замина, той започна да се грижи за мен. Научи ме да ловя риба, да се боксирам — макар и любител, едно време е бил шампион на Корнуел, затова му е такъв

носът. Естествено, имах и учители, а къщата беше пълна с прислуга, но Нед беше този, който ме пердашеше, когато правех бели и който бдеше над мен, когато съм болен. Чичо ми му вдигна заплатата и ме повери на него. Той самият не се занимаваше много-много с мен. Не го интересувах особено.

Дъглас разказваше спокойно и щом Нед донесе чая, се отпусна в едно кресло, тапицирано с жълта коприна, и заяви, че иска да научи всичко за мен. Учуди се, че не съм се опитала по-рано да му се обадя.

— Зная за вас едва от две седмици — отвърнах аз. — Научих... случайно.

— Разкажете ми всичко.

Така и направих, като полагах усилия да говоря спокойно. Той ме слушаше — ту очарован, ту ужасен — и рядко ме прекъсваше. Когато му заговорих за живота си с Кам Гордън, той дори не трепна и се въздържа от всякакъв коментар. После стигнах до това как съм започнала да пиша: първите ми разкази, а след това и „Херцогиня Ани“; накрая му разказах за срещата си с преподобния Джордън на приема у лейди Джулия, за откритието и за писмото на майка ми.

— Тогава разбрах, че трябва да дойда тук. Не знаех точно защо, но трябваше. Мислех да се срещна с чичо си, дори очаквах тази среща...

Спрях, неспособна да се владее повече. Хубавите кафяви очи на Дъглас гледаха замислено, явно разказът ми го бе развълнувал. В жизнерадостния млад мъж срещу мен още се криеше онова чувствително малко момче, за което говореше майка ми.

— Каква невероятна история! — каза той меко, поклащайки глава.

— Да, май е така.

— Всъщност, и двамата сме жертви. Ако бях край вас, нищо от това нямаше да ви се случи, щях да ви защитавам. А ако вие бяхте останали тук, щях да си имам и още някой, освен Нед. Нямаше да се чувствам толкова самотен и изоставен.

Дъглас отново замълча, обзет от тъга и негодувание, ала също така и от изумление от неочакваната поява на сестрата, за която дори не бе подозирал, че съществува. Откъснах го от мислите му, като го запитах дали иска да направя още чай. Моят беше съвсем изстинал, както и неговият. Той обаче не беше сигурен дали има повече.

— Трябва да пратя Нед до селото, за да се опита да измоли от бакалина още малко на кредит. Ако не е съгласен, Нед знае как да го склони, като го стисне за дъното на панталона.

— Нед ми изглежда доста оправен човек.

— О, така е! Не зная как бих се оправял без него.

— Вие май не сте много богат?

— Това е направо меко казано. В последните си години чичо ми вложи парите си в неудачни сделки. Бе загубил всякакъв интерес към фабриката и накрая я затвори. Когато почина, се оказах собственик единствено на изоставената фабрика и на Маури Хаус. Виждате в какво състояние се намира къщата. Всичко, което можеше да се продаде — старинни мебели, картини, сребърни прибори и килими — изчезна полека-лека. Това е тъжна и дълга история, ще ви я разкажа по-късно. А сега ще ви заведа до стаята, за да си отдъхнете малко.

— Бих искала също така да се поосвежа.

— Помислил съм и за това. Елате.

Стаята, която ми бе определил брат ми, се намираше на третия етаж. Тя беше единствената, освен неговата, която все още можеше да се обитава — с пердета и тапицерии от бледожълт брокат, оскъдна мебелировка от светъл дъб и добре излъскан паркет, миришещ на восък, лимон и камфор. Усещаше се, че отдавна не е използвана.

— Държим я готова, ако внезапно дойдат гости. Гладна ли сте?

— Не, никак.

— Добре. Ще кажа на Нед, че няма да обядваме; пък и по това време обикновено не ям. Зад този параван ще намерите кана с вода и всичко необходимо. Аз ще бъда долу, ако имате нужда от нещо, само ни повикайте и ние с Нед ще дотърчим начаса. — Той се усмихна и изскочи от стаята.

След два часа, отпочинала, поосвежена и преоблечена, слязох долу, но никъде не намерих брат си. Тогава тръгнах да поразгледам къщата, минавайки през огромни стаи, изпразнени от всякакво обзавеждане, потънали в прах и паяжини. Ала си ги представях такива, каквито са били по времето, когато майка ми е отдавала всичките си грижи на палавия малък Дъглас, а сърцето си — на баща му.

Стигнах до една по-малка стая и се досетих, че това трябва да беше кабинетът на чичо ми. Над камината бяха наредени груби мостри от продукцията на фабриката. Върху етажерките все така стояха

простите сини чаши с чинийки и паници, после идваха по-изисканите модели, от по-фин порцелан, украсени с розово-оранжеви цветя и златни плетеници. Листове хартия покриваха бюрото, на което лорд Маури бе правил сметките си, а в един ъгъл бяха захвърлени чифт кални ботуши, огризка от ябълка и изсъхнали кори от сирене, но не видях нито прах, нито паяжини.

— Успяхте ли да си починете добре?

Подскочих — не бях чула Дъглас да се приближава. Бе влязъл откъм съседната стая и вратата още стоеше отворена. Усмихна се, извини се, че ме е стреснал и похвали роклята от бежов муселин с цветчета в кафяво и розово, която бях облякла. После ме хвана за ръка и ме поведе да ми покаже това, с което бе се занимавал, докато аз се отдавах на фантазиите си. Върху бюрото му имаше куп скици — едни рисувани с молив, други с въглен, някои оцветени в различни багри. Освен тях се виждаха кутия с акварели и чаша мръсна вода, а две мокри четки ронеха капки вода по пода. Дъглас взе единия още неизсъхнал лист и ми го показа.

Акварелът изобразяваше чиния, най-красивата, която бях виждала досега. Гирлянди от бледосини цветя и зелени листенца се виеха върху розово поле, обрамчено със златна нишка, а отделни изпаднали цветчета бяха осяели бялото дъно на съдината. Взирах се колкото възхитено, толкова и изумено — рисунката беше прекрасна, дело на истински майстор.

— Ваша ли е?

— Ами да! Измислих още чаши и чинийки към тях, чинии за десерт и подноси със същата украса. Имам скици и на други мотиви, но този ми е любимият. Също така нахвърлих и някои нови модели за порцеланови съдове. Разбира се, не толкова изящни като този, но далеч по-добри от неизменната синя продукция от времето на чичо Робърт.

Той ми показа няколко скици на различни части от сервиз и удивлението ми нямаше граници. В тях личаха толкова находчивост по отношение на детайлите, толкова елегантност и многообразие — салатиери, супници с похлупак, кафеници и купички — че извиках от възторг.

— Вие пишете книги, а аз рисувам порцелан. Това е моето увлечение.

— Вие сте невероятно талантлив.

— Винаги съм се интересувал от работата във фабриката, още от малък. Чичо ми напразно се опитваше да ме държи настрана. Когато не можеше да ме види, ходех при работниците, научих всичко за занаята им и вместо да постъпя в Оксфорд, заминах за Франция, където прекарах четири години като чирак на най-големите майстори.

— Защо пък във Франция?

— Манифактурата във Венсен произвежда най-хубавия порцелан в света, по-добър дори от майсенския или дрезденския. Мадам Дьо Помпадур е луда по порцелана и смята да премести ателието в Севър, едно селце близо до нейното имение Белвю, за да може лично да наблюдава производството. Там бяха създадени нови цветове — розово „Помпадур“, кралско синьо, „зелена ябълка“. Както и нови, изключително оригинални форми: чучури като човка, дантелени краища и порцеланови плетеници, подобни на сребърен филигран... Нещата, които научих там...

Дъглас замълча и въздъхна дълбоко. После някак примирено засъбира листовите по бюрото си и ги строи в прегледна купчина.

— Мечтаех да направя същото и тук, в по-малък мащаб, разбира се. Защо англичаните да не могат да се мерят с французите, мислех си. Надявах се, щом поема нещата в свои ръце, да направя множество промени. На моята възраст и баща ми е правил проекти за обновление и модернизация, с помощта на които да направи труда на работниците както по-безопасен, така и по-лек. Намерих пожълтялата му папка в най-крайното чекмедже на бюрото на чичо.

— Останало е само мечта — отбелязах замислено аз.

— Аз обаче възнамерявам да осъществя замисъла си. Така ще отдам заслужена почест и на неговите добри намерения... Ала тогава, когато се върнах от Франция, чичо Робърт бе оставил производството да западне. Той все още бе погълнат от работата си, но я вършеше машинално, без желание и вече се бе отдал на пагубни спекулации. Тъй като всичко вървеше от зле по-зле, накрая той затвори фабриката и всичките ни хора останаха без работа...

По изражението му разбрах, че Дъглас изпитваше към ближния си същото съчувствие като Джефри Маури. Той въздъхна още веднъж и внезапно заяви, че вече се задушавал в тази стая; предложи ми да се поразходим. Умирах от желание да видя прословутите руини и той с удоволствие ме поведе натам. На тръгване прекосихме голямото хале в

задната част на къщата, където цели поколения се бяха упражнявали в езда, когато времето не позволявало да се излиза. Приличаше на огромна леденостудена пещера, пропита с мирис на влага. По тавана сигурно имаше накацали прилепи. Въпреки че вече помръкваше, слънцето, което ни посрещна навън, ми се стори още по-ослепително.

Попитах Дъглас какво се е случило, след като са затворили фабриката и той отвърна, че няколко месеца след това чичо му починал.

— Той... Имах чувството, че след смъртта на татко той просто креташе някак си. Беше безкрайно нещастен човек и всъщност напълно побъркан.

Щом излязохме от парка, видяхме руините. Те се извисяваха пред нас в цялото си диво великолепие и пълзяха по хълмовете, където се бе намирал лагерът на римляните. Крачехме из меката пръст и от морето появяваше лек бриз, който играеше в полите ми и разпиляваше къдрици по челото ми.

— Не бяха ни останали никакви средства. Само фабриката, къщата и пари, колкото за храна. За да мога да се справя с положението, започнах да разпродавам картините, мебелите, часовниците от масивно злато, всичко, което би ми донесло някоя и друга лира. Продължавах да вярвам, че някой ден отново ще отворя фабриката. Получих няколко предложения да я продам — тук глината е превъзходна, най-добрата в Англия. Разни производители на порцелан идваха и оглеждаха — смятаха да разширят дейността си и искаха да преценят на място възможностите тук. Направиха ми много съблазнителни предложения, но...

— Вие отказате.

— Да, но може би ще се наложи да приема. В последните няколко години с Нед успяхме да се справяме някак си, но си давам ясна сметка, че това не може да продължава вечно. Още повече, че сега трябва да мисля и за вас.

Докато той говореше, бяхме стигнали до голяма плоска скала. Седнах върху нея и разстлах роклята си около мен. Дъглас остана прав и се загледа замислено в развалините, които сега оставаха под нас, и в Маури Хаус в далечината, прилична оттук на кукленска къщичка. А аз си мислех за пикника на родителите ми, описан от мама, и за малкия

Дъглас, тръгнал да търси цветни камъчета. Тогава баща ми говорил за проектите си за фабриката.

Изпитвах странно спокойствие, седнала тук до брат си. Вече се разбирахме прекрасно, сякаш никога не се бяхме разделяли и не бяхме живели години наред, без дори да знаем един за друг.

— Всичко ти е било отнето насила, Миранда — каза той, обръщайки към мен хубавото си сериозно лице. — Чувствам се длъжен да поправа това и още не зная как, но ще го сторя. От сега нататък аз ще се грижа за теб.

— Свикнала съм да се оправям и сама — отвърнах аз.

— Възможно е, но сега си имаш мен — заяви той.

Бях трогната, но и тайно развеселена. Бях му казала, че пиша, но без да споменавам какъв успех са пожънали книгите ми. Този обаятелен момък, който се чудеше всеки път какво да сложи на трапезата си, дори не подозираше, че сестрата, която му се стоварваше на главата, беше богата и щеше да се замогне още повече след излизането на последния си роман.

Дъглас ми подаде ръка и ми помогна да стана. Беше време да се прибираме. Нед сигурно ни беше приготвил вечеря, а аз не отрекох, че вече съм гладна.

— Няма да се връщаш в Лондон. Няма да те пусна. Ще останеш тук заедно с мен. Все ще си намеря някаква работа. Ако се наложи, ще продам и фабриката, но така или иначе, вече аз ще се грижа за теб.

— Дъглас, искам да ти кажа нещо...

— Не приемам възражения. Аз решавам. Затова са по-големите братя. От тук нататък ще бъдем заедно, Миранда. И на двамата не ни е било леко, а може и по-зле да стане, но все някак ще се справим.

Не казах нищо, нямаше смисъл. Той искаше да остана и аз оставах. Не заговорихме повече, докато вървахме бавно към къщи. Дъглас ме водеше сред камънаците и усещах, че се сближаваме все повече. И аз имах своите проекти, в главата ми вече назряваше една идея. Утре, още веднага след събуждане, щях да пиша на Банкрофт.

Банкрофт категорично отказа да ми позволи да вложа всичките си пари във фабриката. Още щом получи писмото ми, той пристигна в Корнуел и отиде да огледа на място всичко до последната подробност. После дълго разговаря с Дъглас и жестоко се скара с мен. Та това бяха моите пари, дявол го взел, и можех да правя с тях каквото си поискам! Банкрофт отсече, че си е съдрал задника от работа, докато ме направи богата и сега няма никакво намерение да ме остави да профукам всичко за нула време. Дъглас само се усмихваше, докато ни слушаше. Двамата с Банкрофт вече бяха нахвърлили проекта за съживяване на производството въз основа на плановете за реформи на моя баща и художествените идеи на Дъглас, както и техниките, научени от него във Венсен. Ала за тази цел моите пари не бяха достатъчни. Остатъкът щеше да дойде от продажбата на всички права върху издаването на „Момичетата на Бети“.

— Все ми е едно! Тези пари са мои! Ще ги похарча!

— Само през трупа ми!

— Мили боже, Дик Банкрофт! Само да имах пушка под ръка, като нищо бих ти пръснала мозъка!

— Имате очарователна сестра! — обърна се Банкрофт към Дъглас.

— Забелязвам.

— Ти самият каза, че предприятието може да стане най-доброто в Англия и да направи богати собствениците си. Щом е така, не виждам защо...

— Да, мнозината си собственици, сиреч акционери. Ето я ключовата дума. Ако престанете да ми крещите като улична продавачка, госпожице, и ме оставите да кажа нещо, ще ви обясня. Двамата с брат ви изготвихме план. Вие ще можете да направите вложения, равни горе-долу на половината от необходимата сума, така че двамата ще притежавате петдесет и един процента от предприятието. Остатъкът ще бъде набран от други вложители, които ще получат дял, съобразно внесените пари.

— Знаете, че не разбирам нищо от тези неща, Банкрофт. Ние сме собственици на предприятието, а вие твърдите, че трябва...

— Дали не може ѝ запушим устата? — попита Банкрофт.

— Това май не е лоша идея — отвърна Дъглас.

— Негодници такива!

— Аз лично имам намерение да откупя десет от оставащите четиридесет и девет процента — продължи Банкрофт. — Всъщност, цялата сума ще бъде разделена на много повече от сто, може би на няколко хиляди части. Опитвам се да ви го обясня по-просто, за да не ви обърквам. Вие двамата ще държите контролния пакет...

— Но това са подробности!

Банкрофт обаче продължи да обяснява. Разбрах само, че ще вложи в начинанието само половината от капитала ми.

— Смятате ли, че ще се намерят случайно няколко лири, с които да постегна и обзаведа къщата?

— Трябва да се намерят.

— Колко сме щедри само!

— Но не забравяйте, че ще следя отблизо всеки разход.

Хвърлих му кръвнишки поглед, но тъй като двамата с Дъглас се смееха, предпочетох да напусна демонстративно. След два дни Дик се върна в Лондон и в следващите няколко седмици край фабриката настъпи раздвижване. Тя бе окупирана от всякакви работници, повечето от селото, които изметоха, почистиха, боядисаха и лъснаха паркета в сградите. Поправиха покривите и смениха изпотрошените стъкла. Градинките наоколо придобиха пак предишния си китен вид, засадени с лехи цветя сред тревата.

Мрачните прашни помещения бяха проветрени и облените им от слънце стени бяха облечени в тапети от бяло платно. Повиках доставчици от Лондон, които ми донесоха мостри и сама избрах платовете и килимите. Също така поръчах мебели при майстора, който Марселон ми бе препоръчала и похвалила, и останах очарована от работата му. Банкрофт следеше отблизо разходите ми и разменихме няколко не особено любезни писма. Ала след като Томас Шепърд откупи правата за „Момичетата на Бети“ два месеца след пристигането ми в Корнуел, поизпразнените ми джобове отново се издуха.

От своя страна Дъглас също не стоеше без работа. Заедно с група специалисти се заеха да ремонтират фабриката и да я обзаведат с най-

модерни съоръжения. После той отскочи до Франция, където с помощта на чар, обещания и щедрост, подкрепена от натъпканата му със злато кесия, успя да отмъкне трима от най-добрите венсенски майстори. Както научихме, това хвърлило в отчаяние Помпадур и тя три дни била на легло със силна мигрена.

Най-накрая наех и прислуга и точно в деня, когато цялата тази тълпа се щуреше насам-натам, разтоварвайки мебелите и пренасяйки ги до мястото им, имах неочаквано посещение. Бях облечена в стара памучна рокля, разрошена и вероятно с изцапано лице. Никой не бе чул почукването по отворената врата и когато госпожица Морисън се появи на прага свежа, спокойна и красива в роклята си на сиви и розови райета, само въздъгнах уморено. Тя бързо съобрази, че е дошла в неподходящо време и се извини. Искаше да си тръгне, но аз я задържах. Накрая се съгласи да остане за чаша чай.

— Невероятно е това, което сте направили с тази полусрутена къща — отбеляза тя.

— Не беше лесно.

— Не се и съмнявам. Всъщност, не съм идвала тук от погребението на чичо ви, когато трябваше да придружа майка ми — тя го навестяваше от време на време. Представям си как трябва да е изглеждала доскоро къщата.

— Сигурно се познавате добре с брат ми?

— Всъщност, не особено. Не съм го виждала от десет години. Той замина за Франция, а когато се върна, аз вече бях в Брюксел, където преподавах английски в едно училище. Не сме общували от деца.

Поканих я да се настани. Тя седна изправена, много сдържана, и аз на свой ред седнах срещу нея, прикривайки неудобството от вида си.

— За да бъда напълно искрена — продължи тя, — ще ви призная, че смятах да се позова на далечното си познанство с брат ви, за да оправдая идването си тук. Боя се, че постъпката ми е доста користна — просто изгарях от желание да се запозная с прочутата Миранда Джеймс.

— Нима?

— В цялата област се говори само за вас, лейди Маури. Сега всички знаят коя сте и макар и със закъснение, лондонските вестници

стигат и до тук. Всички обсъждат чудодейното ви събиране с брат ви след толкова много години.

Дяволите го взели Томас Шепърд, това беше негово дело! Беше разказал всичко от игла до конец на господата от „Флийт Стрийт“ точно преди да излезе „Момичетата на Бети“. Те веднага бяха поели историята, наричайки ме „лейди Миранда“, и я бяха разничили докрай. Най-големият вестник дори бе изпратил хората си тук. Наложих се да ги посрещна любезно и отговоря на въпросите им. Шепърд имаше своите основания да постъпи така и резултатите го потвърдиха: излязла от печат едва преди месец и половина, книгата ми се разграбваше като топъл хляб и в момента вървеше седмият ѝ тираж.

— Значи, тук вече всички знаят коя съм. Предполагам, че са скандализирани.

— Някои хора са доста тесногръди, лейди Маури. Не са лоши, но са ужасно ограничени. Въпреки че са безкрайно любопитни да се запознаят с вас, те никога не биха дошли тук. Твърде много държат на репутацията си, за да общуват с жена, която открито е живяла с мъж, извън светото тайнство на брака и някога е била принудена да краде, за да се прехранва.

— А вие, госпожице Морисън, вие как дойдохте? — попитах аз и гласът ми прозвуча малко по-остро, отколкото бих желала.

Стори ми се, че по устните на Линда Морисън пробягна усмивка, докато ме гледаше. Тя изчака прислужницата да ни поднесе чая, преди да ми отговори:

— За разлика от повечето ми съседи, аз съм чела книгата ви и тя много ми хареса. Смело и вдъхновено произведение. Освен това по една случайност не споделям предубежденията им.

Тя пое чашата, която ѝ подадох с любезно кимване и щом се настаних до нея на канапето, леко се извъртя към мен, за да се виждаме по-добре. Погледнах с възхита лъскавите ѝ смолисточерни коси, изящните черти на лицето ѝ, високите ѝ скули, правилния нос и нежните ѝ розови устни. Ясните ѝ светли очи ме гледаха открито.

— Четох и разказите ви. Смятам, че сте забележителна жена, лейди Маури. Просто не е за вярване, че сте успели да извършите всичко, което сте извършили, и то със собствени сили, тръгвайки от нулата! Това не е по силите на мнозина, а вие сте жена! От нас не се очаква да постигаме успехи. Това ужасно потиска мъжете.

— Вярно е.

— Естествено, бях любопитна да ви видя, както всички, но също така държах лично да ви благодаря за това, че сте написали тези толкова вълнуващи и пълни със съчувствие творби.

— Не... Не зная какво да кажа.

— Освен това ми се искаше да ви приветствам с добре дошла.

— Много мило от ваша страна, госпожице Морисън.

— Ако ви се прииска да се откъснете от Маури Хаус за няколко часа, двамата с баща ми ще се радваме да ни погостувате. Морисън плейс не е голямо имение, но градината му е чудесна.

Тя говореше със светски тон, но зад него усетих, че поканата е от сърце. Оцених смелостта, която бе проявила, идвайки да ме навести; тя може и да не споделяше предразсъдъците на съседите си, но също беше лична дама — постъпката ѝ нямаше да остане незабелязана и сигурно щеше да ѝ навлече укорите им. В умните ѝ очи и в свободните ѝ движения проличаваше донякъде бунтовен дух.

Тъй като тя се поколеба дали да приеме втора чаша чай, усетих, че не знае дали присъствието ѝ ми е приятно. Помолих я да постои още, нали беше първата ми гостенка в Маури Хаус. Наистина не ми се искаше да тръгва така скоро.

Тя отвърна на усмивката ми и видимо се поотпусна. Заразпитвах я за живота ѝ. В отговорите ѝ прозираше както усет за нещата, така и ум и чувство за хумор. Каза ми, че родът им е един от най-старинните в този край. Предците им били дребни благородници по времето на добрата кралица Елизабет. За съжаление, дядо ѝ имал страст към хазарта и богатствата на рода се стопили почти напълно. Бащата на Линда едва успявал да поддържа имението с помощта на шестима ратаи, за да изхранва жена си и трите си дъщери.

Тогава семейството възложило всичките си очаквания на нейния „сезон“ в Лондон — първата ѝ поява в обществото. Надявали се да си намери богат съпруг, който да им помогне да стъпят на крака. Затова наели къща и кола, купили ѝ красиви тоалети и организирали бал. Върнали се обаче в Корнуел без пукнато пени, а тя все така била неомъжена. Глупавите брътвежи на младежите, с които се запознала на разни досадни приеми, ни най-малко не я запленили.

Тогава решила сама да изкарва хляба си и заминала за Брюксел да преподава английски. Половината от спечеленото изпращала в

къщи, за да даде възможност и на сестрите си да си опитат късмета. Действително, по време на „сезона си“ и двете успели да открият мечтания съпруг. Милисънт се омъжила за един пастор от Кент, а възлюбеният на Лусинда бил графски син, макар и не първороден. В момента младото семейство живеело в Индия, където момъкът се надявал да натрупа състояние като служител на Източноиндийската компания.

Изтощена от дългогодишната немотия и трудностите, майката на Линда скоро починала, ето защо тя се бе върнала, за да се грижи за болнавия си баща. И тъй като вече не му стигали силите, тя се заела — какъв скандал! — да управлява стопанството вместо него. С всичко, което ми казваше тази жена, уважението ми към нея само нарастваше, въпреки че просто не можех да си я представя как ръководи жътвата, ремонта на хамбарите или стригането на овцете.

Изведнъж тя остави чашата си, извини се, че толкова ме е занимавала със себе си и стана, пригласяйки полите си. Роклята ѝ беше чудесна, макар по кройката да си личеше, че е шита преди години. Явно беше най-хубавият ѝ тоалет.

Уверих я, че ми е било много приятно да ми погостува и казах, че се надявам да дойде пак. Тя също повтори поканата си за Морисън плейс и добави, че баща ѝ, който обичал да чете, също бил мой голям почитател.

Размяната на любезности бе прекъсната от рязкото хлопване на вратата, след което се чу гласът на Дъглас, който викна: „Къде е сестра ми?“. Щом се появи на прага с размъкната риза и кални обувки и ни видя застанали в средата на стаята, лицето му застина в учудване.

— Господи! Не очаквах да имаш гости!

Линда Морисън настръхна, а аз замълчах, ужасена от нетактичността му. Той обаче отмахна един рус кичур от челото си и се вгледа в нея с присвити очи:

— Но аз ви познавам! Сигурен съм!

— Линда Морисън — каза сухо тя. — Отдавна беше.

— Линда? Линда! Слабичкото момиченце, с което се гонехме из руините едно време!

— Слабичкото момиченце, което преследвахте!

— Спомням си, ти винаги носеше книга. Сядаше на някой камък и се замечтаваше, гледайки небето. Къде са отишли дългите ти

плитки? И луничките?

— А твоите къси панталонки и прашката ти?

Въпреки че Дъглас ѝ се усмихваше, тя оставаше все така хладна. Той попита кога се е върнала от Брюксел и тя отвърна, че още преди десет месеца.

— Не знаех. От известно време живея доста затворено. Научи ли, че отново ще отваряме фабриката? Тъкмо поставихме ремъци на трансмисиите! Това дойдох да ти кажа, Миранда! Трябва да дойдеш да ги видиш. Движат се по макарите и пренасят кофи с глина, просто фантастично! Сам слязох в изкопа и помагах на хората.

Хвърлих му строг поглед и, сдържайки ентузиазма си, той се обърна към Линда:

— Моля те да ме извиниш, толкова съм увлечен. Значи се върна в Корнуел, сигурно ти е омръзнало да тормозиш с английски онези госпожички. Трябва да е било ужасно! Пък и така и не разбрах защо замина така внезапно.

— Не би и могъл. Лейди Маури, мисля, че наистина е време да тръгвам.

— След две седмици ще има официално откриване. Ще бъде голямо събитие: гощавка за селяните и куклен театър за децата. Ще дойдат акционерите от всички краища на Англия, ще стане голямо празненство. Миранда ще пререже лентата и ще открие официално фабриката, а аз ще запаля едната пещ. Може би ще ти бъде приятно да дойдеш?

Линда Морисън не отговори и аз я изпратих до гиздавия ѝ кабриолет. Конят изцвили, като я зърна. Тя го погали по гривата и каза, че ѝ било много приятно, но съжالياва, ако ми е досадила. Уверих я, че удоволствието е било взаимно и я погледах как се настанява на седалката, плясва с юздите и потегля, чак докато се загуби зад завоя.

— Никога не съм виждала подобна грубост, направо е непростимо от твоя страна! — викнах аз на брат си, щом влязох.

— Аз, груб? Какво говориш!

Той запротестира, когато обрисовах с възмущение невъзможното му държане и закачките му. Поясни, че умни жени като нея го карали да се чувства неловко и никога не е можел да ги понася. Пък и не можел да взема на сериозно всяка проява на докачливост от страна на една двадесет и осем годишна стара мома.

— Дъглас!

— Добре, добре... Извинявам се.

Разменихме си гневни погледи. С удоволствие бих хвърлила нещо по него, по възможност по-тежко.

— Подобни забележки не ти правят чест. По една случайност аз също съм стара мома, за да използвам твоите неласкави думи; освен това мнозина биха ме нарекли умна. И аз ли те карам да се чувстваш неловко?

— В момента — съвсем определено.

— Върви по дяволите, Дъглас!

И продължих да го притискам — уви, само с думи — чак докато ми обеща да облече най-хубавите си дрехи, да набере цветя от градината и да отскочи до Морисън плейс, за да се извини в най-скоро време.

На другия ден го видях да слиза, нагизден в празничната си премяна: кафяви панталони и сако, жилетка от бежов сатен и жълто копринено шалче. Гледаше разкаяно, а русата му коса бе озаптена за малко. Помоли да доведат коня му, яхна го и потегли, държейки в ръка голям букет. Върна се чак за вечеря и неохотно призна, че госпожица Морисън наистина била очарователна, въпреки че твърде лесно се засягала, и освен това много красива. Същинска роза, ако не се смущаваш от бодлите. Тя обаче не го интересувала. Била от онези жени, които държат мъжете изкъсо. Аз обаче си мислех, че точно това му е нужно!

Въпреки всичките му изявления, през седмицата Дъглас посети още два пъти Морисън плейс и беше поразен, че една жена може да прави толкова неща, и то така добре. Под управлението на Линда стопанството бе станало най-процъфтяващото в областта, а фермерите просто я обожаваха. Човек просто не можеше да не ѝ се възхити.

На другата седмица Банкрофт дойде отново, по-елегантен от всякога, излъчващ оптимизъм и благоденствие. Прегърна ме енергично и стисна сърдечно ръката на Дъглас. Каза, че навсякъде се говорело само за фабриката на Маури и бъдещето, което я очаквало: наложило се дори да отхвърли куп предложения от заможни люде, които желали да вложат парите си в нея. Ако искал, можел да продаде дела си за двойно повече, ако не и тройно, но не се съгласил. След като разгледа всичко заедно с Дъглас, ми заяви, че скоро богатството ми щяло да

нарасне значително. Похвали брат ми за свършената работа и каза, че мога само да се гордея с него. Отвърнах му, че не ми казва нищо ново.

Още по-горда се почувствах на другия ден, когато се състоя официалното откриване и тържеството. Мил и любезен, но без прекалености, прекрасен в новите си дрехи, Дъглас се показва в най-добрата си светлина. Дойдоха почти всички хора от селото, зарадвани от новите възможности да си печелят честно хляба и да се позамогнат. По нищо не приличаха на мрачните и несретни хорица, които бях заварила тук преди четири месеца. Бяха пристигнали и повечето акционери, както и множество представители на местната аристокрация. Любопитството ги бе накарало да превъзмогнат предразсъдъците си спрямо скандалната сестра на лорд Маури.

Зърнах и Линда, седнала в малкия си кабриолет, свежа и красива с розовата си рокля и с голямата си сламена шапка с панделка от розово кадифе. Всички заръкопляскаха, когато прерязах лентата на входа на фабриката, и нададоха радостни възгласи, щом Дъглас запали първата пещ, като между другото не пропусна да си поизгори пръстите. После прислугата дотъркаля бурета с бира, а масите бяха отрупани с гозби. Вдигнаха се множество тостове за наше здраве и за здравето на Банкрофт. Селяните, обикновено подозрителни към разни проклети чужденци, сърдечно прегръщаха и разцелуваха тримата французи, които бяхме довели от фабриката във Венсен. Започна шумна веселба и когато Нед организира любителски боксов мач, врявата стана неописуема.

Докарана в рокля от кремав сатен на ръждивокафяви райета, с волно отпуснати по раменете коси, аз се усмихвах и се здрависвах със селяните, а те ми благодаряха за това, че „направо ни върнахте животеца, тъй да са кажи“. Погрижих се за французите и заръчах да им доливат редовно от бялото вино, което пиеха. След това побъбрих любезно с акционерите, строги и сдържани хора, които се чувстваха не на място сред шумното селско празненство. Забелязах, че Дъглас почти не се отделяше от Линда Морисън, както и че местните благородници първи се втурнаха към закуските. Те ме оглеждаха любопитно, а жените разменяха коментари зад разперените си ветрила. Поздравих ги всеки поотделно с подчертана любезност.

Пийнах шампанско с акционерите, бира със селяните и прекарах почти половин час с децата, които бяха във възторг от кукленото

представление. След четири-пет часа вече ме боляха краката и гърбът. Дяволски трудна работа беше да се усмихваш и да любезничиш толкова време, запазвайки неизменно добро настроение! Просто изтощително! Най-после Банкрофт ми се притече на помощ.

— Изглеждате ми малко не на себе си, мила моя.

— Имате истински талант да повдигате духа на хората, Банкрофт! Е, ако искате да знаете, наистина вече се чувствам не на себе си.

— Позволете ми да ви отведа в къщи. Струва ми се, че това тук ще продължи до късно вечерта... А утре е първият работен ден във фабриката. Не съм сигурен, че беше добре да давате на хората толкова бира.

— Вие мислите само за инвестициите си, нали?

— Ами че точно затова съм богат човек!

— Смятате ли, че бих могла да се измъкна?

— Брат ви вече го направи. Още преди час си тръгна с онази прелестна тъмнокоса дама, която дойде с кабриолета си. Между тях май има нещо. Хайде, елате, Миранда.

Той ме хвана за ръка и ме поведе сред тълпата към каретите и ме качи на моята. Самият той седна на капрата и след няколко минути излязохме на безлюдния път към Маури Хаус. Докато прекосяхахме селото, минахме край странноприемницата. Беше съвсем подновена и си дадох сметка каква благотворна промяна бе настъпила тук за толкова кратко време.

— Доволна ли сте?

— Много. Най-вече заради брат ми. Това беше голямата му мечта. Радвам се, че му помогнах да я осъществи.

— Това е била мечтата и на баща ви.

— Да, наистина.

— Родителите ви биха се гордели с вас, Миранда. Направихте много за този край. Хората са щастливи, че пак ще имат работа, селото им направо живна! Това, което постигнахте, е истинско чудо!

Така беше, но в момента се чувствах главно изтощена. Вече приближавахме Маури Хаус. Тъкмо тук преди време бях срещнала патрула кралски войници. Къщата се издигаше гордо, възвърнала предишното си величие и блясък, заобиколена от прекрасни, добре

поддържани ливади и градини с цветя. Каква невероятна промяна бе настъпила тук, и то за толкова кратко време!

— Липсва ли ви Лондон?

— О, не... Мисля, че не, Дик.

— Наистина ли?

— По-сложно е. Обожавам брат си, но... Той трябва да живее собствения си живот, а аз не съм сигурна, че... че имам място в него. Най-после разбрах коя съм, но...

— Но още не знаете коя бихте желали да бъдете.

— Вие наистина добре ме познавате, Банкрофт, дори твърде добре. Струва ми се, че просто отдавна съм свикнала да се боря за оцеляването си. Всичко това е и мое, но не мисля, че мога да се задоволя с ролята на благородната лейди Маури, живееща в своя замък. Това не ми е в кръвта. Разбирате ли ме?

— Прекрасно.

— Може би някой ще каже, че съм неблагодарна, че не умея да ценя щастието, което ме сполетя. Ала не е така, съвсем не е така.

— Зная, момичето ми.

Банкрофт скокна от капрата и ми подаде ръка, за да сляза. Постояхме за миг пред вратата. Той трябваше да проведе още няколко разговора с акционерите, но след това щеше да дойде на вечеря и да остане да пренощува у нас. На другия ден трябваше да се върне в Лондон. Този висок, хубав и сърдечен мъж, пълен със сили и разум, означаваше много за мен. Той ме познаваше може би по-добре от всеки друг и разбираше какво изпитвам.

— Изминахте много дълъг път, Миранда. Трудно е да се повярва, че някога бяхте едно дрипаво хлапе, което говореше на ужасен жаргон.

— Негодник! Не съм говорила чак толкова зле!

— Дори по-зле. Още си спомням за онази сутрин в Тайбърн, когато се опитахте да ми отмъкнете кесията...

„Да, наистина трябва да бъда много щастлива днес!“, помислих си аз. Ала душата ми бе изпълнена с тъга.

— Смелост, малката, всичко ще бъде наред!

— То вече е наред. И точно в това е проблемът.

— Това не е краят, Миранда, а само началото. Ще ви се случат още много неща, вие сте от хората, чийто живот не спира на едно място. Журналистите го оприличават на приказка. Това донякъде е

така, но вашата приказка още не е завършена, мила моя. Предчувствам, че ви очаква нещо хубаво.

— Какво бих правила без вас, Дик?

— Ако се има пред вид как харчите, бихте се озовали в затвора за дългове. Приберете се и си починете, Миранда. Утре всичко ще ви се струва по-различно.

Той ме прегърна и потегли. Гледах как колата се отдалечава и се изгубва. Имах всичко и нямах нищо. Да му се не види! Защо не можех да се радвам на щастието си? Защо вечно трябваше да се измъчвам заради... О, не трябваше да мисля за това, не трябваше дори да се сещам за него! Лейди Миранда нямаше нужда от никого, а най-малко от някакъв вечно недоволен и вятърничав шотландец, който... Пратих го мислено по дяволите и влязох в къщи. Животът продължаваше.

Три седмици по-късно се заех да подреда книгите от библиотеката, която между другото беше доста богата и разнообразна. Слугите, които бях наела, ги бяха почистили грижливо от праха и бяха лъснали с восък кожените им подвързии, но след това ги бяха наслагали по рафтовете в неописуемо безредие. Освен това собствените ми книги тъкмо бяха пристигнали от Лондон и трябваше да им намеря място. По няколко часа на ден се занимавах с това, тъй като не виждах много Дъглас, който по цял ден беше във фабриката, а повечето си вечери прекарваше в Морисън плейс.

Звъннах да ми донесат чаша чай. Поли, младата ни прислужничка, тутакси дотърча. Укори ме, че се преуморявам и предложи да ми помогне. Аз обаче отказах, както отказах и да опитам от кифличките, които готвачката специално бе изпекла за мен. Всички тук ме глезеха не по-малко от прислугата на лорд Маркъм. Дъглас им бе благодарен за това и се държеше мило с тях, затова те още повече го обичаха, докато аз си оставах донякъде загадка за тях. Всъщност, Нед ръководеше всичко в къщата и се справяше много добре.

Настаних се удобно в едно кожено кресло пред камината и се заех да вадя книгите си от сандъците: „Том Джоунс“, „Животът на Ричард Савидж“ с посвещение лично от автора, разни пиеси, които ми бе подарявала Марселон, както и вече поокъсания, но все така скъп за мен екземпляр от „Мол Фландърс“. Извадих още две-три книги и сърцето ми спря — отдолу зърнах „Проклятието на Хакет“, „Джентълменът Джеймс“ и „Гостът от Япония“. Защо ли ги бях запазила, защо не се бях отървала от тях? Тези три томчета ми подействаха като катализатор и отприщиха цялата болка, която бях изпитала преди три години и половина в деня, когато Кам Гордън ме бе напуснал.

„Проклятието на Хакет“ — точно това бях чела в порутеното ни жилище на Холиуел Стрийт, когато обидих Кам, като подложих на унищожителна критика творчеството на Родерик Кейн. „Джентълменът Джеймс“. Колко бях щастлива по онова време,

влюбена за пръв и последен път в живота си! Що се отнася до третата книга, тогава вече аз също пишех, а Кам беше изцяло погълнат да заговорничи с братовчед си, Роби и другите, и ставаше все по-непоносим. Беше я завършил точно в деня преди онази ужасна нощ, когато... Блъснах книгите и затворих очи, опитвайки да се преборя с обзелите ме чувства. С риданията. В никакъв случай не биваше да се размеквам, не трябваше да страдам толкова за този негодник, когото обичах от цялото си сърце и душа и който ме захвърли, без да му мигне окото.

Заедно с чая, към който все пак бе добавила няколко кифлички, масло и ягодов конфитюр, Поли ми донесе и едно писмо. Беше от Марселон. Ето какво ми пишеше тя:

„Скъпа моя!

Имам толкова много за разказване, но както винаги, съм крайно заета, пък и, да си призная, не съм особено силна в писането на писма. Последните няколко седмици бяха направо убийствени с всичките репетиции на новата ми пиеса. Би трябвало да видите костюмите; може би ще намерите време да отскочите до Лондон за едно представление. А ето и голямата новина: Томас и аз се оженихме!

Бедничкият, толкова се страхуваше! На практика се наложи в последния момент да го замъкна насила до олтара. Ала от тогава и двамата се радваме на безоблачно щастие. Той е толкова търпелив и великодушен — обикна кучетата ми и ги разхожда из парка всяка сутрин. За съжаление се наложи да напусна къщата на Грийнбрайър корт, тъй като там щеше да ни е тясно, и да се преместя у тях, където е просторно и уютно. В момента се забавлявам лудо, променяйки цялото обзавеждане. Томас честичко мърмори, понеже се опитвам да изкореня малко по малко ергенските му навици, но в крайна сметка сме много щастливи. (Между нас казано, бракът ни съвсем не е плод на буйна страст, но и двамата вече сме на възраст, когато най-важното е да имаш някого до себе си).

Томас много е навирил нос, откакто издаде «Момичетата на Бети». Мила моя, романът ви продължава да се разграбва като топъл хляб и да носи купища пари, от които, доколкото разбрах, и вие прибирате немалка част. Джонсън го обяви за най-добрия роман на годината, но вие може би вече знаете това — нали ви изпратих всички изрезки от вестниците? И понеже добави, че трябва да се внимава да не попада в ръцете на впечатлителни и невинни девойки, продажбите нараснаха още повече! Най-интересното е, че творбата ви събуди вниманието на някои хора, загрижени за добруването на обществото, които останаха ужасени, като разбраха как живеят тези нещастни създания. Те организираха комитети, които да потърсят начини да им се помогне, а също и да се попречи на други момичета да последват безрадостната им съдба. Един от тези комитети се оглавява от преподобния Джордън. Аз също се присъединих, но съм твърде заета в театъра, за да мога да оказвам истинска помощ.

Предполагам, че сте научили за Дейви — той в крайна сметка се ожени за австрийската танцьорка, която напусна сцената, за да се посвети изцяло на грижите за прочутия Гарик. Той беше много отчаян, когато напуснахте Лондон, Миранда, а госпожица Виолета, или Ева-Мария, както предпочитате, беше през цялото време край него, за да го утешава. Е, успя най-накрая да го докопа! Никога не съм я харесвала особено — толкова студенокръвна, истинска германка — но изглежда, че тя е точно това, от което е имал нужда нашият Дейви. Станал е спокоен, улегнал и вече не се шляе насам-натам, нито осъмва по кръчмите, а отдава всичките си сили на работата в театъра.

Ами това е. Надявам се, че и при вас всичко върви добре, скъпа Миранда. Щом се върна, Банкрофт ми разказа най-подробно как е протекло откриването на фабриката ви за порцелан. Не може да похвали брат ви. Ако може да му се вярва, лорд Маури е кротък като мушица, с бляскав ум и делови като никой друг, а също така и изключително талантлив художник. Дик твърди, че успехът му е

неминуем. Каква невероятна история — да се намерите след толкова години! (Здраво му натрих носа на Томас, задето издрънка всичко на пресата, само и само да повиши интереса към книгата ви, което и стана. Е, така или иначе, сега всички ви наричат лейди Миранда и сте по-прочута от всякога. Вестниците не спират да пишат за вас.)

Време е да свършвам. Трите кучета лаят край мен, а Томас ме чака търпеливо, понеже сме канени на вечеря, а новата ни камериерка е обърнала наопаки целия ми гардероб! Пишете ми, мила, и ако можете, отскачете до Лондон заедно с очарователния си брат. Всички тук ви обичаме много и ужасно ни липсвате. Довиждане засега, скъпа моя“

Четейки многословните ѝ излияния, почти си представях Марселон, бърлива и ексцентрична както винаги. И аз ужасно исках да я видя отново и трябваше да призная, че Лондон, с целия си шум, навалица и мръсотия, които обаче разбуждаха сетивата и ума, също ми липсваше. Възхищавах се на величественния корнуелски пейзаж, на тайнствените руини и на дивото му крайбрежие, ала морският бриз и крясъците на чайките не успяваха да заменят вонята и врявата на големия град, които го правеха така неудържимо жив и жизнен.

Дълго се разхождах из развалините. Мислех за приятелката си и се радвах на нейното щастие. Радвах се и за Томас, мислех си, че колкото и да мърмори, сигурно му харесва да има семейство. Той имаше нужда от нечие живително присъствие, както пък Марси имаше нужда от някой улегнал човек до себе си.

Ала небето, което беше ясно и чисто, когато излязох, сега бе надвиснало от облаци и ставаше все по-мрачно. Задаваше се буря.

Що се отнася до Дейви, той със сигурност щеше да е по-щастлив с онази предана и уравновесена къщовна жена, отколкото с мен.

— Ето ви най-подир, госпожо! — викна Поли, като ме видя. — Толкоз се притеснихме! И госпожа Климсън, ако и да е икономка, ще ви река, че търча из двора кат' подплашена квачка, кога сбира пилците си!

Като я видях толкова разтревожена, се обезпокоих на свой ред.

— Какво има, Поли? Какво се е случило? Да не би брат ми...

— Той е на фабриката. Госпожа Климсън рече някой да иде да го извести, ама онзи войник търси вас. Тъй рече: лейди Миранда Маури. Пък Нед...

Тя се изчерви, щом произнесе името му.

— Какво той?

— Браун де, та той рече на войника, че ви няма, пък оня каза, че щял да почака. Сега е в салона. Вече стана час, откак чака там.

— Е, щом е така, нека почака още малко. Аз ще се кача да се преоблека. Кажете му, че скоро ще дойда.

Поли се втурна да му предаде, все още зачервена от срам, че е нарекла Нед по малкото му име. Усмихнах се горчиво. „Този Нед Браун е истински Дон Жуан“, помислих си. Знаех, че спи с Мери, закръглената русокоса перачка, а веднъж го бях хванала да целува настървено Коръл, едно от момичетата в кухнята. Не знаех, че се задява и с Поли. Та това си беше цял харем, но докато си изпълняваше така добре задълженията, останалото си беше негова лична работа.

След десет минути, облечена в тъмночервена копринена рокля, слязох да посрещна тайнствения си посетител. Той стоеше прав до прозореца с гръб към мен и наблюдаваше смръщеното небе. Беше висок и прекрасно сложен, червената му куртка подчертаваше широките му плещи, а белите му панталони бяха изопнати от мускулестите му бедра. Беше обут във високи черни ботуши, лъснати до блясък, а гъстата му руса коса беше подстригана късо. Окашлях се. Той се обърна към мен.

— Ето че се срещнахме отново — каза капитан Джон Рамзи, фиксирайки ме с острия си син поглед. Хубавото му, но зло лице излъчваше студенина и враждебност, точно както предния път, на приема у лейди Джулия.

Бях позабравила този неприятен инцидент, но сега всичко се върна в паметта ми и ме обзе смътна тревога.

— Капитан Рамзи, какво неочаквано посещение!

— Наистина ли? — каза той по-скоро обвинително.

— Заповядайте, седнете, капитане. Ще наредя да ви донесат чай. Освен ако не предпочитате нещо по-силно?

— Не съм дошъл да си разменяме любезности, госпожице Джеймс.

— Вече не ме наричат госпожица Джеймс.

— О, да, четох във вестниците за това. Доколкото разбирам, сега сте лейди Маури.

— Ще ви бъда признателна, ако не го забравяте — казах сухо аз.

Той сви тънките си устни в насмешка, доволен, че е успял да ме подразни, а аз се ядосах, че съм се уловила на въдицата му. Този нагъл и снажен хубавец с лъскави еполети и галони сигурно вдъхваше истински ужас на мъжете, но аз нямаше да се оставя да ме сплаши! Приблжих се до дивана и поставих ръка на облегалката, но не седнах.

— Бях сигурен, че ще дойдете в Корнуел — каза Рамзи.

— Не съм крила от никого идването си тук, капитане.

— И понеже държах да науча, щом пристигнете, бях наредил да ви следят на всяка крачка.

— Нима?

— Когато напуснахте Лондон и дойдохте тук, веднага ми съобщиха. Един от хората ми бе проследил колата ви и ми изпрати вест. Наблюдавахме ви. Следихме и къщата.

— Трябва да е било доста отегчително.

— Вие, разбира се, дори не подозирахте. Никой не подозираше. Използвах само двама от най-преданите си агенти. Разбира се, бяха цивилни. За да се сливат с пейзажа, така да се каже.

— Много ловко — отбелязах аз.

— Единият дори се опита да постъпи на работа тук като лакей, но за съжаление вашият Нед Браун го отхвърлил.

„Слава богу“, помислих си аз. Бях назначила сама госпожа Климсън и камериерките, но бях оставила подбора на мъжкия персонал на Нед. Положих всички усилия да не си проличи колко съм потресена от думите му. Гледах го отвисоко като високомерна аристократка.

— Знаете добре защо съм тук — каза той.

— Изобщо нямам представа.

— Лъжете — отвърна Рамзи.

— Как смеете...

— Аз съм на служба при краля, госпожице Джеймс. Херцог Къмбърланд лично ми възложи тази мисия. Той не е забравил за агентата отпреди три години и половина... Ни най-малко. И е по-

решен от всякога да залови до един хората, които тогава участваха в него.

Не си направих труда да отговоря. Рамзи тръгна към мен, кипящ от омраза, опитвайки се да ме сплаши, но аз нямах нищо за криене. Той се спря на няколко крачки от мен и скръсти ръце. Ресните на еполетите му проблясваха при всяко движение. Леденият му поглед гореше от ненавист. Останах безучастна, макар и с мъка. От всички опасни хора, които бях срещала досега, Рамзи ми се струваше най-злият. Дори Черния Джак би изглеждал като невинен младенец пред него.

— Търся Кам Гордън.

— Боя се, че не е тук.

— Знаете много добре, че работи с банда контрабандисти, които действат по това крайбрежие.

— Вярно е, че дочух нещо подобно.

— И смятате, че ще ви повярвам, че идването ви тук е случайно?

— Зная, че може би това ще ви шокира, капитан Рамзи, но, да ви призная, не давам и пукната пара на какво вярвате и на какво не.

Това май не му хареса, никак не му хареса. Отстъпи крачка назад, отпусна ръце и ги сви в юмруци. Макар гърлото ми да бе пресъхнало и сърцето ми да блъскаше лудо в гърдите ми, продължих да го наблюдавам студено и високомерно.

— Трафикът се осъществява по крайбрежието на тридесетина мили оттук. Естествено, насочихме усилията си главно в онази зона, но държахме под око и селцата в тази част на Корнуел.

— Няма съмнение, много умно от ваша страна.

— Вие двамата наистина постъпихте доста хитро.

— Хитро ли?

— Ала въпреки това не успяхте да ме заблудите нито за миг. Вие сте тук от четири месеца и половина. През това време Кам Гордън не престана да кръстосва областта, но все на около двадесет мили оттук. Нали няма да ме убеждавате, че не сте се свързали?

— Не смятам да ви убеждавам в каквото и да било.

— Не зная как сте успели, непрекъснато наблюдавахме къщата, вас самата. Ала по един или друг начин, все сте се свързали с него. Не вярвам в съвпаденията, госпожице Джеймс. Намирам за доста странно това, че млада аристократка без пукната пара изведнъж намира

достатъчно средства, за да отвори фабрика, която бездейства от години и да обнови изцяло занемареното си имение.

— Финансовото положение на брат ми не засяга...

— Сигурен съм, че мнозина биха приели с радост тази цена, за да допуснат в дома си една уличница и да я представят за изгубената си сестра. Вашата историйка може да се е сторила убедителна на доста народ, но на мен такива не ми минават.

Спокойно, толкова спокойно, колкото можех, се приближих до камината и дръпнах звънеца.

— Все едно, че не съм чула последните ви думи, капитан Рамзи — казах аз, като се обърнах отново с лице към него. — Няма да нареда да ви нашибат с камшик, нито да ви изхвърлят оттук. Ще ви оставя да си тръгнете сам. Но незабавно.

— Та вашата историйка е към края си. Да се оказва помощ на човек, за чиято глава е обявена награда, е углавно престъпление. Няма да се учудя, ако скоро ви видя на бесилото редом с любовника ви.

Отново дръпнах звънеца, този път доста яростно. Не трябваше така да се изпускам от контрол. В никакъв случай. Не трябваше да му доставям това удоволствие.

— Преди две нощи имахме доста разгорещена схватка с контрабандистите — продължи той. — Хванаха се до един в капана, който им бяхме устроили. Нощта беше много тъмна. Настъпи голяма бъркотия — викове, сблъсъци, удари с нож, изстрели, кръв, пушеци — не се виждаше кой с кого се бие. В резултат трима бяха пленени и седмина убити.

Той внимателно ме наблюдаваше как ще реагирам на думите му. Ала, макар да настръхнах вътрешно, продължих да го гледам хладно и безучастно. „Не и Кам, Господи, не и той! Пък и ако е бил сред тях, Рамзи нямаше сега да се намира тук. Моля те, Господи, не и Кам!“

— Аз лично убих двама — добави Рамзи полуусмихнат, с блеснали от злорадство очи. — За съжаление, Гордън не беше между тях. Явно се е възползвал от бъркотията и е избягал, както и още един.

Не отвърнах нищо. Той се приближи до мен.

— Заловихме приятелчето му тази сутрин на пет мили оттук. Опитваше се да се промъкне в една ферма, вероятно за да потърси нещо за ядене. Двамата с Гордън явно са се укрили в някоя от пещерите по брега. Наредих да го доведат, за да го накарам да ми каже

къде е Гордън. Ала се боя, че проявих прекалено усърдие по време на разпита; няма да е в състояние да говори още поне двадесет и четири часа.

Стоеше тъй близо до мен, че бих могла да докосна красивото му зло лице, обрамчено от руси къдрици. Отметнах глава и се взрях в сините му очи, блеснали от извратено злорадство и едва се сдържах да не потрепера. Такива като него идваха непрекъснато в бардака „Войнишката майка“ в Сейнт Джайлс, за да засищат насилническите си апетити.

— Пръснал съм петдесетина души из областта, за да открият Кам Гордън, пет от тях ме чакат отвън. Хрумна ми, че може някак си да се е проврял през обръча им и да е влязъл в къщата, затова смятам да я претърся от мазето до тавана.

— Дявол да ме вземе, ако позволя! — извиках аз.

Лейди Миранда неочаквано се бе преобразила в Херцогиня Ранди, готова да се нахвърли отгоре му със зъби и нокти и да разкъсва. Рамзи го усети и отново се усмихна, доволен, че е успял да ме накара да изляза от кожата си. Дивата котка у мен се бе пробудила.

— Приканвам ви да ми съдействате, госпожице Джеймс.

— А аз ви приканвам да разкарате задника си оттук начаса!

— Уличницата си остава уличница. Искрено се надявам да се заема лично с вас, когато това приключи. Ще...

Зашлевих го толкова силно, че той изгуби равновесие и се олюля, отстъпвайки с няколко крачки назад. Хванах един свещник от полицата над камината и го размахвах като боздуган, готова да му пръсна черепа. Рамзи се стъписа. На бузата му гореше алената следа от ръката ми. Той се зачерви цял и изсъска:

— Мръсна малка пачавра! Ще ти...

— Проблем ли има, лейди Миранда? — попита Нед, пристъпвайки най-спокойно в салона, а черната му ливрея подчертаваше още повече снажната му фигура.

Решителното му лице със счупен нос под смолисточерния му бретон остана безучастно, докато наблюдаваше с кроткия си поглед как домакинята на замъка размахва свещник и се кани да го запрати по главата на своя гост.

— Капитан Рамзи тъкмо си тръгваше — заявих остро аз.

— Желаете ли да го придружа до вратата?

— Да, ако обичате.

— Съвсем не си тръгвам! Не и преди да съм претърсил къщата! Сега ще повикам хората си и...

— Май все пак има малък проблем — прекъсна го Нед провлачено с напълно безучастен вид.

Ала въпреки кротките му думи, от него се излъчваше такава сила и заплашителност, че Рамзи се поколеба. Очите му сякаш мятаха сини мълнии, но той се овладя и възвърна злоещото си хладнокръвие.

— На ваше място не бих се бъркал, Браун. Аз съм агент на краля и отговарям лично пред херцог Къмбърланд. Отвън ме чакат петима войници, въоръжени до зъби. Рискувате да си навлечете големи неприятности, ако застанете на пътя ми.

Нед се ухили широко и загледа с весело безгрижие елегантния офицер, който сякаш изгуби самообладание и дори се притесни. Усмивката на Нед стана още по-слънчева и той помълча, преди да отвърне:

— Не зная точно с какви пълномощия разполагате, но съм почти сигурен, че те не биха били достатъчни, за да претърсите дома на един лорд без негово разрешение. Ето защо аз пък на ваше място бих си тръгнал веднага... докато все още мога да ходя.

— Заплашвате ли ме?

— Мисля, че и така би могло да се каже. Би ми доставило голямо удоволствие да ви извия врата и да оставя хората ви отвън без началник. Хайде, ходом марш, капитане!

Рамзи се поколеба, преценявайки мъжа срещу себе си, широкоплещестата му фигура, счупения му нос и очите му, грейнали при мисълта за това, за което току-що бе споменал. Той пребледня и следата на бузата му с изписаните ми пет пръста се очерта още по-ярко. Като повечето дребни тирани, Рамзи обичаше да малтретира по-слабите от себе си, хората, които не можеха да се защитават. Ала срещнеше ли някой като Нед, си проличаваше какъв страхливец е всъщност.

— Ще съжалявате за това, Браун!

— Аз съм търпелив човек, ще броя до десет.

Рамзи се завъртя на пети и ме погледна убийствено, но не каза нищо. Пък и какво да каже? Стиснатите му устни и злобният му поглед говореха достатъчно. Отново едва не потръпнах от страх, когато

напусна стаята. Нед го следваше по петите. Чух външната врата да се отваря, а после да се затваря, долових и някакви силни гласове, последвани от конски тропот. Оставих свещника над камината.

— Всичко наред ли е, лейди Миранда? — попита ме Нед.

— Да, Нед... Заминаха ли си?

— В галоп. Ала ще следят неотлъчно къщата. Сигурно ще бъдат поне дузина, може и повече.

— Аз... Може би ще е най-добре да ви обясня, Нед.

— Няма защо да ми обяснявате, милейди. Зная за какво става дума. Този Гордън, когото Рамзи толкова иска да залови, е човекът, с когото сте живели. Сега работи с контрабандистите.

— Преди две нощи е имало...

— Зная всичко. Гордън и някой си Хоукинс са се измъкнали. Тази сутрин са заловили Хоукинс. Гордън все още се крие и Рамзи мисли, че вие сте го подслонили.

— Нед, не съм го виждала от години. Дори не ми е писал. Той... Той дори не знае, че съм в Корнуел. Рамзи...

— Не се тревожете, лейди Миранда.

Той ми говореше кротко и утешително и присъствието му ми вдъхваше сили. Въпреки че понякога обичаше да си придава важност и изглеждаше като горски звяр, Нед се грижеше предано за брат ми от години и бдеше над него с почти бащинска нежност. Неговото спокойствие и сила ми вдъхваха смелост.

— Не ми се ще брат ми да научава за това — казах аз. — Не искам да го тревожа.

— Да, няма нужда — съгласи се той.

— Ако срещне войниците и разбере, че Рамзи е идвал, ще му кажем просто, че са търсили един от контрабандистите, който май се навъртал по тия места.

— Разбрано. Имате думата ми, че никой от слугите няма да продума за това.

— Благодаря, Нед. Не зная какво щях да направя, ако не бяхте се намесили.

— Вероятно щяхте да го убиете. Доста страшно размахвахте този свещник. Вярвайте ми, едва ли ще посмея някога да ви ядосам! — добави той с усмивка и като ме погледна с възхищение, се поклонил дълбоко и излезе.

Качих се в стаята си, за да се изкъпя, а после дълго разресвах косите си. Накрая сложих малко руж, за да прикрия бледността си и си облякох рокля от кремав сатен, изпъстрен със златисти нишки.

Вятърът свиреше около къщата и в далечината отекна гръм. „Ако Кам Гордън е някъде наблизо, то не е заради тебе, малката ми, казах си аз. Този негодник определено не се е променил! Да рискува кожата си, събирайки се с някакви контрабандисти! Какъв глупак, какъв проклет глупак! Господи боже, нека се отърве!“, замолих се аз, затваряйки очи и вкопчвайки се в ръба на тоалетката си.

Половин час по-късно спокойно посрещнах Дъглас и го поведох към масата да вечеряме. Френските му майстори бяха създали невидан досега розов цвят, богат и наситен. Той беше във възторг. Всичко вървеше чудесно във фабриката. След ден-два щеше да е готов първият цялостен порцеланов сервиз. Вече валяха поръчки от най-големите доставчици, Банкрофт се бе свързал с тях. Нашите произведения щяха да се предлагат в най-големите магазини в Лондон и Бат. Що се отнася до по-обикновените изделия, те щяха да се продават из цяла Англия! Дъглас вече се питаше дали ще успеем да изпълним всички поръчки.

Слушах го как говори разпалено и кимах от време на време. Накрая той усети, че сякаш се отегчавам от подробните му обяснения. Извини се с неловка усмивка, но го успокоих. Тогава той заговори за роклята ми и я похвали, но каза, че му се струвала прекалено смела и отказа да хапне от шоколадовия сладкиш:

— Наистина трябва да тръгвам, обещах на бащата на Линда да мина да си побъбрим малко.

— Така ли? Значи всъщност ухажваш него?

— Но той е толкова интересен човек! Е, вярно е, че скоро му се приспива.

— И тогава?

— Линда също е много интересна. Малко е хладна и високомерна като за моя вкус, но с мен се държи сърдечно.

Усмихнах се. Той също. Отправихме се към преддверието, и двамата елегантно нагиздени, тъй като той се бе преоблякъл за вечеря. Дъглас толкова бързаше да потегли, че едва слушаше наставленията, които му давах. Вятърът все така свистеше яростно, а гръмотевиците

следваха една след друга. Дъглас ме предупреди, че сигурно ще закъснее.

— Както винаги — отвърнах аз. — Поздрави Линда от мен.

За да запълня времето си, реших да продължа с подреждането на книгите и се отправих към библиотеката. Беше студено, затова наредих да запалят огън в камината. После се залових за работа с надеждата, че умората ще ме накара да заспя — нервите ми все още бяха опънати до крайност. Изведнъж към девет и половина вятърът утихна внезапно и настъпи необичайна тишина. Последваха една оглушителна гръмотевица и рукна пороен дъжд.

Продължих със заниманието си. Беше към единадесет и половина, когато приключих с единия сандък и се заех с поредицата на Родерик Кейн. Дъждът все така се лееше като из ведро и си помислих, че Дъглас сигурно ще остане да пренощува в Морисън плейс. Бях вече твърде изморена, за да отварям другите два сандъка. Реших да се опитам да поспя.

Загасих свещите, които вече догаряха, освен една, която понесох нагоре по стълбите. Сенките се раздвижиха заплашително като призрачни фигури. Дъждът тропаше по стъклата и покрива, беше студено и внезапен полъх на вятъра угаси свещта ми. Потънах в пълен мрак и изругах доста непристойно. Точно в този миг блесна ослепителна светкавица и заля всичко със сияйна синьо-бяла светлина, а в небето отекна ужасен гръм, последван от остър звук, подобен на протяжен писък. Гръмотевицата бе покосила едно от големите дървета зад къщата.

Втурнах се към малката врата, която водеше към халето отзад. То приличаше на ледена пещера, но тъй като нямаше завеси на прозорците му, можеше да се вижда какво става навън. Проблесна светкавица и озари поразеното от гърма дърво — беше разцепено на две. Ала не се бе подпалило. Значи, не представляваше опасност.

Обърнах се да се връщам, но след светкавицата тъмнината изглеждаше непрогледна. Не знаех накъде да поема. Освен това, с тази твърде деколтирана рокля с къси ръкави усещах студения въздух по кожата си като леден поток. Хубаво се бях докарала като за такава вечер! Ако не премръзнях до смърт...

Внезапно спрях, вцепенена от ужас. На няколко метра от мен се бе изправила неясна фигура — плътна и неподвижна. Извиках:

— Кой е там?

Усещах някакво присъствие, нечии очи се бяха впили в мен. Гърлото ми се сви. Бях неспособна да помръдна, но се вглеждах в този силует. Беше човек, нямаше никакво съмнение, и фигурата му се очертаваше, по-черна от мрака. Дъждът зашиба яростно по стъклата, а вятърът блъсна външната врата и я отвори. Трябва да е била изкъртена и само притворена, помислих си. Дъждът плисна вътре и се разля по плочите. Нова светкавица проряза небето и освети натрапника. Изкрецах. Той се хвърли към мен. Олюлях се. Той ме сграбчи и аз се задърпах отчаяно. Блесна още една светкавица и тогава видях лицето му.

— Здравей, Миранда — каза той.

Ритнах го силно в глезена и той извика от неочакваната болка. Освободих ръката си и го ударих с юмрук. Това го накара да политне назад. Последвалите светкавици осветиха лицето му, сгърчено от яростните ми удари. Хванах го за косата и задърпах с все сила. Той извика отново и едва тогава реши да ми отвърне: хвана ръцете ми и ги изви. Пуснах косата му. После той мина зад мен, улови ме през кръста и така ме притисна към себе си, че едва не се задуших. Вдигнах крак и го стоварих върху ходилото му. Той отново изрева от болка.

— Да не си се побъркала, проклета глупачко такава! Аз съм!

Отново скочих върху крака му и той ме пусна. Обърнах се рязко и го зашлевих по-силно и от Рамзи. Ужасен, Кам Гордън се отдръпна, накуцвайки. В този миг светкавица разцепи още едно дърво. Разнесе се оглушителен трясък и грейна оранжево зарево.

— Мръсен кучи син! — викнах аз. — Проклет ненормалник! Нямах ум колкото една гъска! Цялата околност гъмжи от войници, поне двайсетина от тях душат около къщата!

— Да, зная, видях ги.

— Върви по дяволите, Кам Гордън!

— Все си си същата, Миранда. Мислех, че си се променила. Опасявах се, че вече си се превърнала в хладна и елегантна дама, каквато толкова мечтаеше да станеш.

— Аз съм аристократка, глупак такъв.

— О! Сигурно се шегуваш.

— Ще те убия, бога ми, ще те убия!

— Господи! Ти наистина си много злопаметна! Стига! Казах, стига! Разбрах.

И тогава, какъв срам, аз се разридах. Сълзите се стичаха по бузите ми, разтърсвах се и хълцах. Кам се приближи и сложи ръка на рамото ми. Отново го зашлевих. Тогава той ме притисна към себе си и, свряла глава в рамото му, аз продължих да ридая. Той ме залюля нежно и щом усетих до себе си здравето му тяло след цялото това безкрайно чакане, от щастие заплаках още по-силно. Досега бях ни жива, ни

мъртва; сега възкръсвах внезапно. Вдигнах глава за миг и се вгледах в скъпото ми лице.

— По-добре ли си?

— Целият си вир-вода, косата ти е залепнала, а дрехите ти са направо подгизнали... И си наистина луд, Кам. Кълна се, че не лъжа.

— Вярвам ти.

— Рамзи знае, че си някъде наоколо. Смята, че... Сигурен е, че поддържа връзка и мисли, че заради теб съм дошла в Корнуел. Той...

— Нека сега не мислим за Рамзи.

— Как разбра, че съм тук?

— Научих едва преди две седмици. Смятах да дойда да те потърся в Лондон, но докато бях във Франция, ми попадна един английски вестник и реших да предприема едно последно пътуване дотук с контрабандистите.

— Трябва веднага да си вървиш.

— В тази буря?

— В тази буря.

— Цялата проклетата околност гъмжи от войници, поне двайсетина от тях душат около къщата.

— Я не ми се подигравай, глупак такъв!

— Виждам, че вече си по-добре.

Изправих рамене и отмахнах от лицето си мокрите си коси, за да възвърна поне част от изгубеното си достойнство. След вцепенението, в което бях преживяла тези три години и половина, сега се усещах напълно и тържествуващо жива, а също така и горда от това. Отлично го осъзнавах, но не исках Кам да го разбере. На светлината на неуморно проблясващите светкавици го погледнах студено:

— Защо си дошъл?

— Мисля, че знаеш.

— Нуждаеш се от пари. Нуждаеш се от помощ.

— Нуждая се от теб.

— По дяволите, ако се хвана на това! Ти ме заряза преди три години и ми разби сърцето, мръсник такъв! Ще ти дам пари и ще ти помогна, доколкото мога, да се измъкнеш. Ще го направя заради миналото, няма нужда да ми разказваш небивалици. Не си задължен да...

— Наистина ли не можем да поговорим за това другаде? Както сама отбеляза, целият съм вир-вода, умирам от глад и умора и цялото тяло ме боли от нежните ти приветствия.

— Не очаквай и капка съчувствие от мен, малоумник такъв!

— Но това е вярно, Миранда. Ако не ми дадеш да хапна нещо, направо ще припадна. От два дни не съм слагал троха в устата си. Как мислиш, дали не би могла да спреш за малко да ми четеш конско и да ми донесеш нещо за ядене?

Бурята бе започнала да утихва и в мрака вече се различаваха очертанията; видях, че Кам трепери.

— Май нямам избор. Ще се погрижа за теб. Никой не знае, че си тук, затова ще те заведа в стаята си.

— Изключително мило от твоя страна.

— Ще мина и без сарказмите ти, Кам Гордън. И си мери думите. Разбра ли?

— Разбрах.

— Защо ти трябваше да разбиваш проклетата врата? Тук направо е станало наводнение от дъжда!

— Не съм я разбивал — възпротиви се той. — Само насилих резето, после трябва да не съм я затворил добре.

— Затвори я. Не може да я оставим да зее така.

— Нямам сили, пък и още повече ще се намокря.

— Трябва наистина да си полудял, ако си мислиш, че аз ще ида да се намокря вместо теб и да похабя хубавата си рокля.

— Добре де! — отсече той и се запъти към вратата; успя да я затвори, но целият подгизна.

Като се връщаше, се подхлъзна и едва не падна. Изруга високо. Улових го за ръка и го поведох в полумрака. Той крачеше зад мен, олюлявайки се. Няколко лампи по стълбището пръскаха светлина, скрити на завет зад абажурите, и раздвижваха сенките по стените.

Бутнах го в стаята си, където ме чакаше запален свещник и в камината се червенееше жарава. Кувертюрата на леглото беше отметната. Обзе ме някаква светла радост. Кам обаче съвсем не ми изглеждаше разчувстван, само трепереше от студ. Ризата му бе залепнала за тялото, а от обувките му се стичаше вода. Хвърлих няколко цепеници в огъня и го разпалих.

— Приближи се до камината и си свали дрехите, аз ще отида да ти потърся други в стаята на брат ми.

— Храна — прошепна той.

— Ще ти донеса. Ти направи каквото ти казах.

— Господи, колко властна си станала! Ако не бях полумъртъв от глад, щях да те...

— Млъквай! Изпий това — добавих аз, като му налях чаша бренди и му я подадох.

— Нима, освен че си станала властна, и си се пропила? — попита ме той с инквизиторски тон.

Не отговорих. Запалих свещта на един малък сребърен свещник и като го взех в ръка, се отправих към стаята на брат ми, която беше в другия край на коридора. Все още валеше, но бурята беше престанала. Грабнах първата дреха, която ми попадна — някакъв разкошен домашен халат от тъмносин брокат. Щеше да свърши работа.

Бях обзета от буйна радост, имах чувството, че край мене се лее небесна музика. По кожата ми пробягваха тръпки, сякаш бях изпила бутилка отлично шампанско. Той беше тук! Чакаше в стаята ми! Просто не можех да повярвам. Беше безмозъчен глупак и ми идеше да му извия врата, задето така безразсъдно рискуваше кожата си, но... Изведнъж се заковах на място. Някой се качваше по стълбите. По стената растеше петното светлина от лампата му и стъпките му все повече се приближаваха.

Щом стигна на етажа и ме видя, Нед се поклони невъзмутимо, сякаш не забелязваше праметнатия през ръката ми халат, нито свещта, която носех, а най-малко смутения ми вид.

— Всичко наред ли е, лейди Миранда?

— Всичко е... Всичко е наред, Нед... Брат ми ме помоли да му подгъна халата и тъй като не можах да заспя заради тази буря... Реших да го свърша сега. Вие... Вие още ли не спите?

Той поклати глава.

— Ужасна буря. Реших, че няма да е зле да поогледам наоколо, преди да си легна. Тук няма нищо тревожно, нали?

— Не, не, абсолютно нищо — отвърнах аз разтреперано.

— Имате ли нужда от нещо?

— Ами... Всъщност, Нед, ужасно съм гладна. Ядох много малко на вечеря. Дали не бихте ми донесли нещо за ядене?

— Разбира се.

— Наистина съм изгладняла, Нед. Донесете повече храна.

Той кимна и тръгна надолу по стълбите. Не се чувствах особено самоуверена, но поне въпроса с храната беше уреден. Когато се върнах в стаята си, го намерих застанал пред камината — висок, слаб, с бронзово от пламъците тяло и напълно гол. Дрехите му бяха метнати на решетката и от тях излизаше пара. Беше изул край огъня калните си ботуши, бе изсушил и сресал косата си и тя сияеше смолисточерна на светлината на огъня. Без да кажа и дума, му подадох халата и той се загърна в него.

— А храна?

— Сега ще дойде и проклетата ти храна!

— Виждам, че характерът ти не се е оправил. Можеш да се правиш колкото си искаш на аристократка и да се гиздиш в скъпи рокли, но дълбоко в себе си си оставаш малката хулиганка от улицата. Достатъчно е човек да те чуе как говориш!

— Върви по дяволите!

— Вече от три години и половина съм там.

— Какво би трябвало да значи това?

— Би трябвало да знаеш.

Беше още по-слаб и отпреди и изпъкналите кости на лицето му придаваха сурова красота. Докато го гледах, загърнат в прекрасния копринен халат, който прошумоля, щом Кам вдигна ръка, за да отметне непокорния кичур коса от челото си, гърлото ми се сви и се разтрепери, изпитвайки някакво почти болезнено чувство.

— Все пак оцеля — отбеляза той.

— Вярно е.

— Сега си дори по-хубава, отколкото те помнех. Никога не съм те виждал в подобна рокля. Брат ти ли ти я купи?

— Аз си я купих. Представи си, аз съм ужасно богата.

— Четох във вестниците за успехите ти. Четях всеки английски вестник, който ми попадеше. Човек би си помислил, че пишат само за М. Д. Прочетох и „Херцогиня Ани“. Един познат от Бретан си я бе купил и ми я даде. За прототип на Норман Лойд очевидно си използвала мен и не бих казал, че си особено мила. Той е отявлен негодник.

— Също като оригинала.

— А и какъв страхотен глупак! Да изостави така горката Ани, единственото хубаво нещо в живота си! Книгата ти бие право в целта. Успя да ме засегне доста дълбоко и болезнено.

— Не се учудвам.

— Това, което още повече ме засегна, беше, че аз никога няма да напиша нещо и наполовина толкова хубаво. В сравнение с нея моите кървави мелодрами изглеждат още по-посредствени. Успехът, славата и състоянието, които ти донесоха твоите книги, ме дразнеха ужасно и осъзнах, че съм съвсем същият глупак като твоя Норман Лойд — жалък негодник, който не заслужава нещо толкова изключително и неповторимо като Ан.

— Нед всеки момент ще дойде с подноса, по-добре ще е да изляза да го пресрещна. Предпочитам да не те вижда тук — отвърнах хладно аз.

— Смуцавам ли те с откровенията си?

— Пет пари не давам за твоите откровения. Ти си един жалък негодник, Кам Гордън, и искам само едно: да те нахраня и да те отпратя оттук колкото може по-скоро.

О, не, не биваше да се оставям да ме омае! В никакъв случай! Трябваше да остана хладна и недостъпна, да скрия обзелите ме чувства и слабостта, която изпитвах всеки път, щом очите ми се спираха върху него. Тази линия на поведение трябваше да следвам и много да внимавам да не се отклоня и за миг.

Поех от ръцете на Нед подноса, покрит с ленена кърпа, и го отпратих, като му благодарих с разтреперан глас. Щом влязох в стаята, Кам на свой ред грабна подноса и се върна край камината. Докато седеше, халатът му се поразтвори и разголи гърдите и краката му. Той повдигна кърпата.

— Мммм, студено пиле, резени шунка и печено, хляб, масло, сирене... Каничка горещ чай. А какво е това? Прилича на кайсиев сладкиш, наръсен с пудра захар. Истинско угощение!

И той се нахвърли на храната с вълчи апетит. Аз вече не съществувах за него. Аз обаче не можех да се сдържам да не го гледам, крачейки нервно из стаята. На гаснещата светлина на свещите и с ромона на дъжда навън, тази сцена ми изглеждаше толкова недействителна, че повече приличаше на блян.

Кам се зае и с второто парче пиле, след като любезно ми предложи и на мен. Отказах сухо. Тогава той ме попита не искам ли чаша чай. Дори не си дадох труд да отговоря. Отидох до прозореца и се вгледах в нощния мрак. Вече не валеше и небето се бе прояснило. Какво да правя? Все пак не можех да го изгоня, толкова слаб и уморен и с всички онези войници около къщата! Благодарение на бурята бе успял да се промъкне край тях, сега обаче щеше да му е далеч по-трудно. Дали да не го настаня в някоя от стаите за гости? А утре щяхме да помислим. Ала как да го накарам да напусне тази уютна стая, сгряна от пламъците на огъня и с оправено легло, което сякаш мамеше...

Внезапно си спомних за едно друго легло и за стройното стегнато тяло до моето, за устните върху моите, за тежестта му... За тази кожа, издаваща остър и омаен мирис на мъж, за вихъра от усещания и за насладата, в която потъвах накрая. Прехапах устни и се опитах да прогоня тези мисли от съзнанието си. Завесата, която бях хванала, се раздра с остър звук и аз подскочих сепнато.

— Ужасно си нервна — отбеляза Кам, наблюдавайки ме внимателно над чашата си с чай.

За да избягам от този поглед, отидох до леглото и рязко придърпах кувертюрата над възглавниците.

— Това намек ли е? — попита той.

— Свърши ли с яденето?

— Да, засега, но мисля след малко да продължа.

Той допи чая си и завъртя чашата в ръцете си, докосвайки нежно крехкия син порцелан, после се усмихна загадъчно и я остави върху подноса. Коланът на халата му се бе разхлабил и меката тъкан на дрехата се стелеше около тялото му. Почувствах се толкова напрегната, че ми идеше да изкрещя.

— Защо дойде тук, Кам? Защо?

— За теб, Миранда.

— След толкова време? И смяташ, че ще ти повярвам?

Кам се изправи бавно и без да ми отговори, се зае да оправя халата си и да го върже отново. Когато накрая отново вдигна очи към мен, беше спокоен и самоуверен и каза безстрастно:

— Най-голямата ми грешка бе, че те напуснах. Много скоро си дадох сметка за това и се проклех. Бях си избрал най-незавидната

участ: бунтовник, търсен от полицията, останал почти без пукната пара...

— Можеше и да не е така. Нямахше нужда да оставяш на Банкрофт всички онези пари, за да ги вложи на мое име. Можех спокойно да...

— И така ми е достатъчно трудно, Миранда. Ще ти бъда много задължен, ако не ме прекъсваш.

— Няма нужда да ми казваш каквото и да било. Всичко, което искам, е да те видя как си тръгваш оттук.

— Обвинявах те за всичко, което се случи онази нощ, бях убеден, че ако не ме беше упоила, ако бях отишъл с другите, бих могъл... — Той спря за момент, възкресявайки спомените си, после отново продължи все така безучастно: — Още първите седмици, прекарани в двора на принц Чарлс, ме убедиха какви глупаци сме били. Осъзнах, че ако не беше ти, щях да изгубя живота си хей така, за нищо, за една погрешна кауза. С две думи, дойде ми умът.

Запазих ледено мълчание, вперила безстрастен поглед някъде встрани.

— Липсваше ми. Искях да си до мен. Животът ми беше празен и пуст без теб и накрая признах пред себе си, че те обичам. Бях бесен, ненавиждах те за това, че преобърна цялото ми съществуване. Заминах за Америка с надеждата да те забравя, но напразно. Тогава разбрах, че трябва да се върна и да направя нещо, за да те заслужи отново.

— Затова стана контрабандист — подметнах кисело аз.

— Америка е прекрасна страна, но за да успееш там, за да си създадеш наистина положение, трябва да разполагаш с пари. Върнах се във Франция и затърсих начин да ги спечеля. Установих, че най-бързият начин да забогатеея, е контрабандата с Англия. Наистина понатрупах крупна сума и я вложих в една филаделфийска банка.

Кам крачеше напред-назад из стаята, която вече тънеше в полумрак, тъй като още една от свещите догоря и угасна. Сега светеха само три. Сърцето ми биеше лудо. Ръцете ми сякаш висяха отмалели, коленете ми също се подгъваха. Имах чувството, че ако постоя още малко така, накрая ще изгубя съзнание.

— Първо смятах да закупя плантация за тютюн, но преди няколко месеца срещнах един човек от Филаделфия — собственик е на някакъв вестник, но иска да го продаде. Предложих му да го откупя.

— Ти... Ти смяташ да издаваш вестник?

— Това ще ми подхожда повече, отколкото да отглеждам тютюн. Америка е млада страна, пълна с устрем, никой не го е грижа кой си и откъде идваш. Хората са крайно независими и започват да се дразнят от английското господство. Това е прекрасна страна, Миранда, и не спира да се развива. Искам да замина за там, далеч от Англия, и ми се ще да си с мен.

— Вече си имам свой собствен живот, Кам.

— Напълно го осъзнавам.

— Имам дом, брат и... и професия, с която искам да продължа да се занимавам. Смятам да напиша още много книги. Аз...

— Знаеш ли, в Америка също могат да четат.

— Ужасно си упорит, нима си представяш, че ще захвърля всичко, което съм постигнала и ще хукна да гоня вятъра? Трябва да си полудял! Заряза ме и едва не умрях от мъка. Аз те обичах, глупак такъв, а ти...

— И още ме обичаш.

— Мразя те!

— Лъжеш, Миранда — каза той и ме хвана за раменете.

Опитах да се отскубна, но пръстите му ме стиснаха така здраво, че ми премая. Искаше ми се да го зашлевя, да му причиня болка, но се усещах толкова слаба... Кам ме погледна право в очите хладно и решително.

— Вече събрах нужната сума. Направих заявка, че ще откупя вестника. Мислех да дойда да те потърся в Лондон, но случайно научих, че си в Корнуел. Тогава реших да тръгна с контрабандистите за последен път, тъй като те акостират на двадесетина мили оттук...

— Като рискува проклетия си живот!

— Напълно съзнавах какъв риск поемам.

— И се втурна право в устата на лъва! Ти наистина си голям глупак, Кам Гордън!

— Възможно е, но по една случайност те обичам, Миранда. Ето, казах го, и Бог е свидетел, че ми е адски трудно, но повтарям: обичам те.

— Дяволски много време ти трябваше!

Той гневно изруга. Очите му припламнаха и ноздрите му се разшириха. Отдръпнах се, ликувайки.

— За бога, Миранда! Рискувах живота си заради теб, попаднах в клопка и се отървах като по чудо! Цели два дни съм скитал, умирайки от глад! Крих се в една смрадлива и влажна пещера и в бурята едва успях да се промъкна през обръча войници. А сега, когато най-последно успях да се добера дотук и ти изливам сърцето си, ти се превземаш! Върви по дяволите!

— Не съм те молила да правиш всичко това!

— И продължаваш, ужасна кучко! Трябва наистина да съм луд!

— Колко пъти да ти го повтарям!

Тук обаче май вече попрекалих. Обхванат от ярост, Кам се нахвърли върху мен и за миг се уплаших, че ще ме удуши. Ала той впи устни в моите и ме притисна към себе си толкова силно, че без малко да ме премаже. Опитах обичайните си похвати, за да се изтръгна от прегръдката му и да го отблъсна, но той ме държеше толкова здраво, че скоро се отказах. Пък и устните му, които напуснаха моите само за да полазят по шията ми и да се впият във вдлъбнатината на рамото ми, а после да продължат по разголените ми от деколтето гърди, събудиха в мен забравени чувства... Оставих се на това блаженство, което не бях изпитвала толкова дълго... После на свой ред се притиснах към него. Погалих го по врата и прокарах пръсти през гъстите му коси — тъмни, копринено меки...

Моят шотландец, моят див шотландец! Отново го държах в обятията си, и този път не беше сън: чувствах твърдото му и топло тяло до моето, усещах парещите му устни, които сякаш прогаряха кожата ми. Радост изпълваше всяка частица от тялото ми и само той можеше да я събуди у мен. Олюлях се и едва не се строполих на земята, когато ме пусна. Кам ме прихвана през раменете и ме обърна обратно, после се зае с копчетата на роклята ми на гърба. Нетърпението правеше пръстите му несръчни. Най-последно успя да се справи и роклята ми се свлече в краката ми, обгръщайки ги с копринения си кръг, сред който стоях полугола, само в дантелената си риза с богато надиплена фуста. Той ме обърна отново към себе си и покри тялото ми с целувки.

Желаех го толкова силно, че чак ме болеше. Той рязко отмахна тънките презрамки на корсажа ми и освободи гърдите ми. Потръпнах, докато той разкъсваше тънката дреха и коленичи, за да я смъкне от мен. Стоях пред него гола и тръпнеща. Ръцете му пролазиха нагоре по

тялото ми, ту галейки, ту притискайки настойчиво, докато устните му ми причиняваха все по-нетърпима сладост. Сграбчих го за косите и го накарах да се изправи. Тогава той ме взе на ръце и ме отнесе до кревата, където ме положи да легна. После, разтърсвайки рамене, се освободи от халата си и се нахвърли върху мен и в мен. Извиках и сплетох крака зад гърба му. Пружините заскърцаха, дюшекът хлътваше и се надигаше в ритъма на вкопчените ни тела, които се изтърколиха на пода сред купчината коприна.

По-късно, много по-късно, седнал пред камината, където разпалените отново пламъци кротко пропукваха, Кам лакомо довършваше сладкиша с кайсии, докато аз се опитвах да пооправя бъркотията в стаята, облечена в ленената си бяла нощница.

— Раздра ми ризата — отбелязах аз.

— Ти си богата жена, ще си купиш друга — отвърна провлачено той.

— Виждам, че си изял всичко.

— Аха. Сега бил изпил и чаша чай. Тук има още, но е студен.

— Да не би да очакваш да сляза долу и да ти направя нов?

— Не мисля, че това би те убило.

— Вече не съм ви слугиня, господин Гордън. Сега на мен ми прислужват.

— Боже, боже! Кой би повярвал? Прибирам някаква мърлява и прегладняла крадла от улицата и изведнъж се оказва, че кръвта ѝ е по-синя от моята!

— Много по-синя, глупак такъв!

Седнах пред тоалетката и заразресвах червеникавите си къдрици. Малко по малко започвах да преценявам по-трезво нещата след вихъра от усещания, който ме бе оставил задъхана, изнемоощяла и заситена. Кам ме погледна замислено и, кимвайки към леглото, каза:

— Това ми липсваше.

— Минаха три години и половина, Кам! Не ми казвай, че не е имало и други.

— Не съм казал такова нещо. Но никоя не може да се сравни с теб.

— Колко бяха?

— Една или две.

— Лъжеш, негоднико!

— Добре тогава, пет или шест. Ужасно се отегчавах с тях. Ти ме накара да не харесвам никоя друга, коварно създание!

Огледалото връщаше образа ми — наистина изглеждах прекрасно. Въздъхнах и се зачудих как ще се отърва от него. Трябваше да бъда твърда, дори много твърда... Ала откъде да взема толкова твърдост?

— А ти? Трябва мнозина да са те ухажвали, след като издаде книгата си: млада, красива, богата, известна... Предполагам, че мъжете са се тълпели около теб.

— Вярно е.

— Особено оня глупак Гарик.

— Особено Дейви. Искаше да се омъжа за него.

— Проклет мазник! Съжалявам, че не го убих, докато имах възможност.

— Не е имало друг мъж в живота ми, Кам. Не мога да се отдам, ако не изпитвам дълбоки чувства.

— И аз те накарах да не харесваш никой друг — каза той, като се приближи и сложи ръце на голите ми рамене. — Заминаваш с мен за Америка.

— Не, Кам.

— Вече купих билета за кораба „Ла дофин“. Той тръгва от Шербур след две седмици, Миранда.

— Взел си мечтите си за действителност.

Пръстите му леко се притиснаха към шията ми. В огледалото зърнах как очите му се изпълват с толкова нежност, колкото никога не бях виждала в тях. Нима наистина се е променил, запитах се аз. Ръцете му, които ме галеха нагоре-надолу по гърба, събуждаха отново страстта ми.

— Няма да тръгна без теб, Миранда.

— Ще се наложи, Кам. Изградих си нов свят и си го харесвам. Няма да... — Затворих очи и се напрегнах да събера всичките си сили. — Няма да пожертвам всичко заради някаква лудост.

Надвесен над мен, Кам заговори тихо, обещавайки ми никога повече да не ме наранява и повтаряйки ми, че ме обича и че аз го обичам, което за жалост си беше самата истина. Във Филадельфия под името Джеймс Инграм щял да заживее почтено, а вестникът му щял да

стане най-добрият в града. Смятал да пише редакторски статии и да публикува разкази.

— А ти ще бъдеш красивата госпожа Джеймс Инграм, мечта за всички мъже във Филадельфия.

Дори не си дадох труд да отговоря. Кам никога нямаше да се промени, щеше винаги да си остане бунтовник, луда глава. Там отново щеше да се заплете в заговори и да си навлече неприятности. Не можех да му позволя отново да ми разбие сърцето.

— Моля те, омъжи се за мен, Миранда — продума той.

— Никога няма да се получи нещо, Кам.

— Май трябва да бъда по-убедителен — прошепна ми той и ме придърпа към леглото.

— Скоро ще се съмне — възразих едва чуто аз. — Ти... Ти трябва да се облечеш и...

Той леко ме бутна върху леглото и свали халата си.

— Обичам те и ти ме обичаш. За мен не съществува друга жена на този свят и за теб няма друг мъж, освен мен. Мисля, че бяхме единоподушни в това. Искаш ли да ти го докажа още веднъж?

— Не, не, Кам...

Той духна свещите и седна до мен, като ме прегърна и прокара устни по челото ми, шепнейки:

— Хайде, още веднъж...

— Това няма да промени нищо...

— Още веднъж, Миранда.

Когато Кам най-после заспа, отново размислих и взех единственото възможно решение, макар сълзите да се стичаха тихо по лицето ми. Освободих се лекичко от прегръдката му, измих се набързо и се облякох. След това слязох долу, за да приготвя кафе, преди слугите да са станали. Когато се върнах с подноса, Кам все така спеше, а огънят, който грижливо поддържах, огряваше стаята с меката си светлина.

Налях си чаша кафе и отворих прозореца. Слънцето се показваше иззад хоризонта, зачуруликаха птички. Изпих кафето си на малки глътки, вгледана в Кам, в тъмнокосата му глава върху възглавницата и в неподвижното му тяло, овлажняло и блеснало в здрача на стаята. Мислех си развълнувано за нежността, с която ме бе взел в обятията си втория път, за желанието му да ми достави наслада — все неща, с които не бях свикнала преди. Обичаше ме, не се и съмнявах, но това не променяше нищо. Трябваше да послушам разума си, а не сърцето.

Оставих чашата си, но тя изтрака и събуди Кам. Сякаш се ядоса, като не ме намери до себе си, опипвайки с ръка чаршафите, после ме погледна сънено и аз му поднесох чаша кафе.

— Чудесно е — заяви той, щом го опита. — И силно, точно както го обичам. Не си забравила, а?

— Побързай. Трябва да се облечеш. Налага се да те изведем оттук.

— Колко си рязка!

— Извинявай. Изпий си кафето.

— Няма ли да има препечени филийки? Нито яйца? Нито пушена съомга?

— Нямаме време за това.

— Държиш се особено хладно тази сутрин — спокойна, делова... А също и изключително красива! С тези бакърени коси и тази рокля от зелена коприна! В Америка никога няма да мога да ти осигуря такива тоалети. Ще трябва да си ги купуваш сама.

Не отвърнах нищо. Обзе ме мъка. Станах и засновах из стаята: вдигнах халата на брат ми, метнах дрехите на Кам на един стол, донесох калните му ботуши. Той ми подаде празната си чаша.

— Ще ти наля още, но го изпий набързо.

— Ядосана ли си?

— Не, ни най-малко.

— Тогава защо ми говориш така студено?

— Опитвам се да действам разумно. Поне един от двамата ни трябва да го направи. Ти сякаш изобщо не си даваш сметка, че те издирват и те очаква ужасна смърт, ако те заловят. Като че ли ти е безразлично, че личният агент на Къмбърланд е по следите ти и всеки миг може да се появи тук с цяла глутница свои хора. Извини ме, но не съм в състояние да си бърбям безгрижно с теб.

— Има и още нещо — каза той и се навдигна, оставяйки чашата си, без да сваля очи от мен.

Усещах как зад смръщеното му лице се крие надигащ се гняв. Нима щеше да ми направи сцена? Не бях в състояние да се карам с него и горещо се молах да заговори за друго. Ала не би.

— Вече си взела решение, нали?

— Да, Кам — отвърнах уморено аз.

— Няма да тръгна без теб, Миранда.

— И все пак ще се наложи.

— Но... снощи... Мислех, че сме се разбрали.

— За нищо не сме се разбирали, Кам. Снощното беше само буря от чувства и усещания, както винаги е било между нас. Ала в живота има и нещо повече, не искам винаги да е така... Да се нося във вихър от любов и ужас, както ще бъде, както винаги е било, когато съм с теб.

— Но ти ме обичаш, Миранда.

— Да, така е, и никога няма да престана да те обичам. Ала сега имам собствена самоличност. Нужно ми беше много време, за да я изградя, да се науча да живея без теб, да бъда независима. Вече не мога да се върна назад и да захвърля постигнатото с толкова труд.

Той стисна зъби; на челото му запулсира вена. Едва сдържаше гнева си. Явно изобщо не бе разбрал какво му говоря. Това обаче още веднъж ме убеждаваше, че съм права. Нямах сили да водя такъв живот.

— В будоара ми има всичко необходимо, за да се измиеш и избърснеш. Предположих, че ще искаш да го направиш, преди да си

тръгнеш.

— Миранда...

— Не ми се спори, Кам. И те съветвам да пазиш силите си — добавих спокойно аз.

— Значи миналата нощ не означава нищо за теб?

— Ще бъде прекрасен спомен.

Той дълго ме гледа. Усещах, че е наранен и би желал да си го върне, но се отказа и мълчаливо се затвори в будоара ми. Изведнъж отдолу се чу силен шум, стъпки по стълбите и някой почука на вратата на стаята. Отворих. Беше Нед. Безупречно издокаран с черната си ливрея и с бялата връзка на врата си, невъзмутим както винаги, макар да усещах, че е напрегнат, той ми съобщи, че е дошъл Рамзи с още седмина от хората си. Искали да претърсят къщата. Наоколо имало кордон от войници.

— Ясно.

— Успях да го накарам да почака, като казах, че лорд Маури не е тук, за да разреши, но ще се прибере най-късно след час. Рамзи се размърмори, но не настоя. Позволих си да изпратя кола за лорд Маури.

— Дъглас има кон, защо му е...

— Зная това, лейди Миранда, но имам план.

— Значи... Значи знаете, че...

— Видях ви, когато се качвахте горе снощи. Не обичам особено войниците, лейди Миранда, нито пък Хановерците, а най-малко Къмбърланд. Ако позволите, аз... тъъ... ще се заема със случая така, че да останете доволна.

— Нед...

— Има подземен проход, лейди Миранда, таен проход, за който дори лорд Маури не знае. Често го използвахме по време на гражданската война. Сигурно знаете, че Маури винаги са били привърженици на законния претендент, а наоколо беше пълно с войници на краля. Има и скривалище зад една от картините, но мисля, че то няма да ни потрябва. По-добре е да го изведем оттук при първа възможност.

Нед говореше все така безучастно, но в тъмните му очи блестеше игриво пламъче. Той успя да ми предаде част от своето хладнокръвие. Беше толкова самоуверен, че и аз се успокоих.

— Проходът започва от избата, зад една етажерка за бутилки. Дълъг е и води чак до една изоставена мина за калай на миля и половина отгук. Там ще чака кола. Двамата с господин Гордън ще отидем до един малък рибарски пристан, отдалечен на около петнадесет мили, където имам много добър приятел. Корабчето му спокойно може да прекоси Ламанша. Всъщност, много пъти го е правило, и боя се, невинаги по законен повод.

— Бог да ви благослови, Нед, Бог да ви благослови!

— Също така смятам да организирам една малка диверсия, за да заблудим Рамзи. Предполагам, че познавате младия Тим?

— Слугата, когото наехте миналата седмица ли?

— Свястно момче... Трябва да ви призная, че е мой братовчед, беше без работа и не можах да откажа на майка му. Важното е, че никой наоколо не го познава, дори не е ходил до селото. Той е много висок и слаб, със смолисточерен перчем. Само на деветнадесет години е, но изглежда доста по-възрастен.

— Нали не предлагате да... Няма да ви разреши да го изложите на опасност, за да...

— Няма никаква опасност за него. Както знаете, дилижансът потегля от странноприемницата чак в девет часа. Младият Тим ще излезе отгук в ливрея, уж за да се поразходи и ще мине край войниците, без някой да го заподозре. Щом веднъж се отдалечи от къщата, ще свали ливреята си, а отдолу ще носи дрехите на Гордън. Ще отиде в селото и ще си купи билет за Дувър. После, в подходящ момент, Рамзи ще получи съобщение, че някакъв висок тъмнокос мъж, който отговаря на описанието на Гордън, е тръгнал с дилижанса за Дувър и тутакси ще се спусне да го преследва с всичките си хора.

— А когато го хванат?

— Няма да успеят. Колата се движи много бързо, а моят човек в селото ще изчака поне четири часа, преди да съобщи. Рамзи първо ще иде до странноприемницата, за да потвърди сведението, и чак тогава ще препусне по следите му. Младият Тим ще се помотае един ден из Дувър като невинно селянче, а после ще се прибере преспокойно.

— Чудя се, Нед... Това е...

— Оставете на мен, лейди Миранда. Имам известен опит в тези неща. Само ми дайте дрехите на господина, за да ги занеса на Тим, а аз ще му намеря нещо от гардероба на лорд Маури.

Поколебах се само за миг, преди да се подчиня. Щом накрая затворих вратата зад себе си, се обърнах и видях Кам да излиза от будоара сресан, избръснат и не по-малко невъзмутим от Нед.

— Чу ли?

— Чух.

— Къщата е обградена, Кам. Войниците...

— Чух, Миранда. Няма полза от истерии.

— Това не са истерии! Ни най-малко! Знаех си, че ще стане така. Трябва да те изведем оттук, за бога! Не биваше да идваш, Кам, не биваше да поемаш този риск!

— Доколко можеш да се довериш на слугата?

— Бих му поверила живота си.

— Мисля, че по-скоро аз ще направя това — отвърна спокойно той, като ми хвърли безизразен поглед.

Усещах, че е дълбоко оскърбен, но предпочетох да не казвам нищо. Взех ботушите му и отидох да ги лъсна собственоръчно за ужас на слугата, който ми донесе четка и восък.

Качвах се по стълбите, когато Поли дотича много развълнувана и ми съобщи, че: „капитанът, дет’ беше тука вчера рече, че някакъв разбойник се е намъкнал в къщата докат’ имаше буря и неговите хора щели да я преровят цялата, още щом си дойде лорд Маури да им разреши“.

— Ох, дано да си дойде по-скоро! Само кат’ си помисля, че няк’ъв кръволок в тоз момент се е сврял на тавана!

— Не вярвам, Поли.

— Ох, лейди Миранда, к’во ще правим?

— Ще помогнем на войниците. Кажете на Кук да направи кафе и щом е готово, идете с Нан да им го поднесете. Сутрин е доста хладно.

— О, как ще се зарадва Нан! Тя току надзърта през прозореца и вика, че някои много ги бивало! На мен всичките ми се видят хубави.

Дрехите на Дъглас стояха чудесно на Кам, само сакото му беше малко широко. Подадох му ботушите.

— Имаш ли пари? — попитах аз.

— Нито грош.

— Ще ти дам.

— Не, Миранда.

— Пак започваш да се инатиш! — отвърнах аз и отидох да взема от чекмеджето на бюрото си добре натъпкания си портфейл. Там имаше стотина лири, ако не и повече.

Кам го пое мълчаливо. Чух някакъв кон да се отдалечава в галоп.

— Ще ти върна тези пари — каза накрая сухо Кам.

— Няма нужда.

— Ще ги изпратя на Банкрофт, той ще ти ги даде. Ще добавя и сумата за дрехите на брат ти.

— Ти наистина си голям негодник, Кам Гордън.

— Ти взе решението си, Миранда, и предполагам, че си имаш своите основания. Но не очаквай да ти отвърна с клетви за вечна вяроност. Нито пък да те моля.

— По дяволите, не очаквам нищо от теб!

— Ако все пак си промениш мнението, потеглям от Шербур след две седмици, както ти казах снощи. Мястото ти на кораба е запазено.

Той говореше с хладен тон и всяка негова дума се забиваше като нож право в сърцето ми, но с нищо не се издадох.

Някой почука припряно на вратата. Щом отворих, чух как Рамзи крещи заповедите си в преддверието и как се разтичаха хора. Премаля ми. Кам ме стисна за рамото и погледна зад мен към Нед.

— Вече са в къщата. Трябва да побързаме.

— Добре — отвърна Кам.

— Господи! О, господи!

— Тихо, Миранда!

— Не се тревожете, лейди Миранда. Ще слезем по задната стълба.

— Остани в стаята си и гледай да не провалиш всичко! Човек трябва само да те погледне, за да...

Кам не довърши, тъй като по стълбите отекнаха стъпки.

— Боя се, че тя ще трябва да дойде с нас в избата — обади се Нед. — Някой трябва да върне етажерката на мястото ѝ след нас.

— Хайде тогава, идвай бързо — каза Кам и като ме улови за ръка, ме повлече след Нед.

Стъпките приближаваха; трябва да бяха поне трима души. Сърцето ми щеше да изхвъркне от гърдите. Стълбището се намираще чак в края на коридора, а вече се чуваха възбудените гласове на войниците.

— Стойте тук и не мърдайте — прошепна ни Нед.

Той се упъти безгрижно към мъжете, които се приближаваха, докато ние с Кам се прилепихме до стената.

— Вие там! — викна един глас някъде ужасно наблизно.

— Аз съм икономът, сър. Казвам се Браун. Дойдох по задното стълбище, лорд Маури ми нареди да ви съдействам, както мога. Сигурно търсите стълбите към тавана.

— Изобщо не съм го виждал тоя, дето се появява така изневиделица. Струва ми се, че крие нещо — прогърмя друг глас.

— О, не, сър — възрази любезно Нед с тон на невинно оскърбен човек. — Просто успокоявах една от перачките, която носеше горе чистото бельо. Тя направо не е на себе си. Май е дочула шум откъм тавана. Казах ѝ, че няма от какво да се страхува, щом вие, господа, сте тук.

— Дочула шум откъм тавана ли? — каза пак първият глас.

И въпреки протестите на втория им нареди да се качват нагоре. Всъщност, той смяташе, че Гордън отдавна е на път към Франция.

В действителност Гордън стоеше на няколко крачки от него, напрегнат, но невъзмутим. Стискаше рамото ми с ръка, а като ме видя да се задъхвам, сложи другата на устата ми и едва не ме задуши. Напразно се мъчех да се освободя. Държах се на крака, само защото Кам ме притискаше към стената, но всичко наоколо заплува в мъгла. Трябваше да се върне Нед, за да му каже много учтиво, че е на път да ме задуши. За минута се отпуснах в ръцете му с клюмнала глава и останах неподвижна. После мъглата се разнесе и се изправих на крака, но се хванах за Нед и гледах да съм по-надалеч от Кам.

— Изобщо не забелязах — призна той.

— Тъй, тъй, проклетнико ниеден! — просъсках злобно аз. — Кат' нищо щях да те издам на войниците!

Ругатните и акцентът на Сейнт Джайлс, които ми дойдоха машинално на уста, накараха Нед да се ококори изумено. Кам обаче запази каменното си изражение. Тогава с най-изискания си тон ги успокоих, че се чувствам по-добре и наредих да слизаме, понеже желая възможно по-скоро да „разкарам от къщата си тоя проклет кучи син“.

— Много добре, милейди — отвърна Нед и ни поведе.

Слизахме тихомълком, когато на десетина стъпала от избата Нед ни направи знак да спрем. Зад вратата към голямото хале зърнах три

чифта крака: бяха двама войници и Дъглас, който им казваше да претърсят, но че той лично не вярва, че някой може да се укрие в това огромно и пусто помещение.

— Надявам се, че сестра ми не се е разстроила много. Тя трябва да е все още в стаята си, толкова е рано!

Войниците си подвикнаха нещо и тръгнаха към един голям сандък, който отвориха, естествено, без да намерят нищо. Дъглас продължи:

— Толкова е объркващо да се прибереш и да намериш на прага си рота войници, които твърдят, че в къщата се е промъкнал опасен престъпник. Какъв ужас! Е, приятели, вие търсите колкото искате. Аз лично се връщам в салона, за да опитам да поукротя вашия капитан Рамзи. Той май не е много приказлив! Единственото, което ми обясни, беше, че чака моето разрешение, за да претърси жилището ми. Не мисля обаче, че би си тръгнал, ако откажех да му позволя. Пък и защо да откажа? Ако някой опасен престъпник се е скрил в дрешника ми, ще ви бъда признателен да ме отървете от него.

Войниците скоро решиха да насочат усилията си другаде, но някой си Барнис получи нареждане да остане на стража до стълбите, където се бяхме стаили. Нед и Кам размениха погледи и се разбраха, че всички средства са позволени и Нед тъкмо се канеше да предприеме нещо, когато го хванах за ръката, за да го спра. Кам ме изгледа кръвнишки.

— Ще му отвлека вниманието. Тогава ще можете да се промъкнете в избата, а аз скоро ще дойда.

— Не ставай глупава! — озъби се Кам.

— Върви по дяволите!

Заслизах шумно по стълбите и горкият войник така се стресна, че изпусна пушката си. Сигурно очакваше да му прережат гърлото всеки момент.

— Нали няма да ме застреляте? — попитах аз, посочвайки пушката, която сега бе насочена към мен.

— О... Господи! Не, не, разбира се, госпожо! Но така ме изплашихте! Вие сигурно сте...

— Аз съм лейди Миранда.

— Извинете, милейди — каза той, като свали пушката си. — Не се тревожете. Владеем положението. Ако е тук, ще го заловим.

Трябва да беше най-много двадесет-двадесет и две годишен и изобщо не предполагаше, че ме подозират в съучастничество с престъпника. Показах се разтревожена и му казах, че май съм чула предната нощ по време на бурята да се хлопва вратата за навън. Помолих го да дойде с мен да погледнем резето. Докато той ме последва, зърнах Нед и Кам да се спускат по стъпалата и да изчезват зад един завой.

Войникът подръпна резето и ме увери, че всичко е наред. Като същинска слаба женица въздъхнах облекчено и го обсипах с благодарности. Възхитен от самия себе си, той не се поколеба да ми се подчини, когато му намерих друга работа. Помолих го да ми донесе книгата, която съм забравила под липата, понеже се боях да не изцапам обувките си в калта.

Щом се отдалечи, аз се възползвах от това и се втурнах на свой ред по тясното и ледено каменно стълбище, което водеше към избата. Кам и Нед ме чакаха там. На светлината на свещта се виждаха провисналите от тавана паяжини. Кам бе запазил хладнокръвие, ала усещах как се е стегнал вътрешно.

— Не те ли видя да слизаш тук? — попита ме той.

— Поне веднъж ми имай доверие. Не съм глупачка! Изпратих го уж да ми донесе книгата. Никой не ме видя.

— Добре ще е да побързаме — обади се Нед.

Последвахме го по пътеката между редиците етажерки, където имаше наредени хиляди бутилки вино. Нед спря пред една от етажерките и остави свещника на земята. После извади една бутилка и пъкна ръка в дупката. Чу се изщракване и цялата конструкция бавно се завъртя с глухо скърцане. Каменната стена отвъд беше изпъстрена с петна от влага, така че малката вратичка в нея се губеше сред тях и беше почти незабележима. Нед я бутна и тя се отвори, откривайки прохода. Той ми обясни, че сам ще я затвори отвътре, но аз трябваше да избутам етажерката обратно, докато чуя щракване, а после да върна бутилката на мястото ѝ.

Нед ми подаде свещника и аз го поех с трепереща ръка, а после зачаках и Кам да влезе след него. Кам ме погледна. Насилих се да отвърна на погледа му. Сърцето ми се късаше. Знаех, че още дълго ще се измъчвам.

— Шербур — каза той, — „Ла дофин“. Потегля след две седмици.

— Довиждане, Кам.

— Обичам те, Миранда. Не го забравяй.

Гласът му звучеше глухо, но хубавото му решително лице беше безизразно. Той се поколеба за секунда с поглед, впит в лицето ми, после се обърна и влезе в прохода. Нед затвори вратата. Грижливо изпълних заръките му. Сълзите оставих за после. Сега не можех да си го позволя. Кам щеше да се спаси, това беше най-важното. Войниците можеха да търсят колкото си искат, а Рамзи щеше да гони вятъра по пътя за Дувър. Затворих очи и се помолих Богу да ми даде сили, после тръгнах да намеря брат си.

Всичко се разви така, както го бяхме замислили. На брега Нед качил Кам на корабчето и почакал да види как то изчезва зад хоризонта.

На другата вечер се върна и Тим, и с най-големи подробности ни разказа как се лутали хората на Рамзи и колко жестоко разочарован останал той самият, опасявайки се, че този провал може да му коства дори главата. С огромна наслада си представих срещата между разтреперания капитан и вбесения кръвожаден Къмбърланд.

След единадесет дни от пристанището на Шербур щеше да отплава „Ла дофин“, отнасяйки господин Джеймс Инграм към бъдещето му на издател и собственик на филаделфийски вестник. Бунтовникът Кам Гордън вече не съществуваше, освен в разбитото ми от мъка сърце.

Вървах бавно по брега, докато в пясъка замираха вълните на укротеното море, едва-едва по-тъмно от лазура, и си повтарях, че той сигурно ще бъде чудесен журналист с присъщата си пламенност и страстност. Бунтовник по природа, в една страна, където бунтарството беше на почит, той неминуемо щеше да намери публика и да си извоюва име.

Що се отнася до мен, аз щях да започна нов роман, после още един и... В работата си щях да намеря спасение. Щях да си остана стопанката на Маури Хаус и да дочакам старини в спокойствие и самота. Вълненията бяха минало. Родена Маури, бях истинска аристократка, но Херцогиня Ранди, отраснала по улиците на Сейнт Джайлс, живееше завинаги в мен. Както и М. Д., която толкова се трепеше, за да развие дарбата си, да учи и да постигне набелязаната цел. Ако баща ми не бе умрял, ако чичо ми се бе държал почтено с майка ми, може би щях да свикна по-лесно с живота, който ми предстоеше. Нямаше да срещна и да обикна Кам Гордън, който си бе отишъл завинаги, оставяйки ме с мъртва душа...

В далечината се извисяваха руините и ми напомняха за деня, в който майка ми бе станала жена в прегръдките на Джефри Маури. За

нея никога не бе имало друг мъж; животът не ѝ бе дал втори шанс.

— Миранда! Къде ли не те търсих! — викна брат ми и се завтече насреща ми, щом се показах иззад завоя.

— Отидох да се поразходя. Защо не си във фабриката?

— Тръгнах си по-рано. Искам да ти покажа нещо.

Раздразнението му бързо отстъпи място на радостно нетърпение. Невероятно, но той ми се стори много по-млад от мен и внезапно изпитах огромна нежност към този хубав и засмян младеж.

— Искам да ти покажа нещо.

— Вече ми каза!

— Можеше да проявиш поне малко интерес!

— Но аз съм ужасно заинтригувана, Дъглас!

— От три дни само се скиташ тъжна и мълчалива, дори не се препираш с мен. Тревожа се за теб, Миранда.

— Няма защо.

— Не съм чак толкова тъп, за колкото ме мислиш. За какво са братята, ако не можеш да поговориш с тях, да потърсиш утеха или съвет...

— Каза, че искаш да ми покажеш нещо.

— Знаеш ли, това трябва да се отпразнува. Трябва да отворим шампанско. Ала най-напред да ти го покажа. Търсих те из цялата къща, чак накрая попаднах на Поли, която ми каза, че още не си се върнала от разходка.

И Дъглас отвори с театрален жест голямата кожена кутия, която размахваше в ръка, докато тичаше към мен. Вътре се намираще чинията, чиято рисунка с акварел бях видяла първия ден. Съдът беше грижливо прикрепен към мека подложка от бежово кадифе. Приличаше на чудна скъпоценност и грееше в целия блясък на съвършената си красота.

— Е? — запита Дъглас, тъй като бях онемяла от възхищение.

— О, Дъглас! Тя е дори по-красива, отколкото си я представях!

Това беше самата истина. Подчертано от златиста ивица, новооткритото розово сияеше с още по-топъл блясък, а рисунъкът на гирляндите и пръснатите по дъното цветчета беше изключително изящен.

— Донесох само тази чиния, но целият сервиз е вече готов — първият ни пълен сервиз!

— Ти ще се прочуеш, Дъглас!

— Добра работа свършихме. Но ти също ще се прочуеш покрай това, Миранда; би трябвало да кажа — още повече.

— И как така?

— Нали знаеш, че не бях измислил име на този сервиз. Вече реших: ще се казва „Лейди Миранда“. Ако не беше ти, никога нямаше да го има!

От възмущение очите ми овлажняха, ала поклатих глава. Не, не можех да приема такава чест. Тя се полагаше на жената, която преди много години бе дошла в Маури Хаус и бе обградила Дъглас с внимание и топли грижи, а на баща му бе отдала сърцето си.

Развълнуван на свой ред, Дъглас обърна глава, за да проследи погледа ми, вперен в далечния хълм, и може би си припомни оня ден, когато младата гувернантка и нейният петгодишен ученик оцветявали фигурка от картон, която приличала на нея като родна сестра.

— Права си, ще се нарича „Онора“ — каза той, като ми стисна ръката. — Искам да ти кажа и още нещо — добави той, след като помълча.

— Май отгатвам.

— Отнася се за Линда.

— Май отгатвам.

— По дяволите! Миранда, това е важно и ще ти бъда задължен, ако не ми се подиграваш. Нещо се случи между нас онази вечер, когато имаше буря. Както знаеш, наложи се да пренощувам в Морисън плейс и... Ами, с две думи, извърших голяма глупост.

— Нима?

— Баща ѝ отиде да си легне много рано. Бяхме говорили за Шекспир и за още един, някой си Марлоу, и той бе изпил две чаши порто. С облекчение видях, че клюма. После, от едно на друго, двамата с Линда се оказахме сами в салона край камината. Навън се лееше истински порой. Атмосферата беше задушевна и романтична, а Линда носеше розова рокля, която разкриваше раменете и шията ѝ. Стори ми се толкова прекрасна, че се държах като истински глупак.

— Какво направи?

— Нахвърлих се върху нея, прегърнах я и я целунах необуздано. За първи път я целувах. И преди ми се е искало, разбира се, но се

сдържах. Линда не е от момичетата, които можеш да сграбчиш и да нацелуваш.

— И аз така си мисля.

За негово огромно учудване, тя не само че отвърнала на целувката, но и го запитала защо се е бавил така дяволски много, докато се реши.

Насърчен, той се осмелил да опита и друго, но получил такъв шамар, че му изскочили искри от очите.

— Браво на нея! — викнах аз.

— И тогава, какъвто съм си глупак, я помолих да се омъжи за мен. Тя се съгласи. Но после като останах сам в стаята за гости, осъзнах в каква каша съм се забъркал. Господи! Само съм я целунал, а тя вече очаква да се оженя за нея!

Позволих си една тънка усмивка — Дъглас приличаше досущ на разплакано хлапе. Той обаче много ми се обиди. Все пак накрая се успокои и дори призна, че може би по-скоро трябва да се радва, че е станало така. Мъжете определено трудно се съгласяваха на брак.

А аз, нима аз самата не се бях държала като глупачка? Ако майка ми не бе имала втори шанс, то аз пък чисто и просто го бях отхвърлила. Както Дъглас призна, че не вижда как може да изживее живота си без Линда, така и аз трудно си представях, че никога повече няма да бъде с Кам, колкото и бурно да бе съжителството ни. Някаква екзалтация се надигаше в душата ми. Брат ми ме изгледа с любопитство.

— Нещо не е наред ли, Миранда?

— Напротив, всичко се нарежда... Дори чудесно... Но пропуснах... Каква проклета глупачка съм аз, надута, изпълнена с прекалена мъдрост и благоразумие!

В кафявите очи на Дъглас, вперени в мен, вече не се четеше тревога, а само учудване. Той ми предложи да се прибираме.

— Да! Нямам и минута за губене!

— Нали не се развълнува толкова от това, което ти казах за Линда? Разбира се, тя ще бъде стопанката на този дом, но съвсем няма да те измести. Ти винаги ще бъдеш у дома си в Маури Хаус, Миранда! Линда толкова те обича, а и ти я обичаш...

Поклатих глава нетърпеливо, но с усмивка. Трябваше да си събера багажа. Също така исках да остана един ден в Лондон, за да се

видя с Марси и Томас и да уредя нещата си с помощта на Банкрофт. Вече не чувах какво ми говори Дъглас. Мислех само за едно: да замина. Сега вече знаех коя съм — жената на Кам Гордън. Той беше мъжът на живота ми. В този живот нямаше да има много спокойствие и сигурност, но щеше да ми донесе много радост, особено ако се погрижех да взема най-доброто от него.

— ... ще бъдеш почетният член на нашето семейство, Линда ми го каза...

— Аз няма да бъда тук, Дъглас.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

— Напускам Маури Хаус. Тръгвам утре сутрин. Тук повече нямам работа, Дъглас. И щом Линда ще бъде до теб, вече нищо не ме задържа. Тя е точно човекът, който ти трябва и ще бъде чудесна стопанка на Маури Хаус, за разлика от мен.

— Ти да не полудя?

— О, не. Дори напротив. Нямам много време, Дъглас; трябва да опаковам всичко и...

— Това е заради твоя проклет шотландец, нали?

Кимнах с глава и забързах към къщата. Дъглас се втурна след мен, опитвайки се да ме задържи.

— Нали не се заблуждаваш, че не съм разбрал за идването му тук онази нощ? Не съм чак толкова наивен, колкото си мислиш, скъпа ми сестро! Всички тези войници у нас, най-хубавият ми костюм изчезнал, Нед, скитащ незнайно къде целия ден — все пак мога да събера две и две. Не казах нищо, защото реших, че колкото по-малко се говори за това, толкова по-добре, но ако си въобразяваш, че ще те оставя да провалиш живота си заради един...

— Аз го обичам, Дъглас, и той ме обича. Искаше да замина с него, а аз, глупачката, го отпратих...

— Но, мили боже! Този тип е един проклет...

— Той заминава за Америка, корабът му потегля от Шербур след единадесет дни. Трябва да се отбия в Лондон, за да приведа в ред нещата си и...

— Не ми казвай, че заминаваш с него за Америка!

— Не можеш да ме спреш, Дъглас.

Най-накрая той се съгласи да ме придружи до Лондон, а после и до Шербур, за да се запознае с оня тип и да му каже, че...

Тъй като ми беше пуснал ръката, аз отново забързах към къщи, а той подтичваше зад мен и ми крещеше:

— Ще ти кажа и още нещо. Дори ти да не дойдеш на сватбата ми, аз със сигурност ще бъда на твоята! И ако този негодник си мисли, че ще те оставя да тръгнеш с него за Америка, без да се е оженил за теб, не е познал! Ако трябва, ще дойда въоръжен, но...

Вече не чувах нищо, вътре в мен звучеше музика — душата ми пееше от щастие. Крачех към къщи с развени от вятъра коси и поли, а брат ми все така тичаше и крещеше зад мен. Изкачих на един дъх стъпалата пред прага и се втурнах забързана и нетърпелива напред към своето бъдеще.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.